SANDRA BROWN

RIBA

Alma littera

SANDRA BROWN

RIBA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
DŽILDA JANSONAITĖ

Alma littera
VILNIUS / 2015

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
DEADLINE
Grand Central Publishing,
New York, 2013

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-1941-9

Įžanga

Golden Brančas, Oregono valstija
1976-ieji

Pirma kulkų papliūpa iš namo pasipylė vos prašvitus, šeštą penkiasdešimt septynios.

Šaudymas prasidėjo teisėsaugos pareigūnams pareikalavus pasiduoti.

Buvo apniukęs rytas. Dangų buvo aptraukusi tiršto rūko skraistė. Prastas matomumas nesutrukdė vienam nusikaltėlių iš namo paleisti taiklų šūvį ir nukauti Jungtinių Valstijų maršalo pavaduotoją, visų vadinamą Turku.

Garis Hedlis su juo susipažino tik išvakarėse, tuoj po teisėsaugininkų – Alkoholio, tabako, ginklų ir sprogmenų kontrolės biuro, FTB agentų, šerifų pavaduotojų bei JAV maršalų – pirmojo pasitarimo, per kurį buvo aptariama būsima operacija. Palinkę prie Golden Brančo vietovės žemėlapio, jie svarstė, kokių galėtų iškilti kliūčių. Hedlis prisiminė kito maršalo pasakytus žodžius: „Ei, Turke, kad jau ten būsi, paimk man „kokso“. Gerai?“

Hedlis tik vėliau, gerokai vėliau, jau valant operacijos vietą, sužinojo tikrąjį Turko vardą. Kulka jam pataikė porą centimetrų aukščiau neperšaunamos liemenės, išplėšdama gerklėje didžiulę skylę. Nė neaiktelėjęs Turkas krito negyvas ant šlapių lapų krūvos, tiesiai jam po kojomis. Hedlis jau

niekuo negalėjo jam padėti – tik neišlįsdamas iš priedangos sukalbėjo maldelę. Jei būtų pajudėjęs iš vietos, būtų buvęs nukautas arba sužeistas, nes nuo akimirkos, kai prasidėjo šaudymas, pro atdarus namo langus nepaliaujamai skriejo kulkų kruša.

„Tikratikiai reindžeriai“ turėjo neišsenkamą arsenalą. Ar bent jau taip atrodė tą drėgną nykų rytą. Kita jų auka tapo rudaplaukis dvidešimt ketverių šerifo padėjėjas. Jo buvimo vietą išdavė iš burnos į šaltą orą iškvepiamas garas. Paleisti šeši šūviai. Penki pasiekė taikinį. Trys iš jų galėjo būti mirtini.

Planuota užpulti grupuotę staiga, pateikti jiems arešto orderius už daugybę nusikaltimų ir suimti, o kovinių veiksmų imtis tik iškilus būtinybei. Tačiau įniršis, su kuriuo nusikaltėliai šaudė, liudijo, kad gyvi jie nepasiduos.

Juk, šiaip ar taip, be gyvybės, jie neturėjo daugiau ko prarasti. Paimtiems į nelaisvę kiekvienam iš septynių amerikiečių teroristų grėstų įkalinimas iki gyvos galvos arba mirties bausmė. Šie šeši vyrai ir viena moteris nužudė dvylika žmonių ir pridarė milijonų dolerių nuostolių. Dažniausiai jų išpuoliai būdavo nukreipti prieš vyriausybines įstaigas ir karinius objektus. Ir nors grupuotės pavadinime buvo užuomina apie religiją, jie buvo ne dėl tikėjimo pamišę fanatikai, o sąžinę ir moralę praradę padarai. Per palyginti trumpą laiką – vos porą metų – jie liūdnai pagarsėjo, tapdami rakštimi visų lygmenų teisėsaugos institucijoms.

Radosi grupuočių, bandžiusių mėgdžioti „reindžerius“, bet nė viena iš jų nebuvo tokia stipri kaip jie. Nusikaltėlių bendruomenėje „reindžerius“ gerbė už beatodairiškumą ir beribį žiaurumą. Daugumai griežiančių ant vyriausybės dantį jie tapo nacijos didvyriais. Sekėjai jiems noriai teikė prieglobstį ir aprūpindavo ginklais bei amunicija, taip pat nutekindavo slaptą informaciją. Dėl šios pogrindinės paramos „reindžeriai“ galėjo veikti negailestingai ir greitai, o tada dingti ir sau-

giai pasislėpę planuoti naują ataką. Į laikraščius ir televizijos kompanijas siunčiamuose pranešimuose jie prisiekdavo, kad gyvi nepasiduos.

Ir tik per laimingą atsitiktinumą įstatymų sergėtojams pavyko susekti jų buvimo vietą Golden Branče.

Vienas jų ginklų tiekėjų, gerai pažįstamas policijai dėl kriminalinės praeities, pradėtas sekti įtarus neteisėtu ginklų sandėriu, nesusijusiu su „tikratikiais". Nustatyta, kad per vos kelias savaites tas asmuo net tris kartus apsilankė viename apleistame Golden Brančo name. Vaizdo stebėjimo kamera užfiksavo jį besikalbantį su kažkokiu vyriškiu. Vėliau išsiaiškinta, kad tas vyras – „reindžerių" vadeiva Karlas Vingertas.

Apie tai pranešus FTB, Alkoholio, tabako, ginklų ir sprogmenų kontrolės biurui (ATGSKB) bei JAV maršalų tarnybai, visi sukruto ir išsiuntė savo agentus sekti nelegalia ginklų prekyba besiverčiantį prekeivį. Jį suėmė grįžtantį iš Golden Brančo.

Prireikė trijų dienų, kad vyrukas, įtikintas savo advokato, prabiltų. Jis pasirašė susitarimą su pareigūnais ir išklojo viską, ką žinąs apie tame apleistame name besislapstančius žmones, iš kurių esą pažįstąs tik Karlą Vingertą. Gal tikrai nežinojo, o gal tiesiog nenorėjo sakyti, kas Vingerto bendrininkai ir kiek ilgai jie ketina ten slapstytis.

Baimindamiesi, kad jeigu dels, pražiopsos galimybę sučiupti FTB labiausiai ieškomą grupuotę, federaliniai agentai pasitelkė į pagalbą vietos pareigūnus, kurie jau irgi nekantravo susemti tuos teroristus. Taigi buvo sudaryta komanda ir suplanuota operacija.

Pareigūnai netruko įsitikinti, kad prisiekdami, jog gyvi nepasiduos, Vingerto gaujos nariai sakė tiesą. „Tikratikiai reindžeriai" troško palikti pėdsaką istorijoje. Ginklų jie tikrai nesudės ir taikiai rankų neiškels.

Už medžių ar automobilių besislepiantys agentai buvo lengvas taikinys. Į menkiausią judesį atliepdavo šūvių papliūpa – „reindžeriai" įrodė, kad yra puikūs šauliai.

Vietos agentas Emersonas radijo ryšiu susisiekė su kontrolės postu, prašydamas atsiųsti sraigtasparnį, kad užtikrintų priedangą iš oro, bet šio sumanymo teko atsisakyti dėl prastų klimato sąlygų.

Buvo mobilizuojamos specialiųjų operacijų komandos iš vietos, valstybinių ir federalinių tarnybų, bet joms greitai atvykti į Golden Brančą trukdė keliai, kurių būklė net ir palankiomis oro sąlygomis buvo ne per geriausia. Taigi komandai įsakyta laikytis ir šaudyti tik būtinosios ginties atveju, o tuo pat metu valdininkai saugiuose šiltuose kabinetuose svarstė būtinybę įvesti naujas operacijos taisykles, įskaitant ir priešo sunaikinimą.

– Jie trypčioja vietoje, nes viena iš teroristų – moteris, – Emersonas gaižiai mestelėjo Hedliui. – Dieve gink, kad nepažeistume tų galvažudžių pilietinių teisių. Deja, mumis, kaip žinai, niekas nesižavi ir mūsų negerbia.

Hedlis, komandoje naujokas, išmintingai tylėjo.

– Mes juk federalai, o žodis *valdžia* dar net iki Votergeito buvo tapęs kone keiksmažodžiu. Ši šalis jau ritasi velniop, o mes čia baigiam nušalti subines, laukdami, kol koks sumautas biurokratas leis mums tuos išgamas banditus nutrenkti pragaran.

Emersonas, ne tik kariškis, bet ir labai karingas iš prigimties, tą rytą kruvinų skerdynių nieku gyvu nenorėjo.

Tačiau tam nebuvo lemta išsipildyti.

Paspirtis buvo dar tik pusiaukelėje, o „reindžeriai“ šaudė kaip išprotėję. Vienam ATGSKB agentui kulka pataikė į šlaunį. Žaizda kraujavo taip, lyg būtų pažeista šlaunies arterija. Ar smarkiai kliudyta, nežinia, bet vaikinui akivaizdžiai grėsė pavojus mirtinai nukraujuoti.

Emersonas, perpindamas raportą keiksmažodžiais, pareiškė, esą mus čia tuoj vieną po kito išguldys, jeigu...

Pagaliau jam davė leidimą pulti, ir ginkluoti koviniais šautuvais bei vienu automatu, iš kurio šaudė taktinio būrio

agentas, vyrai pradėjo ataką. Ugnies kruša truko septynias minutes.

Šaudymas iš namo kiek apstojo, driokstelėjo tik vienas kitas šūvis. Emersonas įsakė nutraukti ugnį. Jo vyrai laukė.

Staiga pro pagrindines duris išvirto kulkų suvarpytas vyras. Žaizdos, taip pat ir galvoje, baisiai kraujavo. Bjauriai keikdamasis, jis šaudė iš automato į kairę ir į dešinę. Tai buvo savižudiškas veiksmas, ir jis tai žinojo. Priežastis, dėl kurios taip elgėsi, netrukus turėjo paaiškėti.

Kai agentai liovėsi šaudyti ir jau nebegirdėjo zvimbesio ausyse, susivokė, kad name stojo klaiki tyla. Ją drumstė tik vėjo varstoma, į sieną besidaužanti langinė.

Po įtemptos minutę trukusios tylos Emersonas pratarė:

– Einu vidun.

Pritūpęs jis išėmė tuščią apkabą ir įsidėjo naują.

Tą patį padarė ir Hedlis.

– Aš su tavim.

Kiti komandos vyrai liko savo vietose. Įsitikinęs, kad apkabos jų ginkluose pakeistos pilnomis, Emersonas išlindo iš priedangos ir pasileido bėgte namo link. Hedlis apmirusia širdimi nusekė paskui.

Vyrai prabėgo pro šlapioje žemėje tįsantį kūną, klibančiais verandos laipteliais užlėkė prie atlapotų durų ir pakėlę ginklus sustojo. Laukė ir klausėsi. Jokio garso. Emersonas galva davė ženklą Hedliui, ir tas puolė vidun.

Lavonai. Visur kraujas ir vimdantis tvaikas. Jokių gyvybės ženklų.

– Tuščia! – šūktelėjo ir, peržengęs nejudantį kūną, įbėgo į gretimą kambarį. Miegamajame pamatė tik ant grindų patiestą nutriušusį čiužinį su bjauria dėme užvalkalo viduryje.

Greičiau nei per minutę nuo akimirkos, kai Hedlis įgriuvo pro duris, jiedu įsitikino, kad visi penki viduje buvę žmonės negyvi. Keturi name, o penktas – kieme. Visi penki atpažinti kaip „Tikratikių reindžerių“ gaujos nariai.

Krito į akis tai, kad tarp jų nebuvo Karlo Vingerto ir jo meilužės, vienintelės grupuotės moters Floros Staimel. Apie tai, kad jų čia būta, liudijo tik kraujo takas, vedantis iš kiemo į tankų mišką, kur buvo matyti padangų žymės. Matyt, porelei pavyko pasprukti – mirtinai sužeisti jų bendrai pasiaukojo, smarkiai atsišaudydami, o tiedu išsmuko pro užpakalines namo duris.

Netrukus į susišaudymo vietą prigužėjo greitosios pagalbos ir policijos ekipažų. Jiems iš paskos, žinoma, atskubėjo ir žurnalistai, tik jiems buvo liepta sustoti už poros kilometrų nuo namo, prie posūkio iš pagrindinio kelio. Namas ir teritorija aplink jį buvo nedelsiant atitverta, nes iki išvežant kūnus reikėjo surinkti įkalčius, viską nufotografuoti, išmatuoti ir nubraižyti schemas.

Tie, kurie buvo susiję su operacija, žinojo, kad bus atliekamas kruopštus tyrimas. Reikės pasiaiškinti ir pagrįsti kiekvieną savo veiksmą ne tik viršininkams, bet ir ciniškai, linkusiai teisti visuomenei.

Netrukus sukiužusiame name knibždėjo žmonių, kiekvienas dirbo savo kruopštų darbą. Hedlis grįžo į miegamąjį ir priėjo prie koronerio, uostančio dėmę ant purvino čiužinio. Hedliui dėmė atrodė panaši į tokią, lyg kas būtų šlapinęsis, kartu gausiai kraujuodamas.

– Šlapimas?

Koroneris papurtė galvą.

– Manau, gimdymo metu nutekėję vandenys.

Hedlis pamanė, kad ne taip išgirdo.

– Vandenys? Išeitų, kad Flora Staimel...

– Taip, pagimdė.

Pirmas skyrius

– Kaip čia dabar atrodai?

– Šitaip tu sutinki iš karo grįžusį vyrą? Man irgi malonu tave matyti, Harieta.

Dosoną Skotą piktino jos iškvietimai – kitaip nepavadinsi, – ir jis to neslėpė, sėsdamasis atsainia poza. Užsikėlė koją ant kojos, rankas susinėrė ant plokščio pilvo ir nusižiovavo, puikiai žinodamas, kad toks jo elgesys išves viršininkę iš pusiausvyros.

Pavyko.

Harieta nusiėmė brangakmeniais inkrustuotus skaitymo akinius ir numetė juos ant stalo, kurio blizgus paviršius įkūnijo jos naująjį viršininkės – jo viršininkės – statusą.

– Esu mačiusi ne vieną iš Afganistano grįžusį karį, bet jie neatrodė kaip ištraukti karvei iš užpakalio. – Harieta metė kritišką žvilgsnį į jo trijų dienų barzdelę ir ilgus, apykaklę siekiančius plaukus, užaugusius, kol buvo išvykęs iš šalies.

Dosonas pridėjo ranką prie širdies.

– Jėzau, o aš jau ketinau tau pasakyti, kad atrodai puikiai. Tarsi tų nereikalingų penkių kilų nė nebūtų.

Harieta sužaibavo akimis, bet nieko neatsakė.

Sukiodamas nykščius, Dosonas lėtai žvalgėsi po viršininkės kabinetą. Pasigėrėjo pro didelius langus atsiveriančiu panoraminiu vaizdu. Kiek pakreipęs galvą, pamatė virš Kapitolijaus kupolo karančią valstybinę vėliavą.

Tada vėl pasisuko į Harietą ir atsainiai mestelėjo:

– Gražus kabinetas.

– Ačiū.

– Kam bučiavai subinę?

Harieta patyliukais nusikeikė. Dosonas anksčiau girdėjo ją spjaunant tą žodį garsiai prie ilgo pasitarimų stalo, kai per redakcijos posėdžius kas nors išdrįsdavo jai paprieštarauti. Matyt, paskirta į aukštesnes pareigas, išmoko valdytis. Dosonas užsibrėžė tikslą jos pastangas paversti niekais.

– Smūgis tavo ambicijoms, ar ne? – vyptelėjo triumfuodama Harieta. – Pratinkis, Dosonai, dabar aš viršuje.

Jis nusipurtė.

– Apsaugok Viešpatie, nenoriu net įsivaizduoti...

Ji sužaibavo akimis, bet akivaizdu, kad kalbą buvo iš anksto pasiruošusi ir net jo įžeidžiamos aštrios replikos neatims jai malonumo iškloti viską tiesiai šviesiai.

– Nuo šiol dėl turinio sprendžiu aš. Tik aš viena. Tai reiškia, kad man suteikta teisė tvirtinti, koreguoti arba atmesti siūlomas temas. Taip pat turiu teisę skirti temas, jei pats jokios nepasiūlai, o tu to ir nepadarei, nors jau dvi savaitės esi grįžęs į Valstijas.

– Man susikaupė atostogų. Dėl jų buvo susitarta.

– Su mano pirmtaku.

– Prieš tau užimant jo vietą.

– Aš *neužėmiau*, – tvirtai atrėmė Harieta. – Aš šių pareigų nusipelniau.

Dosonas gūžtelėjo.

– Man vis tiek, Harieta.

Vis dėlto Dosono abejingumas buvo apsimestinis. Neseniai kompanijoje vykusi pertvarka jo profesinei karjerai sudavė smūgį, prilygstantį dešimčiai balų pagal Richterį. Dar prieš oficialiai informuojant visus „NewsFront" darbuotojus, Dosonas gavo žinutę iš kolegos elektroniniu paštu, ir net ilga kelionė iš Kabulo į Vašingtoną nesušvelnino blogos žinios poveikio. Kažkoks šmikis iš bendrovės, kažkieno sūnėnas, nė

velnio neišmanantis apie naujienų žurnalo leidybą nei apie naujienas apskritai, paskyrė Harietą Plamer vyriausiąja redaktore. Sprendimas įsigaliojo iškart.

Labiau netinkamo žmogaus šioms pareigoms nebegali būti, nes, pirma, ji labiau administratorė nei žurnalistė. Gavusi kokią aštresnę medžiagą, pirmiausia galvotų, kaip žurnalą apsaugoti nuo galimų ieškinių. Prieštaringi straipsniai būtų švelninami arba išvis dedami į lentyną. Dosono manymu, tai prilygsta profesinei kastracijai.

Antra, Harieta buvo viskuo nepatenkinta, nesugebanti vadovauti kalė. Ji apskritai nemėgo žmonių, ypač vyrų, o Dosono Skoto tiesiog mirtinai nekentė. Kuklia jo paties nuomone, tas Harietos priešiškumas – tai pavydas dėl jo talento ir pagarbos, kurią pelnė tarp „NewsFront“ kolegų ir ne tik tarp jų.

Bet nuo dienos, kai Harietą paskyrė vyriausiąja redaktore, neapykantos priežastys tapo nebesvarbios. Tai įvyko, tai nutarta, tai neatšaukiama – ji dabar viršininkė. Bėda. Blogiau nė negali būti.

Bent jau taip Dosonui atrodė.

Harieta išrėžė:

– Vyksi į Aidahą.

– Kurių galų?

– Ten aklieji skraidys oro balionais.

– Ką?

Harieta per stalą pastūmė Dosonui aplanką.

– Mūsų žmonės sunkiausią darbą už tave jau atliko. Renginio programą pasiskaitysi lėktuve.

– Praverstų, jei trumpai paaiškintum.

– Grupelė geradarių pasišovė skraidinti aklus žmones karšto oro balionais ir mokyti tuos prietaisus valdyti. Hm, taip sakant.

Įžūlokas komentaras nepriverte Dosono nusišypsoti, jo veido išraiška liko abejinga. Nė nepalietęs ant stalo gulinčio aplanko, jis paklausė:

– Čia, tavo nuomone, svarbi žinia?

Harieta nutaisė meilią šypseną. Ar bent jau pabandė. Meilumas jos veidui netiko.

– Akliems balionų entuziastams – taip.

Jos pasipūtimas sukėlė Dosonui norą apversti stalą ir sugriebti ją už gerklės. Tačiau jis mintyse suskaičiavo iki dešimties ir nukreipė žvilgsnį langų pusėn. Keturiais aukštais žemiau platūs Vašingtono prospektai maudėsi vidudienio saulės spinduliuose.

– Po tokio menkinamo apibūdinimo, – pratarė Dosonas, – esu tikras, kad įvykis vertas visuomenės dėmesio.

– Neatrodo, kad būtum labai jau užsidegęs.

– Tai ne mano sritis.

– Atsisakai?

Ant stalo šalia aplanko nukrito nematoma pirštinė.

– Aš pats renkuosi istorijas, Harieta. Žinai tai.

– Pirmyn, siūlyk, – Harieta sukryžiavo rankas ant plačios krūtinės. – Suteik malonumą pamatyti, kaip dirba genijus. Trokštu regėti, kaip dirba visų mėgstamas ir žinomas plunksnos meistras, garbinamas už originalų požiūrį, retą įžvalgumą ir gebėjimą skaitytojams atskleisti istorijos esmę. – Suskaičiavusi iki penkių paklausė: – Na?

Pro sukąstus dantis, kiek galėdamas ramiau, Dosonas pratarė:

– Man dar liko atostogų. Mažiausiai savaitė.

– Dvi savaites jau atostogavai.

– Neužteko.

– Kodėl gi?

– Ką tik grįžau iš karo veiksmų zonos.

– Niekas tavęs nevertė ten būti. Galėjai sugrįžti kada panorėjęs.

– Ten buvo daug geros medžiagos straipsniams.

– Nejuokink, – nusišaipė Harieta. – Norėjai užsivilkti uniformą ir vaidinti kareivį. Taip ir padarei. Net devynis mėnesius. Gerai, kad parsiradai, nes aš, kaip naujoji vyriausioji redaktorė, jau ketinau tave partempti namo.

– Atsargiai, Harieta. Su ataugančiomis tamsiomis plaukų šaknimis išlenda ir tavo pavydas.

– Pavydas?

– Nė vienas iš tavo straipsnių dar nebuvo pristatytas Pulicerio premijai.

– Užtat tu tikiesi būti nominuotas. Vadinasi, dar nesi jos gavęs. Ir man nusispjaut į gandus, kuriuos greičiausiai pats ir paskleidei. Na, o dabar apie svarbesnius reikalus, – Harieta kilstelėjo dailų antakį. – Nebent dabar pat atiduodi man raktą nuo vyrų tualeto. Tada aš su didžiausiu džiaugsmu paskambinsiu į buhalteriją ir paprašysiu, kad paruoštų tau išeitinės čekį.

Trumpai patylėjusi, bet nesulaukusi atsako iš Dosono, Harieta tarė:

– Ne? Tada ryt rytą skrendi į Boisį, tavo vieta 18A. – Ant aplanko su reportažo medžiaga ji tėškė bilietą. – Regioniniu lėktuvėliu.

Dosonas sustojo prie tviskančios Džordžtauno rotušės ir išjungė automobilio variklį. Kilstelėjęs dubenį, iš džinsų kišenės išsitraukė mažą dėžutę, iškratė iš jos tabletę ir nurijo, užgerdamas vandeniu iš buteliuko, kabančio prietaisų skydelio laikiklyje. Užspaudė dangtelį, įsikišo dėžutę į kišenę, tada nuleido saulės skydelį ir pažvelgė į veidrodėlį.

Taip, iš tiesų kaip ištrauktas karvei iš užpakalio. Visai nusigalavęs.

Ką gi, nieko čia nepadarysi. Peržiūrėdamas ant darbo stalo susikaupusią korespondenciją, rado Hedlio laiškelį: „Atvažiuok. Dabar pat." Hedliui toks įsakmus tonas nebūdingas. Vadinasi, reikalas rimtas.

Dosonas kitų laiškų nė neskaitė, ir štai jis čia.

Išlipo iš mašinos ir patraukė plytelių taku, iš abiejų pusių apsodintu gėlėmis.

Duris atidarė Eva Hedli.

– Sveika, gražioji ponia, – Dosonas per slenkstį ištiesė rankas ją apkabinti.

Eva, kadaise išrinkta Mis Šiaurės Karolina, tebebuvo graži. Būdama penkiasdešimties su trupučiu ji išsaugojo ne tik dailią išvaizdą, bet ir subtilų sąmojingumą bei įgimtą žavesį. Ji leidosi apkabinama, o tada išsinėrė iš jo glėbio ir visai nešvelniai tekštelėjo jam per petį.

– Baik čia su ta gražiąja, – tyčia minkštai ištarė r, kad skambėtų švelniau. – Siuntu ant tavęs. Grįžai prieš dvi savaites ir tik dabar teikeisi užsukti. – Eva su nerimu nužvelgė Dosoną nuo galvos iki kojų. – Liesas it stagaras. Gal tave ten badu marino?

– Aišku, tavo garsiojo troškinio ten negausi, o kas per daiktas bananų pudingas, jie išvis nežino.

Eva mostu pakvietė užeiti į prieškambarį, sakydama:

– Kol tavęs nebuvo, šito man trūko labiausiai.

– Ko? – paklausė Dosonas.

– Tavo meilikavimų.

Dosonas suėmė delnais jos veidą ir pabučiavo į kaktą.

– Aš irgi tavęs pasiilgau, – paleido Evą ir galva linktelėjo darbo kambario pusėn. Tada kone pašnibždom paklausė: – Ar jau apsiprato su ta mintimi?

Eva prisitaikė prie jo paslaptingo tono.

– Kur tau! Jis...

– Kuo puikiausiai girdžiu jus šnabždantis. Dar nekurčias.

Eva įspėjo: „Laikykis."

Dosonas pamerkė jai ir koridorium nuėjo pas Garį Hedlį. Įžengus į gerai pažįstamą kambarį, širdį suspaudė nostalgija. Tiek įsimintinų dalykų čia nutiko. Ant parketo grindų žaisdavo su „Matchbox" mašinytėmis, o mama vis primindavo nepalikti jų išmėtytų, kad kas nors ant jų nepaslystų. Tėtis ir Hedlis kantriai mokė jį žaisti šachmatais – lentą padėdavo ant to stalelio kampe. Prisėdusi su juo ant sofos, Eva patarinėdavo, kaip atkreipti patinkančios šeštokės dėmesį. Pirmą kartą po to, kai grįžo iš Afganistano, Dosonas pasijuto kaip namie.

Hedliai buvo jo krikštatėviai, tarpusavio ryšys užsimezgė nuo pat krikštynų. Jie rimtai žiūrėjo į prisiimtą įsipareigojimą rūpintis geriausių draugų sūnumi, jei užkluptų bėda. Kai tėvai žuvo autoavarijoje, Dosonas mokėsi koledže. Ir nors formaliai jau buvo pilnametis, draugystė su Hedliais jam tapo dar svarbesnė.

Nužvelgęs Dosoną, Hedlis nepatenkintas susiraukė. Nors buvo gerokai žemesnis (krikštasūnio ūgis – metras devyniasdešimt trys), spinduliavo pasitikėjimą savimi ir kėlė pagarbą. Jo vešliuose plaukuose tik kur ne kur baltavo žilos sruogos. Hedlis buvo puikios formos, nes kasdien nubėgdavo po penkis kilometrus, o Eva rūpindavosi, kad sveikai maitintųsi. Dauguma šešiasdešimtmečių jam gali pavydėti figūros.

Pagaliau Hedlis prabilo:

– Sprendžiant iš to, kaip atrodai, buvo žiauru.

– Taip, tiesa, – atsakė Dosonas. – Vos išnešiau sveiką kailį iš susirėmimo su Harieta.

Kai Dosonas atsisėdo, Hedlis tarė:

– Turėjau omeny Afganistaną.

– Išties buvo sunku, bet, palyginti su Harieta, Talibano kovotojai – tik išdykėliai.

– Ko nors išgersi?

Trumpą dvejonę Dosonas užmaskavo dirstelėdamas į laikrodį.

– Gal dar kiek per anksti.

– Jau tuoj penkios. Be to, ir proga ypatinga. Sūnus paklydėlis grįžo.

Dosonas pajuto švelnų priekaištą.

– Atleisk, turėjau anksčiau atvažiuoti, bet buvo tiek visokių reikalų. Ir dabar yra. Tavo laiškelis privertė sunerimti.

– Tikrai? – priėjęs prie sieninėje spintoje įtaisyto baro, Hedlis pripylė du stiklus viskio. Vieną padavė Dosonui ir atsisėdo priešais. Tarsi sakydamas tostą, kilstelėjo saviškį ir gurkštelėjo. – Ėmiau daugiau gerti.

– Tau galima.

– Kaip vaistą nuo streso?

– Sako, padeda.

– Gal... – suniurnėjo Hedlis. – Bent jau turiu kasdien ko laukti.

– Tau dar tiek visko prieš akis.

– Taip. Senatvė ir mirtis.

– Žiūrėk, kad Eva neišgirstų tokių tavo kalbų.

Gurkštelėjęs viskio, Hedlis sau po nosim sumurmėjo.

– Nebūk toks pesimistas, – pridūrė Dosonas. – Tau reikia daugiau laiko priprasti. Dar tik mėnuo praėjo.

– Dvidešimt penkios dienos.

– Čia dar tik pradžia, – Dosonas gurkštelėjo viskio iš savo stiklo, nors jam norėjosi išgerti jį vienu mauku.

– Nelengva po šitiek tarnybos metų taip staiga imti ir pasijusti nereikalingam.

Užjaučiamai linktelėjęs, Dosonas pajuto, kaip viskis jį šildo iš vidaus ir ramina. Tabletė dar nebuvo pradėjusi veikti.

– Oficialiai tu dar ne pensininkas... Nuo kada?

– Po dar keturių savaičių.

– Tiek daug turėjai sukaupęs atostogų?

– Taip. Ir čia pat jas paaukočiau, kad tik galėčiau dar padirbėti.

– Išnaudok šį laiką kaip pereinamąjį iš karjeros į užtarnautą poilsį.

– Poilsį... – niūriai sumurmėjo Hedlis. – Kai tik oficialiai tapsiu pensininku, Eva išsiveš mane į dviejų savaičių kruizą. Po Aliaską.

– Šaunu.

– Verčiau jau man replėmis nuplėštų nagus.

– Nebus taip jau blogai.

– Gera kalbėti, kai ne tau gresia. Eva dar pasirūpino, kad į kelionę pasiimčiau viagros.

– Ką gi... matyt, nori atsigriebti už naktis, kai negrįždavai namo.

– Gali būti.

– Kas čia blogo? Džiaukis gyvenimu, – Dosonas kilstelėjo savo stiklą.

Hedlis atsakė tuo pačiu, o po minutėlės paklausė:

– Kaip sekėsi su Drakone?

Dosonas papasakojo apie susitikimą ir užduotį, kurią jam skyrė Harieta.

– Oro balionai akliesiems?

Dosonas gūžtelėjo.

Hedlis atsirėmė į fotelio pagalvėlę ir nepadoriai ilgai tyrinėjo Dosoną žvilgsniu.

Suerzintas šis paklausė:

– Kas? Tau irgi kliūna mano plaukai?

– Man labiau rūpi, kas dedasi tavo galvoje, o ne kas ant jos auga. Kas su tavim dedasi?

– Nieko.

Neturėdamas ką pasakyti, Hedlis tik žiūrėjo į draugą.

Dosonas pakilo iš fotelio, priėjo prie lango ir atsuko žaliuzes, žvelgdamas į nepriekaištingai prižiūrėtą pievutę.

– Namo skridau per Londoną. Iš ten paskambinau Sarai.

Hedlio duktė buvo už jį vyresnė, vaikystėje jų šeimos artimai draugavo, ir jiedu tiek laiko praleisdavo kartu, kad buvo beveik kaip brolis ir sesuo, ir labai vienas kitu rūpinosi. Sara su vyru gyveno Anglijoje, dirbo dideliame tarptautiniame banke.

– Ji sakė mums. Buvai taip trumpai, kad nė nesusitikai su jais.

– Tarp skrydžių buvo per mažai laiko.

Hedlis atsikrenkštė, aiškiai parodydamas, kad nelaiko to pateisinama priežastim atsisakyti susitikimo. Ir buvo teisus.

– Begonijos gražiai žydi.

– Čia balzaminai.

– A. O kaip...

– Uždaviau tau klausimą, – Hedlio balse buvo justi susierzinimas. – Kas yra? Tik nesakyk, kad nieko.

– Man viskas gerai.

– Nė velnio. Vakar žiūrėjau per televiziją filmą apie zombius. Tarsi būtų apie tave.

Dosonas atsidūsėjo dėl tokio krikštatėvio užsispyrimo. Neatsisuko į jį, tik atsirėmė į lango rėmą.

– Aš tiesiog pavargau. Devyni mėnesiai Afganistane – patikėk, bet kas pavargtų. Priešiška aplinka, nepakeliamas karštis, vabzdžiai... Jokio alkoholio, jokių moterų, išskyrus kariškes, bet su jomis pavojinga prasidėti. Tiesus kelias prisidirbti rimtų bėdų. Kažin ar verta rizikuoti dėl trumpo malonumo.

– Grįžęs turėjai užtektinai laiko susirasti kokią mielą panelę.

– Čia ir bėda, – Dosonas nuleido žaliuzes, pasisuko į Hedlį ir nusišypsojo. – Paskutinę mielą panelę nutvėrei tu.

Lengvas tonas Hedlio neapgavo. Tarp jo vešlių antakių susimetusi rūpesčio raukšlė įsirėžė dar giliau.

Nebesivargindamas apsimetinėti, Dosonas atsisėdo į fotelį, pražergė kojas ir įbedė žvilgsnį į grindis.

Hedlis paklausė:

– Išsimiegi?

– Man jau geriau.

– Taip ir sakyk, kad ne.

Dosonas kilstelėjo galvą ir susierzinęs ėmė berti žodžius:

– Taip, man jau geriau. Nelengva taip iš karto sugrįžti prie įprasto gyvenimo, į senas vėžes.

– Gerai, tarkim, patikėjau. Kas dar?

Dosonas nubraukė plaukus nuo veido.

– Dar ta Harieta. Ji pavers mano gyvenimą pragaru.

– Nebent jai leistum.

– Dieve brangus, ji siunčia mane į Aidahą.

– Tu nusistatęs prieš Aidahą?

– Nė velnio. Ir tikrai nesu nusiteikęs prieš silpnaregius ar karšto oro balionų pilotus. Tiesiog tai ne mano daržas. Todėl atleiskite, bet toks darbas man entuziazmo nekelia.

– Manai, turi parako geresnei užduočiai?

Hedlis ne šiaip sau paklausė. Tas klausimas turėjo potekstę. Todėl, kad ir koks jautėsi prislėgtas, Dosonas pajuto įsižiebiant viltį. Hedlis ne tik krikštatėvis ar senas draugas, jis

dar ir neįkainojamas informacijos šaltinis Federaliniame tyrimų biure.

Laikydamas Dosono tylėjimą susidomėjimo ženklu, Hedlis pradėjo pasakoti:

– Džordžijos valstija, Savana ir jos apylinkės. Jūrų laivyno kapitonas Džeremis Vesonas, medaliais apdovanotas karo veteranas. Vienas karas Irake ir du Afganistane. Grįžęs iš paskutinės tarnybos vietos, išėjo į atsargą ir aiškiai išsimušė iš vėžių. Maždaug prieš penkiolika mėnesių įsivėlė į santykius su ištekėjusia moterimi, tokia Darlina Strong. Jos vyras Vilardas juos užklupo, ir meilužiams baigėsi prastai. Poryt Čatamo apygardos teismo rūmuose prasidės Vilardo Strongo teismas dėl nužudymo. Galėtum nuvykti ir parengti reportažą.

Dosonas, dar neišklausęs iki galo, ėmė purtyti galvą.

– Kodėl? – paklausė Hedlis.

– Savanoje vasara.

– Žvilgtelk į kalendorių. Šiandien jau rugsėjis.

– Vis tiek ačiū, ne. Ten karšta. Ir drėgna. Verčiau jau keliausiu į Aidahą. Be to, kriminalai – ne mano sritis. Ir, jei atvirai, karo temų man kol kas gana. Nenoriu rašyti apie nužudytą jūrininką. Dariau tai net devynis pastaruosius mėnesius. Galbūt Harietos užduotis man netgi išeis į gera. Gal toji graži istorija įkvėps optimizmo, kurio man dabar taip trūksta. Suteiks vilties. Pozityvus, dvasią keliantis pasakojimas. Ne apie nukirstas galūnes, kraujo klanus ar kariškių žūtį.

– Dar nepasakiau, kas šios istorijos vinis.

Nutaisęs rūgščią miną, Dosonas paklausė:

– Kas?

– Policija paėmė Vesono sėklos mėginį nuo Darlinos drabužių. Žinoma, tam, kad palengvintų prokurorui užduotį apkaltinti raguotą vyrą Vilardą.

– Pasakok.

– Tad štai: Savanos biuro šefas – mano senas bičiulis ir kolega Sesilis Knucas – buvęs niujorkietis ir didelis beisbolo gerbėjas.

– Na ir?

– Svarbiausias žmogus skyriuje. Senas vilkas.

– Aišku.

– Tai va: Knucas perskaitė informaciją duomenų bazėje. Rastas Vesono DNR atitikmuo.

– Jo duomenys buvo sistemoje?

– Taip, jau kuris laikas, – Hedlis stabtelėjo ir gurkštelėjo iš stiklo.

Suprasdamas, kad tokia taktika bičiulis bando sužadinti susidomėjimą, Dosonas pasistengė jo nenuvilti.

– Suintrigavai.

Hedlis padėjo stiklą ir palinko prie Dosono.

– Kapitono Džeremio Vesono DNR sutapo su mėginiu ant kūdikio vystyklų, aptiktų Golden Brančo name.

Ne šiaip vinis, o visas kablys įsmigo Dosonui į krūtinę. Netekęs amo, jis spoksojo į Hedlį.

Šis vėl prabilo:

– Kol dar nepaklausei. Ne, klaidos negali būti. Sutapimas – devyniasdešimt devyni kablelis devyniasdešimt devynios šimtosios procento. Kitaip tariant, neseniai paimtas mėginys ir 1976 metų mėginys – to paties asmens. Tądien, 1976-aisiais, mes paėmėm ir Floros DNR mėginį. Žinome, kad ji pagimdė kūdikį, kurio DNR aptikta ant vystyklų. Ir Džeremio Vesono amžius atitinka. Be jokios abejonės, jis – Floros ir Karlo sūnus.

Dosonas atsistojo, kelis žingsnius paėjėjo ir atsisuko į Hedlį. Tarsi skaitydamas tūkstančius klausimų, iškilusių krikštasūnio mintyse, Hedlis prabilo:

– Iš tavo veido išraiškos sprendžiu, kad šių faktų svarbos aiškinti nėra reikalo.

Nors Garis Hedlis tikrai buvo daug pasiekęs profesionalas, jo manymu, visus tuos pasiekimus temdė viena nesėkmė: jam nepavyko atiduoti Karlą Vingertą ir Florą Staimel į teisingumo rankas. Ši profesinė dėmė gadino jam karjerą, o dabar, jau išėjus į atsargą, kartino gyvenimą.

Dosonas supyko – tokios neteisybės krikštatėvis nenusipelnė.

– Įdomu, kodėl Knucas tau šitai papasakojo?

– Jis žino, kad man rūpi. Mes kartu dirbome tirdami vieną gaujos išpuolį Tenesyje devintojo dešimtmečio pabaigoje. Jis žino, kad netrukus išeisiu į atsargą, ir padarė paslaugą kaip kolega kolegai. Buvo atsargus, kad neatskleistų per daug, bet prisipažino, kad domėjosi Džeremio Vesono istorija, ieškodamas sąsajų su Karlu ir Flora.

Dosono veide sustingo klausiama išraiška.

– Nerado. Džeremio Vesono gimimo liudijimas, kurį jam pavyko gauti, iš Ohajo. Ten parašyta, kad jį pagimdė ir išaugino tokie ponas ir ponia Vesonai. Vidurinę vaikinas baigė gimtajame mieste. Po Teksaso technologijos universiteto studijų stojo tarnauti į jūrų laivyną. Iki kol susidėjo su to vyrioko žmona, jo gyvenimo istorija buvo niekuo neišsiskirianti.

– Ar turėjo smulkių prasižengimų?

– Lyg ir ne.

– Ką sako Knucas?

– Jis man patarė viską palikti, kaip yra. Šiandien Biuras vaikosi stambesnes žuvis. Karlas ir Flora jau niekam nerūpi. Manoma, kad jų jau nėra gyvų. Kad įsilaužimas į arsenalą Naujajame Meksike 1996-aisiais – jų paskutinis nusikaltimas.

– Prieš septyniolika metų. Per tiek laiko daug kas galėjo nutikti.

– Bet tai nereiškia, kad jų jau nebėra gyvų.

– Jei nėra įrodymų, taip manyti logiška.

– Logiška, nelogiška... Po paraliais, aš noriu žinoti tiksliai! O tu?

– Tiek laiko praėjo. Koks dabar skirtumas?

– Man – didžiulis!

Ramindamas bičiulį, Dosonas sumosavo rankomis.

– Gerai, aš viską suprantu, bet tas apdovanotasis jūrininkas, tariamai jų sūnus...

– Jis tikrai buvo jų sūnus. Aš žinau.

– Negali žinoti.

– Tai įrodo DNR.

– Tai nepatikima.

– Beveik patikima.

– Gerai, bet net jei vaikinas buvo jų sūnus...

– Negi tau nesmalsu sužinoti, kas jam nutiko po Golden Brančo?

– Ne itin.

– Netikiu.

– Patikėk. Nematau prasmės knaisiotis...

– Maniau, norėsi išsiaiškinti.

– Nenoriu.

– Tada padaryk tai dėl manęs.

– Kam? Jis *negyvas*. Istorijos pabaiga.

– Galėtų būti svarbiausia istorija tavo gyvenime.

– Tavo gyvenime tai jau tikrai buvo svarbiausia!

Staiga vyrai susivokė, kad abu šaukia. Hedlis pažiūrėjo į duris, tarsi tikėdamasis ten pamatyti žmoną, atėjusią jųdviejų raminti.

Jau gerokai tyliau Dosonas pasiūlė:

– Jei tau taip rūpi sužinoti, kas dėjosi toliau, kodėl *pats* nevyksti į Savaną?

– Negaliu, Eva su manim išsiskirtų, – burbtelėjo Hedlis. – Be to, kaip sakiau, Biure jau kaip ir nebedirbu. Jei dabar pradėčiau kišti savo trigrašį, atrodyčiau apgailėtinai. Kaip įkyruolis, nesuprantantis, kad laikas pasitraukti.

Dosonas perbėgo pirštais per plaukus ir nervingai atsiduso. Hedlis jam brangus. Jis žinojo, kaip krikštatėvis trokšta užbrėžti brūkšnį po svarbiausia savo karjeros byla. Bet prašo per daug. Dosonas jautėsi išsekęs ir nusivylęs po to, ką jam teko patirti Afganistane. Net ramiomis dienomis jautėsi sudirgęs ir nesaugus. Tik ir trūko, kad dar imtųsi narplioti šią nebaigtą sagą. Ką gero tai duos? Ar Džeremis Vesonas buvo Karlo ir Floros vaikas, ar ne – dabar visiškai nesvarbu.

Dosonas tyliai pratarė:

– Atleisk. Net jei Harieta nebūtų užsakiusi man to kvailo reportažo, vis tiek į Savaną nevykčiau. Tavo bičiulis Knucas teisus. Yra dalykų, kuriuos geriau pamiršti.

Hedlis tiriamai žvelgė į draugą, paskui nuleido pečius: suprato Dosono neperkalbėsiąs. Pastūmė nuo savęs stiklą su viskio likučiais ir daugiau apie tą reikalą neištarė nė žodžio. Tuoj po jų pokalbio Eva pakvietė Dosoną likti vakarienės. Jis atsisakė, teisindamasis, kad reikia pasiruošti kelionei į Aidahą. Vengdamas žiūrėti bičiuliams į akis, paskubom atsisveikino ir išėjo.

Lipdamas į mašiną, buvo visas išpiltas prakaito. Privažiavęs pirmą sankryžą, nurijo dar vieną tabletę ir užgėrė drungnu buteliuke likusiu vandeniu. Kelionė iš Vašingtono į Virdžiniją spūsties valandomis nuotaikos nepataisė, ir į savo butą Aleksandrijoje Dosonas grįžo smarkiai sudirgęs.

Kai tik nusiavė batus, pyptelėjo jo mobilusis telefonas, įspėjantis, kad gavo žinutę. Žinutė buvo nuo Hedlio: „Dar vienas argumentas."

Dosonas jautė, kad jam meta jauką, bet smalsumas, nors tai prieštaravo sveikam protui, paėmė viršų, ir jis parašė: „Koks?"

Atsakymą gavo akimirksniu. „Dž. Vesonas tik laikomas negyvu. Jo kūnas nerastas."

Antras skyrius

– Pone Džeksonai, ar pasiruošęs kviesti liudyti kitą savo liudytoją?

Apygardos prokuroro padėjėjas atsistojo.

– Taip, jūsų kilnybe. Kviečiu liudyti Ameliją Nolan.

Kaip ir kiti susirinkusieji, Dosonas pasisuko į salės duris, pro kurias, teismo sekretoriaus pakviesta, įėjo buvusi Džeremio Vesono žmona.

Šiandien buvo trečioji teismo diena. Pirmasis liudijo veterinaras, – Dosonas pavardės neįsidėmėjo, bet turėjo pavardžių sąrašą, jei prireiktų, – be galo ilgai ir nuobodžiai aiškino apie šunų, ypač pitbulių, virškinimo ypatumus.

Prokurorui prireikė kone dviejų valandų, kol pavyko išbristi iš mokslinės painiavos ir prieiti prie reikalo esmės: Darlinos Strong kūno dalių likučiai buvo aptikti trijų Vilardo Strongo nelegaliai laikomų kovinių šunų virškinamajame trakte. Ieškant įkalčių, šie šunys buvo užmigdyti.

Antrasis liudijo apygardos teismo medicinos ekspertas, patvirtinęs, kad kūno dalys ir atplaišos atitinka sužalojimus ant aukos lavono. Sudarkytą kūną policija rado užrakintame šunų aptvare.

Ne šunys buvo Darlinos mirties priežastis, bet kadangi valstija reikalavo mirties bausmės, įžvalgus ir kruopštus prokuroras Lemuelis Džeksonas, per savo darbo metus pateikęs dešimtis kaltinamųjų nuosprendžių, norėjo, kad prisiekusieji

įsisąmonintų, koks baisus nusikaltimas įvykdytas. Jis kreipėsi, prašydamas įtraukti į protokolą, kad Vilardas įmetė moters kūną suėsti šunims, laikomiems pusbadžiu, kad per šunų kautynes aršiau kovotų...

Dėl tokio spėjimo daugelis prisiekusiųjų kone pažaliavo.

Kraujo mėginiai nuo aptvaro žemės, taip pat skalpo gabalėlis, aptiktas vieno šuns viduriuose, leido daryti prielaidą, kad Džeremį Vesoną ištiko toks pat likimas.

Kol ginamojo advokatas užbaigė vis stringančią kryžminę teismo medicinos eksperto apklausą, buvo beveik dvylikta. Teisėjas paskelbė pietų pertrauką iki pusės dviejų. Dosonas abejojo, ar kas iš teismo salės jaučia alkį. Tik jau ne tokį, kuriam numalšinti reikėtų net pusantros valandos.

Bet dabar jau visi buvo grįžę į salę, ir duoti parodymus buvo pakviesta trečioji šiandienos liudytoja.

Norėdamas daugiau sužinoti, Dosonas spėjo perskaityti kelis straipsnius apie šią bylą, užmetė akį į buvusios ponios Veson nuotraukas, pridėtas prie tų pranešimų, bet didesnio dėmesio nekreipė.

Užtat atkreipė dabar.

Įėjusi į salę moteris buvo visai kitokia, negu jis tikėjosi. Dosonas buvo matęs plakatus „Ieškoma Flora Staimel“ ir įsivaizdavo, kad Džeremio Vesono žmona turėtų būti panaši į jo motiną. Jis manė, kad ji bus stambių kaulų, paniurusi ir atšiauri.

Nustebino jos smulki figūra. O kai duodama priesaiką pakėlė smulkutę dešinę baltą ranką, Dosonas susivokė, kad ji – visiška jo įsivaizduotos moters priešingybė. Ji buvo pranašesnė už visus, susirinkusius teismo salėje. Įskaitant ir Dosoną. Ypač Dosoną.

Buvusioji ponia Veson segėjo siaurą dramblio kaulo spalvos sijonėlį, vilkėjo tos pačios spalvos, tik minkštesnio audinio, palaidinukę ir safyro mėlynumo švarkelį. Jos sodriai kaštoniniai plaukai buvo surišti į uodegą, gulančią ant sprando, kelios išslydusios sruogos gražiai įrėmino veidą. Vieninteliai

papuošalai buvo auskarai su deimantais ir laikrodėlis. Jos dalykinis aprangos stilius puikiai tiko teismo salei – nei per daug moteriškas ir blaškantis dėmesį, nei perdėm griežtas.

Kaip žurnalistas, jis tikrai negalėjo nesusidomėti buvusia Džeremio Vesono žmona. Norėjo užduoti jai tūkstančius klausimų – jei ne savo smalsumui patenkinti, tai jau tikrai dėl Hedlio.

Vis dėlto moteris, užlipusi ant pakylos duoti parodymų, žadino jam visai kitokio pobūdžio smalsumą, ir Dosonui tai iškart nepatiko – papildomų rūpesčių jam tikrai nereikia. Blogiausia, kas galėtų nutikti, – jis prarastų profesinį objektyvumą, kuriuo taip didžiavosi.

Dosonas ir vėl keiktelėjo Hedlį už tai, kad tas įvėlė jį į šią istoriją. Labai nenorėjo vykti į Savaną, bet suprato, kad reikia. Gavęs iš Hedlio tą intriguojančią žinutę, susikrovė kelioninį krepšį ir kitą dieną iš pat ryto, užuot pasinaudojęs jam įbruktu bilietu į Aidahą, pasirinko skrydį į Savaną.

Laukdamas eilėje išsinuomoti automobilį, paskambino Harietai.

– Tu jau Boisyje?

– Padariau lankstą.

Įsivaizdavo ją sėdinčią už rašomojo stalo ir kunkuliuojančią iš pykčio.

– Skyriau tau užduotį, Dosonai.

– Turiu geresnę.

– Kokią?

– Kol kas paslaptis.

– Kur tu?

– Seku karštais pėdsakais.

– Po perkūnais, Dosonai!

– Dar paskambinsiu, – šis paskubėjo baigti pokalbį, kol aplinkinių dar nepasiekė iš jo telefono sklindantys nešvankūs užgauliojimai.

Kadangi teko pačiam dengti savo išlaidas, išsinuomojo numerį nebrangiame viešbutyje miesto centre. Nusiprausęs po

šaltu dušu, įsisuko į kambario barą, įsijungė pramogų ir sporto kanalą ir su aptarnavimo tarnybos pristatytu sūrainiu bei savo nešiojamuoju kompiuteriu įsitaisė lovoje.

Dosonas ieškojo interneto svetainių su informacija apie nusikaltimą, dėl kurio dabar teisiamas Vilardas Strongas. Baigdamas naršyti pajuto, kad spaudžia krūtinę, ir nutarė, kad tai dėl tabasko padažo, gausiai užsipilto ant sūrainio. Ir vis dėlto Dosonas žinojo, kad ne tai yra tikroji jo prastos savijautos priežastis.

Jau turbūt šimtąjį kartą savęs klausė, kodėl leidosi Hedlio įkalbamas. O kai atmetė visas tikėtinas kapituliacijos priežastis, liko nuoga tiesa – Hedlis čia niekuo dėtas. Priežasčių reikia ieškoti tik savyje.

Paaiškėjus tiesai, nutarė priimti iššūkį kaip savotišką terapijos atmainą.

Sugrįžęs iš Afganistano, jis niekaip negalėjo atsikratyti padarinių, likusių dėl beveik metų, praleistų karo veiksmų zonoje. Jie lipo prie jo nelyginant voratinkliai, plonyčiai, beveik nematomi, bet kartu tvirti it plienas. Atrodė, nuo jų neįmanoma išsisukti.

Žinoma, jo savijautos nė iš tolo negalima lyginti su Džeremio Vesono. Matyt, kapitonas buvo patyręs didžiulį emocinį sukrėtimą ir kentėjo nuo potrauminio streso sindromo. Jam tai kainavo šeimą, o galiausiai ir gyvybę. Dėl to jis tapo idealiu personažu straipsniui, virpinančiam skaitytojų širdis.

Dosonas šios temos kaip įmanydamas vengė. Pernelyg panašu į jo paties išgyvenimus. Tačiau ši istorija Dosoną asmeniškai jaudino ir dėl kitko. Ar iš tikrųjų Džeremis Vesonas buvo Karlo Vingerto ir Floros Staimel sūnus? Jie dar gyvi ar jau mirę? Dosonui tai nerūpėjo, o Hedliui buvo svarbu, tad jis jautė pareigą padėti krikštatėviui bent per žingsnį pasistūmėti aiškinantis šią bylą.

Taigi jis Savanoje. Vertinant žurnalisto akimis, Džeremio Vesono gyvenimas buvo neišsemiamas informacijos lobynas. Nejau praleisi progą aprašyti istoriją žmogaus, kurį į šį

pasaulį paleido nuo teisėsaugos besislapstančių nusikaltėlių pora, kuris užaugo iš pažiūros normalioje Vidurio Vakarų šeimoje, garbingai tarnavo savo šaliai, namo grįžo emociškai ir psichiškai traumuotas, o galiausiai buvo žiauriai nužudytas.

Amerikietiškoji graikų tragedijos versija.

Su šia mintimi pirmąjį vakarą Savanoje Dosonas išjungė nešiojamąjį kompiuterį, išgėrė tabletę migdomųjų, gurkštelėjo peptobismolio, kad nuramintų aštraus padažo suerzintą skrandį, ir nuėjo miegoti. Bet po kelių minučių atsikėlė ir nurijo dar vieną tabletę, užgerdamas „Jack Daniel's" buteliuku iš kambario baro.

Vis tiek sapnavo košmarus. Dukart.

Tad nenuostabu, kad pirmąją Viljamo Strongo teismo proceso dieną Dosonas jautėsi prastai ir buvo suirzęs. Į teismo rūmus atvyko gerokai anksčiau – ne kad užsiimtų vietą pirmoje eilėje, o tam, kad atsisėstų paskutinėje, prie pat durų. Kad reikalui prispyrus būtų paprasčiau nepastebėtam išeiti.

Vos teismas užbaigė pirmosios dienos darbą, Dosonas patraukė tiesiai į River gatvę ir leido vakarą, keliaudamas iš baro į barą. Moterų buvo į valias, o seksas būtų padėjęs bent laikinai pamiršti jį kankinančias niūrias mintis, bet į bandymus suartėti – ir atvirus, ir subtilius – jis nereagavo.

Bendravo tik tiek, kiek trukdavo išlenkti stiklą ar du, o pokalbiuose apsiribojo bendromis temomis. Tempė laiką, kol barai užsidarė ir neliko nieko kito, tik grįžti į savo viešbučio kambarį, padėti galvą ant kietos nepatogios pagalvės ir leistis per naktį kankinamam bjaurių sapnų.

Teismas Dosonui buvo pradėjęs kelti nuobodulį, ir jis svarstė, kaip iš viso šio reikalo laiku išsipainiojus.

Buvusios Vesono sutuoktinės pasirodymas jo nusiteikimą pakeitė.

Kairysis Amelijos delnas, kurį ji padėjo ant Biblijos, prisiekdama sakyti tik tiesą, sudrėko. Tada ji atėjo į liudytojo vietą ir atsisėdo.

Prie jos priėjo Džeksonas.

– Ponia Nolan, ačiū, kad sutikote liudyti. Prašom prisistatyti teismui.

– Amelija Nolan.

– Nolan jūsų mergautinė pavardė?

– Taip. Išsiskyrusi su Džeremiu, susigrąžinau ją.

Džeksonas nusišypsojo.

– Nolanas – šioje valstijoje gerbiama pavardė.

– Ačiū.

Džeksonas per petį žvilgtelėjo gynybos pusėn.

– Ponia Nolan, ar pažįstate kaltinamąjį?

Pirmą kartą nuo tada, kai atėjo į teismo salę, Amelija pažvelgė į Vilardą Strongą. Vyras sėdėjo susimetęs į kuprą, žvelgdamas į liudytoją iš po surauktų antakių. Plaukai tvarkingai sušukuoti, o kūnas įspraustas į maždaug dviem dydžiais per ankštą kostiumą. Jeigu reikėtų Strongą apibūdinti vienu žodžiu, ji rinktųsi *brutalus.*

Amelija patvirtino kaltinamąjį pažįstanti.

– Taip, Džeremis mus supažindino.

– Prašom pasakyti, kada tai įvyko.

– Du tūkstančiai vienuoliktų metų vasario dvidešimt antrą dieną.

– Taip tiksliai įsidėmėjote datą?

– Buvo mano vyresniojo sūnaus Hanterio ketvirtasis gimtadienis.

– Prašom papasakoti teismui, kokios buvo tos pažinties aplinkybės.

– Mudu su Džeremiu tada jau gyvenome atskirai. Kol vyko skyrybų procesas, man buvo paskirta mūsų dviejų sūnų globa, bet aš leidau Džeremiui pasveikinti Hanterį su gimtadieniu. Į sūnaus šventę jis atėjo su Vilardu ir Darlina Strongais.

– Anksčiau jų nepažinojote?

– Ne, bet buvau apie juos girdėjusi. Džeremis pasakojo.

– Kokie jums tą rytą jie atrodė?

– Turite galvoje...

– Kokios būklės toji trijulė pasirodė jūsų namuose?

– Jie buvo neblaivūs.

Atsistojo ginamojo advokatas.

– Prieštarauju.

– Perfrazuosiu, – suskubo Džeksonas, kol žodžio dar netarė teisėja. – Ponia Nolan, ar jums susidarė įspūdis, kad tie trys asmenys buvo gerokai išgėrę?

Glisonas jau vėl ketino prieštarauti, bet čia ranką pakėlė teisėja.

– Ponia Nolan gali atsakyti.

Džeksonas paragino ją kalbėti.

– Ir anksčiau esu mačiusi Džeremį girtą, – pasakė Amelija. – Daugybę kartų. Išgėręs jis netapdavo nei malonesnis, nei laimingesnis. Priešingai. Taigi žiūrėjau, kur viskas pakryps. Kai atėjo į svečius, iškart pastebėjau, kad jo akys paraudusios, o šypsena labiau primena grimasą. Jis buvo nusiteikęs agresyviai. Visa trijulė garsiai juokėsi... – Amelija nutilo, rinkdama žodžius jiems apibūdinti, – ...kaip juokiasi gerokai įkaušę žmonės, iš nieko.

– Kuri buvo valanda?

– Šventė turėjo prasidėti vidurdienį. Jie atėjo kiek ankstėliau.

– Ar papriekaištavote ponui Vesonui dėl šių akivaizdžių neblaivumo ženklų?

– Taip.

– Ar jis bandė teisintis?

– Sakė, kad jie atėjo tiesiai iš savo pačių vakarėlio, kur linksminosi per naktį.

– „Savo"? Jis ir sutuoktiniai Strongai?

– Prieštarauju. Liudytojai sufleruojamas atsakymas.

Džeksonas neprieštaravo dėl teisėjos sprendimo Glisono naudai, bet vylėsi, kad prisiekusieji mintį suprato. Vakarėlyje, dėl kurio uždavė klausimą, dalyvavo tik tie trys asmenys.

Akies kampučiu Amelija pastebėjo, kad Vilardas Strongas pašnibždėjo savo advokatui. Glisonas ryžtingai papurtė galvą, tarsi liepdamas ginamajam patylėti. Ją nukrėtė drebulys

vien pagalvojus, ką Vilardas šnipštelėjo savo gynėjui, tačiau neabejojo, kad ne jos naudai.

Džeksonas kalbėjo toliau:

– Manau, prisiekusieji neprieštaraus teiginiui, kad kaltinamasis, jo žmona ir jūsų atskirai gyvenęs vyras sūnaus gimtadienio šventėje pasirodė girti. Dabar prašyčiau papasakoti teismui, kas dėjosi toliau.

Amelija mintimis grįžo prie tos scenos ir įžūlios Džeremio grimasos.

– Paprašiau Džeremio išeiti. Tuo metu kaip tik atvyko kiti svečiai. Jie buvo kieme prie namo. Jaučiausi nesmagiai dėl Džeremio ir dėl savęs.

– Kaip jis reagavo į jūsų prašymą išeiti?

– Įsiuto. Pareiškė turįs teisę būti su sūnumi per jo gimtadienį ir kad aš jam to neuždrausiu.

Glisonas pakilo iš savo vietos.

– Jūsų kilnybe, prieštarauju. Kaip liudytojos parodymai susiję su šiuo teismo procesu?

– Netrukus susiesiu, – ramiai atrėmė Džeksonas.

– Prieštaravimas atmestas, – nusprendė teisėja ir paragino Džeksoną kalbėti.

Džeksonas linktelėjo ir vėl pasisuko į Ameliją.

– Kad sutaupytume laiko ir nebandytume ginamojo advokato kantrybės, prašom papasakoti, kuo baigėsi konfliktas.

– Pasakiau Džeremiui, kad jam tarp vaikų ne vieta. Ir tarp kitų svečių. Taigi liepiau jam išeiti. Jis atsisakė: Tada pagrasinau, kad iškviesiu policiją. Taip pat pagąsdinau, kad kreipsiuos dėl nutarties, ribojančios jo teises artintis prie mūsų sūnų.

– Kaip jis reagavo į jūsų grasinimus?

– Iškeikė mane, bjauriai išvadino. Sakė, kad sūnūs – jo kūnas ir kraujas ir kad niekas jam nesutrukdys su jais matytis. Iškėlė siaubingą sceną.

Hanterio ikimokyklinės klasės draugai, jų tėvai ir pats Hanteris, išgirdę Džeremį šūkalojant, atėjo į vidų pasižiūrėti,

kas nutiko. Amelija niekada nepamirš, kaip sūnus su baime akyse žvelgė į siautėjantį tėvą. Grantui, jaunėliui, tada buvo tik pusantrų. Mažylis iš baimės pravirko.

Amelija žvilgtelėjo į savo šaltus, sudrėkusius, instinktyviai ant kelių sugniaužtus delnus. Ji prisivertė juos atgniaužti primindama sau, kad sūnums jau nebereikia bijoti Džeremio.

– Ponia Nolan?

Amelija pakėlė galvą ir atsitiesė.

– Ponia Nolan, – pakartojo Džeksonas, – ką šioje nemalonioje scenoje veikė Vilardas ir Darlina Strongai?

Amelija metė žvilgsnį į gynybos pusę ir pajuto iš Strongo sklindančią beribę neapykantą.

– Vilardas Strongas kurstė Džeremį nenusileisti.

– Prašom paaiškinti plačiau.

– Sakė: „Niekad neleisčiau Darlinai su manim taip kalbėti."

– Ar minėjo, kad griebtųsi prieš ją fizinės prievartos, jei...

– Jūsų kilnybe, prieštarauju, – suaimanavo Glisonas. – Kaltintojas ir vėl sufleruoja liudytojai atsakymą.

– Prieštaravimas priimtas.

Džeksonas atsiprašė. Amelijai pasirodė, kad nenuoširdžiai. Tada prokuroras vėl pasisuko į ją.

– Ar prisimenate, kad ponas Strongas būtų kaip nors konkrečiai grasinęs savo žmonai?

Amelija užsimerkė, o kai atmerkė akis, pažvelgė tiesiai į prisiekusiuosius.

– Džeremis sučiupo mane už rankos. Štai taip, – Amelija suėmė save už žasto. – Ir purtė mane. O ponas Strongas jį kurstė: „Negi tu ją taip ir paleisi? Jei Darlina man grasintų, tai būtų paskutiniai žodžiai jos gyvenime."

Po šio pareiškimo salė tarsi apmirė. Ir tik po kelių akimirkų susirinkusieji vėl pradėjo kvėpuoti. Pasigirdo kojų šiurenimas ir drabužių šiugždėjimas, žmonėms bandant patogiau įsitaisyti kėdėse. Kai kas kosčiojo.

Dosonas pastebėjo, kad taip pat reagavo ir prisiekusieji. Amelija Nolan, tiksliau, jos liudijimas, juos apstulbino. Lemas Džeksonas – ne kvailys. Jis dar sustiprino įtampą, pažvelgdamas kiekvienam iš prisiekusiųjų į akis, o paskui apsisuko ir grįžo prie savo stalo, pasiėmė užrašinę, versdamas po kelis lapus iškart, tarsi ieškodamas reikalingo įrašo. Dosonas abejojo, ar prokurorui iš tikrųjų reikia to įrašo. Tiesiog taip siekė tempti laiką, kad prisiekusieji kaip reikiant įsisąmonintų, ką paliudijo Amelija.

Kai jau ketino pateikti kitą klausimą, Amelija Nolan paprašė stiklinės vandens. Per tą trumpą pertraukėlę teisėja pasiūlė susirinkusiesiems atsistoti ir pramankštinti kojas. Dosonas per tą laiką suspėjo išsiųsti dvi žinutes. Pirmoji buvo skirta Hedliui.

Liudija Vesono buvusioji. Įspūdinga. Jau išbandei viagrą? Domina visos nešvankios smulkmenos.

Antroji nukeliavo informacijos rinkėjai ir analitikei, „NewsFront" dirbančiai jau trisdešimt metų, nuo pat pirmojo žurnalo numerio. Moteris buvo labai liesa ir ekscentriška, nuo jos trenkdavo tabaku, nors ji tikino metusi rūkyti. Vis dėlto Dosonui darė įspūdį jos greitumas, tikslumas, o ypač – diskretiškumas. Kasmet per Kalėdas jis palepindavo ją didžiule dėže šokoladinių vyšnių ir buteliu tokio pat saldaus vyno.

Glenda, širdele, Amelija Nolan iš Džordžijos Nolanų. Kodėl „gerbiamoji"? Reikia info. Kuo greičiau.

Žinutę užbaigė iš programėlės parsisiųstomis širdelėmis ir gėlytėmis.

Vos jam paspaudus „siųsti", teisėja taukštelėjo plaktuku, kviesdama sėstis. Kai visi įsitaisė kėdėse, nurodė Džeksonui tęsti liudytojos apklausą.

Prokuroras buvo pasiruošęs. Planšetę padėjo ant stalo, priėjo prie liudytojos ir kreipėsi į ją, nutaisęs rimtą toną:

– Ponia Nolan, kuo baigėsi jūsų anksčiau nupasakota scena?

– Vienas iš tėvų paskambino pagalbos numeriu 911.

– Kaip reagavo policija?

– Po kelių minučių atvyko du pareigūnai, bet Džerpmis ir Strongai jau buvo spėję išsinešdinti.

– Išeidami daugiau netriukšmavo?

– Grantas verkė, o Hanteris glaudėsi prie kito vaiko tėvo. Manau, jų nerimas Džeremį sutrikdė. Be to, jis suprato, kad visi mato, kaip jis laiko mane už rankos ir purto. Gal jam dėl to buvo gėda. Manau. Nežinau. Šiaip ar taip, jis mane paleido. Strongas liepė vyrui ką nors daryti, priversti mane, cituoju, „prikąsti liežuvį“, bet Džeremis liepė jam pačiam užsičiaupti ir nesikišti. Keikėsi. Tada atidarė lauko duris ir išstūmė Strongą į verandą. Strongas plūdo jį visokiais žodžiais ir manau, būtų priešinęsis, jei...

– Prieštarauju.

– Priimta.

Džeksonas paskubom paklausė:

– Ar ponas Strongas priešinosi stumiamas pono Vesono?

– Ne, jis vos laikėsi ant kojų. Nusvirduliavo nuo laiptų ir vos neparkrito. Džeremis sugriebė ponią Strong už rankos ir išsitempė pro duris. Eidami prie Džeremio mašinos, pastatytos gatvėje, vyrai gerokai apsistumdė. Aš užtrenkiau duris ir daugiau nieko nemačiau. Atvykus policijai, jie jau buvo išsinešdinę.

Džeksonas grįžo prie stalo ir vėl peržvelgė savo užrašus. Greičiausiai to nė nereikėjo. Paprasčiausiai davė laiko liudytojai atsikvėpti, o prisiekusiesiems – pabandyti įsivaizduoti tą vaizdą ir priešiškumą tarp vadinamųjų draugų.

Ponia Nolan gurkštelėjo vandens iš stiklinės. Net ir sėdėdamas salės gale, Dosonas matė, kad jai dreba ranka.

Džeksonas vėl priėjo prie jos, įsikišo rankas į kelnių kišenes ir nutaisė apgailestaujamą miną, tarsi atsiprašydamas dėl to, ko ketino klausti.

– Ponia Nolan, jūs matėte Vilardą Strongą dar kartą, tiesa?

– Taip.

– Kada?

– Praeitų metų gegužės trečiąją.

– Ir vėl tiksliai prisimenate datą.

– Taip.

Amelija nunarino galvą, ir palaida plaukų sruoga užkrito jai ant skruosto. Tarsi nesąmoningai ji kilstelėjo ranką ir užsikišo plaukus už ausies. Dosonas svarstė, ar tai nervinės įtampos padiktuotas gestas (visiškai natūralus tokiomis aplinkybėmis), ar jai būdingas įprotis. Jis pasirinko antrąjį variantą.

– Ponia Nolan, kodėl taip gerai įdėmėjote datą?

Kai moteris pakėlė akis, kad atsakytų į Džeksono klausimą, Dosonas susivokė, kad jis, kaip ir visi salėje, įskaitant ir kaltinamąjį, laukdami, ką ji atsakys, palinko į priekį.

Amelija tylutėliai atsikrenkštė.

– Tądien dingo ponia Strong ir Džeremis.

Trečias skyrius

Džeksonas paprašė, kad Amelija papasakotų apie tą dieną.

– Prasidėjo kaip ir bet kuri kita darbo diena. Berniukus palikau Šv. Tomo vyskupijos mokyklėlėje ir nuvažiavau į darbą.

– Jūs dirbate Koljerio karo muziejuje?

– Taip, esu kuratorė. Mano sritis – Pilietinio karo laikotarpis.

– Ar dirbate visu etatu?

– Taip, bet man leidžia dirbti pagal lankstų grafiką. Kitaip ir negalėčiau, nes viena auginu vaikus.

– Ar tą dieną, gegužės trečiąją, nutiko kas nors neįprasta, gal buvo ženklų, įspėjančių apie tai, kas gali nutikti?

– Ne. Nebuvo nieko neįprasta, iki man paskambino iš mokyklos, truputį po pirmos. Tuo metu buvau su muziejaus direktorium Džordžu Metkalfu jo kabinete.

– Džordžai, čia šlamštas.

– Nenuvilk jo, Amelija. Ir nenuvilk manęs.

– Jis bevertis. Ir rinkoje, ir muziejuje.

– Galbūt.

– Ne galbūt, o tikrai.

– Gerai. Vis dėlto ne šiaip blizgutis. Konfederatų armija tokių įteikė šimtus...

– Tūkstančius.

– Tebūnie tūkstančius. Bet tas medalis Patersonui Noksui ypač vertingas, nes paveldėjo jį iš savo proprosenelio. Jis buvo perduodamas jų šeimoje iš kartos į kartą. Be to, Patersonas nešioja to protėvio vardą. Turbūt nereikia priminti, kad...

– Bet vis tiek tai darote...

– ...kad ponas Patersonas Noksas mums pernai paaukojo šimtą tūkstančių dolerių, o ponia Noks...

– Mūsų direktorių tarybos narė. Nesu kvaila, Džordžai. Puikiai viską suprantu. Tiesiog šiais klausimais mūsų požiūriai skiriasi. Mano, kaip kuratorės, darbas – rūpintis muziejaus reputacija.

– Tokia ir mano pareiga.

– Taip, bet kaip muziejaus direktorius rūpinatės, kad rėmėjai liktų mumis patenkinti. Mane siutina, kad tenka eksponuoti šlamštą vien tam, kad neužrūstintume dosnių aukotojų.

– Tu, žinoma, teisi, bet...

– Tiek jau to. Suprantu, kad šitas ginčas bevaisis. Pralaimėjimu to nelaikau, bet pripažįstu, kad ilgiau ginčytis būtų beprasmiška. Žinojote, kad bus jūsų viršus, dar iki šiam pokalbiui prasidedant. Vis dėlto norėjau bent pabandyti.

– Kitko iš tavęs ir nesitikėjau. Surask pono Nokso medaliui vietą kokiame kamputyje.

– Su akinamai spindinčia vario lentele, kurioje bus įrašyta padėka už ypatingą jo ir ponios Noks dosnumą.

– Lentelė gali būti nedidelė.

Tęsdama liudijimą, Amelija pasakė:

– Kai tik baigėme pokalbį su direktorium, suskambo mano mobilusis telefonas. Tuojau pat atsiliepiau, nes atpažinau mokyklos numerį. Skambino mokyklos direktorė ponia Abernati. Buvo labai susijaudinusi.

– Kodėl?

– Į mokyklą atėjo žmogus ir įsibrovė į jos kabinetą...

– Prieštarauju. Nuogirdos.

Lemas Džeksonas atrėmė nesutinkąs. Teisėja priėmė sprendimą jo naudai ir paprašė Ameliją pasakoti toliau.

– Tas žmogus pareikalavo, kad direktorė pasakytų, ar Džeremis tądien buvo mokykloje. Jis nebuvo, bet poniai Abernati nepavyko įsibrovėlio tuo įtikinti. Vyras pagaliau išėjo, bet tik direktorei pagrasinus iškviesti policiją.

Džeksonas priminė prisiekusiesiems, kad tą patį jau anksčiau liudijo ir ponia Abernati ir kad tas įniršęs žmogus buvo Vilardas Strongas. Tada prokuroras paklausė Amelijos, ar jos sutuoktinis dažnai užsukdavo į mokyklą pas Hanterį ir Grantą.

– Ne. Kiek žinau, jis ten nė karto nebuvo, net ir per lankymo dienas. Taigi mūsų skyrybos buvo nulemtos. O po incidento per gimtadienį jo susitikimai su berniukais buvo stebimi. Džeremį tai labai nervino, ir jis vis tikėjosi, kad nutartis dėl apribojimų bus atšaukta. Na, o kol kas jis laikėsi teismo nurodymų.

– Ar tas mokyklos direktorės skambutis jus išgąsdino, ponia Nolan?

– Švelniai tariant. Kai direktorė man apibūdino įsibrovėlį, iškart sumečiau, kad tai buvo Vilardas Strongas. Panorau tuojau pat važiuoti į mokyklą, bet ponia Abernati mane užtikrino, kad Hanteris ir Grantas yra jos kabinete ir joks pavojus jiems negresia, o apie incidentą berniukai nežino. Vis dėlto norėjau pati įsitikinti, kad mano vaikams nieko nenutiko. Tada ponia Abernati pasisiūlė parvežti berniukus namo. Tą pat akimirką išėjau iš muziejaus ir nuskubėjau pas juos.

– Ar su kuo nors kalbėjotės?

– Bandžiau prisiskambinti Džeremiui. Norėjau paklausti, kas dedasi, bet visi mano skambučiai keliavo tiesiai į jo balso paštą. Skambinau jam ir į darbą. Man atsakė, kad rytą jis paskambino ir pranešė susirgęs. Niekas toje statybos firmoje nuo vakar dienos jo nei matė, nei girdėjo.

– Nuvažiavote namo?

– Taip.

Atstumas nuo muziejaus iki namų buvo nedidelis, bet atrodė, kad kelionė niekada nesibaigs. Gatvės gerai pažįstamos, todėl vairuoti ypatingų pastangų nereikėjo. Galvoje pynėsi viena už kitą labiau stingdančios mintys. Akivaizdu, Džeremio ryšiai su Vilardu ir Darlina Strong buvo permainingi, ir negalima atmesti galimybės, kad dėl to galėtų grėsti pavojus jos sūnums.

Ar vis dėlto vertėtų kreiptis dėl nutarties sugriežtinimo? Ar prašyti šeimos teismo teisėjo, kad uždraustų Džeremiui lankyti vaikus, kol šis neišspręs asmeninių bėdų? Gal tokia drastiška priemonė padėtų jam atsipeikėti ir suprasti, kad taip elgdamasis kenkia pats sau? Gal nebegalėdamas matytis su sūnumis ryšis gydytis ir ieškoti pagalbos, kol dar visiškai nesugriovė sau gyvenimo.

Šios mintys šmėsčiojo jai galvoje, kai suko į tokią neįtikėtinai ramią Džonso gatvę. Milžiniški ąžuolai metė malonų šešėlį ant savo pačių šaknimis išvagotų šaligatvių.

Išsikrausčiusi iš namų, kuriuose patyrė tiek vargo, Amelija su sūnumis išsinuomojo sublokuotą namą. Siena aptvertame kieme berniukams buvo saugu žaisti, o ir kaimynai čia budrūs. Kol apsispręs, kur norėtų įsikurti, čia atrodė saugi ir patogi tarpustotė.

Amelija nusivylė supratusi, kad ponia Abernati dar neatvažiavo. Įriedėjo į siaurą keliuką išilgai namo sienos ir pasistatė mašiną kieme. Paskubom išlipo, užbėgo laipteliais ir atsirakino užpakalines duris, vedančias tiesiai į virtuvę. Įsijungė signalizacija. Skambėjo neįprastai garsiai, o Amelija taip nervinosi, kad tik iš trečio karto surinko teisingą skaičių kodą ir pagaliau ją išjungė.

Net ir išjungus signalizaciją, ausyse vis dar zvimbė – tai buvo vienintelis garsas, trikdantis spengiančią tylą, atsimušančią į ausų būgnelius. Visi pojūčiai buvo tūkstantį kartų aštresni nei paprastai. Nebuvo nei judesio, nei garso – tokia bežadė erdvė Ameliją labai trikdė, tarsi prikišamai primindama, kokia jos gyvenime atsivertų tuštuma, jeigu nebūtų vaikų.

Dabar ji nieko taip netroško, kaip matyti tuodu bamblius išdykaujant, nors kartais jų šėliojimas išvargindavo. Amelija norėjo

girdėti jų juoką, alsuoti jų kvapu, spausti prie krūtinės jų šiltus kūnus, jausti jų drėgnų lūpyčių prisilietimą ant skruostų.

Amelija priėjo prie kriauklės, atsuko čiaupą ir nuo lentynos pasiėmė stiklinę. Prisileido vandens ir godžiai jį išgėrė. Vis kirbėjo mintis, kad direktorė jau turėtų būti čia. Žvilgtelėjo į viryklės laikrodį. Pasigirdo, kad gatve pravažiavo mašina, ir ji atsisuko.

Stiklinė išslydo iš rankos, trenkėsi į grindis ir sudužo, pažerdama jai ant kojų daugybę smulkių šukių.

Maždaug per metrą nuo jos stovėjo Vilardas Strongas. Skersai krūtinės (nuo peties iki klubo) jis laikė dvivamzdį šautuvą. Viena ranka uždėta ant buožės, kita – ant vamzdžių.

– Jei rėksi, nudėsiu.

Durys į kiemą buvo atvertos. Atbula ranka jis siektelėjo jų ir užtrenkė.

Amelija prikando lūpas ir giliai įkvėpė pro nosį. Kelias sekundes sulaikė kvapą, o paskui lėtai iškvėpė.

Džeksonas žvelgė į ją su nerimu.

– Gal reikia pertraukėlės, ponia Nolan?

Amelija papurtė galvą ir sumurmėjo:

– Ne, jaučiuosi gerai.

Tai buvo netiesa, bet ji tikėjosi, kad niekam teismo salėje nešaus galvon iškviesti greitąją. Amelija norėjo išvengti atidėliojimo ir delsimo. Ji troško kuo greičiau viską užbaigti, kad vėl galėtų normaliai gyventi.

Ji vargiai beprisiminė, kada pati tvarkė savo gyvenimą ir priiminėjo sprendimus, kad vienaip ar kitaip nereikėtų jų koreguoti dėl Džeremio. Jau metai, kai jis pasitraukė iš jos gyvenimo, o vis dar valdo jos mintis ir diktuoja, kaip gyventi. Bet kai užsibaigs ši kankynė...

– Ponas Strongas pavartojo būtent tuos žodžius? – paklausė Džeksonas. – „Jei rėksi, nudėsiu“?

Mintimis grįžusi prie tos akimirkos, Amelija atsakė:

– Taip.

– Ar jautėte, kad jums gresia neišvengiamas pavojus?

– Taip, jaučiau. Grėsmė atrodė reali. Spoksojo į mane sunkiai šnopuodamas. Pirštai stipriai gniaužė šautuvo vamzdžius. Atrodė paklaikęs. Apimtas įniršio. Bijojau, kad nušaus.

Leisdamas įsisąmoninti Amelijos pasakytus žodžius, Džeksonas neskubėdamas nuėjo prie stalo, ant kurio buvo išdėlioti į protokolą jau įtraukti įkalčiai.

– Ar šitą šautuvą kaltinamasis atsinešė į jūsų namus? – Džeksonas prinešė ginklą prie liudytojų pakylos, kad Amelija jį apžiūrėtų.

– Manau, šitą. Įsidėmėjau piešinį, išraižytą ant buožės.

Prokuroras paprašė įtraukti į protokolą, kad liudytoja atpažino įkaltį A – dvivamzdį, kuriuo Darlina Strong buvo nušauta į krūtinę.

Padėjęs šautuvą ant stalo su įkalčiais, Džeksonas paklausė:

– Ar kaltinamasis dar ką nors jums sakė?

– Paklausė, ar mano vyras namie. Atsakiau, kad ne ir kad Džeremis jau ne mano vyras. O jis man ir sako: „Užtat Darlina vis dar mano žmona, o jis... – Amelija metė žvilgsnį į prisiekusiuosius ir užbaigė sakinį: – ...jis ją dulkina." Atsakiau jam, kad nieko apie tai nežinau ir kad man visai nerūpi. Pridūriau, kad Džeremis mano namuose nesirodytų, kad ir kas ten tarp jų vyksta.

– Ką jis į tai?

– Nusijuokė. Su panieka. Išvadino Džeremį bailiu ir rėžė: „Gali ir pasirodyti, nes jau žino, kad aš juodu pričiupsiu. Dar pažiūrėsim." – Moteris patylėjo ir nusišluostė sudrėkusius delnus į sijoną. – Jis paėmė mane už rankos.

Amelija papasakojo, kaip Strongas šiurkščiai stūmė ją priešais save, ieškodamas Džeremio, apžiūrėjo kambarius abiejuose aukštuose. Jis nepaisė jos tikinimų, kad Džeremis tikrai nesugalvotų slėptis šiuose namuose.

– Kai nulipom žemyn, jis buvo dar piktesnis ir dar labiau nusivylęs nei iš pradžių. Visas išpiltas prakaito, be perstojo keikėsi.

Amelija patylėjo, laukdama, kad Strongo advokatas vėl protestuos, bet tas sėdėjo visiškai ramus ir žvelgė į ją taip, tarsi apmąstydamas, kaip kontratakuoti. Jis ją smelkė keršingu žvilgsniu, ir Amelija vėl pasisuko į Džeksoną.

Prokuroras paklausė:

– Ar jis vis dar laikė jus sugriebęs už rankos?

– Taip. Tada ir pagalvojau, kad mane nužudys, bet tuo metu... – Amelija sunkiai nurijo seiles, prisiminusi, kokia baimė ją kaustė tą akimirką. – Mes išgirdom, kad prie namo privažiavo mašina. Trinktelėjo durelės, ir mano berniukai, linksmai šaukdami mane, atbėgo prie namo. Girdėjau, kaip ponia Abernati drausmino juos, kad atsargiai liptų laiptais.

– Ką tai išgirdęs darė ponas Strongas?

– Šoko prie pagrindinių durų.

– Ar jos buvo užrakintos?

– Taip, bet aš bijojau, kad atidarys ir kaktomuša susidurs su mano sūnumis. Arba pradės pyškinti iš šautuvo pro duris.

– Ką darėt?

– Tvirtai įsispyriau į grindis ir bandžiau jam užstoti kelią.

– Atsidūrėte tarp jo ir pagrindinių durų?

Amelija linktelėjo.

– Elgiausi instinktyviai, nebuvo kada galvoti ar planuoti.

– Taip reagavote, nes manėte, kad jūsų vaikams iškilo mirtinas pavojus.

Amelija ir vėl nurijo seiles.

– Taip, maldavau, kad jiems nieko nedarytų. Blaškiausi. Kad kiek, mane būtų ištikusi isterija. Klausiau, ką jis ruošiasi daryti. Tada jis mane atstūmė su tokia jėga, kad tėškiausi ant grindų. Labai bijojau, kad išspirs duris.

Amelija dirstelėjo į niūriai dėbčiojantį kaltinamąjį ir tyliai pridūrė:

– Bet jis to nepadarė.

Amelija tikėjosi, kad net svilindamas ją nuožmiu ir priešišku žvilgsniu Vilardas Strongas supranta, kokia ji jam dėkinga, kad pasigailėjo jos vaikų.

– Ką darė kaltinamasis, ponia Nolan?

Amelija vėl perkėlė žvilgsnį į Džeksoną.

– Praėjo pro mane į virtuvę ir išbėgo pro užpakalines duris, kaip kad prieš tai buvo įėjęs.

– Ką jums atsakė, kai apimta nevilties jo klausėte, ką ruošiasi daryti?

Amelija aplaižė išdžiūvusias lūpas ir nužvelgė dvylika prisiekusiųjų, turėsiančių nuspręsti, kaltas Vilardas Strongas ar ne.

– Jis pasakė: „Aš rasiu juos, o kai rasiu, nužudysiu."

Lemuelis Džeksonas turėjo užtektinai patirties ir žinojo, kada sustoti. Juolab kad jo pozicijos buvo tvirtos. Taigi pasakė teisėjai, kad daugiau klausimų poniai Nolan neturi.

Teisėja pasitarė su abiem – bylos prokuroru ir advokatu. Kryžminė apklausa užtruktų. Kadangi jau buvo gerokai po pietų ir artinosi šventinis savaitgalis, jie sutarė, kad kitas teismo posėdis įvyks po Darbo dienos šventės. Teisėja leido poniai Nolan palikti liudytojos vietą, ir teismo sekretorius išlydėjo ją iš salės pro šonines duris.

Teisėja nurodė:

– Kaltinamojo advokatas bus pasiruošęs ponios Nolan kryžminei apklausai, kai teismas atnaujins darbą kitą antradienį, devintą ryte. Smagios šventės.

Ir trinktelėjo plaktuku. Dosonas išėjo iš salės vienas pirmųjų.

Po kelių minučių suvibravo jo telefonas, pranešdamas, kad gauta žinutė. Susiradęs koridoriuje atokesnę vietą, jis perskaitė. Analitikė Glenda prašė, kad Dosonas jai paskambintų. Jis nedelsdamas surinko kolegės numerį, kol ši draugiškai nusiteikusi padėti.

Kai Glenda atsiliepė, Dosonas išpoškino:

– Tai ar apsisprendei už manęs tekėti? Būk gera, pasakyk, kad mano atkaklumas tave įtikino.

Glenda čia pat atrėžė:

– Dar ko! Pabučiuok man į subinę, Dosonai!

– Tik pasakyk, kur ir kada susitinkam.

Glenda prunkštelėjo, bet Dosonas jautė, kad ji šypsosi, o tai nutikdavo retai.

– Pasiruošęs?

– Klok.

– Amelija Veson, mergautinė pavardė Nolan, amžinatilsį Jungtinių Valstijų kongresmeno Bikmano Deiviso Nolano duktė. Deiviso pavarde jis atstovavo savo apygardai net trisdešimt dvejus metus.

– Aišku.

– Jeigu būtum buvęs atidesnis, būtum atkreipęs į jį dėmesį. Jis darbavosi daugybėje komitetų ir patarėjų tarybų, pirmininkavo Kongreso posėdžiams – vieną kartą devyniasdešimt ketvirtaisiais, kitą – devyniasdešimt aštuntais metais. Jis įstatymo projekto dėl visuomenės saugumo autorius ir pats jį pateikė svarstymams. Deivisas buvo mėgstamas, jį gerbė abi Kongreso frakcijos.

– O katrai priklausė jis?

– Jis kilęs iš tradiciškai respublikonų valstijos, bet ne visada laikėsi savo partijos linijos. Žinoma, jis buvo vėliavnešys, bet atvirai pasisakydavo prieš kraštutiniuosius konservatorius. Ypač klausimais, susijusiais su asmens laisvėmis: abortų, gėjų santuokų ir taip toliau.

– Turėjo priešų?

– Veikiau kritikų. Vis dėlto dėl liberalių pažiūrų pelnė kai kurių priešininkų stovyklos atstovų pagarbą. Iš esmės jis priklausė retai ir jau nykstančiai politikų rūšiai – buvo doras žmogus. Juo žavėjosi net ir oponentai. Lobistai jam neturėjo įtakos, jis niekada nekeitė savo pozicijos dėl to, kuo tikėjo. Jo politiko idealas buvo Džefersonas, Deivisas jį dažnai cituodavo. Beje, ar norėtum, kad apie šį reikalą pasakyčiau tai raganai Harietai?

– Kol kas ne.

– Taip ir maniau. Ji kažko ant tavęs siunta.

– Gal dėl to mano pokšto, kad priaugo penkis kilus.

Glenda krenkštelėjo:

– Verčiau pasisaugok. Sklando gandai, kad ji kerštinga. Žinai, ką šiandien padarė? Pameni jos pirmtako portretą, kabėjusį vestibiulyje? Tai va, liepė jį nukabinti. Sako, jo jau nebėra, ir dabar bus nauja tvarka. Tarsi mums reikėtų tai priminti. Kalė.

Dosonas visiškai pritarė Glendai, bet juo mažiau kalbų apie Harietą, juo daugiau jam dvasios ramybės. Todėl vėl grįžo prie Nolano.

– O kas įdomesnio apie asmeninį kongresmeno gyvenimą?

– Nepriekaištingas. Žmona mirė dešimtojo dešimtmečio viduryje. Santuoka truko visą amžinybę, antrą kartą nevedė. Jokių skandalų. Jokių pusnuogių panelių, slapčia išsmunkančių iš jo kabineto, ar berniukų duše. Per vakarėlius išgerdavo, nerūkė. Taigi pagal popierius jis buvo šventasis.

– Ką sužinojai apie jo dukterį?

– Amelija. Antras vardas – Veira. Su tais pietietiškais vardais gali liežuvį nusilaužti, – sumurmėjo Glenda. – Gimusi aštuoniasdešimt pirmųjų gegužę... vadinasi, jai...

– Trisdešimt dveji.

– Atimti moku! – atšovė Glenda. – Mokėsi Vanderbilto universitete, aktyviai dalyvavo studentų organizacijų veikloje. Organizavo maisto ir drabužių labdaros siuntą nukentėjusiems nuo uragano Alabamoje. Pati ten vyko, kad įsitikintų, jog surinkta labdara pasiekė tuos, kuriems buvo skirta. Išgarsėjo visoje šalyje. Ir taip toliau. Istorijos magistrės diplomas su pagyrimu. Laipsnį gavo dirbdama muziejuje Bostone. Tada dvejus metus dirbo kitame muziejuje Baltimorėje. Na, o kai tėvas atsistatydino iš valstybės tarnybos...

– Gal žinai, kodėl atsistatydino?

– Konkrečios priežasties nenurodė. Jis tik pranešė, kad nesieks būti perrinktas. Nieko įtartina ar verta dėmesio. Manau, žmogus tiesiog pavargo. Septyniasdešimtmetis buvo netoli.

– Supratau.

– Pala, kuo aš baigiau?

– Kai jos tėvas atsistatydino...

– Taip. Ji grįžo į Savaną ir tapo jo padėjėja: administratore, asmenine sekretore ir dešiniąja ranka. Dirbdami petys petin, jie rėmė lėšų rinkimo kampanijas įvairių rūšių labdarai.

– Ar tada ji ir ištekėjo už Džeremio Vesono?

– Tuoj pažiūrėsiu... taip, buvo kelerių metų pertrauka. Kongresmenas mirė du tūkstančiai dešimtais metais, o ponia Veson tuo metu dirbo...

– Dabar ji Nolan.

– ...kuratore...

– Koljerio karo muziejuje. Jos sritis...

– Klausyk, jeigu tu taip puikiai informuotas, kurių galų prašei, kad kapstyčiausi po archyvus? Beje, jei jau atvirai, tai ir pats galėjai tą informaciją susirasti.

– Man ilgai užtruktų, o tu čia mitriai apsisukai.

– Mitriai, kurgi ne. Tu tiesiog nemėgsti gaišti laiko.

– Taip, nemėgstu, – pripažino Dosonas.

– Išeitų, tavo laikas vertingesnis už manąjį?

– Ne, tu neįkainojama. Juk žinai, kad be tavęs pražūčiau.

– Pražūtų jis... – sumurmėjo Glenda. – Turiu tos ponios Nolan nuotraukų. Verta mažiausiai aštuonių balų.

– Labiau devynių. Su puse.

– Dievaži, Dosonai, užkrovei man šitiek darbo, ir tik todėl, kad poniutė tau krito į akį. Aš tau ne kokia pažinčių agentūra.

– Prisiekiu, ši informacija labai pravers mano straipsniui.

– Apie kurį Harieta neturi sužinoti.

– Dar ne, – Dosonas apsidairė ir pamatė, kad koridorius ištuštėjo. Reikėjo paskubėti, bet jis dar norėjo Glendos šio bei to paklausti ir baiminosi, kad jei nesuskubs, kol ji dar sukalbama, jo norai taip ir liks norais. – Ar turi jos dabartinį adresą?

– Naujausias, kurį man pavyko iškapstyti, Džounso gatvė Savanoje.

Turint galvoje pastarojo meto įvykius, Dosonas abejojo, ar ji ten dar gyvena.

– O kur gyveno kongresmenas?

Glenda pasakė.

– Viename tinklalapyje buvo nuotraukų. Ąžuolai ir ispaninės samanos. Baltos kolonos. Plati veranda. Taigi visi pagrindiniai elementai.

– Ar dabar ten kas gyvena?

– Nežinau.

– Pamėgink išsiaiškinti. Ir pasistenk gauti dabartinį ponios Nolan adresą.

– Artinasi šventinis savaitgalis.

– Juk tu myli mane. Labai myli.

– Pasvajok.

Šypsodamasis sau, Dosonas pasuko prie liftų.

– Jeigu dar ką nors pavyktų iškapstyti, būčiau be galo dėkingas. Skambink, rašyk žinutes arba elektroninius laiškus bet kuriuo paros metu.

– Žinai, aš juk turiu savo gyvenimą, nors tas gyvenimas gal ir niekam tikęs.

– Dar kai kas. Nuo ko kongresmenas mirė?

– Na, pagaliau! Laukiu nesulaukiu, kada paklausi.

– Kodėl?

– Todėl, kad gardžiausią kąsnelį palikau pabaigai.

Floros Staimel dienoraštis
1978-ųjų sausis

Buvo siaubinga diena — Karlas baisiai ant manęs įsiuto.

Nereikėjo jam prieštarauti. Pastarosiomis dienomis jis kaip nesavas, ir aš žinau kodėl. Viskas dėl ginklų, kuriuos turėjom gauti, bet negavom. Kubiečiai narkotikų prekeiviai pamojavo prieš nosį pinigais (jie turi šlamančiųjų sočiai, nes Majamyje kone visi vaikšto apsirūkę!) tipui, kuris turėjo parduoti ginklus mums, ir šis pardavė juos kubiečiams. Karlas klaikiai įsiuto, ir jau trys dienos visai nesukalbamas.

Ketino tuos kubiečius susirasti, išžudyti ir pasiimti ginklus, bet Rimbas (iki šiol jo tikrojo vardo nežinau) jį atkalbėjo. Sakė, būtų beprotybė su jais prasidėti, perrėš gerklę, nespėsi nė mirktelėti. O Karlas jam atšovė, kad jei padarytume tai pirmi, mūsų gerklės liktų sveikos. Jis nejuokavo.

Na, bet Rimbas kažkaip suveikė gero „dūmo" (ko gero, pirko iš tų pačių kubiečių), ir Karlas kiek aprimo. Bentjau tiek, kad mudviem su Rimbu pavyko jį atkalbėti nuo keršto planų.

Nenorėjau, kad veltumės į karą su tais kubiečiais ar dar su kuo nors. Aš vis baiminuosi dėl Džeremio. Kaskart, kai užsimenu apie tai Karlui, jis nusijuokia, sakydamas, kad

niekas neišdrįstų nė pirštu paliesti jo vaiko. Bet aš manau, kad kubiečiai Karlo neišsigąstų. Manau, ir pats Karlas giliai širdyje tai supranta, nes jis nieko nėra nušovęs.

Gal kaip tik dėl to ir siunta. Jam nuobodu, ir tiek. Nuo banko apiplėšimo Luizianoje, kai pašovė Džimą, mes slapstomės. Per žinias pranešė, kad plėšiką nusikaltimo vietoje nušovė policija. Bet Karlas reporteriais nepasitiki, esą jie kalba netiesą. Vadina juos marionetėmis, klusniai vykdančiomis farų ir politikų užsakymus ir kvailinančiomis patiklius žmones.

Karlas įsitikinęs, kad jei Džimas, kad ir mirtinai sužeistas, iš karto nemirė, galėjo apie mus prasitarti. Todėl pasislėpėm Misisipės priekabų aikštelėje su vyruku, kurio Džimas nepažinojo. Taigi, jei jis ir išdavė mus, čia galim nesibaiminti, kad mus sučiups.

Aš džiaugiausi, kad nereikia niekur važiuoti, nes mudu su Džeremiu peršalom. Mažius kosėjo net smarkiau negu aš. Mano močiutė tai vadindavo krupu. Negalėjau nė svajoti, kad vaikelį apžiūrėtų daktaras. Karlui nė neužsiminiau apie tai — žinojau, ką atsakys.

Žmogus, vardu Rendis, apgyvendinęs mus savo namelyje ant ratų, garbina Karlą. Karlas jo didvyris. Jis buvo mums labai geras, nors Džeremio kosulys trukdė išsimiegoti ir jam, ir mudviem su Karlu. Gal tik dėl to, o ne iš geros širdies, Rendis nė neatsiklausęs manęs nupirko Džeremiui sirupo nuo kosulio.

Po poros dienų Džeremis ėmė sveikti. Jau nebuvo toks irzlus, mažiau verkė ir pradėjo valgyti. Tikra laimė, nes Karlas nutarė, kad metas judėti į priekį. Leidomės į Floridą ir sustojom tik atvykę į Majamį. Nuojauta Karlui pakuždėjo, kad didžiausias pavojus jau praėjo, ir galim kuriam laikui čia apsistoti.

Šiaip jau Majamis visai neblogas, bet šis namas nepatinka. Atrodo, pelės čia tyčiojasi iš mano pastangų įvilioti

jas į spąstus. Per naktį nesiliauja šmirinėjusios. Nepakenčiu to garso! O rytais tenka iš spąstų traukti jų mažus suglebusius kūnelius. Žiūrėti į tuos negyvus padarėlius man ne mažiau šlykštu nei kęsti jų šmirinėjimą. Bet, kad ir kiek tų nevidonių įkliūtų, atrodo, kad jų vieton stoja dešimteriopai gausesnės gretos. Ir dar knibžda tarakonų, didumo kone sulig pelėm.

Man nepatinka ir Rimbo draugė. Pasalūnė ir sukta. Primena katiną, kurį turėjom, kai buvau maža. Jis buvo be vienos akies, ir jau vien dėl to atrodė man baisus. Iš pasalų šokdavo ant manęs ir mirtinai išgąsdindavo. Apsidžiaugiau, kai vieną dieną įsmuko po namu ir ten nugaišo.

Na, o toji Rimbo simpatija vis staiposi ir stengiasi į save atkreipti dėmesį, ypač Karlo. Vakar nutiko tikrai bjaurus dalykas. Džeremis parvertė buteliuką raudono lako, kuriuo ji lakavosi kojų nagus. Ant grindų išsipylė tik lašiukas, ir aš iškart jį nuvaliau, bet ji vis tiek įgnybo Džeremiui į ranką. Sugnybo labai smarkiai — vaikui labai skaudėjo. Šokau ant jos, ir vyrams teko mus išskirti, kol dar neišpešėm viena kitai plaukų. Jei ne Karlo įsikišimas, būčiau, ko gero, ją nugalabijusi.

Nuo įgnybimo Džeremiui ant rankos liko tamsi mėlynė, ir tai Karlą nervino. Jo nuotaika dar labiau subjuro. Pamatęs šiandien mane su fotoaparatu, visai prarado savitvardą.

Tą seną polaroidą radau spintelėje, į kurią dėjau spąstus. Rimbas pasiūlė juo pafotografuoti Džeremį. Karlas mums fotografuotis draudė, bet aš labai norėjau turėti bent vieną sūnelio nuotrauką.

Turbūt mane išdavė kvapas. Chemikalai, kuriais padengiamos nuotraukos, kai jas ištrauki iš aparato. Karlas įvirto į kambarį ir užklupo mane nusikaltimo vietoje. Sugriebė fotoaparatą ir tol trankė į virtuvinio stalo kraštą, kol sudaužė į šipulius.

Triukšmo išgąsdintas, Džeremis paleido dūdas, o Karlas išplėšė man nuotrauką iš rankos ir prisakė nieko niekada nefotografuoti.

Po skandalo Rimbas pareiškė, kad mes čia nebepageidaujami.

Nuspręsta: rytoj išvykstame. Man visai negaila skirtis su šituo pelėmis apėjusiu namu ir ta sukta mergše. Čia bent jau Florida, pietūs, čia šilta. Visą praeitą žiemą praleidome Minesotoje — kone mirtinai ten sušalau. Bet man vis tiek, kur keliauti, svarbiausia, kad Karlas mūsų nepaliktų.

Bijojau net pagalvoti, kas mūsų laukia, kai Džeremis paaugs ir jau supras, kad gyvenam už įstatymo ribų, ne taip, kaip visi kiti žmonės. Svajoju apie normalų gyvenimą, apie normalią šeimą, bet to niekada nebus. Taigi geriausia tas svajones pamiršti.

Kaskart šiurpstu, kai Karlas sako, kad mūsų gyvenimo būdas ir vaikai — nesuderinami dalykai. Juk po kelerių metų Džeremiui reikės lankyti mokyklą. Kai Karlas pradeda kalbas apie ateitį, — žinau, jei jau ką įsikala į galvą, nieku gyvu neišmuši, — drebu nuo minties, kad Džeremį kur nors paliks.

Galvoju apie Golden Brančą. Apie tą baisią dieną. Pačią baisiausią mano gyvenime. Apie sunkų gimdymą. Jau maniau, kad mirsiu. Ir dar tas šaudymas! Jėzau, buvau mirtinai išsigandusi!

Kai Karlas palinko prie manęs ir pasakė, kad visi, išskyrus mus, negyvi ir kad reikia dabar pat bėgti, negalėjau tuo patikėti. Aš kraujavau, skausmas buvo nepakeliamas, bet jis kalbėjo rimtai. Rimčiau nebūna. Sakė, jei liksim, jį nužudys arba sučiups. Negi aš to noriu?

Ta akimirka nulėmė visą mano tolesnį gyvenimą, nes, atvirai kalbant, aš nenorėjau nei mirti, nei būti sučiupta. Dėl to manau, kad esu niekinga bailė, baisus žmogus.

Buvo šalta, merkė lietus. Pamenu, kaip bėgom per šlapią mišką prie vietos, kur Karlas buvo paslėpęs mašiną. Tvirtai spaudžiau Džeremį prie krūtinės, bijojau, kad suklupsiu ir parpulsiu drauge su juo arba kad jis pravirks ir taip mus išduos. Dar baiminausi, kad jei vilksimės per lėtai, Karlas mus paliks. Jau ir taip pasisekė, kad pasiėmė kartu.

Ir net kai mums pavyko pabėgti, aš nesilioviau verkusi. Iki pat dabar, prisiminusį tą šiurpų rytą, apsipilu ašaromis.

Ketvirtas skyrius

– Mamyte, labai prašau.

– Galėsi vėl ateiti, kai papietausi.

– Dar penkias minutėles.

– Po pietų.

– Minutėlę?..

Įsirėmusi rankomis į klubus, Amelija įsmeigė griežtą žvilgsnį į šešiametį sūnų Hanterį.

– Gerai jau, – liūdnai atsakė berniukas, išbrisdamas iš vandens. – Dar tik buvom pradėję žaisti.

Amelija apgaubė sūnų paplūdimio rankšluosčiu ir jo kampučiu nušluostė sūrų vandenį vaikui nuo veido.

– Įdomiausia, kad visada, kai ateinu tavęs, tu būni ką tik pradėjęs žaisti. Palenktyniausim? Katras pirmas nubėgs iki skėčio?

Ji pasileido bėgte prie jų daiktų paplūdimyje, kur Grantas jau kraustė pintinę su maistu. Amelija kiek sulėtino, kad Hanteris ją aplenktų, ir šypsodamasi gėrėjosi jo mikliomis stipriomis kojytėmis.

Padais buvo malonu jausti šiltą pakrantės smėlį. Vėjelis nuo vandenyno maloniai sklaidė saulės karštį. Amelija giliai įkvėpė sūraus oro ir nusišypsojo, mėgaudamasi buvimu šioje salelėje, savo mėgstamiausioje pasaulio vietoje. Vakarykštė teismo salė ir varginantis liudijimas atrodė tolima praeitis. Telaimina Dievas teisėją, jai davusią net penkias dienas poil-

sio, iki turės grįžti kryžminės apklausos. Amelija sau prisakė negalvoti nei apie procesą, nei apie jo sukeltus prisiminimus. Dabar kartu su berniukais ji mėgausis paskutinėmis vasaros dienomis.

Vaikai jau pešėsi dėl suvožtinio su riešutų sviestu ir džemu.

– Šitas mano, – Grantas, kuriam ką tik sukako ketveri, spaudė sumuštinį plastikiniame maišelyje prie krūtinės, kad brolis iš jo neatimtų.

Nusiėmusi plačiakraštę šiaudinę skrybėlaitę, Amelija palindo po skėčiu ir atsisėdo ant patiesalo.

– Hanteri, pasiimk kitą sumuštinį, o šitą palik Grantui. Jie visi vienodi.

– Taip, kaip dvyniai, – prie jų prisėdo Stefanė de Marko ir, kad atvėsintų gincininkus, padėjo tarp berniukų nedidelį šaltkrepšį. – Kas nori sulčių?

Amelija šią dvidešimtmetę nusamdė prižiūrėti berniukus per vasarą. Paaiškėjo, kad susitarimas tobulai tiko abiem pusėms. Stefė, kaip ji prašydavo ją vadinti, koledže studijavo pradinių klasių mokytojos specialybę. Užaugusiai Kanzase, kur nėra jūros, merginai trys mėnesiai Atlanto vandenyno pakrantėje atrodė tikras rojus. Be to, ji turėjo puikią rekomendaciją.

Kadangi Stefė gyveno kartu ir buvo pasiruošusi ateiti į pagalbą kone kiaurą parą septynias dienas per savaitę, Amelija galėjo gyventi Sent Neldos saloje visą vasarą, o ne tik savaitgaliais. Kol jaunoji mama kasdien po kelias valandas dirbdavo kabinete antrame aukšte, Stefė užsiimdavo su berniukais. Jei kartais prireikdavo nuvažiuoti į muziejų, buvo kas pasirūpina vaikais, kol ji keltu nukeliaudavo į Savaną ir atgal.

Padėkojusi Stefei už gėrimus, Amelija vėl pagalvojo, kad ši mergina jai kaip Dievo dovana. Berniukai ją dievino, nors Stefė dėl tokių dalykų kaip prausimasis, miegas ir drausmė nenuolaidžiavo. Vaikai per dieną nedykinėjo – ji puikiai derino improvizuotas pamokėles ir žaidimus, kuriems laiko likdavo pakankamai.

Amelija su Stefe greitai apsiprato, ir tarp jų užsimezgęs ryšys labiau priminė draugystę, o ne darbdavės ir samdomos darbuotojos santykius.

Paduodama Amelijai butelį su šaltąja arbata, Stefė nepritardama papurtė galvą.

– Dievaži, nesuprantu, kam į paplūdimį atėjote šitaip apsimuturiavusi. Jūs man primenat Arabijos Lorensą.

Amelija neįsižeidė, tik pripažindama kritiką nusijuokė ir ėmėsi pešioti savo perregimo bluzono kraštą.

– Kai buvau jaunesnė, ir aš mėgau degintis.

– Žinau, jums negalima, o man patinka gražiai įdegti.

Amelija pritariamai nužvelgė moteriškų formų Stefės kūną, vos pridengtą bikiniu.

– Įdegis tau tinka, – pagyrė, o Stefė į komplimentą linksmai nusijuokė.

Po pietų Amelija vėl ištepė berniukus kremu nuo saulės, ir jie, pasičiupę kibirėlius bei kastuvėlius, nubėgo prie vandens.

– Be manęs į vandenį nebriskit! – sušuko sūnums pavymui.

– Gal man su jais pabūti? – paklausė Stefė.

– Ačiū, bet kelias pastarąsias dienas mes ir taip mažai laiko praleidome kartu. Kol būsiu su jais, tu verčiau nuvažiuok į parduotuvę.

– Gerai. Virtuvėje ant stalo mačiau sąrašą. Prie jo dar prirašiau plastikinę plėvelę. Gal dar ko reikia?

– Elektros lempučių. Verandoje iš kiemo pusės viena perdegė. Ir labai neskubėk. Šią savaitę mažai čia tebuvau. Tu nusipelnei laiko sau, o man reikia pasibūti su berniukais.

– Ačiū, viršininke, – Stefė kariškai atsisveikino ir pasuko į kopas, skiriančias namą nuo paplūdimio.

Amelija nuėjo pas Hanterį ir Grantą, ir visi trys šoko į bangas.

– Maniau, kamuolys prakiuręs, – tarstelėjo Amelija, mesdama jį Hanteriui. Šį spalvingą dryžuotą kamuolį ji matė subliūškusį ir įkištą į kampą verandoje.

– Jis sutaisytas.

– Ar nepamiršot Stefei už tai padėkoti?

– Kad ne ji tai padarė. Jis pats susitaisė. – Berniukas šūktelėjo: – Mama, žiūrėk!

Hanteris pritūpęs panėrė, o brolį mėgdžioti pabandęs Grantas išnėrė springdamas vandeniu. Kai nusibodo žaisti seklumoje, trijulė persikraustė į krantą, kur Amelijos prižiūrimi vaikai ėmėsi statyti smėlio pilį. Tikrą, su bokšteliais ir apsauginiu grioviu, į jį Amelija pripylė jūros vandens.

– Tokie grioviai buvo reikalingi pilį ginant nuo priešų.

– Ir drakonų, – pridūrė Grantas.

Hanteris užvertė akis.

– Jokių drakonų nėra, kvailiuk.

– Yra!

– Hanteri, nevadink brolio kvailu, – sudraudė Amelija. – Niekada. Girdi?

– Gerai, mama, bet pasakyk jam, kad drakonai išgalvoti.

– Išgalvoti ar ne, o apsauginiai grioviai padeda nuo jų apsiginti.

Paskui visi trys įsitaisė ant pakloto po skėčio metamu šešėliu, ir Amelija skaitė vaikams pasakas iš dviejų knygučių. Bebaigiant antrą Grantas užmigo, padėjęs jai galvą ant kelių. O Hanteris apsivertė ant pilvo ir pasidėjo galvą ant sunertų rankų. Po akimirkos jis jau irgi miegojo.

Amelija padėjo knygutes į šalį ir su meile žvelgė į du jai brangiausius žmogučius. Tamsūs Hanterio plaukai krito netvarkingomis vešliomis garbanomis aplink veidą, kaip kadaise jos tėvo, o Granto plaukai buvo tiesesni ir šviesesni, panašaus šviesaus vario atspalvio kaip jos.

Abiejų berniukų akys mėlynos – genetikos dovana. Amelija džiaugėsi, kad jos neprimena jai Džeremio. Nors kadaise tos akys jai buvo labai gražios. Atrodo, praėjo visa amžinybė nuo tada, kai jis žvelgė į ją su meile ir susižavėjęs. Tai buvo *kitame* gyvenime. Kai Džeremis įsmeigė į ją savo žvilgsnį paskutinį kartą, jo akys buvo kupinos neapykantos ir įniršio.

Vydama šalin niūrias mintis, Amelija išsitiesė ant nugaros ir, apkabinusi viena ranką vieną, kita – kitą sūnų, jausdama ramų jų alsavimą, užmigo.

Vakarienei buvo spagečiai. Prie stalo Amelija užsiminė Stefei apie paplūdimio kamuolį.

– Tiesiog stebuklas, – svarstė Stefė, padėdama Grantui vynioti makaronus ant šakutės. – Buvau jį išmetusi, bet vakar jis atsirado iš nežinia kur sulopytas ir pripūstas.

– Nesuprantu. Juk pats negalėjo susitaisyti.

– Gal Bernis sutaisė, – atsainiai mestelėjo Stefė, nes jai labiau rūpėjo ne paslaptinga kamuolio istorija, o Granto išdrabstyti makaronai.

Baigus vakarieniauti, Stefė ėmėsi nukraustyti indus.

– Jei tu suplausi indus, aš išmaudysiu berniukus, – pasiūlė Amelija.

– Tikrai taip nori? Indus suplauti vieni niekai – nepalyginsi su maudymosi procedūra.

Amelija nusišypsojo.

– Tiesa, bet šią savaitę man trūko bendravimo su vaikais. Net ir būdama su jais, galvojau apie kitką.

Stefė nuo kriauklės pasisuko į Ameliją ir dvejodama ištarė:

– Vietos laikraščio pirmame puslapyje yra straipsnis apie procesą. Jame rašo ir apie jūsų liudijimą. Turiu tą laikraštį čia, jei norėtumėt paskaityti.

– Ne, dėkui. Ir žinių per televiziją tyčia nežiūrėjau. Žinau viską, ką reikia ar ką norėčiau apie šią bylą žinoti.

Amelija nuvarė vaikus viršun. Berniukai bandė protestuoti, bet ji mikliai padėjo jiems nusirengti ir susodino į vonią. Tada pritūpė šalia, kad vaikai nepripiltų per daug skysto muilo, o taip nutikdavo dažnai.

Jau ketino panardinti rankas į vandenį, bet instinktyviai susigriebė, kad reikia nusisegti laikrodį.

Laikrodėlio ant riešo nebuvo.

Nors tas laikrodis nebuvo prabangus ar nusagstytas deimantais, vis dėlto tai buvo tėvo dovana, kurią ji gavo prieš pat jo mirtį, todėl ypač brangino. Žvelgdama į pliką riešą, Amelija pabandė prisiminti, kada jį nusisegė. Ruošdama vakarienę? O gal prieš eidama maudynių su berniukais įsimetė į paplūdimio krepšį? Ne, ji nepamena, kad būtų taip dariusi.

Dvejones nutraukė staiga iš buteliuko ištryškęs ir marškinėlius jai aptaškęs ryškiai mėlynos spalvos muilo fontanas.

– Ei! Liaukitės!

Po maudynių Amelija buvo beveik tokia pat šlapia kaip ir sūnūs. Ji pasirūpino, kad berniukai išsivalytų dantis, sukalbėtų maldas, ir padėjo apsivilkti pižamas. Išjungusi jų kambaryje šviesą, pasijuto išvargusi.

Virtuvėje jos laukė Stefė su taure šalto baltojo vyno. Amelija su dėkingumu gurkštelėjo.

– Kažkur nukišau savo laikrodėlį. Gal matei?

– Ne, bet turėsiu galvoje.

– Esu tikra, atsiras, – Amelija vėl nugėrė iš taurės ir patenkinta atsiduso. – Turbūt jau nori paprašyti didesnės algos?

Stefė nusijuokė.

– Alga mane tenkina, bet jei neprieštarausite, norėčiau šįvakar kelių laisvų valandų.

– Žinoma. Gali net paimti mano mašiną.

– Ačiū! Tiesiog nuostabu! Sutemus nelabai jauku važiuoti dviračiu.

– Kur susiruošei?

– Rinktis čia nelabai yra iš ko.

Vieninteliame salos kaimelyje įstaigų buvo nedaug, ir visos susitelkusios aplink perkėlą: universalinė parduotuvė, valčių nuoma su dviem benzino kolonėlėmis ir žvejybos reikmenų krautuvėle, nekilnojamojo turto agentūra, dirbanti tik savaitgaliais, kai į salą sugūža daugiau poilsiautojų. Ir, žinoma, Mikio kavinė-baras.

Po vakarienės likdavo veikti tik baras – vienintelė vieta, kur dėjosi kažkas panašaus į naktinį gyvenimą.

– Važiuosi į Mikio užeigą? – paklausė Amelija. Stefė linktelėjo. – Pasimatymas?

Stefė šyptelėjo ir linksmai atsakė:

– Galbūt.

– Su vaikinu?

– Gal ir su vaikinu.

Amelija nusijuokė.

– Ir kuo gi jis vardu?

– Dirkas.

– Ką veikia?

– Dirba prieplaukoje. Nežinau, ką konkrečiai.

– Jis vietinis? Gal pažįstu jo šeimą?

Stefė papurtė galvą.

– Ši vasarą jam čia pirmoji.

– Kada su juo supažindinsi?

– Pažiūrėsim, kaip mums klosis, – keisdama temą Stefė paklausė: – Ar tikrai viena susitvarkysit?

– Žinoma. Likdavau čia viena nuo tada, kai sukako aštuoniolika. Man pavyko tėtį įtikinti, kad puikiai galiu savimi pasirūpinti.

– Bet jums buvo sunki savaitė.

– Jaučiuosi gerai. Turbūt eisiu pamirkti vonioje, atsipalaiduoti, – Amelija pakėlė taurę. – Ačiū.

– Pamaniau, jums pravers, – Stefė pasiėmė rankinuką ir eidama pro duris nuo kabliuko nusikabino Amelijos raktų ryšulį.

Amelija nusekė jai iš paskos ir užrakino duris. Pastebėjusi, kad ryškiai šviečia verandos lemputė, padėkojo:

– Ačiū, kad pakeitei.

Jau eidama prie mašinos, Stefė stabtelėjo. Žvilgtelėjo į Ameliją, tada į lemputę, paskui vėl į Ameliją.

– Nepakeičiau. Gal buvo ne iki galo įsukta. Turbūt savaime susitvarkė.

Stefei išvažiavus, Amelija liko stovėti ant slenksčio – viena ranka ant durų rankenos, kita prispausta prie širdies, nera-

miai besidaužančios krūtinėje. Anoji lemputė tikrai buvo gerai įsukta. Ji negalėjo savaime susitvarkyti, nes pastebėjusi, kad perdegė, Ameliją ją išsuko.

Tarsi būtų negana paslaptingo lemputės ir kamuolio „išgijimo“, prisidėjo dar ir nerimas dėl dingusio laikrodėlio. Nuėjusi į tamsų kambarėlį, Amelija išvertė paplūdimio krepšį, dėdama daiktą po daikto, patikrino lentynėlę virš virtuvės kriauklės, kur kartais, prieš plaudama indus, laikrodėlį pasidėdavo. Dėl viso pikto net kyštelėjo ranką į šiukšliavamzdį.

Užlipusi į viršų, apieškojo vonios kambarį, miegamąjį ir skalbinių krepšį. Jame, išskyrus lego kaladėlę, buvo tai, kas ir turėjo būti.

Prisėdusi ant lovos, Amelija bandė prisiminti, ką šįryt veikė. Gerai prisiminė, kad apsivilko maudymosi kostiumėlį, užsimetė bluzoną ir, jau įsispirdama į sandalus, ant riešo užsisegė laikrodį.

Greičiausiai būsiu jį pametusi paplūdimyje.

Įsitikinusi, kad vaikai kietai įmigę savo lovelėse, nulipo žemyn, susirado žibintuvėlį ir pasišviesdama juo ėmė leistis laipteliais nuo laukujų durų.

Lentinis takas, jungiantis namą su paplūdimiu, buvo tik kiek daugiau negu pusmetrio pločio. Lentos senos ir jau kiek patrešusios. Amelija neleisdavo čia vaikams bėgioti basiems baimindamasi, kad neįsivarytų pašino. Nors, kiek prisimena, pati čia kas vasarą bėgiodavo basa, net padų oda suragėdavo. Prisimena ir kaip mama, niūniuodama sau po nosim, lupdavo persikus, o paskui kepdavo juos tešloje. Ir kaip tėvas iš supamosios kėdės verandoje jai šaukdavo, kad saugotųsi medūzų.

Lengvo vėjelio pučiamos, kopose šiureno viksvos. Mėnulis dar nebuvo patekėjęs, bet net jei ir patekės, šviesiau dėl to netaps. Tokį siaurą mėnulio pjautuvą Amelijos tėvas vadindavo nago nuokarpa.

Ją užplūdęs liūdesys ir ilgesys buvo nepalyginti stipresni negu rami bangų mūša. Žibintuvėlio šviesoje, bangoms tyliai atsitraukiant, ant šlapio smėlio spindėjo baltų putų nėriniai. Amelija ėjo suplūktu pakrantės smėliu, akylai žiūrėdama, ar kur nesužibės auksas, tokia brangi jai dovana, įkūnijanti ryšį su tėvu.

Nusprendusi, kad namas bus atskaitos taškas, ji apsuko ratą ir grįžo kitu keliu, kur smėlis buvo sausesnis. Kelis kartus iš lėto nuėjo šį vingiuotą kelią, su kiekvienu ratu vis labiau nutoldama nuo vandens. Jei laikrodėlį pametė paplūdimyje, greičiausiai besiartinančio potvynio bangos bus nuplovusios jį į vandenyną.

Vis dėlto Amelija nusprendė kruopščiai apieškoti vietą, kurioje jie šiandien leido laiką. Šliaužiodama keliais, perkasė visą smėlį toje vietoje, kur buvo įbestas skėtis.

Galiausiai atsitūpė ir nusiminusi ėmė trinti ranka pliką riešą. Kodėl pamečiau ne ką kita, o laikrodėlį? Mama vis kaldavo į galvą, kad neverta lieti ašarų dėl daiktų. Bet tai buvo neįkainojamas prisiminimas. Žinoma, gali nusipirkti kitą, bet joks kitas to laikrodėlio neatstos.

Liūdnai atsidūsėjusi, Amelija pažvelgė į vandenyną, o paskui į mėnulį. Ji ilgėjosi mamos, bet su jos netektimi jau buvo apsipratusi, nes mama buvo mirusi jau seniai. Na, o tėvas jai vis dar buvo neužsitraukusi žaizda.

Tą akimirką paplūdimyje Amelija pasijuto labai vieniša.

Bet ne viena.

Pagauta nepaaiškinamos baimės, atsisuko. Poilsiautojai ir turistai paprastai po Darbo dienos šventės čia neužsibūdavo, todėl išilgai pakrantės išsirikiavusių namų langai, įskaitant ir jos kaimyno Bernio, buvo tamsūs. Nebuvo matyti ir laužų atšvaitų. Tolokai nuo kranto inkarą buvo išmetęs laivas, apšviestas tik kelių įspėjamųjų šviesų. Vėjelis nuo vandenyno neatskraidino jokių garsų, rodančių, kad ten būtų linksminamasi.

Ir vis dėlto Amelija jautė, kad ji čia ne viena. Tad ne dėl vėjelio, o nuo tos minties jai oda nuėjo pagaugais.

Pasidžiaugusi, kad turi žibintuvėlį, atsistojo ir pasuko prie lentinio tako. Ėjo greitai, o verandos laipteliais jau dusdama bėgo. Užtrenkė laukujes duris ir užstūmė skląstį. Tada apėjo ir patikrino visus apatinio aukšto kambarius. Tik pati nesuprato, kodėl taip daro.

Pasijutusi kiek kvailai, kad taip pasidavė nepaaiškinamai panikai, Amelija liepė sau susiimti. Ir vis tiek įsipylė antrą stiklą vyno ir nusinešė viršun. Berniukai ramiai miegojo. Atėjusi į savo miegamąjį, kol ruošėsi gulti, vyną išgėrė.

Bet miegas neėmė. Neilgai trukus, išgirdusi, kad grįžo Stefanė ir tylutėliai nuėjo į savo kambarį, Amelija nurimo ir užsimerkė.

– Tuk tuk! – nesulaukus atsakymo, durys prasivėrė, ir jose pasirodė galva su kupeta baltų plaukų. – Ar kas yra namie?

– Bernis!

– Bernis!

Berniukai pašoko nuo pusryčių stalo ir nuskubėjo pasitikti artimiausio kaimyno. Juos akivaizdžiai sudomino Bernio atsineštas didelis maišas.

Nė kiek nesidrovėdamas, Hanteris paklausė:

– Čia mums?

– Prašyčiau nepamiršti mandagumo, vyruti, – sudraudė sūnų Amelija.

Bernis nusijuokė.

– Nebark jo. Išties aš jiems kai ką atnešiau, bet pirmiau tegul baigia pusryčiauti.

Amelija žvilgsniu padėkojo kaimynui, o vaikai su neregėtu įkarščiu ėmėsi kabinti košę.

– Kavos?

– Ačiū. Tu sėdėk, aš pats.

Bernio vienas klubo sąnarys buvo nesveikas, o kitas jau pakeistas. Kai nuėjo iš spintelės pasiimti puodelio, Amelija

pastebėjo, kad jis šlubuoja labiau negu paprastai. Įsipylęs kavos, Bernis atsisėdo prie stalo.

– Jaučiuosi įsižeidusi, – papriekaištavo Amelija.

– Kodėl? – paklausė Bernis, pūsdamas kavą, kad nebūtų tokia karšta.

– Maniau, kol buvau Savanoje, išvažiavot.

Bernis gyveno Aukštutiniame Mičigane.

– Neatsisveikinęs? Taip nepasielgčiau.

– Vakar vakarą jūsų name nedegė šviesa.

– Vakar visą dieną kroviausi daiktus ir švarinausi. Labai pavargau, todėl anksti nuėjau miegoti.

– Nuomos kompanija turi žmonių, kurie, gyventojui išvykus, kruopščiai viską sutvarko. Nebuvo reikalo vargintis pačiam.

– Žinau, bet gėdijuosi. Nenoriu, kad svetimi matytų, kaip aš apsišiukšlinęs.

– Galėjot paprašyti, kad mudvi su Stefe padėtume.

– Atrodėt paplūdimyje tokie laimingi, nenorėjau trukdyti.

– Grantai, nusišluostyk burną, – Amelija pasibaisėjo, kai sūnus nusišluostė burną ne servetėle, o marškinėlių rankove. Bernis atsikrenkštė. Amelija paklausė, kada jis ketina išvažiuoti.

– Po dienos kitos. Reikia grįžti ir pasiruošti ilgai žiemai.

– Galėtumėt ir ilgiau pabūti. O dar geriau – persikraustyti čia visam laikui.

– Mano namai – ten, – Bernio balse pasigirdo liūdesio gaidelė. – Juk supranti.

Bernis su žmona, apie kurią dažnai pasakodavo, dešimtmečius gyveno name, į kurį abu atsikraustė savo vestuvių dieną. Žmona jau seniai mirusi, bet Bernis dar gedi jos ir nenori išvykti iš miesto, kur yra jos kapas, kur vieną dieną ir jis pats atguls.

– Ką gi, džiaugiuosi, kad dar neišvykot ir galim žmoniškai atsisveikinti, – Amelija siektelėjo per stalą ir patapšnojo Berniui ranką.

– Sveikas, Berni, – meiliai mestelėjo Stefė, pro virtuvę į ūkinį kambarėlį nešdama šūsnį skalbinių. – Šįryt šauniai atrodot. Gražūs marškiniai.

Marškiniai buvo rožinių flamingų spalvos ir puikiai derėjo prie tokių pat ryškių dryžuotų šortų.

– Ačiū. Marškiniai nauji.

Amelija slėpė šypseną, pakėlusi prie lūpų puodelį kavos. Žaismingas Stefės flirtavimas nelikdavo pagyvenusio pono nepastebėtas.

Palikusi nešulį skalbykloje, Stefė grįžo į virtuvę ir, pirštu rodydama į didelį maišą, numestą ant stalviršio, paklausė:

– Kas čia?

– Atsisveikinimo dovana berniukams.

– Ar jau galim pažiūrėti? – Hanteris pastūmė Amelijai per stalą savo košės dubenėlį. – Viską suvalgėm.

– Mama, būk gera, – atitarė broliui Grantas.

– Gerai jau.

Atrodė, kad Bernis ne mažiau už berniukus nekantrauja atrišti maišą ir pamatyti, kokia jame slypi staigmena. Akivaizdžiai savimi didžiuodamasis, įkišo ranką į maišą ir ištraukė dėžę. Ant jos buvo nupieštas piratų laivo formos aitvaras. Sudėtingas modelis su daugybe burių.

– Dievulėliau! – sušuko Amelija. – Ar jis skrenda?

– Ar galim dabar pat jį paleisti, Berni?

Bernis susižvelgė su Amelija:

– Galima?

Amelija nusijuokė.

– Žinoma. Apsiaukit sandalus! – šūktelėjo pavymui berniukams, jau bėgantiems laukan pro kiemo duris.

– Prižiūrėsiu, kad apsiautų, – patikino Stefė, eidama paskui vaikus.

Bernis kiek patylėjo, o paskui žvilgtelėjo į Ameliją.

– Gal pirmiau reikėjo tavęs atsiklausti... pamačiau aitvarą parduotuvėje Taibio saloje, ir iškart pagalvojau apie tavo vaikus. Tikiuosi, neprieštarausi?

– Jūs labai mielas. Ačiū. Ir ačiū, kad sulopėt jų paplūdimio kamuolį.

Bernis klausiamai žvelgė į Ameliją.

– Ne jūs?

– Ne, turbūt tai padarė Stefė.

Amelija išspaudė šykščią šypseną.

– Nebegaišinsiu, eikit ir pasidžiaukit drauge su vaikais.

Išsišiepęs nelyginant berniūkštis, Bernis išskubėjo laukan.

Amelija nesėkmingai bandė save įtikinti, kad yra koks nors logiškas paaiškinimas dėl kamuolio ir verandos lemputės. Vydama šalin nemalonias mintis, ji nurinko nuo stalo lėkštes ir sudėjo jas į indaplovę. Tada pasiėmė puodelį kavos ir, išėjusi į verandą, atsisėdo į vieną iš supamųjų kėdžių.

Aitvaro skraidinimas jau buvo gerokai įsibėgėjęs. Stefė bėgo, o Bernis audringai mosikuodamas komandavo. Berniukai, neatsilikdami nuo Stefės, stebėjo kylantį aitvarą. Jiems susipynė kojos, ir visi trys žnektelėjo į smėlį, o piratų laivas su trenksmu nukrito į vandenį.

Visi lyg niekur nieko juokdamiesi atsistojo. Bernis išpainiojo aitvaro virvutę, ir jis vėl pakilo į orą.

Nuo užplūdusių dvilypių jausmų Amelija pajuto gerklėje kylantį kamuolį: ji džiaugėsi, matydama nevaržomos laimės išraišką sūnų veideliuose, bet jai buvo skaudu, kad jie žaidžia su samdoma aukle ir pagyvenusiu kaimynu, o ne su tėvu.

Ateis diena, gal net anksčiau, negu ji tikisi, ir jie ims klausinėti apie tėvą. Vaikai žinojo, kad tėtis miręs, bet, žinoma, jie dar per maži, kad galima būtų papasakoti apie jo mirties aplinkybes. Vis dėlto ateis laikais, kai jie to paklaus.

Džeremio nuotrauką ji laikė ant naktinio stalelio, skiriančio berniukų lovas, bet Amelija abejojo, ar jie kreipė į ją dėmesį. Dar viena kambario interjero detalė, ne daugiau. Sūnūs vis rečiau minėdavo tėvą, ypač Grantas, nes buvo per mažas ir jo beveik neprisiminė. Jiems atmintyje liko tik šaukiantis, duris trankantis tėvas su alkoholio tvaiku iš burnos.

Vaikų kambaryje stovinčioje nuotraukoje Džeremis vilki jūrų laivyno karininko uniformą, o žvilgsnis rūstus, bet kartu ir išdidus. Pirmą kartą pamačiusi tą nuotrauką, ji net pasišaipė:

– Koks ryžtingas paniurėlis.

– Taip, – Džeremis atsakė perdėtai rimtai. – Aš rimtai pasiryžęs nusitempti tave į lovą, kad tu būtum mano moteris.

Paskui jiedu juokėsi, bučiavosi ir mylėjosi. Gyventi buvo gera, ir ateitis jiems atrodė šviesi.

Pasakodama sūnums apie tėvą, ji būtinai pabrėš tą jo būdo bruožą: gebėjimą erzinti ir juokauti. Ir būtinai prisimins tuos kelis mėnesius iki jųdviejų vestuvių, kai jis labai gražiai ją mergino ir nuoširdžiai troško ją pamaloninti.

Džeremiui kėlė baimingą pagarbą jų namas sodyboje, namas, kuriame ji užaugo, sukinėdamasi tarp valstybės pareigūnų ir aukštus postus užimančių žmonių, dauguma kurių buvo jos tėvo draugai. Džeremio pastangos pritapti prie jų sluoksnio užkariavo Amelijos širdį.

Draugams ir kolegoms didelį įspūdį darė jo narsa, parodyta tarnaujant Irake. Kai reikėdavo, jis būdavo toks nepriekaištingai mandagus, kad savo manieromis sužavėdavo net skeptiškiausiai nusiteikusius jos pažįstamus. Taigi, vesdamasis ją prie altoriaus, Džeremis jau buvo visų pripažintas draugijos narys.

Kalbėdama sūnums apie tėvą, ji daugiausia pasakos apie gerus laikus, nors neišvengiamai teks prisiminti ir metą, kai pasidarė sunku. Palauks, kol jie tiek paaugs, kad jau galės suprasti. Bet ne tiek, kad liūdną tiesą jie sužinotų nemaloniomis aplinkybėmis.

Nuo tų minčių jai akyse ėmė tvenktis ašaros.

Amelija mirktelėjo bandydama jas sulaikyti, ir tada akies kampučiu pamatė kažką blizgant. Pasuko galvą, kad geriau įsižiūrėtų, ir sustingo iš nuostabos. Įsikibusi į supamosios kėdės porankius, iš lėto atsistojo ir priėjo prie verandos turėklų.

Ant medinio turėklo gulėjo jos laikrodukas – atsegtas, o apyrankė tvarkingai ištiesta.

Amelija buvo šimtu procentų tikra, kad ne ji čia jį padėjo.

Pašoko kaip nutvilkyta, mat į verandą užlėkė Stefė.

– Vaikai nori gerti. Jiems dabar labai linksma, tik bijau, kad Bernio sąnarys gali neatlaikyti. Ateisi pas mus? – Stefė kiek patylėjo ir paklausė: – Ar kas nutiko?

Amelija paėmė laikroduką ir pasisuko į auklę.

– Radau laikroduką.

– Valio! Kur?

Amelija ne tokio atsakymo tikėjosi. Jei Stefė klausia, vadinasi, ir ne ji padėjo laikroduką ant verandos turėklo.

Dosonas žvilgtelėjo į skambančio mobiliojo telefono ekraną. Hedlis. Atsiliepė be didesnio entuziazmo:

– Klausau.

– Kaip reikalai?

– Manęs klausi? Juk tai tu išbandai viagrą.

Hedlis burbtelėjo:

– Man jos nė nereikia.

– Nereikia, tai nereikia.

– Kur tu dabar?

– Savo kambary.

– Ką veiki?

– Ogi nieko.

– Rašai?

– Kad dar nėra apie ką.

– Juk girdėjai Amelijos Nolan parodymus.

– Ir klausysiuos jos kryžminės apklausos antradienį. Taigi kol kas ne kažin ką galiu nuveikti.

– Galėtum pasiruošti apmatus.

– Nusprendžiau, kad neverta. Nematau prasmės skubėti. Tektų viską pradėti iš naujo, jei ginamojo advokatui pavyktų jos parodymus sugriauti.

– Kažin, ar įmanoma.

– Nesu tikras.

– Vadinasi, lauki.

– Žiūriu, kaip viskas pakryps.

– Gal jau žinai jos dabartinį adresą?

– Glendai pavyko atkapstyti. Namas Džounso gatvėje. Bet, kaip ir maniau, ji ten nebegyvena.

– Gal persikraustė į tėvo rezidenciją?

– Ne, Glenda išsiaiškino, kad padovanojo ją valstybei. Dabar ten tuščia, bet planuojama pavasarį atidaryti rezidenciją visuomenei kaip namą-muziejų. Tik dar reikia suderinti su istorikų draugija. Tai tiek žinių.

– Jai juk reikia kažkur gyventi, – nenurimo Hedlis.

– Kad ir kur ji gyventų, tai bus laikoma paslaptyje. Iš salės ją išlydėjo teismo sekretorius. Spėju, kad ir antradienį devintą valandą jis atlydės ją kryžminei apklausai. Na, o per ilgąjį savaitgalį ponia pasistengs nekristi į akis, ir aš jos tikrai dėl to nekaltinu.

– Po šimts! Tikėjausi, kad jau būsi su ja pasikalbėjęs.

– Nemanau, kad ji su manimi kalbėtųsi.

– Iš kur žinai?

– Žinau, nes ji niekam neduoda interviu.

– Tenykštė žiniasklaida mirga marga nuo straipsnių apie procesą. Skaičiau internete.

– Vadinasi, turėjai pastebėti, kad ten, išskyrus teisme duotus parodymus, necituojamas ne vienas jos pasakytas sakinys. Valstijos kaltintojas...

– Lemuelis Džeksonas. Susidariau įspūdį, kad jis labai vertinamas.

– Trečiadienį, iškart po to, kai buvo atidėtas teismo posėdis, jis sušaukė trumpą spaudos konferenciją. Klausiausi iš toli. Jis nieko nekalbėjo apie ponią Nolan, tik pabrėžė, kad jos liudijimas buvo įtikinamas. Nuo tol nieko nauja nenutiko. Nuobodybė. Ir čia jau visa mano išsami ataskaita. O kaip sekėsi tau? Gal Knucas ką sužinojo?

– Apie Vesonus iš Ohajo? Kol kas nieko. Nelemtos šventės.

– Aišku. Duok žinią, jei su tavim susisieks. Jau turiu baigti.

– Kur taip skubi, jei, sakei, ramiai sau žiūri, kaip viskas pakryps?

– Prispyrė nusičiurkšt.

Dosonas išjungė telefoną, numetė jį ant užgriozdinto stalo ir nuėjo į tualetą. Bent jau dėl to Hedliui nemelavo.

Užbaigęs reikalus, akimirką palinko virš kriauklės ir žvelgė į savo atvaizdą veidrodyje – susivėlęs vyrukas keistu žvilgsniu ir pajuodusiais paakiais. Rankomis tvirtai įsikibęs į kriauklės kraštą, jis tylom savęs klausė, ką, po galais, čia veikia ir kam jam to reikia. Kurių galų jam turėtų rūpėti tas Džeremis Vesonas.

Taip ir nesuradęs jį tenkinančio atsakymo, atsuko šaltą vandenį, apsišlakstė veidą, nusišluostė ir, segdamasis užtrauktuką, žengė į kambarį.

Tą pat akimirką jis tyliai aiktelėjo ir sustojo kaip įbestas.

Vos už poros metrų nuo jo stovėjo Amelija Nolan, nukreipusi jam tiesiai į veidą pipirinių dujų balionėlį.

– Sakykit, kas jūs, nes kai pavaišinsiu šituo, kurį laiką kalbėti negalėsit.

Penktas skyrius

Dosonas iškėlė ir atkišo delnus.

– Užtikrinu, aš nepavojingas.

– Kurgi ne, – laisva ranka ji mostelėjo į stalą, ant kurio buvo išdėliota inkriminuojanti medžiaga.

Prakeikimas!

Ten buvo dešimtys nuotraukų, kuriose Amelija viena arba su sūnumis žaidžia paplūdimyje. Dosonas fotografavo mobiliuoju telefonu, o paskui savo nešiojamajame kompiuteryje jas išdidino ir atspausdino. Ant palangės buvo žiūronai, pro kuriuos jis trijulę stebėjo.

Labiausiai jam buvo nesmagu dėl Amelijos nuotraukų, kuriose ji viena. Kai kuriose atrodė susimąsčiusi ir truputį liūdna, kitose – juokėsi iš sūnų išdaigų, o jos palaidi plaukai, jiems trims žaidžiant, plaikstėsi aplink veidą tarsi ugnies aureolė.

Dosonas taip pat įamžino vieną asmenišką akimirką, kai ji, vilkėdama maudymosi kostiumėliu, stovėjo prie vandens, viena ranka prilaikydama šiaudinę skrybėlę nusvirusiais kraštais. Saulei šviečiant jai į nugarą, maudymosi kostiumėlis susiliejo į tamsų siluetą ir išryškino jos kūno formas.

Dabar Amelija vilkėjo kiek daugiau – ant dviejų dalių maudymosi kostiumėlio vėl buvo užsimetusi bluzoną. Jos basos kojos buvo aplipusios smėliu – vadinasi, atėjo čia tiesiai iš paplūdimio. Skrybėlė, matyt, neberūpėjo, kai ji ryžosi įsibrauti į kaimyninį namą, kurį Dosonas išsinuomojo prieš dvi dienas.

Dosonas jautėsi nelyginant vujeristas ir visai nesistebėjo, kad Amelija niršta. Vis dėlto tas įniršis buvo sumišęs su baime. Ranka, spaudžianti pipirinį balionėlį, truputį virpėjo.

– Kas jūs?

– Dosonas Skotas. Antras vardas – Endrius. Galit įsitikinti. Mano piniginė štai ten, – ranka parodė į stalą.

Nenuleisdama nuo jo akių, Amelija paėmė piniginę. Viduje buvo Dosonui Virdžinijoje išduotas vairuotojo pažymėjimas. Ir dar ta nelemta spaudos atstovo kortelė.

Amelijos ranka su pinigine nusviro prie šono, tarsi būtų sunkumo sulig girnapuse.

– Niekingas reporteris.

Dosonas kukliai šyptelėjo.

– Beje, labai neprastas reporteris.

Amelija švystelėjo piniginę ant stalo ir, tarsi būtų išsipurvinusi, nusišluostė ranką į permatomą savo bluzono audinį. Balionėlis su pipirinėmis dujomis vis dar buvo nukreiptas į Dosoną.

Jis galvos linktelėjimu parodė į balionėlį.

– Ketinat man papurkšti?

– Dar pagalvosiu.

Vyrukas turbūt pamanė, kad ji juokauja. Nė velnio. Žurnalistas ne ką geriau nei potencialias aukas fotografuojantis iškrypėlis. Be to, žurnalistas juk irgi gali būti iškrypėlis.

– Kam dirbate? O gal jūs laisvai samdomas paparacas, parduodantis tam, kas daugiau sumoka?

– Ar jau galiu nuleisti rankas? – Dosonas taip ir padarė. – Juk akivaizdu, kad aš neginkluotas.

Neginkluotas ir trikdantis, mūvintis tik kariško modelio šortus su ne iki galo užsegtu užtrauktuku. Be to, dar ir pavojingai nusmukusius. Amelija klausė savęs, kodėl *ji* jaučiasi nejaukiai – juk pusnuogis čia jis.

Tik tvirčiau suspaudė balionėlį ir padėjo nykštį ant purkštuko.

– Atsakykit į klausimą.

– Pamiršau, ko klausėte.

– Kam jūs dirbat?

– Aš „NewsFront“ žurnalistas.

Leidinio pavadinimas prieš jos pačios valią Amelijai padarė įspūdį, ir ji lengviau atsiduso. Manė, kad jis dirba gerokai žemesnės klasės leidiniuose, gal net kokiame bulvariniame laikraštpalaikyje. Tik jau ne rimtame ir solidžiame informaciniame žurnale. Dar kartą nužvelgė Dosoną nuo ilgų šviesių plaukų iki basų kojų ir priėjo prie jam nepalankios išvados.

– Jūs neatrodot patikimas.

– O jūs nepanaši į muziejaus kuratorę, – pajuokavo Dosonas. – Nors man tai nekliūva.

Jau norėjo atsikirsti „nepataikaukit“, bet nusprendė neleisti, kad pokalbis pereitų į lengvą flirtą, net ir visai nekaltą. Amelija vis dar buvo įniršusi ir išsigandusi ne mažiau nei tada, kai radusi laikroduką suvokė esanti sekama.

Suradusi pamestąjį daiktą, ji nuėjo į paplūdimį ir padėjo skraidinti aitvarą, nes Bernis pasidavė ir, pažadėjęs šiandien su jais pavakarieniauti, nukėblino į savo namą ilsėtis. Paskui, kol Stefė tvarkėsi namuose, ji dar pažaidė su sūnumis vandenyje.

Per pietus, kaip ir vakar, Stefė atnešė jiems krepšį su maistu į paplūdimį. Pavalgę išsitiesė ant pakloto ir ilsėjosi. Ir vėl Amelija pasijuto sekama.

Prisidengusi akis nuo ryškios saulės, ji apžvelgė rytinį horizontą. Jau anksčiau matytas laivas suposi ant bangų, bet buvo per toli, kad keltų pavojų. Tada perkėlė žvilgsnį į savo namą, į Bernio, o tada – į eilę namų, išsirikiavusių išilgai pakrantės beveik iki pat kaimelio. Nieko įtartina nepastebėjo.

Tada pažvelgė į kaimyninį namą iš kitos pusės, jau paskutinį eilėje. Pereitą sekmadienį iš ten išsikraustė ilgą laiką jį nuomoję gyventojai. Kai atidžiau įsižiūrėjo...

Kiek galėdama ramiau pasakė Stefei, kad jai reikia grįžti į namą. Berniukus su aukle paliko po skėčiu paplūdimyje. Name užtruko tik akimirką – iš naktinio staliuko pasičiupo balionėlį su pipirinėmis dujomis. Išėjusi pro kiemo duris, nužingsniavo prie kaimyninio namo ir įsigavo vidun pro stumdomąsias stiklines duris. Tikėjosi užklupti iškrypėlį, vaizdžiai tariant, nusikaltimo įkarštyje, prie lango. Ir jeigu Dosonui kaip tik tą akimirką nebūtų prireikę į tualetą, Amelijai būtų pavykę.

Kai vyras išėjo iš vonios kambario, ji vos susilaikė nesušukusi iš nuostabos. Amelija nebuvo tikra, ką tikėjosi pamatyti, bet tikrai ne tai. Ne *jį*. Jis tikrai nepanašus į tipą, turintį iškrypėliškų seksualinių polinkių. Taip pat ir į rašytoją, nes pagal jos susikurtą paveikslą rašytojas turi būti išsiblaškęs, išbalęs ir turėti dailias rankas. Ir ne tokiu įdubusiu pilvu. Apskritai ne toks liesas.

Amelija prabilo:

– Dokumentai gali būti ir suklastoti.

– Jie tikri.

– Paieškosiu jūsų internete.

– Labai prašom. Mano nešiojamasis kompiuteris jūsų paslaugoms.

Amelija jau anksčiau pastebėjo kompiuterį ir spausdintuvą ant stalo, – neabejotinai jo darbo įrankiai, – bet nuleido negirdom jo draugišką pasiūlymą.

– Kaip mane suradot?

– Yra du dalykai, kurių niekada neatskleidžiu. Pirmas, šaltinio, kuris nori išlikti anoniminis. Antras, kaip suradau... Gerai, gerai, – nusileido Dosonas, kai ji prikišo balionėlį jam prie veido. – Mūsų žurnale dirba analitikė, renkanti informaciją. Ji vardu Glenda. Per Kalėdas pamaloninu ją šokoladu ir vynu, ir ji neatsisako man padėti.

– Mano namas pirktas daugiau kaip prieš dvidešimt metų.

– Tūkstantis devyni šimtai aštuoniasdešimt penktųjų birželį.

– Juridinis asmuo...

– Ribotos atsakomybės įmonė „WareHouse". Ar įdomu, už kiek?

Pastebėjęs Amelijos veide pasidygėjimą, Dosonas suskubo aiškinti:

– Glenda rastų mikrobą net ant vilnotojo mamuto plauko. Ir dar per smėlio audrą.

Pašmaikštavimą lydėjo kreiva šypsenėlė, ir tai dar labiau Ameliją suerzino.

– Šį namą išsinuomojot?

– O ką jūs pamanėt? Kad įsilaužiau ar užėmiau savavališkai?

– Nelabai nustebčiau.

– Išsinuomojau iš Sent Neldos salos agentūros. Ten dirba tokia maloni ponia. Namas buvo tuščias, o aš turiu kreditinę kortelę.

– Kada čia apsigyvenot?

– Nuo tada, kai teismas dėl šventinio savaitgalio padarė pertrauką.

– Vadinasi, nuo trečiadienio?

– Atvykau jau sutemus.

– Šit kaip...

– Kas?

– Nieko. Maniau, apsigyvenot anksčiau.

– Kodėl?

– Nesvarbu, – Amelija neaiškindama numojo ranka. – Kad ir kiek čia būtumėt užtrukęs, jūsų vargas ir išlaidos veltui. Aš interviu nedalinu. Jokiomis aplinkybėmis.

– Vargas tikrai nebuvo veltui, – Dosonas parodė į jos riešą. – Atgavote savo laikrodį.

Amelija pažvelgė į laikroduką.

– Laukiat, kad padėkočiau?

– Vakar pro žiūronus mačiau, kaip su vaikais statėt smėlio pilį. Jums nuėjus namo, pastebėjau, kad smėlyje kažkas spindi. Pasidarė smalsu, nuėjau ir radau jūsų laikroduką.

– Kodėl paprasčiausiai neatėjot pas mane ir negrąžinot jo, kaip būtų pasielgęs bet kuris normalus žmogus? Normalus, o ne paslapčiom šniukštinėjantis rašeiva iš žurnalo.

– Maniau, kad dar ne laikas jums apie mane sužinoti.

– Ir kada gi ketinote prisistatyti?

– Negalvojau apie tai, – Dosonas atsargiai dirstelėjo į ją. – Bet džiaugiuosi, kad jau susipažinome.

– Tikiu, kad džiaugiatės. Nebereikės naktį grabaliotis tamsoje, galėsit užsidegti šviesą. – Dosonas įvertino jos kandžią pastabą, bet nieko neatsakė. – Gal vakar vakare matėt, kaip paplūdimyje ieškojau laikrodžio? – paklausė Amelija ir pati atsakė, dar jam nespėjus prasižioti: – Žinoma, matėt. – Tada jai dingtelėjo dar vienas klausimas. – Lemputė irgi jūsų darbas?

– Pastebėjau, kad perdegė. Iš kiemo pusės namas buvo neapšviestas, ir pagalvojau, kad...

– Ačiū už rūpestį.

– Nėra už ką.

– Ir už laikroduką, – Amelijai reikėjo prisiversti, kad padėkotų, – jis man labai brangus.

– Kodėl?

Į šį, tokį asmenišką, klausimą ji tikrai neatsakys.

Tarsi skaitydamas jos mintis, Dosonas vėl prabilo:

– Ką gi, jei šis klausimas jums per sunkus, užduosiu kitą. Kaip mane atpažinot? – nenuleisdamas žvilgsnio nuo jos akių, priėjo arčiau. – Juk atpažinot, tiesa?

Amelija tuoj pat per žingsnį atsitraukė.

– Kaip aš galėčiau jus atpažinti?

– Nežinau kaip, bet atpažinot. Jei ne, dabar raityčiausi ant grindų, dusdamas ir laikinai apakintas. Arba mažų mažiausiai būtumėt iškvietusi policiją ir apkaltinusi mane persekiojimu.

– Jūs ir esat persekiotojas.

– Aš visiškai tikras, kad iki to trečiadienio, kai stojote liudyti, nesu jūsų matęs. Sėdėjau paskutinėje teismo salės eilėje, bet jūs nė karto į tą pusę net nedirstelėjote.

– Salėje jūsų nemačiau.

– Iš kur tada?..

– Mačiau iškart po to, kai teismas paskelbė pertrauką, – nenorom prisipažino Amelija. – Kad apsaugotų nuo žurnalistų, ponas Džeksonas nusivedė mane į kabinetą trečiame aukšte, kurio langai išeina į teismo rūmų fasadą. Žiūrėjau pro langą, kai Džeksonas kalbėjosi su reporteriais. Jūs stovėjote kiek atokiau, atsirėmęs į kelio ženklą.

– Žiūrėjot į mane? Iš trečio aukšto?

Dosonas vėl šyptelėjo, bet šįkart jos atsakymas buvo dar nemalonesnis.

– Pagalvojau, kad jūs benamis. Nesiskutęs, susivėlęs. Todėl, kai išėjot iš vonios, iškart jus atpažinau. Turbūt reikėjo nedvejoti ir papurkšti jums į nosį dujų. Būtų teisinga už tai, kad mane čia atsekėte, – Amelija pažvelgė į balionėlį ir nuleido ranką. – Laikykite, kad jus įspėjau. Nesiartinkite nei prie manęs, nei prie mano vaikų. Jeigu nepaklausysite, kviesiu policiją.

Amelijai jau pasukus prie durų, Dosonas paklausė:

– Kad jūs vis tiek jau čia, ar galėčiau kai ko paklausti?

– Negirdėjot? Juk ką tik sakiau, kad interviu nedalinu. Jokiomis aplinkybėmis.

– Nieko asmeniška.

– Vis tiek ne.

– Toji mergina – jūsų giminaitė? – Dosonas smakrą pasuko link lango, pro kurį buvo matyti, kaip Stefė ir berniukai žaidžia su stalo teniso raketėmis ir kamuoliuku.

Amelija padvejojo, bet nusprendė, kad iš to neverta daryti paslapties.

– Ne, ji man ne giminaitė. Tiesiog nusisamdžiau ją per vasarą padirbėti auklе.

– O tas pagyvenęs vyriškis, skraidinęs aitvarą?

– Šeimos draugas. Jis kas vasarą nuomojasi kaimyninį namą. Viskas, daugiau nieko iš manęs neišpešit.

Ji pasisuko eiti, bet Dosonas ir vėl suskubo paklausti:

– Juk nenutiktų nieko blogo, jei imtume ir kaimyniškai pasišnekučiuotume.

– Kad per tą mielą pašnekesį aš užsimirščiau, prarasčiau budrumą ir jums atskleisčiau visas baisiausias savo paslaptis?

Dosonas pabrėžtinai kilstelėjo saulės išblukintą antakį.

– Turite baisių paslapčių?

– Viso labo.

Dosonas žaibiškai atsidūrė tarp jos ir durų ir tuojau pat iškėlė į viršų rankas.

– Klausykit, aš suprantu, kad nekeliu jums pasitikėjimo.

– Dėkui už supratimą. Nors man nė kiek nerūpi, suprantat ar ne, – Amelija su pasidygėjimu žvilgtelėjo į nuotraukas. – Ketinate jas išspausdinti? Parduoti kokiam bulvariniam leidiniui?

Dosonas įsižeidė.

– Tikrai ne.

– Kam tada fotografavot?

– Tam, kad...

Kol Dosonas galvojo, ką atsakyti, Amelija pabandė sprukti, bet jis užtvėrė jai kelią.

– Ar būtumėt su manim kalbėjusi, jei, atrodydamas kaip benamis, būčiau priėjęs prie jūsų ir prisistatęs, kad rašau „NewsFront"? – Dosonas nedavė jai laiko atsakyti. – Taigi. Todėl, nenorėdamas jūsų išbaidyti...

– Tiesiog mane išgąsdinot.

– Jūs išsigandot?

– Žinoma, išsigandau! – šūktelėjo Amelija.

– Ko?

– Nežinau... pajutau...

– Ką?

– Man pasirodė, kad...

– Kas?

– Išsigandau, kad...

– Ko?

– Nežinau! Liaukitės klausinėjęs!

– Toks mano darbas.

Jiedu vėl pakartojo dvižingsnį, ir Dosonas vėl užtvėrė Amelijai duris.

– Traukitės.

– Tik vienas klausimas. Galima? Labai prašau.

Jos piktą tylą supratęs kaip sutikimą, Dosonas paklausė:

– Kaip mane aptikot?

– Pamačiau kažką spindint jūsų lange.

– Spėju, žiūronų lęšius.

– Nepamirškite to, kai kitą kartą ką nors šnipinėsit.

– Kada pasijutote stebima?

– Čia jau du klausimai.

– Kai aš atsikrausčiau ar anksčiau?

Amelija prasižiojo atsakyti, bet susilaikė. Žvelgdama pro Dosoną į paplūdimį, ji prisiminė praeitą naktį ją apėmusią nepaaiškinamą baimę.

Tarsi sau ji sumurmėjo:

– Jausmas buvo toks stiprus, kad net oda nuėjo pagaugais.

Amelija vėl pažvelgė jam į akis, šviesiai rudas su aukso spalvos taškeliais. Tigro akys. Įdėmus gintarinių Dosono akių žvilgsnis ją supurtė, ir ji akimirksniu atsipeikėjo iš apmąstymų.

– Turiu eiti. Manęs jau turbūt pasigedo.

Dosonas pasitraukė nuo durų ir jai pavymui pridūrė:

– Atsiprašau, kad išgąsdinau. Suprantu, išgyvenote tikrą pragarą. Nenoriu jums pridaryti dar daugiau bėdų.

– Tai ir nedarykit, – nė neatsisukdama, mestelėjo Amelija. – Laikykitės atokiau nuo manęs ir mano vaikų.

Vos vyrui įžengus pro duris, Eva Hedli pareikalavo pasiaiškinti, kur jis buvęs.

– Šiaip, – praėjo pro ją ir koridoriumi nužingsniavo tiesiai į savo darbo kambarį.

Eva nusekė jam iš paskos.

– Tavęs nebuvo kelias valandas, Gari. Ir neatsiliepei telefonu.

– Seki mane? Ar jau be tavo leidimo negaliu išeiti iš namų?

– Nekalbėk su manim tokiu tonu.

Hedlis geriau negu bet kas kitas žinojo, kad Eva, šiaip jau pasižyminti šventosios kantrybe, įpykusi rėždavo tiesiai į akis.

– Turi kitą moterį?

Hedlis priekaištingai pasižiūrėjo į žmoną.

– Juk pasitaiko. Tavo amžiaus vyrai...

– Mano amžiaus? Ir kokia gi ta mano amžiaus grupė? Nuo šešiasdešimt penkerių iki mirties?

– Nekeisk temos.

Eva tylėdama varstė vyrą žvilgsniu. Hedlis pasidavė pirmas.

– Nesakiau, kur einu, nes norėjau išvengti ginčų.

Eva prisėdo ant minkštos sofos atkaltės, visa povyza rodydama, kad pasiruošusi klausytis. Hedlis kažką sau po nosim suniurnėjo ir nužingsniavo prie baro.

– Išgersi?

– Ne. Ir tau neleisiu, kol nepasakysi, kas dedasi. Kur buvai?

Hedlis sunkiai žnektelėjo į kėdę ir rankomis pasitrynė veidą.

– Buvau pas Dosoną.

– Jo namie neradai?

– Todėl ir važiavau, – patylėjo, laukdamas, kad Eva pratrūks jam priekaištauti dėl brovimosi į asmeninį gyvenimą. Bet žmona jį nustebino.

– Neabejoju, kad turėjai tam svarią priežastį. Juolab žinodamas, kad jis dabar Savanoje.

– Ar tikrai?

– O ką? Ne?

Hedlis atsidūsėjo.

– Nesu dėl to tikras. Turėtų būti Savanoje, bet jis man meluoja, Eva. Meluoja mums. Manau, visiems.

– Dėl ko meluoja?

– Nežinau. Dėl kažko, dėl visko. Šiandien popiet kalbėjausi su juo telefonu. Viskas lyg ir gerai, bet tas pokalbis buvo kažkoks nenuoširdus. Vėliau jį analizuodamas supratau, kad jis taip ir neatsakė į tai, ko aš jo klausiau.

– Pajutai, kad jis kažką nuo tavęs slepia?

– Ne *pajutau*. Aš žinau.

– Kam jam meluoti?

– Gal dėl štai šito, – Hedlis iš kelnių kišenės ištraukė rudą plastikinį buteliuką ir padavė žmonai. – Nerimą slopinantys vaistai.

Eva atsuko kamštelį ir iškratė į delną kelias tabletes.

– Jaučiau, kad jam kažkas negerai. Grįžęs net dvi savaites mums akyse nesirodė, o kai jau atvažiavo, buvo panašus į baidyklę. Dabar viskas aišku. Matyt, gydosi nuo nerimo ir nenori, kad sužinotume.

– Sutinku su viskuo, ką pasakei, išskyrus paskutinę išvadą. Jis pats man prisipažino, kad negali užmigti. Bet pas daktarą nebuvo. Matai? Ant buteliuko nėra gydytojo pavardės. Taigi vaistų jis gauna iš kito šaltinio.

Ši prielaida Evą sujaudino ne mažiau negu jos vyrą.

– Ar jo bute radai dar ką nors, dėl ko mums reikėtų susirūpinti?

– Ne. Ir be to pasijutau kaltas, kad rausiausi po jo daiktus.

– Rauseisi, nes Dosonas tau rūpi. Baisumai, kurių prisižiūrėjo Afganistane, jį paveikė labiau, negu pripažįsta. Net ir sau pačiam. Ką manai? Gal vertėtų su juo atvirai pasikalbėti ir įtikinti, kad būtina kreiptis į medikus?

– Dosonas tik užsisklęstų ir gintųsi, kad jokių daktarų jam nereikia. Juk pažįsti jį. Ponas Aš Pats.

– Visiška priešingybė tau.

Hedlis dirstelėjo į žmoną ir droviai šyptelėjo.

– Pastaruoju metu pasidariau bambeklis, tiesa?

– Ne, tu tiesiog nepakenčiamas, bet nežinau, ką be tavęs daryčiau, – Eva atsistojo, priėjo prie vyro ir pasilenkusi pa-

bučiavo jam į viršugalvį. – O Dosonas puikiai žino, kad mes visada pasiruošę jam padėti, mylim jį, ir viskas, ką darom ar sakom, tik jo paties labui.

– Čia ir bėda, Eva, dėl to aš ir graužiuosi. Juk žinodamas, kad balansuoja ant ribos, ne padedu jam išgyventi sunkų laikotarpį, o išsiunčiu ieškoti Karlo Vingerto ir Floros Staimel.

Šeštas skyrius

– Tas labai labai labai įdomus vyrukas prie baro nenuleidžia nuo tavęs akių.

Amelija pasuko galvą pasižiūrėti, ko čia taip aikčioja Stefė, ir susidūrė su įsmeigtu į ją Dosono Skoto žvilgsniu. Akimirksniu jo išsisuko ir pastebėjo, kad visi prie jų stalo smalsiai sužiuro.

– Berniukai, – Amelija tekštelėjo per stalą, kad sudrausmintų vaikus. – Baikit vakarieniauti, jau vėlu.

Stefė pasipureno plaukus ir mestelėjo:

– Tuoj sugrįšiu.

Amelijai nespėjus jos sulaikyti, mergina šastelėjo nuo kėdės ir patraukė prie baro.

– Mamyte, kur ji nuėjo?

– Ar galim ir mes?

– Ne! Valgykit. Grantai, sėskis į vietą. Hanteri, atsisuk į lėkštę ir užbaik mėsainį.

Veiksmas prie baro sudomino ir Bernį.

Kad atkreiptų jo dėmesį į save, Amelija švelniai jam priekaištavo:

– Mačiau, kaip šiandien nešiojot dėžes į automobilį. Mes tikrai mielai būtume padėjusios.

Bernis čia pat leidosi aimanuoti dėl savo nelemto klubo sąnario bėdų, esą greičiausiai prireiks operacijos.

– Kai tik grįšiu namo, eisiu pas ortopedą. Man jau paskirtas laikas.

Užjaučiamai sumurmėjusi, Amelija atidžiai klausėsi Bernio samprotavimų apie senatvės vargus, bet jai vis dėlto buvo labai smalsu sužinoti, kas dedasi prie baro.

Pasitaikė puiki proga, kai Bernis staiga nutilo, sutelkęs visą dėmesį į kažką jai už nugaros. Tas kažkas buvo aukštas. Jei gerai pamena, maždaug metro devyniasdešimties ūgio.

– Susipažinkit, mūsų kaimynas, – pranešė Stefė. – Gyvena gretimame name. Vienas.

Amelija atkreipė dėmesį, kad Stefė ypač pabrėžė šį paskutinį žodį. Nemalonu, tai turbūt nepraslydo pro ausis ir jam. Jai nieko kito nebeliko, tik atsisukti ir pasisveikinti:

– Sveiki. Amelija Nolan, – ištarė mandagiai, bet šaltai. Vylėsi, kad gal net atgrasiai.

– Dosonas Skotas, – jis ištiesė ranką. Akimirką padvejojusi, moteris ją nenoriai paspaudė.

Stefė pažindino toliau:

– Bernis Klarksonas, Amelijos kaimynas iš gretimo namo kitoje pusėje.

– Sveiki, Berni, – duodamas ranką pasisveikinti, Dosonas alkūne kliudė Amelijai petį. – Mačiau jus šiandien skraidinantį aitvarą.

Senuko veidas nušvito:

– Tikrai matėt?

– Buvo smagu žiūrėti.

– Buvo nepaprasta skraidinti.

– Laimė, jums padėjo šie du šaunūs piratai.

Amelijai nepatiko, kad jis priėjo prie jos sūnų, o tie pašokę nuo savo kėdžių smalsiai apžiūrinėjo ilgšį nepažįstamąjį.

Kad pažvelgtų jiems į akis, Dosonas pritūpė.

– Sveiki, vyručiai. Aš Dosonas. O kuo jūs vardu?

– Hanteris.

Dosonas pakėlė delną, ir Hanteris energingai per jį tekštelėjo savuoju.

– Čia mano brolis Grantas. Jis už mane mažesnis.

Nenorėdamas likti šešėlyje, Grantas petuku stumtelėjo brolį ir prasibrovė arčiau prie Dosono.

– O kokia jūsų mašina?

– Mašina? Na, kol aš čia, važinėju išsinuomota, – Dosonas pasakė Grantui markę, ir, atrodo, berniukui ji nepadarė įspūdžio, tad be jokio entuziazmo jis teištarė:

– O.

Dosonas per stalą dirstelėjo į Ameliją, akimis klausdamas: „Ką man sakyti?“

– Jis domisi mašinomis, – neužtikrintai paaiškino. – Grantui patinka greitos...

– Seksualios.

– Aišku, – Dosoną pralinksmino koketiškas Stefės tonas. Jis vėl atsigręžė į berniukus ir paklausė, ar jiems patinka žaisti su „Hot Wheels“ ir „Matchbox“ mašinytėmis.

Abu vaikai energingai palinksėjo galvomis.

– Man irgi. Būdamas jūsų amžiaus, jas rinkau.

– Mes turim jas tvarkingai sudėti į dėžutes, – pranešė Grantas, – arba mama paima ir padeda aukštai, kad nepasiektume.

Dosonas nutaisė rimtą miną.

– Ir mano mama taip darė. Tai nebloga mintis. Juk nenorėtumėt, kad ant jūsų mašinytės kas paslystų ir susižeistų, ką?

Hanteris paklausė:

– Ar turit šunį?

– Ne, neturiu.

– Bet šunys jums patinka?

– Net labai. Šunys – jėga. Tik man darbo reikalais dažnai tenka išvažiuoti. Šuniui vienam būtų liūdna.

Hanteris priekaištingai žvilgtelėjo į Ameliją.

– Mes irgi šuns neturime. Mama žada nupirkti, kai bus geriau. Tik aš nežinau, kada tai bus.

Amelija taip staiga pašoko nuo kėdės ir trenkėsi klubu į stalo kampą, kad net sudzingsėjo stiklai ir valgomieji įrankiai.

– Vaikai, jums jau seniai metas miegoti. Atsisveikinkit. Buvo malonu susipažinti, pone Dosonai.

– Skotai.

– Ką?

– Aš Dosonas Skotas.

– O, atsiprašau. Linkiu smagiai saloje papramogauti.

Kol berniukai nenorom su Dosonu atsisveikino, Amelija nusikabino rankinuką nuo kėdės ir, laviruodama tarp staliukų, išsivedė sūnus iš kavinės. Stefė ir Bernis nusekė iš paskos.

Priėjus aikštelę iš kitos pastato pusės, kažkas juos pašaukė. Jų link bėgo Dosonas.

Amelija paprašė Stefės:

– Sodink vaikus į mašiną ir prisek diržais, o aš pažiūrėsiu, ko jam reikia.

Pirmą kartą per visą vasarą Stefė atrodė nepatenkinta Amelijos prašymu, bet pakluso ir ragindama berniukus pasuko už pastato kampo. Bernis nuėjo su jais, bet prieš tai dar spėjo reikšmingai nusišypsoti Amelijai ir valiūkiškai pamerkti akį.

Reikia pripažinti, kad Dosonas apsitvarkė. Ne visiškai, bet toks stilius jam tiko. Kaip ir ilgi plaukai. Nežinia, kodėl. Mūvėjo visai padoriai atrodančius chaki spalvos šortus, vilkėjo juodus lininius marškinius iki alkūnių paraitotomis rankovėmis. Be to, gardžiai kvepėjo.

Nors permainos buvo geros, Amelija draugiškumo jam nepajuto.

– Juk prašiau duoti mums ramybę.

– Jūsų auklė pakvietė mane prieiti prie jūsų staliuko ir susipažinti. Jei būčiau atsisakęs, būtų atrodę, kad tyčia jūsų vengiu. Be to, būtų nemandagu.

Amelija nesiginčijo, nes Dosono argumentai buvo logiški.

– Ko jūs norit?

– Interviu.

– Viso labo, – Amelija pasisuko eiti.

– Palaukit, aš pajuokavau. Ne dėl to jus pasivijau.

– O dėl ko?

– Ar visad nešiojatės pipirinių dujų balionėlį?

– Ne. Turiu du guvius vaikus, kurie besirausdami mano rankinėje galėtų netyčia jį rasti.

– Tai kur jį laikot?

– Ten, kur būtų po ranka, jei tektų gintis nuo įsibrovėlio.

– Bet tą popietę, kai Vilardas Strongas jus užklupo virtuvėje, balionėlio po ranka neturėjote?

– Neturėjau. O net jei ir būčiau turėjusi, jis man grasino šautuvu, o pirštas buvo ant gaiduko.

– Jeigu nesinešiojat to balionėlio prie savęs visą laiką, kokia prasmė apskritai jį turėti?

– Su jumis šiandien pravertė.

Dosonas liūdnai šyptelėjo.

– Prisipažįstu, įvarėt man baimės.

– Atrodo, dėl balionėlio išsiaiškinome. Viso labo.

– Kur Džeremis dirbo?

Toks staigus temos pakeitimas suglumino Ameliją.

– Liudydama užsiminėte skambinusi jam į darbą. Kur jis dirbo?

– O jūsų knyslė draugė to neiškapstė?

– Jūsų paklausti paprasčiau.

Nematydama priežasčių slėpti, Amelija pasakė statybos firmos pavadinimą.

– Jie stato komercinius pastatus. Dideles įstaigas, mokyklas, fabrikus, medicinos kompleksus. Džeremis ten dirbo inžinierium elektriku.

– Aišku.

– Buvo geras specialistas, – tarė Amelija ir pyktelėjo ant savęs, kad kalba lyg gynėja.

– Įdomu, kaip jūrų pėstininkų snaiperių instruktorius tapo elektriku?

– Matau, kad jau *atlikote* tyrimą.

– Nedidelį. Bet turiu žinoti daugiau.

– Džeremis baigė tos srities studijas universitete. Pasitraukęs iš karo tarnybos, pateikė prašymą firmai įsidarbinti, o kadangi kvalifikacija buvo tinkama...

– Ir dar kongresmenas Nolanas užtarė žodelį.

Amelija staiga įsitempė.

– Atleiskit, nemandagiai pertraukiau.

– Puiku, kad tai suprantate. Viso labo.

– Dar vienas klausimas.

– Ne, jau gana.

– Tai net ne klausimas.

– Manęs jau laukia, pone Skotai.

– Grįžusi pažiūrėkit po durų kilimėliu.

– Kam?

– Kai ką jums ten palikau.

– Po kilimėliu?

– Nuotraukas.

– Ak, nuotraukas. Koks jūs galantiškas, – Amelija metė į Dosoną žudantį žvilgsnį. – Galėjot vienu klavišo paspaudimu jas ištrinti iš savo nešiojamojo kompiuterio. Arba prifotografuoti dar daugiau.

– Nefotografuosiu, pažadu. Žinau, kad dėl to jums buvo nesmagu.

– Visiškai nepažįstamo žmogaus darytos mano ir vaikų nuotraukos. Žinoma, pasijutau nejaukiai. Juolab kad nepaaiškinot, kam apskritai fotografavot.

– Nepaaiškinau?

– Taip. O aš klausiau.

– Padariau tas nuotraukas, kad apie jus sužinočiau.

– Tai jūsų tyrimo dalis?

– Ne, norėjau geriau jus pažinti.

– O aš visai to nenoriu.

Gal tai buvo tik nuo vandens atsispindintis doko šviesų žaismas, o gal jo žvilgsnis tikrai nuslydo jos lūpomis, kai jis ištarė žemu, nelygiu balsu:

– Labai gaila...

Nebūdama tikra, kad sugebės deramai ir taikliai atsikirsti, Amelija apsisuko ir netarusi nė žodžio nuėjo.

Stefė leidosi laiptais, o Amelija pavargusi kopė aukštyn.

– Kas ten nutiko?

– O ką?

– Kodėl jam buvot tokia nemaloni?

– Kam?

Stefė įsirėmė ranka į klubą.

– Aš rimtai.

– Tau tik pasirodė, – Amelija dar ketino pridurti, kad neprivalo aiškintis, juolab samdomai auklei, bet nenorėjo pasirodyti pikta (nors taip ir buvo), todėl nieko nepasakė. – Aš vis įspėju berniukus, kad būtų atsargūs su nepažįstamais žmonėmis. Taigi rodžiau jiems pavyzdį.

– Jis ne koks nepažįstamas, o kaimynas. Nuomojasi gretimą namą.

– Bet kas gali tą gretimą namą išsinuomoti.

– Sutinku. Bet jei tas vaikinas taip į mane žiūrėtų...

– Kaip?

– Tarsi trokštų nuo galvos iki kojų apiberti bučiniais.

– Stefane!

Mergina nerūpestingai nusikvatojo.

– O dėl ko jis jus pasišaukė?

– Klausė... kada čia išveža šiukšles.

Stefė prisimerkė:

– Gerai, nenorit – nesakykit.

– Keičiam temą. Ar berniukai jau lovose?

– Laukė, kad paskaitytumėt jiems pasaką, bet vos padėję galveles ant pagalvės užmigo.

– Ačiū. Einu į darbo kambarį. Reikia atsakyti į kelis elektroninius laiškus.

Pažiūrėti po lauko durų kilimėliu.

– Ar galiu vėl pasiskolinti jūsų mašiną? Už benziną susimokėsiu.

– Pasimatymas su Dirku?

– Taip.

– Gali jį šįvakar pasikviesti pas mus.

Stefė suraukė nosytę.

– Manau, neverta. Jaukioje šeimos aplinkoje jam būtų nesmagu. Jis ne toks.

– Šit kaip? O koks?

– Nepriklausomas. Tatuiruotės ir barzda. Jis už mane vyresnis.

– Kiek?

Stefė nusijuokė.

– Ko gero, nuojauta manęs neapgauna. Tik pažvelgtumėt į jį, ir jis jums nepatiktų. Bet man vis tiek. Juk nesu jo iki ausų įsimylėjusi. Kitos savaitės pabaigoje grįžtu į Kanzasą, ir Dirkas man bus tik miglotas šios vasaros prisiminimas.

Stefei išėjus, Amelija užlipo viršun į vaikų kambarį. Pabučiavo vieną ir kitą ir prisėdusi ant Hanterio lovos žiūrėjo į miegančius savo sūnus. Paprastai tokiomis akimirkomis jausdavosi rami ir saugi.

Šįvakar Amelijai tai buvo priminimas, kad jie pažeidžiami, maži ir tyri ir tik ji gali juos apginti. Ne kartą jai teko ginti juos, kai Džeremis būdavo prastai nusiteikęs ar padaugindavo išgerti arba imdavo jai priekaištauti dėl darbo muziejuje. Jam grįžus iš Afganistano, jos darbas būdavo dažniausia jų kivirčų priežastis.

Džeremis norėjo, kad ji sėdėtų namuose ir kasdien lauktų jo pareinančio iš darbo. Niršdavo kaskart, jei vakare ji eidavo į kokį renginį ar pobūvį, kuriame jai reikėjo dalyvauti. Būdavo nepatenkintas, kai vakarais tekdavo vienam likti su vaikais, ir Amelija vis dažniau turėdavo aiškintis Džordžui Metkalfui, kodėl ji praleidžia su darbu susijusius renginius.

Deja, namuose leidžiami vakarai nė kiek nepanėšėjo į idilę. Į kiekvieną jos pasakytą žodį Džeremis audringai reaguodavo, o kartais net sukeldavo skandalą. Vaikų judrumas ir triukšmingi žaidimai jį baisiai erzino.

Iš pradžių Džeremis buvo geras tėvas ir labai abiem savo sūnumis didžiavosi. Amelija turėjo nuotraukų, kuriose jis laiko apglėbęs vaikus, atrodo laimingas ir patenkintas gyvenimu. Jis žaisdavo su jais ir stulbindavo triukais. Na kad ir traukdamas pinigėlius jiems iš ausų. Lepindavo berniukus skanėstais ir dovanėlėmis. Amelija tam neprieštaravo, nes

kūdikystėje ji nedaug jiems skirdavo laiko. Todėl Džeremio noras lepinti vaikus buvo visai suprantamas.

Bet iš tarnybos Afganistane grįžo pasikeitęs, pasidarė nenuspėjamas, ūmus ir nekantrus, jam jau nebuvo galima vienam patikėti vaikų. Iš mylinčio ir viską leidžiančio tėčio jis virto paniurėliu. Vaikai ilgainiui nuo to pykčio pavargo, o jį tai erzino, ir jis vis mažiau norėjo būti su berniukais. Galiausiai Amelija jau bijojo palikti jį su vaikais vieną. Tai ir buvo viena iš priežasčių, dėl kurių ji Džeremį paliko. Vaikų saugumas jai buvo kur kas svarbesnis nei pastangos gelbėti yrančią santuoką.

Sujaudinta tų prisiminimų, Amelija vėl pabučiavo berniukus ir nuėjo į savo miegamąjį. Jau žinodama, kad ją stebi, prieš nusirengdama kruopščiai užtraukė naktines užuolaidas.

Namas buvo didelis ir nepatogiai išplanuotas, bet Dosonas užėmė tik labai mažą jo dalį. Kadangi beveik nekėlė triukšmo, buvo girdėti kiekvienas girgžtelėjimas, kiekvienas iš čiaupo varvantis lašas, kiekvienas nežinia iš kur sklindantis garsas.

Dosonas įsikūrė viename iš kambarių viršuje todėl, kad pro jo langus, išeinančius į vakarų pusę, Amelijos namas buvo matyti kaip ant delno.

Jis matė, kaip Stefė įsėdo į Amelijos mašiną ir nuvažiavo miestelio link. Tuoj išvydo ir Ameliją, kuri vos įėjusi į savo miegamąjį puolė prie langų ir kruopščiai užtraukė visas užuolaidas – su tokiu įkarščiu, tarsi žinotų, kad jis ją stebi. Taip leido jam suprasti, kad ne tik apsisaugo nuo jo smalsaus žvilgsnio, bet ir užkerta jam bet kokią galimybę kištis į jos gyvenimą. Po kelių minučių šviesa kambaryje užgeso.

Viena ranka įsirėmęs į lango rėmą, Dosonas pro atvirą langą toliau stebėjo Amelijos namą. Nuo vandenyno atskriejęs švelnus, drėgnas vėjelis glamonėjo odą tarsi lengvas moters kvėpavimas. Tarsi švelniausias pravertų lūpų prisilietimas.

Sunkiai atsidūsėjęs, jis veidu įsikniaubė į savo pakeltą ranką ir kakta pasitrynė žastą. Keikė save už neatleistiną kvailumą. Reikėjo paklusti impulsui, paskambinti Hedliui ir pasakyti, kad pamirštų šį teismo procesą, pamirštų Džeremį Vesoną ir tuos jo tėvus – jis grįžta namo.

Bet pakako vieno vienintelio žvilgsnio į Ameliją, ir apatija akimirksniu virto skausmingu suvokimu, kad negali likti nuošalyje. Abejingumas užleido vietą nežabotam smalsumui. Dosonas troško sužinoti apie ją viską iki mažiausių smulkmenų.

Ne, netiesa. *Ne viską*. Dosono nedomino jos intymūs santykiai su buvusiu vyru. Kaskart pabandžius įsivaizduoti Ameliją lovoje su Džeremiu Vesonu arba bet kokį vyrą, užgulusį, įsiskverbusį į ją, jam kildavo noras ką nors sudaužyti.

O bjauriausia, kad Hedlis tikisi, jog jis išknis viską apie Vesono gyvenimą. Juk Vesonas svarbiausius gyvenimo metus praleido su Amelija. Jeigu padarytų, ko prašo Hedlis, ir viską atliktų sąžiningai, nepavyktų nutylėti aktyvaus Amelijos vaidmens šioje istorijoje.

Metęs dar vieną skvarbų žvilgsnį į gretimą namą, Dosonas atsigulė į lovą ir išsitiesė ant nugaros. Pradėjo veikti kiek anksčiau išgertos tabletės. Nuo vaistų ir Kentukio kokteilio jį apėmė svaigus mieguistumas. Įsižiebė viltis, kad šiąnakt jis pirmą kartą išsimiegos nekankinamas košmarų. *Dievuli, būk geras.*

Dosonas užsimerkė, vydamas šalin pasąmonėje tūnančius siaubingus vaizdus. Kad dar toliau juos nustumtų, pabandė įsivaizduoti Amelijos veidą. Jau turėjo galimybę ją pamatyti iš arčiau ir įsitikino, kad jos akys mėlynos, tamsiai mėlynos. Įprotis užsikišti plaukus už ausies buvo nesąmoningas – taip jis ir pagalvojo pamatęs ją tai darant teismo salėje. Ir dar – ji nesąmoningai kandžiodavo putlią apatinę lūpą.

Tai prisiminus, Dosoną apėmė aštrus geismas.

Įtemptos savaitės ir bemiegėmis naktimis kankinantys prisiminimai apie karo baisumus jam visiškai atėmė dvasi-

nę pusiausvyrą. Taigi gali būti, kad šis ūmus fiziologinis impulsas tėra žūtbūtinio poreikio nusiraminti sukelta reakcija. Kaip ir kiekvienam normaliam vyrui, tokią palaimą jam pirmiausia suteiktų moters kūnas. Nuo negalavimo gal ir neišgydytų, bet tikrai atneštų kad ir laikiną palengvėjimą.

Bet jei reikėtų tik fizinio artumo, argi kitos moters krūtys nebūtų tokios pat švelnios? Argi užsimiršimo nerastų tarp kitos moters šlaunų? Negi kitos moters ranka nebūtų tokia pat magiška, o lūpos taip pat nevarytų iš proto?

Iki šiol tokia ir buvo Dosono filosofija, kuria jis vadovavosi nuo tada, kai subrendo kaip vyras. Ir nesvarbu, ar intymūs santykiai trukdavo kelis mėnesius, ar kelias valandas, jis visada gaudavo, ko norėjęs, niekada neatiduodamas savęs daugiau, nei pasiėmė.

Bet šį kartą jo įprastinio abejingumo neliko nė kvapo. Su Amelija Nolan viskas kitaip. Kažkas nepaprasta. Tai ne geidulingas virpulys, kurį lengva patenkinti. Tai nauja ir nepatirta. Tai buvo pragaras.

Dosonas tikėjosi, kad Džeremis Vesonas dega savajame.

Septintas skyrius

– Mama!

– Mama! Būtinai turi pamatyti!

Amelija sėdėjo prie kompiuterio darbo kambaryje ir rašė laišką Džordžui Metkalfui, kai vienas per kitą klupinėdami ir prinešdami smėlio vidun įvirto berniukai. Jų veideliai buvo įraudę ir sukaitę.

– Kas nutiko? – nepraėjo nė dešimties minučių, kai ji girdėjo vaikus išeinančius į paplūdimį. – Gal pakrantėje nusileido erdvėlaivis?

– Ne, geriau. Eik ir pati pažiūrėk, – Hanteris truktelėjo mamą už rankos, kad ji pakiltų nuo kėdės.

– Pala, o kur Stefė?

– Ji ten. Eime.

– Gerai, tuoj ateisiu. Pažadu. Tik baigsiu...

– Ne! Einam dabar! – nekantravo Grantas, pasistiebęs ant pirštų galiukų. – Einam. Turi pamatyti.

– Jei jau toks ypatingas reikalas, manau, laiškas palauks.

Juokdamasi Amelija paėmė už rankos sūnus, tie išsitempė ją iš kambario, laiptais žemyn ir pro laukujes duris. Šypsena sustingo veide, kai metė žvilgsnį per kopas. Spinduliuojanti jaunystę, gražiai įrudusi saulėje Stefė šnekučiavosi su „tuo labai labai labai įdomiu vyruku“ Dosonu Skotu. Jis mūvėjo maudymosi kelnaites, o snapeliu į sprandą pasukta kepurai-

tė neleido plaukams užkristi ant veido. Jis kažką pasakė, ir Stefė, atlošusi galvą, nusijuokė.

– Mama, greičiau!

Hanteris truktelėjo ją už rankos smarkiau, ir trijulė nulipo žemyn. Priėję lentinį taką, berniukai pasileido bėgti pirma jos. Amelija buvo tokia sutrikusi, kad net pamiršo įspėti juos dėl pašinų.

Stovėdama ant kopos viršaus, Amelija suprato, dėl ko toks sujudimas. Smėlyje buvo padarytas didžiulis drakonas – su žvynais, nasrais ir kūnu, išsirangiusiu per beveik keturis metrus. Jai nereikėjo spėlioti, kas tos pabaisos autorius. Sūnūs šoko aplink drakoną tarsi laukiniai apie ritualinį stulpą.

Dosonas ją pastatė į labai keblią padėtį. Juk negalėjo atimti iš vaikų džiaugsmo, ir, velniai rautų, jis tai žinojo. Nutaisiusi dirbtinę šypseną, Amelija priėjo prie drakono.

– Čia tai bent! – suplojo rankomis ir susiėmė už galvos, tarsi negalėdama atsistebėti. Bent jau berniukai ja patikėjo.

Vaikai plačiai šypsojosi, nenustygdami iš jaudulio.

– Koks didelis, ar ne, mama?

– Taip, nuostabus! Man trūksta žodžių, – ši frazė buvo skirta Dosonui, slepiančiam akis po dideliais saulės akiniais. Amelija jautė, kad iš po jų jis atidžiai ją stebi, svarstydamas, kaip reaguos.

– Dosonas jį padarė! – pareiškė Grantas.

– Tikrai?

– Taip, ir sakė, kad moka daug visko padaryti. Mes dabar statysim karo laivą.

– Ir dar pilį drakonui, – pridūrė Grantas.

Kad ir griežtdama dantimis, Amelija sušuko:

– Oho!

Stefė, atidžiai stebėjusi Ameliją ir jos reakciją, suplojo delnais.

– Kol dar nesiėmėm šių didelių darbų, reikia užsitepti daugiau saulės kremo.

Berniukai puolė protestuoti, bet Stefė apkabino abu per pečius ir stumtelėjo namų link.

– Žygiuokit. Juo greičiau tai padarysim, juo greičiau grįšim.

Hanteris pakapstė kulnais smėlį.

– Dosonai, tu dar čia pabūsi?

Šis padvejojo, pažvelgė į nebylią Ameliją, o tada berniukams nusišypsojo.

– Būsiu netoliese.

– Neišeik! – šūktelėjo per petį Grantas, Stefės vedamas lentiniu taku.

Nei Amelija, nei Dosonas neištarė nė žodžio, kol trijulė nepradingo už kopų.

Tada Dosonas tyliai pratarė:

– Aš tik norėjau jiems padaryti staigmeną. Maniau, spėsiu iki jiems ateinant į paplūdimį, bet nespėjau. Dar buvo likę šį tą pabaigti.

– Juk labai gražiai prašiau, kad laikytumėtės nuo mūsų atokiau.

– Ši paplūdimio atkarpa bendra ir jūsų, ir mano namui.

– Bet jūs pasirinkot *būtent šią vietą*... savo drakonui. Kuo ji tokia ypatinga? Nors jau žinau, kuo.

– Aš neketinu tardyti jūsų vaikų, Amelija.

Jai suvirpėjo paširdžiai išgirdus, kad pavadino ją vardu, ir dar tokiu tyliu, siutinančiai santūriu balsu. Bet nutylėjo, nenorėdama parodyti, kad atkreipė dėmesį.

Dosonas pridūrė:

– Nesuprantu, kas negerai, kad su jais kiek pažaidžiau.

Amelija nusibraukė iš po skrybėlės išsipešusią ir ant lūpų užkritusią plaukų sruogą.

– Aš jums pasakysiu, kas negerai. Jau nekalbant, kad nieko apie jus nežinau.

– Netiesa.

– Taip, parodėte dokumentus, bet jie nepaaiškina, koks jūs žmogus.

– Aš...

Amelija rankos mostu jį nutraukė.

– Be to, Grantas dar per mažas, kad prisimintų, o Hanteris jau prisimena, kada mirė jo senelis. Ir...

– Ir jie neteko tėvo.

– Taip.

– Todėl jiems vyriška draugija gal būtų į naudą. Ką manot?

– Pritariu, bet tik ne vyro, apie kurį beveik nieko nežinau. Tik ne tokio saldžialiežuvio prisiplakėlio, kuris šiandien čia, o rytoj jau nežinia kur. Ne tokio, kuris bando mano vaikams prisimeilinti, kad priartėtų prie manęs ir gautų medžiagos dideliam sensacingam straipsniui.

– Aš ne dėl to...

– Nesivarginkit. Jau žinau, kad jūs melagis.

Pyktelėjęs jis staigiai nusiėmė saulės akinius.

– Melagis?! Kodėl melagis?

– Ei, Dosonai! – berniukai galvotrūkčiais ritosi nuo kopų, barškindami kibirėliais ir kastuvėliais. Pirmasis atbėgo Hanteris. – Ar jau dabar pradėsim statyti karo laivą?

Grantas paprieštaravo broliui:

– Ne, pirmiau noriu statyti pilį.

Dosonas, vis dar piktai žvelgdamas į Ameliją, kilstelėjo antakį, tarsi klausdamas jos leidimo.

– Argi turiu iš ko rinktis, – burbtelėjo ji.

Dosonas liepė berniukams prikasti į kibirėlius šlapio smėlio. Kai jie nubėgo, jis vėl užsidėjo akinius ir pareiškė:

– Šis pokalbis dar nebaigtas.

– Jūs velnioniškai teisus. Nebaigtas.

Amelija grįžo į darbo kambarį ir ėmėsi toliau rašyti laišką. Atvirai kalbant, jokio reikalo skubėti nebuvo, nes Džordžas vis tiek jį perskaitys tik po švenčių. Prie laiško jį prisegė siūlymą dėl vieno eksponato, apie kurį jau senokai galvojo. Amelija jautė, kad dėl jo teks pakovoti. Reikės diplomatijos ir atka-

klumo įtikinti Džordžą bei direktorių tarybą, kad toks eksponatas būtų muziejui naudingas ir svarbus. Ji norėjo surašyti raštą, kol dar visi argumentai buvo aiškiai išdėlioti galvoje.

Vis dėlto Amelija iš paplūdimio grįžo įsitempusi ir pikta, ir jai reikėjo ko nors, kas padėtų nuvyti mintis apie save, Dosoną ir jo brovimąsi į jos šeimą.

Pratempusi valandą, Amelija nusprendė, kad jau nusiramino ir gali grįžti į paplūdimį žiūrėti, kaip Dosonas kasasi jai po pamatais ir glemžiasi jos vaikus. Ji nusprendė maudymosi kostiumėlio nesivilkti – apsimovė plačias baltas medvilnines kelnes, užsimetė raudonus marškinėlius su petnešėlėmis, dar pasičiupo skrybėlę ir taip vilkėdama prisidėjo prie šutvės paplūdimyje.

Draugija išties buvo šauni, o karo laivas – tiesiog puikus. Stefė jį šventino obuolių sultimis iš buteliuko.

Pirmas Ameliją pamatė Hanteris ir sušuko:

– Mama, mes pavadinom laivą tavo vardu! – kupinas išdidumo, jis pirštu parodė į pavadinimą, kreivomis raidėmis išrašytą ant laivo šono.

Amelija pasilenkė ir perskaitė „JAV Amelija“.

– Ar pats parašei?

Hanteris išdidžiai palinksėjo galva.

Amelija perbraukė pirštais per susišiaušusių plaukų kupetą, dulsvą nuo jūros vandens ir smėlio.

– Ačiū, labai gražu. Labai tau ačiū.

– Dosonas sugalvojo.

– O, – Amelija pakėlė akis. Dosonui saulė švietė iš nugaros, ir ji neįžiūrėjo jo veido išraiškos. – Jis labai malonus.

– Ar galim eiti paplaukiot?

– Neapsivilkau maudymuko. Gal tu, Stefe?

– Mielai, – Stefė šūktelėjo vaikams ją vytis, ir trijulė linksmai nubėgo prie vandens.

Grantas pūkštelėjo vandenin ir atsisukęs pakvietė:

– Dosonai, ateini?

– Tuoj.

– Jei nori pasisioti, galima ir jūroje, svarbiausia, kad ne baseine, – paaiškino vaikas.

Dosonas krenkštelėjo.

– Ačiū, turėsiu omeny.

Amelija grįžo po skėčiu ir atsisėdo į vieną iš paplūdimio kėdžių. Dosonas ištraukė savo marškinėlius iš drakono nasrų, išpurtė smėlį ir apsivilko. Tai buvo palaikis išblukęs skarmalas, vos tepridengiantis torsą. Klampojant per smėlį prie Amelijos, plonas marškinėlių audinys prilipo jam prie šlapios krūtinės. Jo pėdos ir blauzdos buvo smėliuotos.

Priėjęs prie skėčio, žvilgtelėjo į tuščią kėdę greta Amelijos, paskui į paklotą, bet nusprendė nerizikuoti (bent taip jai pasirodė) ir atsisėdo tolėliau ant smėlio, už skėčio metamo šešėlio.

Amelija griebė jautį už ragų.

– Šįryt, kol dar visi miegojo, pasiskaitinėjau apie jus internete.

– Ir?

– Ilgokai užtrukau, kol viską perskaičiau. Įspūdinga.

– Ačiū.

– Neužsiminėt, kad daug mėnesių praleidot Afganistane.

– Jūs neklausėt.

Iki tol Amelija stebėjo berniukus ir Stefę, žaidžiančius vandenyje su pripučiamu delfinu. Dabar ji pažvelgė į Dosoną.

– Tiesa, nes šiaip jau klausinėjate jūs.

Dosonas sulenkė kojas per kelius ir rankomis apsikabino blauzdas.

– Paklauskit manęs ko nors.

Nors Amelija ir pyko, viršų paėmė smalsumas.

– Savo straipsniuose aprašote vieną ar kitą mūšį. Ar iš tikrųjų teko būti tokių įvykių sūkuryje?

– Nedažnai. Kelis kartus. Jei kovos vykdavo itin karštame taške, kariškiai manęs ten neleisdavo. Kalbindavau karius, kai jie grįždavo po mūšio. – Dosonui kaktoje įsirėžė susimąstymo raukšlė. – Bėda ta, kad kariaujant dažniausiai labai

sunku nuspėti, kur bus kitas susirėmimas. Gali būti bet kur: viešbučio vestibiulyje, atvirame greitkelyje, griežtai saugomame kontrolės poste. O ir priešas ne visada nuspėjamas.

– Bet pasitaikius galimybei nepabūgdavote rizikuoti?

– Taip ir gimdavo straipsniai.

Amelija nutarė būti sąžininga ir pripažinti, kad jie puikiai parašyti.

– Jūsų straipsniai tikrai jaudinantys. Jūsų aprašyti vyrai ir moterys atrodo labai tikroviški.

– Džiugu girdėti. Jie ir yra tikri, ir jų gyvenimo istorijos nusipelno būti aprašytos.

Amelija akimirką tylėjo, žvelgdama į Dosoną. Jis buvo be akinių ir saugodamasis nuo akinamos saulės smarkiai prisimerkė. Bet žvilgsnis buvo įsmeigtas į ją.

– Ar Afganistane susipažinote su Džeremiu?

Amelija matė, kad klausimas Dosoną nustebino.

– Ne. To ir negalėjo būti. Grįžau namo vos prieš porą savaičių. Apie jį sužinojau tik kai man papasakojo apie Vilardo Strongo teismą.

– Kas pasakojo?

– Negaliu atskleisti šaltinio.

– Labai patogi pozicija.

– Paklauskit dar ko nors.

Amelija ėmėsi pešioti rankšluosčio ant savo kėdės kraštelį.

– Kodėl nepabandėte su manim susipažinti įprastu būdu?

– O kaip būčiau jus radęs?

– Per muziejų. Per Lemuelį Džeksoną. Ar netgi internete. Bet kokį žmogų galima surasti. O Glenda? Ji juk mane surado.

Dosonas šyptelėjo, bet tuoj vėl surimtėjo.

– Ar būtumėt sutikusi duoti interviu?

– Atsakymą į šį klausimą žinot. Dabar norėčiau, kad atsakytumėt į mano klausimą.

– Kodėl nebandžiau veikti atvirai? Tiesa ta, kad nė nebuvau tikras, ar noriu rašyti apie Džeremį. Mane įkalbėjo čia atvažiuoti, eiti į teismo posėdžius ir žiūrėti, kas ir kaip. Tre-

čią dieną pasidarė nuobodu. Jau ketinau viską mesti, grįžti namo ir susirasti įdomesnę temą. Vis dėlto apsigalvojau ir nutariau likti, truputį palūkėti. Pasižiūrėti, kas bus toliau, – gūžtelėjo Dosonas. – Na, o kitką jūs jau žinote.

– Jus bežiūrintį aš ir pričiupau.

– Buvo tikrai nesmagu, kai užklupot mane išeinantį iš vonios kone be kelnių ir apkaltinot šnipinėjimu.

Amelijai jo kreiva šypsenėlė įspūdžio nepadarė.

– Matau, turit atsakymus į visus klausimus?

– Ne, ne į visus.

– Apie save negaliu to pasakyti. Visi jūsų atsakymai save menkinantys, apgalvotai stengiatės nuginkluoti pašnekovą.

Dosonas staiga surimtėjo.

– Mano atsakymai ne apgalvoti, Amelija, o ir jūsų nuginkluota dabar nepavadinčiau. Jūs kaip užtaisytas ginklas. Pykstat dėl to, kad pažaidžiau su Hanteriu ir Grantu?

– Kurių galų suaugusiam vyrui šitaip švaistyti laiką?

– Aš to nelaikau laiko švaistymu.

– Tada dar blogiau. Tai prisipažinimas, kad turite savanaudiškų kėslų. Baisu net spėti, kokių.

– Manot, mane traukia maži berniukai?

Amelija nieko neatsakė.

– Daugiausia fotografavau jus.

Prisiminus vieną iš tų nuotraukų, Ameliją užliejo karščio banga.

– Šitaip tikitės mane nuraminti?

– Šitaip užtikrinu, kad nesu iškrypėlis.

– Tarkime, įtikinot, bet tai nereiškia, kad nelaukiat progos.

Dosonas nudūrė akis žemyn, žvelgdamas į savo basas kojas. O gal ir į jos – jų pėdas skyrė vos keli centimetrai. Jis patylėjo ir tik tada kilstelėjo galvą.

– Visai manęs nepažįstat, todėl nė kiek nekaltinu, kad nepasitikite. Atvirai kalbant, mane žavi, kad esat tokia atsargi ir neprileidžiate bet ko prie savo vaikų. Nors aš nė už ką jų nenuskriausčiau... taip pat ir jūsų. Dėl to galite būti tikra.

Jo žodžiai skambėjo nuoširdžiai ir įtikinamai, ir Amelija labai norėjo, kad tai būtų tiesa.

– Kaip galėčiau jumis pasitikėti, kai taip įžūliai man melavote?

– Dėl ko melavau?

– Dėl nuotraukų. Kokį čia sugalvojot žaidimą?

– Žaidimą?

– Taip, pavadinčiau tai žaidimu. Tie keisti dalykai, kad mane įbaugintumėt, priverstumėt nervintis – grąžinat laikrodėlį, įsukat lemputę, sulopot paplūdimio kamuolį.

– Kamuolį?

– Na ir tos nuotraukos. Kodėl taip nuoširdžiai dėl jų atsiprašėt, pažadėjot grąžinti, bet to nepadarėt?

– Nieko nesuprantu.

Amelija ne juokais įpyko.

– Vakar grįžusi namo pažiūrėjau po kilimėliu. Ten nieko nebuvo. Ir jūs tai puikiai žinote.

Dosonas kelias akimirkas sulaikęs kvapą žvelgė į ją, o paskui tyliai pratarė:

– Prisiekiu, susegiau visas nuotraukas ir pakišau po durų kilimėliu.

Floros Staimel dienoraštis
1980-ųjų birželio 5-oji

Man prireikė kelių savaičių, kol pagaliau ryžausi atsiversti šį dienoraštį ir apie tai parašyti. Iki tol negalėjau prisiversti šiuos žodžius patikėti popieriui. Galėjau tik verkti. Priverkiau visą jūrą.

Kai neverkiu, sėdžiu ir tuščiu žvilgsniu spoksau, neįstengdama pajudėti iš vietos. Man nusispjaut, kaip atrodau, švari aš ar ne, alkana ar neišsimiegojusi. Man vis tiek, net jei ir ateitų pasaulio pabaiga. Aš jos net troškau. Dabar jau žinau, ką reiškia, kai kas nors sako „padėjau tašką".

Žinojau, kad ta diena ateis. Turėjau ne vienus metus tam pasiruošti, bet tai neįmanoma. Nepasiruošiau. Artinantis tai akimirkai net ir Karlas tarsi nuščiuvo, pasidarė mąslesnis. Atrodė, lyg kažką svarstytų. Žinojau, kad jis neapsigalvos, ir nė nebandžiau jo perkalbėti.

Vis dėlto man skirtis su Džeremiu buvo sunkiau. Kai pradėjau raudoti ir meldžiau Karlo, kad leistų jam likti su mumis, jis įsiuto. Tada lioviausi prašiusi. Juk taip išsiskyrimas darėsi dar skausmingesnis.

Žinoma, aš suprantu, kodėl taip reikėjo. Džeremiui taip bus geriau. Jei taip nemanyčiau, kovočiau su Karlu iš paskutiniųjų. Džeremiui reikia lankyti mokyklą. Jam

bus į naudą draugauti su kitais berniukais ir daryti tai, ką daro tokio amžiaus vaikai. Žaisti beisbolą ir panašiai. Ir vis dėlto atėjus akimirkai, kai turėjome išsiskirti, maniau, kad mirsiu. Jokiai moteriai nelinkėčiau to patirti.

Rendis puikiai tiks tėčio vaidmeniui. Jis mums labai padėjo tą kartą Masačusetse. Manau, tada jis ir prisirišo prie Džeremio, nes vaikas sirgo ir bjauriai kosėjo. Rendis geraširdis ir vis dar garbina Karlą. Jo tokia pat pasaulėžiūra, tik, kaip pats sako, jam trūksta nervo tam, ką Karlas pasiryžęs padaryti dėl mūsų bendro reikalo.

Maniau, nualps, kai Karlas jo paprašė užauginti mūsų sūnų. Sakė, kad jam garbė. Net pravirko ir pareiškė, kad jaučiasi pateptas. Maniau, Karlas iš to pasijuoks, bet ne. Pasakė Rendžiui, kad tokia jo misija ir kad jis esąs toks pat „tikratikis reindžeris" kaip ir bet kuris kitas iš jų, nešiojantis ginklą. Tik jis esą kausis ne mūšio lauke.

Kai iš jo išsikraustėme, Rendis vedė. Patricija taip pat viena iš mūsų, nes ji nekenčia farų ir visko, kas susiję su valdžia. Papasakosiu jos istoriją. Patėvis ją tvirkino, o kai mama bandė dukrą užstoti, patėvis ją užmušė. Už tai atsidūrė cypėje, o Patricija buvo atiduota globėjų šeimai. Atrodo, ji ten nesijautė laiminga. Ji nemėgsta kalbėti apie tai, kas jai nutiko, ir kaskart, kalbai pasisukus apie tą gyvenimo tarpsnį, jos veidas suakmenėja ir įgauna žiaurumo išraišką (šiaip Patricija gana daili).

Būdama penkiolikos, ji pabėgo iš globėjų namų ir manėsi pati. Ji nemėgsta kalbėti ir apie tai, ką jai teko daryti, kad išgyventų. Bet aš jos nesmerkiu, ypač prisiminusi, ko pati esu prisidirbusi. Šiaip ar taip, toji trapi moterytė moka dėl savęs pakovoti.

Karlo pažįstami suveikė padirbtus dokumentus, ir jie gavo naują tapatybę. Nuo šiol vadinsis Vesonais — šią pavardę Karlas išsirinko iš telefonų knygos. Taigi Rendis ir Patricija išsinuomojo namą viename miestelyje Ohajuje.

Patricija, kadangi turėjo gerą galvą, tęsė mokslus, studijavo teismo reporterės specialybę. Vien apie tai pagalvoję, leipdavome iš juoko. Kokia likimo ironija! Ji sėdės teismo salėje ir fiksuos advokatų, farų ir teisėjų žodžius, o mes tuo metu pažeidinėsime visus įstatymus, kokių tik esama. Na, beveik visus.

Žinoma, toks darbas bus puiki priedanga. Na, o Rendis moka lengvai bendrauti, norėdamas parduotų sniego net eskimams. Jis susirado darbą automobilių salone. Kolegos jį mėgsta. Nė už ką nepatikėtų, jeigu jiems kas pasakytų, kad jų mielasis Rendis augina Karlo Vingerto ir Floros Staimel, dviejų FTB labiausiai ieškomų nusikaltėlių, sūnų!

Karlas jiems prisakė lankyti bažnyčią, kaip ir dera doriems katalikams. Rendis neprieštaravo, bet Patricija pasišiaušė. Sakė nieko nenorinti girdėti apie Dievą, kuris jai, dar vaikui, leido šitaip kentėti. Vis dėlto galiausiai nusileido, nes pati suprato, kad apsimetę tikinčiaisiais atrodys kaip normali šeima. Karlas sako, kad tai ir yra svarbiausia.

Rudenį, kai Džeremis pradės lankyti darželį, jie įstos į tėvų komitetą. Man plyšta širdis pagalvojus, kad nematysiu sūnaus jo pirmąją dieną mokykloje. Tikiuosi, neverks. Karlas sako, kad ne. Jis vadina Džeremį mažuoju kariu, nes kai atsisveikindami jį apkabinome, vaiko apatinė lūpa virpėjo, bet jis nepraliejo nė vienos ašarėlės.

Karlas žino, kad dėl Džeremio ateities Rendis turi didelių planų. Jis puikiai supranta, kodėl negalime gyventi kartu. Be to, aš dažnai jam kartodavau — net jei vaikas gyvens su Patricija ir Rendžiu kaip jų sūnelis, aš vis tiek būsiu jo tikroji motina, o Karlas — tikrasis tėvas. Džeremis vadins Patriciją ir Rendį mama ir tėčiu, bet jis — mūsų kūnas ir kraujas. Ir niekas to nepakeis. Mes mylime jį.

Tikiuosi, Džeremis užaugs ir supras, kad kitaip būti negalėjo. Tik nesu tikra, ar pati tai suprantu.

Aštuntas skyrius

Po įspūdžių ir veiklos kupinos dienos berniukai ėmė knapsėti dar prie vakarienės stalo ir nebesiginčijo, kai jiems buvo liepta eiti miegoti anksčiau. Suguldžiusi vaikus, Amelija įsipylė taurę vyno ir išėjusi į verandą įsitaisė vienoje iš supamųjų kėdžių.

Po kelių minučių atėjo ir Stefė.

– Virtuvę sutvarkiau. Jei daugiau manęs nereikia, einu gulti.

– Į Mikio barą nevažiuosi?

– Krintu iš nuovargio.

– Aš irgi. Saldžių sapnų.

Stefė prie slenksčio stabtelėjo.

– Ar gerai jaučiatės?

– Koks čia klausimas? – atšovė Amelija, bet suvokusi, kad nuskambėjo irzliai, sušvelnino toną: – Viskas gerai.

– Gal pykstat, kad pakviečiau Dosoną kartu praleisti laiką?

– Kaip galėčiau pykti? Vaikai nuostabiai praleido dieną. Jiems į naudą vyriškio draugija.

– Ir aš taip manau. Tik kad, regis, tas vyras jus erzina.

Amelija pasisuko į Stefę, ketindama šiurkščiai atsikirsti, bet nuleido galvą ir tyliai pripažino:

– Šiek tiek.

– Tas jo kreivas dantis labai žavus.

Amelija irgi pastebėjo tą kiek pakrypusį priekinį dantį. Išties jis teikė Dosono šypsenai savitumo.

– Taip ir knieti suleisti dantis į tuos jo bicepsus.

– Tu nepataisoma, Stefe.

– O jums nesinori?

Kad ir nenorom, Amelijai teko pripažinti, kad Dosonas Skotas fiziškai patrauklus. Ji prisiminė, kad skaitant romaną po skėčiu paplūdimyje jos žvilgsnis dažniau, nei derėtų, nukrypdavo prie vandens, kur Dosonas žaidė su berniukais. Vaikai neatstojo nuo jo visą dieną. Atrodė, kad ir jam buvo smagu, bet...

– Kažkas jam negerai, – Amelija nė nepajuto, kad balsu ištarė, ką mananti.

– Velnias, – sudejavo Stefė. – *Jis vedęs?*

Amelija nusijuokė.

– Dar nežinau, vedęs ar ne. Neklausiau...

– Ša! Jis ateina.

Amelija pasisuko ir pamatė Dosoną artinantis prie verandos. Palypėjęs ant apatinio laiptelio, jis žvaliai pratarė:

– Pamačiau, kad jūs čia, ir kilo mintis pasiūlyti paliaubas už tai, kad visą dieną buvau pasiglemžęs jūsų sūnus. – Vienoje rankoje jis turėjo atkimštą butelį vyno, o kitoje – dvi taures. Pamatęs užimtą Amelijos ranką, Dosonas susiraukė. – O, regis, pavėlavau.

– Einu miegoti. Labos nakties abiem, – tarstelėjo Stefė, eidama vidun ir uždarydama paskui save duris. Po akimirkos užgeso verandos lemputė.

Staiga stojusioje tamsoje Amelija su Dosonu susižvelgė. Pamačiusi, kad jis vos suvaldo šypseną, Amelija irgi nusijuokė.

– Stefė – romantikė.

– Gal man išeiti?

Kiek padvejojusi, Amelija paklausė:

– O koks tas jūsų vynas?

– Raudonasis.

Amelija atkišo Dosonui savo taurę.

– Kad jau varginotės, galit įpilti.

– Šį butelį radau spintelėje. Už kokybę negarantuoju.

– O aš garantuoju, kad, manišką sumaišius su jūsiškiu, skonis tik pagerės.

Dosonas užlipo laipteliais, pripylė vyno į jos jau nugertą taurę ir įsipylė sau. Atsisėdęs į supamąją kėdę šalia Amelijos, sudejavo:

– Rytoj jausiuos kaip sudaužytas. Hanteris su Grantu privertė mane kaip reikiant paplušėti.

Amelija pirštu apibraukė taurės kraštą.

– Geriau pagalvojus... nors ir sunku tai pasakyti... ačiū jums. Jie nuostabiai praleido dieną.

– Nėra už ką.

– Jiems ypač patiko imtynės. Aš ir pati bandžiau... – Amelija gūžtelėjo pečiais ir neužbaigė sakinio.

Dosonas ištiesė kojas.

– Reta mama būna gera imtynininkė. Mamos bijo, kad kas nors nesusižeistų.

Amelija nusišypsojo.

– Jūs, žinoma, teisus. – Tada gurkštelėjo vyno. – O jūs ar turite vaikų?

– Ne.

– Vedęs?

– Ne.

– Stefei buvo smalsu.

– Ką gi... – atsakė Dosonas ir gurkštelėjo vyno. – Ar galiu pasakyti pastabą?

– Apie Stefę?

– Apie jūsų sūnus.

Rankos mostu Amelija paragino Dosoną rėžti.

– Ne kažin ką teišmanau apie vaikus, bet, mano, ne specialisto, nuomone, jūs puikiai juos auklėjate.

– Ačiū.

– Jie nesisioja į baseiną.

Amelija nusijuokė.

– Be to, jie sako „prašau“ ir „ačiū“. Ir nors mūsų karo laivą pavadinti jūsų vardu pasiūliau aš, jie tą siūlymą priėmė su džiaugsmu.

– Jie mano didžiausios brangenybės.

– Hanteris iš jų dviejų apdairesnis. Jis, žinoma, irgi kartais būna impulsyvus, bet šiaip jis rimtas vyras. Atrodo, jau suvokia, kad, būdamas vyresnis, turi prisiimti atsakomybę, net jei tai ir ne visada teisinga. Na, o Grantas, – Dosonas trumpai patylėjo, o tada šyptelėjo, – labai emocingas. Impulsyvus, kaprizingas, neria stačia galva. Kertu, kad jis didesnis nenuorama negu vyresnysis brolis.

– Matau, daug apie juos galvojote.

– Man visada įdomūs žmonių elgesio motyvai. Toks mano darbas. Atidžiai stebiu, analizuoju ir darau išvadas.

Kai Amelija nieko neatsakiusi paprasčiausiai linktelėjo galvą, Dosonas tarė:

– Tyla kartais būna ne mažiau iškalbinga nei tai, ką būtume norėję pasakyti.

– Tikrai? Pasistengsiu to nepamiršti.

– Po šimts. Ar, atskleidęs profesinę paslaptį, pats sau pakišau koją? Ar nuo šiol visada būsit tokia atsargi?

– Nebus jokių „nuo šiol“.

Dosonas akimirką tylėjo.

– Gerai, bet antradienio rytą aš sėdėsiu teismo salėje ir atidžiai klausysiuos jūsų kryžminės apklausos.

– Kaip norit, jūsų valia. Aš labai aiškiai pasakiau, kad interviu neduodu.

– Taip, sakėt. Todėl, kad jau turiu progą, noriu jūsų paklausti.

Amelija pervėrė jį žvilgsniu.

– Ko paklausti?

– Kaip jautėtės gyvendama su vyru, sergančiu potrauminio streso sindromu? – uždavęs šį klausimą, Dosonas nusuko akis į šalį.

Amelijai akimirksniu nušvito.

– Štai kur šuo pakastas!

– Apie ką jūs?

– Jūs nekariavot, bet grįžote namo su šia bėda.

Dosonas pervėrė Ameliją žvilgsniu, o tada atsistojo nuo supamosios kėdės ir priėjo prie turėklo. Pasidėjo ant jo savo taurę ir taip smarkiai įsikibo, kad, atrodė, tuoj atplėš jį su visomis vinimis nuo grindų. Jis iš paskutiniųjų stengėsi suvaldyti užplūdusį pyktį. Ir dievai žino kokius dar kunkuliuojančius jausmus.

Amelija instinktyviai panūdo bėgti vidun ir užstumti durų skląstį. Gal taip ir būtų padariusi, bet Dosonas staiga nunarino galvą, taip pripažindamas, kad pasiduoda. Pakėlė vieną ranką nuo turėklo ir perbraukė pirštais per plaukus. Akimirką ranka liko pakelta, o paskui jis ją nuleido ir vėl atsirėmė į turėklą.

Amelija svarstė, ar yra prasmė šį pokalbį tęsti. Tačiau jis be skrupulų įsibrovė į jos gyvenimą. Kodėl ji negalėtų jam atsakyti tuo pačiu?

Be to, dėl asmeninės patirties su Džeremiu, kuris irgi panašiai kankinosi, ją domino šis psichikos sutrikimas. Apie tai ji ir rašė elektroniniame laiške Džordžui Metkalfui. Jos nuomone, muziejui reikia eksponato, atskleidžiančio nematomas karo sukeltas traumas, neatsiejamas nuo karinių konfliktų padarinių.

Amelija tyliai ištarė:

– Jaučiau, kad jums kažkas negerai, bet iki pat šios akimirkos nesupratau, kas. Juk galėjote manęs paklausti apie Džeremio romaną su Darlina Strong, jo tariamą draugystę su Vilardu, jo nužudymą ir kad jį galbūt sudraskė šunys. Bet ne, pasirodo, jus domina ne šios sensacingos aplinkybės, o tik Džeremio bėdos dėl potrauminio streso.

Amelija davė laiko Dosonui atsakyti. Nesulaukusi atsako, kalbėjo toliau:

– Kai šiandien paplūdimyje kalbėjomės apie karą, jūs tuo nepasinaudojote. Aš pagyriau jūsų straipsnius, ir dauguma

vyrų būtų užkibę ant šio kabliuko. Būtų pradėję girtis laimėjimais, bandytų padaryti įspūdį.

– Tiek daug vyrų jums bando padaryti įspūdį?

Dosono tonas buvo kone įžeidžiamas, bet Amelija prikando liežuvį ir nuleido jo repliką negirdom.

– Vakar pas jus virtuvėje pastebėjau kelis tuščius alkoholio butelius. Greta su vaistų buteliukais.

– Yra milijonai tokių, kurie gerdami vaistus vartoja alkoholį.

– Tiesa. Bet ne tai jus išdavė. Išdavė akys.

Dosonas lėtai pasisuko į Ameliją.

– Tokios akys nebūdingos fiziškai sveikam ir atletiškam žmogui, – švelniai pratarė Amelija. – Tokios akys liudija priklausomybę nuo cheminių preparatų, rimtą ligą ir skausmą arba miego sutrikimus. Jose atsispindi nuolat jus persekiojantys prisiminimai.

Dosonas tylėjo nė nekrustelėdamas.

– Ar kreipėtės į ką nors pagalbos?

– Ne.

– Bet juk lankotės pas psichologą ar psichiatrą?

Pagaliau Dosonas prabilo gergždžiančiu balsu:

– O jūsų vyras lankėsi?

– Ne, ir kaip tik dėl to mes išsiskyrėme.

Stojo nejauki tyla. Atsirėmęs nugara į turėklą, Dosonas sudėjo rankas ant krūtinės ir sukryžiavo kojas.

– O tai jau gerokai įdomiau negu kalbos apie mano ištuštintus viskio butelius. Kaip judu su Džeremiu susipažinot?

Kadangi Amelija neatsakė, jis pasiskubino ją patikinti:

– To, apie ką čia šįvakar kalbamės, mano straipsnyje nebus. Jei apskritai tokį straipsnį rašysiu. Dar nenusprendžiau. Šiaip ar taip, nė žodis iš to, ką dabar man pasakysit, paviešintas nebus. Nebent pati leistumėt.

– Nežinau, ar galiu jumis pasitikėti.

– Prisiekiu.

Jo kančios paženklintos akys buvo iškalbingesnės už bet kokią priesaiką. Amelija kostelėjo ir nurijo seiles.

– Susipažinom per vestuves. Nuotaka buvo iš mūsų studenčių draugijos, o jaunikis – jūrų laivyno karininkas. Džeremis su juo tarnavo Pariso saloje. Buvo labai išvaizdus, jam nepaprastai tiko paradinė uniforma. Mes šokom, gėrėm šampaną ir smagiai leidom laiką. Po savaitės jis mane pakvietė vakarienės, aš sutikau. Pusmetį susitikinėjom, paskui susižadėjom, o susituokėm praėjus dešimčiai mėnesių nuo dienos, kai susipažinom.

– Įdomu.

– Kas?

Dosonas pakreipė galvą.

– Suveikė eržilo faktorius?

– Eržilo faktorius?

– Na, turtinga mergina...

– Koks netaktas!

– Bet tai tiesa. Augote privilegijuotoje aplinkoje, fotografavotės su prezidentais, įgijote puikiausią, kokį tik galima nusipirkti už pinigus, išsilavinimą. Ir štai atsiranda Džeremis: tarnyba Irake, puošni karininko uniforma, o tada Pariso sala ir šaudymo instruktoriaus pareigos.

– Glenda iškapstė?

– Tiesą sakant, pats tai padariau. Man tik įdomu, kuo jis vis dėlto jus patraukė. Žvelgiant iš šalies, judu nelabai tikote į porą.

Tuo metu daug kas taip manė.

– Manau, traukė tai, kad mes tokie nepanašūs.

– Ar jis gražiai jus mergino?

– Aistringai.

– Tikrai?

– Taip. Buvo labai mielas ir romantiškas.

– Išraižė jūsų inicialus ant medžio kamieno?

– Taip.

Dosonas nusijuokė:

– Aš pajuokavau.

– O aš ne. Kartą tikrai išraižė. Kodėl stebitės?

– Todėl, kad tai niekaip nedera su *tuo* Džeremiu, kuris jus apgaudinėjo, dulkindamas draugo žmoną. – Ir, kol Amelija svarstė, ką atsakyti, Dosonas paklausė: – O kongresmenas? Ką jis manė apie savo žentą?

– Tėtis norėjo, kad būčiau laiminga.

– Aš ne to klausiu.

Kadangi Dosonas pažadėjo, kad nė vienas žodis nebus paviešintas, Amelija nutarė rėžti tiesiai šviesiai:

– Iš pradžių tėčiui buvo neramu dėl skirtingos mūsų kilmės ir aplinkos, kaip ir jūs kalbėjote. Džeremis buvo visai kitoks negu vyrai, su kuriais iki jo susitikinėjau.

– Spėju, tie buvo privačių mokyklų auklėtiniai.

– Dauguma. Gydytojai, teisininkai, vyrai, besiruošiantys tęsti ilgametes šeimos verslo tradicijas.

– Džeremis buvo iš kiek prastesnio molio, ar ne?

– Užtat nuoširdus. Ir deramai garbingas. Ilgainiui tėtis jį pamėgo, ir jie kuo puikiausiai sutarė.

Dosonas pasiėmė savo taurę ir, pasukiojęs tarp pirštų, paklausė:

– Kokie buvo Džeremio tėvai?

– Kai mes susipažinom, jie jau buvo mirę.

– Broliai, seserys?

– Džeremis giminių neturėjo. Gana liūdna istorija. Jis nemėgo apie tai kalbėti. Jo tėvai žuvo per namuose kilusį gaisrą tuoj po to, kai jis baigė vidurinę.

– Jėzau.

– Taip, baisu. Sudegė butas su viskuo, kas ten buvo. Ugnis prarijo jo ligi tol buvusį gyvenimą. Neliko nei nuotraukų, nei daiktų, primenančių vaikystę ar jaunystės metus.

– Šit kaip... – Dosonui prireikė valandėlės suvirškinti faktus. – Ar jūsų santuoka buvo laiminga?

– Taip, iš pradžių.

– Jokių rimtų barnių? Neištikimybės?

– Ne. Bent jau aš buvau ištikima. Manau, jis taip pat, bet paskui susipažino su Darlina Strong.

– Kada jį išsiuntė į Afganistaną?

– Du tūkstančiai septintųjų vasarą.

– Ar kiek ne per senas?

– Džeremis buvo aukštos klasės specialistas. Jo ten reikėjo.

– O jis pats norėjo vykti?

– Veržte veržėsi. Net ir po to, ką patyrė Irake. Turiu pripažinti, visai dėl to nesidžiaugiau. Baiminausi, kad jam ko nenutiktų. Be to, man nepatiko, kad nematys, kaip auga Hanteris. Kai Džeremis išvyko, sūnui buvo vos keli mėnesiai.

– Baisiai nepasisekė.

Amelija liūdnai šyptelėjo.

– Ir aš ne kartą sau taip sakiau, bet stengiausi, kad Džeremis to nepajustų. Nenorėjau, kad jaustųsi kaltas mus palikdamas. Jam irgi nelabai patiko, kad tenka išvykti tokiu metu, bet šiaip jau dėl to paskyrimo džiaugėsi. Ir net buvo pasiruošęs aukotis, nes manė, kad tai jo šventa pareiga.

– Tarnauti savo šaliai?

– Taip.

– Jis mylėjo Ameriką? Buvo patriotas?

– Žinoma.

– Jam nekildavo klausimų dėl karo reikalingumo ar kokių tame kare Amerika siekia tikslų? Niekada neburnojo prieš vyriausybę?

– Jis buvo jūrų laivyno pėstininkas. Ir apskritai kaip jums šovė į galvą to klausti?

– Neturėjau omeny nieko blogo. Tiesiog šiandien apie tai daug diskutuojama, – Dosonas pažvelgė į taurę, bet iš jos nenugėrė. Norėdamas užvesti Ameliją ant jam reikalingo kelio, lėtai pratarė: – O kai grįžo namo...

Amelija giliai atsiduso.

– Iškart pastebėjau, kad pasikeitė. Tarsi džiaugėsi grįžęs, bet juokdavosi gerokai rečiau. Kartais užklupdavau jį spoksantį į tuštumą, o kai suvokdavo, kad žiūriu, bandydavo nevykusiai juokauti. Ji erzino kūdikio verksmas, ypač kai

mes... – Amelija dirstelėjo į Dosoną ir tuoj nusuko akis šalin, – jis norėjo, kad visą dėmesį skirčiau tik jam vienam.

Pokalbyje šmėstelėjo užuomina apie seksą. Pasąmoningai Amelija jau laukė kito Dosono klausimo, bet jis nepaklausė. Akimirką jie žvelgė vienas kitam į akis. Tada ji prisiminė Dosono žodžius, kad tyla gali būti iškalbingesnė už žodžius.

– Jaučiuosi bjauriai tai sakydama, – lyg atsiprašydama pusbalsiu ištarė Amelija, – bet kai jis išvyko antrą kartą, mes lengviau atsidusome. Jis tarsi išsivežė su savim namie tvyrojusią įtampą. Hanteris nurimo, pasidarė laimingesnis. Ir ačiū Dievui, nes praėjus kelioms savaitėms po Džeremio išvykimo sužinojau, kad vėl laukiuosi.

Dosonas vėl atsirėmė į verandos turėklą, pasisukęs į Ameliją profiliu. Ji pastebėjo, koks įsitempęs jo veidas. Tik nesuprato, ar iš susierzinimo, ar dėl to, kad susikaupęs galvoja.

Jis vėl atsisuko į Ameliją.

– Ar Džeremis kada nors pasakojo, kokiomis sąlygomis ten gyvena?

– Tik bendrais bruožais. „Čia karšta. Staiga atvėso. Šiandien pirmą kartą šį mėnesį išsimaudžiau po dušu."

– O ką nors konkrečiau?

Amelija papurtė galvą.

– Jis vadovavo snaiperiams. Tiek ir težinau. Dažniausiai jis nė negalėdavo man pasakyti, kur yra. Nebūtinai todėl, kad toji informacija būtų buvusi slapta. Nenorėjo, kad jaudinčiausi.

– Juk auginote kūdikį ir jau laukėtės kito.

– Kol laukiausi Granto, mane rytais siaubingai pykindavo.

Dosonas šyptelėjo, atidengdamas tą savo kreivą dantį.

– Tikrai?

– Su Hanteriu nė dienos nesikankinau, o su Grantu – ištisą pusmetį kasdien vemdavau po kelis kartus.

– Juk sakiau, kad jis nenuorama.

Amelija nusijuokė:

– Jūs labai įžvalgus.

Netrukus šypsenos dingo nuo veidų, ir pokalbis, kuris Ameliją veikė raminamai, vėl pakrypo apie Džeremį. Ar ji apie tai su kuo nors kalbėjosi? Su tėvu ne, nes nenorėjo jam užkrauti savo rūpesčių. Ir su drauge ne. Su niekuo.

Gal todėl, kad išsikalbėti su nepažįstamu žmogum, kurio daugiau niekada nepamatysi, lengviau? O gal su Dosonu kalbėtis lengviau, nes jis geriau supranta Džeremio būseną? Logiška prielaida, bet kartu ir kelianti nerimą. Jai nedavė ramybės mintis, kad jis gal tokios pat nestabilios psichikos, kaip kadaise buvo Džeremis.

– Gaila, kad vyras su manim neišsikalbėjo. Jeigu būtų pasipasakojęs, gal viskas būtų kitaip, – svarstė Amelija.

– Kai grįžo iš Afganistano?

– Reikalai prastėjo ne dienom, o valandom. Iš pradžių maniau, kad jis ilgisi kariuomenės, draugų, kad jam tiesiog sunku prisitaikyti prie civilių gyvenimo. Džeremis tikino, kad jam patinka naujasis darbas, bet nė su vienu bendradarbiu nesusidraugavo. Darėsi vis uždaresnis ir netroško bendrauti. Įtampa namuose augo. Turėjome jau du vaikus. Džeremį erzino Granto verkimas ir Hanterio čiauškėjimas. Dėl įvairiausių smulkmenų jis man šokdavo į akis, – prisiminė Amelija ir patylėjo. – Jis baisiai pasigerdavo, kartais net iki sąmonės netekimo.

Dosonas ironiškai dirstelėjo.

– Man dar taip nepasitaikė.

– Žiūrėkit, kad neprieitumėt tokios ribos.

– Tikrai neketinu.

Po akimirkos Amelija pasakojo toliau:

– Džeremis išeidavo iš namų nesakydamas, kur susiruošė ir kada sugrįš. Labai niršdavo, jei išdrįsdavau paklausti. Jį kankino nemiga ir košmarai, bet jis atsisakydavo apie tai kalbėtis. Meldžiau, kad kreiptųsi profesionalo pagalbos, dėl to vėl kildavo barniai. Praraja tarp mūsų gilėjo, jis vis dažniau užsipuldavo mane ir vaikus. Hanteris pradėjo tėvo bijoti, ypač kai Džeremis...

Dosonas suskaičiavo iki dešimties ir paragino:

– Kai Džeremis?..

Amelija nudūrė akis į savo neišgertą vyno taurę.

– Kai Džeremis tapdavo agresyvus.

– Pradėjo smurtauti?

Amelija kilstelėjo galvą ir pažvelgė Dosonui į akis.

– Ne, Dosonai, – ji pirmą kartą pavadino jį vardu. – Nenoriu, kad kas nors sužinotų. Dėl savo sūnų.

Šis klausiamai pažvelgė.

– Šunsnukis. Jis sudavė jums? Mušė?

Amelija vėl nudūrė akis.

– Mes priėjome kritinę ribą. Vieną naktį jis grįžo namo paryčiais. Kai atsigulė į lovą, nuo jo trenkė kvepalais ir kita moterimi. Liepiau jam eiti šalin. Jis atsisakė, todėl iš lovos išlipau aš. Džeremis nusekė man iš paskos, sučiupo už rankos ir sudavė man per veidą.

Išvaizdus, žavus ir romantiškas jūrų pėstininkas, užkariavęs jos širdį, tiesiog neatpažįstamai pasikeitė. Jis virto svetimu žmogumi, kuriuo ji jau nebegalėjo pasitikėti. Tą naktį į paviršių išplaukė bjauriausi jo būdo bruožai. Amelija dar nepamiršo įsiūčio jo akyse, neapykantos, kai trenkė jai, ir baimės, kurią jai kėlė.

– Policijos nekvietėte?

Amelija papurtė galvą.

– Palaukiau, kol užmigo, o tada pažadinau vaikus. Mes išėjom iš namų ir nuvažiavom pas mano tėtį. Pamatęs mano veidą, tėvas įniršo. Baiminausi, kad neiškrėstų kokios kvailystės. Vargais negalais atkalbėjau, kad nepultų dirti Džeremiui kailio. Tėtis reikalavo, kad bent jau praneščiau policijai, bet aš norėjau tik kuo greičiau Džeremio atsikratyti ir su juo išsiskirti. Persikrausčiau į namą Džounso gatvėje ir dar tą pačią savaitę padaviau dokumentus skyryboms.

Džeremis bandė užprotestuoti, bet supratęs, kad beprasmiška, pradėjo bylinėtis su manim dėl vaikų globos. Tempė

gumą, visaip stengėsi sutrukdyti, bet aš nenusileidau. Jau girdėjote teisme, kuo viskas pasibaigė.

Amelija ištuštino savo taurę ir pažvelgė į Dosoną.

– Štai toks ilgas atsakymas į jūsų klausimą apie mano gyvenimą su Džeremiu.

Dosonas grįžo į supamąją kėdę, plačiai išskėtė kojas, įsirėmė alkūnėmis į kelius ir nuleido sukryžiuotas rankas. Tada pažvelgė į ją ir pratarė:

– Bjauri istorija, Amelija.

– Pasižadėjote jos neviešinti.

– Pažadėjau ir neviešinsiu, – Dosonas žvilgsniu aprėpė kopas ir paplūdimį. Tylą drumstė tik supamųjų kėdžių girgždesys ir bangų mūša. Kai vėl pasisuko į Ameliją, dar jam neprabilus, ji jau žinojo, koks bus jo kitas klausimas.

– Kas paėmė nuotraukas iš po durų kilimėlio?

– Nežinau, – sušnibždėjo trūkčiojančiu balsu.

– Vakar vakarą stebėjau, kaip jūs keturiese lipote į mašiną. Stabtelėjot prie Bernio namo ir jį įsisodinot. Tada aš atsinešiau nuotraukas ir pakišau jas čia, – pirštu parodė į džiuto kilimėlį. – Paskui sėdau į mašiną ir nuvažiavau į kaimelį. Į Mikio barą atėjau gal tik penkiomis minutėmis vėliau negu jūs. Tikrai ne daugiau.

– Jūs matėt mus išvažiuojančius iš Mikio baro aikštelės. Išleidau Bernį prie jo namo durų iš kiemo pusės. Jau lipant iš mašinos paprašiau, kad Stefė vestųsi berniukus į viršų ir padėtų jiems pasiruošti miegui, o pati atėjau čia ir pasižiūrėjau po kilimėliu.

– Kažkas jas iš čia paėmė, kol mes visi buvome kaimelyje.

– Tik kas? – Amelija apsilaižė džiūstančias lūpas. – Gal kas iš paplūdimio matė, kaip jas pakišot, ir...

Dar jai nebaigus, Dosonas ėmė purtyti galvą.

– Ne, paplūdimyje nieko nebuvo. Aš apsižvalgiau.

– Vis dėlto kažkas jus matė.

– Taip. Kažkas matė, nes tas kažkas stebi.

– Bet ne jūs. Kažkas dar.

– Kažkas dar. Papasakokit apie tą paplūdimio kamuolį.

Amelija prisiminė nuostabą jo akyse, kai anąkart užsiminė apie žaislą.

– Juk smulkmena.

– Juo labiau.

Amelija papasakojo.

– Stebuklingai vėl atsirado, nors buvo išmestas, – konstatavo Dosonas. – Sulopytas ir pripūstas.

Amelija neramiai sujudėjo kėdėje.

– Neabejoju, kad surasime paaiškinimą.

– Taip. Kažkas labai domisi tuo, ką veikiate.

– Netikiu.

– Manau, tikite. Vakar, kai taip negailestingai mane užsipuolėte, užsiminėt, kad jums baisu, kad jaučiatės...

– Vakar buvau pavargusi ir pikta. Kalbėjau niekus, norėjau sugėdinti jus dėl to, kad mane šnipinėjat.

– Kalbėjot kas ant seilės užėjo?

– Taip!

– Amelija...

Amelija pašoko nuo kėdės ir nubėgo prie turėklo, kaip ankstėliau Dosonas. Jis nusekė iš paskos ir atsistojo taip arti, kad ji jaustų nuo jo kūno sklindantį karštį.

– Jums baisu, kad Džeremis gali būti gyvas?

Amelija staiga pasisuko į Dosoną.

– Ne!

– Nenorite to pripažinti, bet nuo baimės tai jūsų neišvaduos. Toks dalykas įmanomas.

– Džeremį nužudė Vilardas Strongas.

– Jo kūno nerado.

– O kriminalistų rasti įkalčiai?

– Kokie įkalčiai?

– Jie rado Džeremio kraujo pėdsakų šunų aptvare ant žemės. Ir galvos odos lopinėlį... – Amelija užsidengė veidą rankomis. – O Dieve, krečia šiurpas vien pagalvojus...

– Pritariu. Tik abejoju, ar Džeremį ištiko Darlinos likimas.

– Sutinku. Gal ir ne. Jeigu ne, gali būti, kad Vilardas kur nors nuskandino Džeremio kūną. Gal srovė nunešė lavoną į vandenyną. O ten knibžda aligatorių.

Amelija tarsi meldė, kad Dosonas pritartų nors vienai iš jos išvardytų versijų, bet jis tik žvelgė į ją su skepsiu atmiešta užuojauta. Ir tai ją nervino.

Ji griežtai paklausė:

– Tada kur jis?

– Aš irgi norėčiau žinoti.

– Kurių galų jam prireikė dingti?

– Dėl tos pačios priežasties kaip ir bet kam kitam. Kad išvengtų bėdų. Arba pasislėptų nuo įstatymo. Pradėtų naują gyvenimą.

– Tarkim, taip ir buvo. Tik ko jam prireikė čia? Kurių galų čia sukiotųsi, rizikuodamas būti atpažintas? Inscenizuoti savo mirtį – nusikaltimas, tiesa? Negi jis nebijotų būti sučiuptas? Jeigu jau sugalvojo dingti, kodėl liko čia ir mane šnipinėja?

– Kad įbaugintų jus, nubaustų už tai, kad jį palikote.

Amelija ryžtingai papurtė galvą.

– Jam buvo vis tiek. Kai išsiskyrėm, jis manęs jau nemylėjo. Tik sūnus. Jam reikėjo tik sūnų.

Suvokusi, ką pasakė, Amelija staigiai įkvėpė oro, atlošė galvą ir susidūrė su kiaurai veriančiu Dosono žvilgsniu.

Jis lėtai palingavo galvą.

– Ne, – Amelija baimingai sušnibždėjo.

– To jūs ir bijote, Amelija. Aš žinau.

Moteris aplaižė lūpas ir tuojau pat paprieštaravo:

– Jei Džeremiui būtų reikėję vaikų, būtų seniai juos pagrobęs. Dar iki pažinties su Vilardu ir Darlina Strongais.

– Galėjo, bet greičiausiai būtų buvęs sučiuptas ir apkaltintas pagrobimu. O jei tai padarytų dabar, niekam nešautų į galvą dėl nusikaltimo ieškoti numirėlio.

Amelija jautė begalinį norą su tokia logika nesutikti.

– Jūs stengiatės mane įbauginti.

– Kodėl turėčiau?

– Kad išprovokuotumėt mane pasakyti ką nors, kas jūsų istorijai suteiktų intrigos ir paslaptingumo.

– Juk žinot, kad tai netiesa.

– Tai ką tada čia veikiate? Juk įspėjau, kad nepadėsiu jums, kad ir ką jūs ten rašot. Kodėl neatstojat nuo mūsų? Juk Džeremio Vesono istorija jūsų nė nedomino. Sakėt, norėjot ją pamiršti ir imtis kokio įdomesnio darbo. Kodėl taip ir nepadarėt?

– Iš esmės jūs teisi. Tikrai norite sužinoti kodėl?

Dosonas suėmė ją už pečių, apžergė jos kojas ir prisitraukė prie savęs taip arti, kad jų veidai kone susilietė.

– Kodėl nenoriu šios nelemtos istorijos pamiršti? – nykščiu perbraukė jai per apatinę lūpą. – Todėl, kad į tą teismo salę įžengėt jūs.

Akimirką laikė Ameliją suspaudęs glėbyje, degančiu žvilgsniu glostydamas jai veidą, tarsi neapsispręsdamas, kur pirmiau pabučiuoti. Tada sau po nosim nusikeikė ir atsitraukė.

Kai Amelija atsipeikėjo, jis buvo dingęs. Ji liko viena.

Devintas skyrius

Kitą dieną lijo, tad visi leido laiką namie. Uždaryti tarp keturių sienų berniukai nenustygo, nuobodžiavo ir erzliojo. Stefės pastangos juos sudominti žaidimais buvo bevaisės. Ir, tarsi to dar būtų negana, sugedo kabelinės televizijos kanalas – taigi ir televizoriaus pažiūrėti nebuvo kaip.

Pietūs virto mūšio scena, besiginčijant, kas kaltas dėl Granto išpilto pieno. Berniukai rodė pirštu vienas į kitą, aiškindami, katras katrą pastūmė. Kad brolių vaidas neperaugtų į peštynes, Stefė pažadėjo išsivesti juos į lauką, kai tik apstos lietus.

– Būtų neblogai, – padėkojo Amelija. – Neilgam, kad bent kiek padūktų.

Jau audamasis teniso batelius, Hanteris paklausė, ar gali pasikviesti Dosoną drauge pažaisti.

– Ne, nė neprašykit.

– Kodėl?

– Greičiausiai jo nėra namie.

– Jis namie. Jo mašina kieme.

– Šūdina mašina.

– Grantai! Kur prisigraibei tokių žodžių?

– Hanteris taip sakė.

– Nesakiau!

– Gerai jau. Kad ir kas tą sakė, taip kalbėti negalima. Kad daugiau negirdėčiau. Ir nėra reikalo trainiotis prie pono Skoto namo.

– Kodėl? Mes jam patinkam.

– Jis turbūt užsiėmęs.

– Mama...

– Hanteri, juk aiškiai pasakiau „ne“. – Jau išlydėdama berniukus pro duris, Amelija Stefei pašnibždėjo: – Jeigu jis išeis į lauką, vesk vaikus namo.

– Gerai, – burbtelėjo Stefė. – Nesuprantu, bet padarysiu, kaip liepiat.

Amelija savo stovykloje neturėjo nė vieno sąjungininko, bet vis dar vadovavo šiam nedideliam būreliui. Taigi, patinka jiems ar ne, su kaimynu daugiau neturės jokių reikalų.

Ūkiniame kambarėlyje ėmusi lankstyti sukrautus švarius skalbinius, Amelija susivokė, kad jau po savaitės pakuos vaikų drabužius kelionei atgal į Savaną. Ji to nenorėjo. Berniukams irgi nelabai patiko butas, į kurį jie persikraustė iš namo Džounso gatvėje, bet po konflikto su Vilardu Strongu ten likti būtų buvę pavojinga.

Vaikai norėjo gyventi name su kiemu, kur galėtų laikyti šunį. Negali dėl to ant jų pykti – nuo tada, kai ji paliko Džeremį, berniukai neturėjo tikrų namų. Nuspręsta: teismui pasibaigus, ji iškart imsis dairytis kokio nors namo.

Ačiū Dievui, šis nemalonus jos gyvenimo tarpsnis netrukus užsibaigs.

Nebent Dosonas Skotas spėja teisingai – Džeremis tebėra gyvas.

Nors Amelija liepė sau negalvoti apie tuos nerimą keliančius žodžius, ji negalėjo jų pamiršti. Vis dažniau nedavė ramybės mintis, kad Džeremis inscenizavo savo mirtį. Nors ir labai stengėsi, ji niekaip negalėjo tos minties atsikratyti.

Iškankinta neramaus miego, Amelija atsibudo auštant, galvodama apie laivą, jau kelias dienas stovintį netoli nuo kranto. Išsiropštė iš lovos ir priėjusi prie lango su nerimu pažvelgė į horizontą. Čaižomas lietaus, vandenyno paviršius šiaušėsi, kilo aukštesnės negu paprastai bangos. Laivo, apie

kurį ji galvojo, nesimatė. Buvo tik krevečių žvejų valtis ir tanklaivis – įprastas vaizdas.

Amelija grįžo į lovą, tikėdamasi dar kokį pusvalandį numigti, bet nepavyko. Trukdė nelemtas jaudulys – ir ne tik dėl pastarųjų dienų išgyvenimų, bet ir dėl to, kad prisiminė, ką jautė atsidūrusi Dosono glėbyje.

Niekaip negalėjo atsikratyti tų minčių. Prisiminė, kaip jis brūkštelėjo jai nykščiu per lūpą ir kimiu balsu pašnibždėjo: „Todėl, kad į teismo salę įžengėt jūs." Tvirto kūno prisilietimą. Pojūčiai kėlė sumaištį, nes nieko panašaus įvykti negalėjo ir neturėjo. Sprendžiant iš priešiško Dosono žvilgsnio, jis irgi nelabai apsidžiaugė tarp jų plykstelėjusia įtampa.

Amelija lengviau atsiduso, kai atbėgo vaikai ir įsiropštė pas ją į lovą. Ji kaipmat priglaudė juos, apsikabino rankomis, glėbesčiavo ir bučiavo susivėlusias sūnelių galvas, širdyje dėkodama, kad juos turi. Ir turės. Visada. Gins juos, net jei reikės atiduoti savo gyvybę... ir nužudys kiekvieną, kuris pabandys iš jos atimti jos berniukus.

Lauke pabuvo gal tik valandą, ir staiga užklupo liūtis, teko bėgti iš paplūdimio. Kiaurai permirkę ir drebantys, visi trys įlėkė į namą pro ūkinio kambarėlio duris. Hanteriui į akį pribyrėjo smėlio, jis rėkė, o Granto lūpos pamėlynijo nuo šalčio.

– Stefe, atnešk Grantui sausų drabužių, o aš praplausiu Hanteriui akį.

Išgirdęs, kas laukia, vaikas paleido dūdas.

Amelija klausė savęs, ar diena gali būti dar bjauresnė.

Dosonas matė, kaip Stefė su berniukais per liūtį bėgo namo link. Iki tol stebėjo juos žaidžiančius neišeidamas laukan, nes manė, kad visiems bus geriau, jei kuo mažiau rodysis.

Nusisukęs nuo lango, pasiėmė mobilųjį telefoną ir pamatė, kad jis veikia – šįryt ryšys trūkčiojo. Supratęs, kad reikia paskambinti, kol gali, surinko Hedlio laidinio telefono numerį.

Atsiliepė Eva. Buvo akivaizdu, kad išgirdusi jo balsą lengviau atsikvėpė.

– Ar viskas gerai? Garis tau neprisiskambino.

– Trūkinėja mobiliojo ryšys.

– *Savanoje?*

– Baisi audra. Nesu tikras, kiek ryšys dar veiks. Ar taviškis namie?

– Taip, ir labai suirzęs. Atrodo, kad judu... – Eva neužbaigė minties, bet Dosonas ir taip suprato, kad jiedu tampo jai nervus.

Hedlis paėmė ragelį ir iškart užsipuolė:

– Skambinau tau tris kartus!

– Tau irgi labas.

– Kodėl neatsiliepi į skambučius?

– Jau sakiau Evai, kad mobilusis ryšys čia trūkinėja.

– Kur tas „čia“?

Dėl įtampos Dosonas pasitrynė sprandą.

– Kai paskutinį kartą kalbėjomės, kai ką nutylėjau.

– Šit kaip? – pašaipiai nusistebėjo Hedlis.

Kad jį bala. Aišku, Hedlis neketina jam palengvinti užduoties.

– Viskas, ką tau sakiau, tiesa. Tiesiog kai ką nutylėjau.

– Kad ir tai, kur dabar esi. Koks ten šnaresys?

– Lietus. Pila kaip iš kibiro. Aš Sent Neldos saloje.

– Ar Nelda buvo šventoji?

– Matyt, kai kas taip manė. Ši sala – netoli nuo Džordžijos pakrantės, kiek į pietus nuo Savanos. Maždaug dešimties kilometrų ilgio ir kokių trijų pločio. Pasiekiama tik keltu.

– Ačiū už geografijos pamoką. Jau galiu žaisti „Kas laimės milijoną“. Ko tau ten prireikė?

– Išsinuomojau namą greta amžinatilsį kongresmeno Nolano vilos.

Hedlis aiktelėjo iš nuostabos, patylėjo, o paskui pratarė:

– Aišku. Nėra reikalo klausti, kodėl.

– Ji čia su savo dviem sūnumis ir aukle.

– Ar žino, kad tu ten?

– Žino.

– Ar žino, kodėl?

Nesileisdamas į smulkmenas, Dosonas išklojo:

– Žino apie „NewsFront“ ir kad atvykau stebėti teismo proceso ir ar jis vertas straipsnio. Taip pat žino, kad nusekiau paskui ją čia, tikėdamasis išpešti interviu. Apie tave ir visa kita jai neužsiminiau.

– Kaip reagavo sužinojusi apie straipsnį?

– Tikrai neapsidžiaugė. Tik trūksta, kad užsikabintų kortelę su užrašu, įspėjančiu, kad prie jos nesiartintų.

– Aš jos nekaltinu. Jos gyvenime tikrai buvo daug viešumo. Iš pradžių dėl tėvo, o paskui – dėl vyro.

– *Buvusio* vyro. *Mirusio* buvusio vyro.

– Matau, tau tai labai svarbu.

Dosonas ignoravo kandžią draugo pastabą.

– Aš tik sakau, kad ponia kaip ant adatų. Labai nerimauja dėl savo sūnų.

– Matei juos?

– Žinoma.

– Kodėl „žinoma“?

– Todėl, kad namas, kuriame apsigyvenau, turi bendrą paplūdimį. Berniukai išeina ten pažaisti. Stato smėlio pilis ir pliuškenasi vandenyne. Vakar ir aš buvau išėjęs su jais pažaisti, – rydamas seiles, Dosonas nutilo. Nieko daugiau nesakė, laukė, kol Hedlis, patyliukais sumurmėjęs, pasakys ką nors aiškiau ir suprantamiau.

Po ilgokos pauzės Hedlis paklausė:

– Į ką vaikai panašūs?

– Abiejų akys mėlynos. Kaip motinos. – Vos ištaręs tuos žodžius, Dosonas pasigailėjo ir irzliai pridūrė: – Iš kur man žinoti, į ką panašūs? Vaikai kaip vaikai.

– Gerai jau. Ko taip pasišiaušei?

– Todėl anksčiau tau ir nesakiau. Žinojau, kad užpilsi klausimais.

– Gali būti, kad jie Karlo Vingerto anūkai. O tau keista, kad man smalsu?

Dosonas nieko neatsakė.

– O kokia ji?

– Ji... – ant liežuvio galo sukosi koks tuzinas būdvardžių, bet Dosonas nenorėjo Hedliui jų vardinti. – Na, ji protinga. Išraiškinga. Užsispyrusi. Santūri... atsargi ir kukli.

– Kaip iš akies traukta mano trečios klasės mokytoja. Senmergė.

– Na gerai. Tinkama čiupinėti, bučiuoti ir dulkinti.

– Ir dailaus veidelio, – pridūrė Hedlis. – Mačiau nuotraukas.

– Kurių galų tada prašei ją apibūdinti?

– O kaip jos psichikos būklė?

– Ji bijo.

– Tavęs?

– Kad jis gali būti gyvas.

– Džeremis?

– Taip, – Dosonui neliko kitos išeities, tik paaiškinti, iš kur žino. – Užmezgiau su ja pokalbį, ir ji man šiek tiek paatviravo apie gyvenimą su juo. – Dosonas išvardijo Hedliui svarbiausius faktus, papildydamas tuo, ką Amelija pasakojo apie Džeremio tėvus. – O ką apie juos pavyko iškapstyti tavo Knucui?

– Dar neturiu iš jo jokių žinių, – su priekaištu balse atsakė Hedlis. – Pala, pala... name kilo gaisras, tėvai žuvo, sudegė visi šeimos dokumentai ir nuotraukos?

– Žinojau, kad tau pasirodys įtartina. Man pasirodė. Reikia, kad Knucas patikrintų. Gaisras, per kurį žuvo du žmonės, negalėjo likti nepastebėtas. Gal vietos laikraštyje, nekrologų skiltyje buvo išspausdintos pono ir ponios Vesonų nuotraukos? Jei paaiškėtų, kad tai Karlas ir Flora, vadinasi, jų jau seniai nėra gyvų, o aš tik gaudau vėją laukuose. Tau jau nebėra ko tirti, istorijos pabaiga.

– Nebent jų sūnus gyvas, bet inscenizavo savo mirtį.

Dosonas patyliukais nusikeikė.

– Nėr čia ko purkštauti, – tarė Hedlis. – Mintis ne iš piršto laužta. Jo žmona... *buvusi* žmona... pati daro tokią prielaidą.

– Ne ji, o *aš* darau. Ji apskritai tokią galimybę neigia.

– Juk pats sakei, kad...

– Labai jau karštai neigė.

– Aišku. Šitaip parodydama, kad ir ji neatmeta tokios galimybės.

– Taip, – Dosonas atsiduso. – Manau, po ta išorinės ramybės kauke slypi mirtina baimė.

– Kuo užbaigėt?

– Ji bijo apie tai galvoti, bet galvoja.

– Kaip ji su tavim bendrauja?

– Gimtadienio proga atviruko nesitikiu.

Kiek pasvarstęs, Hedlis pasakė:

– Pats užsiimsiu ta žuvusia per gaisrą pora. Bet šiandien šventinio savaitgalio sekmadienis. Kažin, ar pavyks ką nors išsiaiškinti iki antradienio, kai vėl pradės darbą visos įstaigos. O kuo užsiimsi tu?

– Lauksiu, kol teismas atnaujins posėdžius. Ko gero, liksiu ten, iki bus paskelbtas nuosprendis. O paskui... nežinau. Vis skambina Harieta, bet aš neatsiliepiu. Gali būti, kad aš jau atleistas.

– Gal ne taip ir blogai būtų.

– Gal.

– O šiaip kaip laikaisi?

– Vakar prisibuvau saulėje.

– Gal ir miegi geriau?

– Vandenyno mūša veikia migdančiai. Klausyk, man tuoj išsikraus akumuliatorius, o be telefono...

Hedlis vėl nepatenkintas suniurnėjo. Jis suprato, kad Dosonas paprasčiausiai vengia šios temos ir nerizikuos, kai ryšys toks nepatikimas, gaišti laiką tuščioms kalboms.

– Nesinervink, jeigu nepavyktų man prisiskambinti, – ramino draugą Dosonas. – Kai plaukiau čia keltu, kapitonas

įspėjo, kad saloje mobilusis ryšys nepatikimas net kai oras gražus. O jei kyla audra, jį išvis gali pamiršti.

Tos pačios dienos vakarą, tuoj po aštuonių, trenkė žaibas, ir namas paskendo tamsoje.

– Mamyte! – drebančiu balseliu ištarė Grantas.

– Nėra ko bijoti, – Amelijos raminimą užgožė griaustinio dundesys.

Laimė, jie visi sėdėjo prie virtuvės stalo ir žaidė loto. Jeigu čia pat nebūtų jos ir Stefės, vaikai būtų dar labiau išsigandę. Grantas nulipo nuo kėdės ir užsiropštė mamai ant kelių, o Stefė siektelėjo per stalo kampą ir paėmė Hanterį už rankos.

Amelijai atrodė, kad ši popietė niekad nesibaigs. Jai pavyko išplauti smėlį Hanteriui iš akies, bet per procedūrą jis klykė kaip pjaunamas. Kad nuramintų, Amelija jį ir Grantą pamalonino kakava su zefyrais.

Paskui ištraukė popieriaus ir dažų, ir berniukai kurį laiką buvo užsiėmę. Hanteris nupiešė jūrą, save, mamą, brolį, Stefę ir aukšto, iki pusės apsinuoginusio žmogaus figūrą šviesiais iki pečių plaukais, išsipešusiais iš po beisbolo kepuraitės.

– Čia Dosonas, – išdidžiai pareiškė Hanteris. – Dar nupiešiu karo laivą ir jam padovanosiu.

Nenorėdama vaiko dar labiau nuvilti, Amelija nepasakė, kad, galimas daiktas, jis daugiau savo didvyrio nepamatys.

Abi su Stefe stengėsi kiek įmanydamos ilgiau užtrukti prie vakarienės stalo, kad tuoj po jos jau galėtų berniukus migdyti. Sutiko dar kartą pažaisti loto prieš guldant juos į lovas.

Ir še tau – dingo elektra.

– Nieko baisaus, – žvaliu tonu ramino Amelija. – Tame dideliame apatiniame stalčiuje yra žibintuvėlis. – Pabandė atsistoti, bet Grantas jai neleido.

– Ne, mamyte, laikyk mane. – Amelija paėmė sūnų į glėbį ir ištraukė žibintuvėlį iš stalčiaus.

– Matai? Bus smagus nuotykis, Grantai. Tu gausi man padėti, kai tikrinsiu jungiklius. Gal dėl žaibo kuris ėmė ir iššoko.

Bet kai paspaudžiojo visus jungiklius ir niekas nepasikeitė, Grantas liūdnai pareiškė:

– Elektros nėra.

– Taip, bet mes turime žibintuvėlius.

Amelija ėjo per namą, juos rankiodama. Bet kad vaikai nebijotų įlankoje siaučiančios audros, žibintuvėlius reikėjo laikyti įjungtus, netrukus baterijos išsikrovė, ir jie vienas po kito užgeso.

– Išnaudojau paskutines dvi baterijas, – Amelija pašnibždėjo Stefei. – Iki ryto neištempsim.

– Gal Bernis turi atliekamų?

Amelija priėjo prie lango virš kriauklės ir pažvelgė kaimyno namo pusėn. Visi langai tamsūs. Matyt, jis miega.

Kiek padvejojusi, Stefė pasiūlė:

– Yra dar tas kitas kaimynas.

Amelija pažvelgė į Dosono namą.

– Tos jo šūdinos mašinos kieme nematyti, – sumurmėjo ir nepaaiškinamai susierzinusi nusistebėjo: – Kur jis bastosi tokiu bjauriu oru?

Stefė pasisiūlė paieškoti žvakių. Jai teko pasiimti vienintelį dar veikiantį žibintuvėlį ir palikti Ameliją su vaikais tamsoje, susibūrusius prie virtuvės stalo. Ji dar patarė laukti jos grįžtant su žvakėmis ir skaičiuoti, kiek kartų jie padainuos „Irkluok, irkluok savo valtelę“. Bet jų balsai silpo kaskart, kai virtuvę nušviesdavo žaibo blyksniai ir sudrebindavo griaustinio trenksmas.

Po kelių minučių Stefė grįžo nešina keturiomis plonomis ir trimis bažnytinėmis žvakėmis.

– Tuoj čia pasklis gardus kvapas.

Uždegus žvakes, Amelija išjungė žibintuvėlį, bet Grantas tuoj suknirkė:

– Uždek.

– Reikia taupyti baterijas, mažuti.

Grantas prisiglaudė veideliu mamai prie krūtinės.

Hanteris čia pat išrėžė:

– Jis dar visai pyplys.

– Hanteri!

– Aš ne pyplys!

Amelija paglostė sūnui galvą.

– Jau vis tiek laikas miegučio. Kai užsimerksit ir užmigsit, nė nematysit, kad tamsu, o kai pabusit...

– Ne! – riktelėjo Grantas. – Kol nėr šviesos, aš neisiu miegoti.

Amelija mintyse meldė, kad įvyktų stebuklas, bet jau suprato, kad veltui.

– Važiuosiu į kaimelį ir nupirksiu baterijų.

Bet kai pabandė atsistoti, Grantas pravirko ir prigludo prie jos visu kūnu.

– Ne, mamyte! Neik!

– Ką gi, tada važiuosiu aš, – pasisiūlė Stefė.

– Nieko nebus. Daug kartų esu čia važiavusi per audrą. Patikėk, ne taip paprasta, jei gerai nežinai kelio. Be to, jis gali būti apsemtas.

– Važiavau ne sykį ir puikiai tą kelią žinau. Be to, šie vyrukai vargu ar leis jums išeiti.

Kad ir nenorom, Amelija turėjo pripažinti, kad bus geriau, jeigu važiuos Stefė, ir sutiko.

Stefė pasičiupo rankinuką ir Amelijos mašinos raktus.

– Kad jau taip, nupirk kokio greitai negendančio maisto. Gali būti, kad kurį laiką neveiks šaldytuvas ir viryklė. Jeigu nutrauktos elektros linijos, gali užtrukti, kol pataisys. Jie visada pirmiausia stengiasi atkurti elektros tiekimą žemyninėje dalyje.

– Jeigu dar ko nors prireiktų, skambinkit, – Stefė įsijungė mobilųjį. – Žinoma, jei pavyks, nes dabar ryšio nėra.

Praėjo pusvalandis. Amelija išpasakojo visus „Tuk tuk“ juokelius, kuriuos berniukai jau buvo girdėję dešimtis kartų. Ir

pasaką apie tris paršelius. O tada sugalvojo varžytis, kas garsiau pašnopuos, bet vaikai į žaidimą neįsitraukė.

Dar po pusvalandžio ji paskambino Stefei. Iš karto įsijungė balso paštas.

Audra vis dar siautė, ir neatrodė, kad greitai aprimtų. Berniukai nenustygo vietoje. Matyt, jautė motiną apėmusį augantį nerimą. Amelija jau nebežinojo, ko dar griebtis, bet su trenksmu atsivėrė ūkinio kambarėlio durys, įleisdamos vidun galingą vėjo gūsį.

– Ačiū Dievui, – sušnibždėjo Amelija. – Stefe?

Bet į virtuvę įėjo ne Stefė. Nuo jo upeliais varvėjo vanduo, o šlapi plaukai buvo prilipę prie galvos.

– Dosonai!

Berniukai, iki tol varžęsi dėl vietos jai ant kelių, pašoko ir nubėgo prie Dosono. Rankutėmis apsikabino jį per kelius ir neleido jam pajudėti iš vietos. Mirguliuojančioje žvakių šviesoje jis žvelgė į Ameliją.

– Grįždamas namo pamačiau, kad jūsų languose tamsu.

Hanteris, kad patrauktų į save dėmesį, tampė Dosono marškinių kraštą.

– Dingo šviesa, ir Grantas išsigando. O aš tai nė trupučio. Man buvo į akis pribyrėję smėlio, bet jau išplovėm. Aš nupiešiau tau karo laivą.

Grantas, neketindamas nusileisti broliui, pareiškė, kad žvakių šviesoje daiktai atrodo banguoti. Ir pademonstravo rankos gestu.

Nekantraudamas Hanteris čia pat pridūrė:

– Mamytė sakė, kad jei atsigultume į lovą ir užsimerktume, nė nežinotume, kad tamsu, bet aš manau, kad žinotume. Ir dar ji sakė, kad jei verkšlensim, nusiraus plaukus, bet nenusirovė.

Dosonas nusišypsojo.

– Ir gerai, kad nenusirovė. Jos labai gražūs plaukai. – Dosonas vėl žvelgė į Ameliją, o ji tuo metu atsistojo, mintyse priekaištaudama sau už tai, kad apsidžiaugė pamačiusi Dosoną.

– Ačiū, kad užsukot. Mums nieko nenutiko. Tiesiog laukiam, kol iš kaimelio sugrįš Stefė. Ji išvažiavo šio bei to nupirkti.

– Aš ką tik iš ten. Labai abejoju, kad greitai sugrįžtų. Visur dingo elektra. Tik parduotuvė ir Mikio baras turi generatorius. Taigi visi ten ir laukia, kol nurims audra. Tikiuosi, ji taip pat. Be to, kelias beveik neišvažiuojamas.

– Bandžiau jai prisiskambinti, bet...

– Nėra ryšio.

– Sakėt, kelias neišvažiuojamas?

– Pusiaukelėje nuo čia smarkiai apsemtas.

– Per liūtis dažnai taip nutinka.

– Taip. Apsemtas iki pat plento.

– Kaip jums pavyko iki mūsų nusigauti?

Prieš atsakydamas, Dosonas akimirką padvejojo:

– Stiprus pasiryžimas.

Gilus tonas, kuriuo ištarė tuos žodžius, suvirpino Amelijai paširdžius.

– Ačiū, kad užsukot. Mums viskas gerai, tik labai praverstų baterijos, jei turit atliekamų.

– Turiu kai ką geriau. Mano name yra generatorius. Informaciniame lapelyje tai nurodyta kaip papildomas patogumas, kurį nuomos kontoroje gavau kartu su namo raktu. Dingus elektrai, automatiškai įsijungia generatorius. Taigi veikia ir šaldytuvas, ir viryklė, ir dar keli elektros prietaisai.

Dosonas žvilgtelėjo į bliksinčias ant stalo žvakes ir kuklias atsargas.

– Neilgam užteks. Vargu, ar Stefė šiąnakt grįš. Ja dėtas, nė nebandyčiau, nes būtų pavojinga.

Amelija mindžikavo.

– Ką norite pasakyti?

– Manau, jau žinote.

Taip, ji žinojo, bet papurtė galvą.

– Negaliu.

– Kodėl?

– Todėl... Todėl, kad nenoriu jums pridaryti rūpesčių.

– Kokių dar rūpesčių? Namas didelis, kambarių daug, ir jie visi paruošti gyventi.

Kelias akimirkas jie žvelgė vienas į kitą, ir galiausiai Amelija pratarė:

– Juk suprantate, priežastis kita.

– Taip, žinau tą priežastį. Dėl vakarykščio vakaro. Dėl to, kas buvo prieš man išeinant.

Amelija linktelėjo.

– Dėl to nesukit galvos.

– Kitaip negaliu.

– Gal ir negalit, bet dabar turit rimtesnių rūpesčių nei aš. Manau, nereikia aiškinti, kokių. Nejau norit likti viena su vaikais, ir dar tamsoje?

– Mama, apie ką jūs čia kalbat?

Amelija pažvelgė į vyresnėlį sūnų, kuris (ji vis pamiršdavo) buvo ne pagal amžių nuovokus. Vaikas pajuto tarp jos ir Dosono nežinia kodėl tvyrančią įtampą. Žiūrėdama į jo nerimo iškreiptą veidelį, Amelija apsisprendė.

Kai vėl pažvelgė į Dosoną, jis plačiai išskėtė rankas, šiuo subtiliu gestu tarsi sakydamas, kad nereikia jo bijoti.

– Dosonas kviečia mus nakvoti pas save, nes ten yra elektra.

Nė neišklausę mamos iki galo, berniukai ėmė džiaugsmingai šūkčioti:

– Mamyt, ar galima?

– Mamyt, eisim?

– Ar galiu pasiimti savo mašinytes?

– Pasiimsi kitą kartą, – ramino Dosonas Grantą. – Siūlau eiti nieko nelaukiant, kol audra ko nors nepridarė.

– Galima, mama?

– Manau, kad... – Berniukams to pakako, ir jie paknopstom išlėkė iš virtuvės. – Neatidarykit durų! Palaukit ma-

nęs! – Amelija ant popierinės servetėlės brūkštelėjo raštelį Stefei, kad žinotų, kur jie bus, ir prispaudė jį druskine. Tada užpūtė vienintelę dar degančią žvakę, ir kambarys paskendo tamsoje.

– Duokit man ranką.

Amelija šiam vyriškiui patikėjo daugiau nei ranką.

Dešimtas skyrius

Nors berniukai labai nekantravo, Amelija dar spėjo pačiupti jiems po sausų drabužių pamainą iš ūkiniame kambarėlyje sulankstytų skalbinių krūvos. Dosonas pastatė mašiną kuo arčiau namo, bet nubėgti iki jos nesušlapus vis tiek bus neįmanoma.

Dėl savęs Dosonas nesijaudino – vis vien jau buvo kiaurai permirkęs. Būrelis pasileido bėgti prie mašinos. Berniukai šūkaudami ir juokdamiesi įsiropštė ant užpakalinės sėdynės.

– Jų baimė akimirksniu išgaravo, – džiaugėsi Amelija, kai Dosonas atsisėdo prie vairo.

– Jiems tai nuotykis.

– Ir aš sakiau, kad audra – tai nuotykis, bet manęs jie neklausė.

– Sėdėjimo tamsoje juk nepalyginsi su lakstymu per lietų.

– Tiesa. Su jumis įdomiau.

Dosonas neatsakė į Amelijos žodžius, nebuvo kada. Jis paleido mašinos variklį. Kai jie pajudėjo iš vietos, Amelija atkreipė dėmesį, kad Bernio namo langai tamsūs.

– Ar galim stabtelėti ir pasižiūrėti, kaip jis?

– Žinoma. Tiesą sakant, reikėtų ir jį pasiimti.

Truputį pavažiavęs, Dosonas išlipo iš mašinos, nubėgo prie kiemo durų ir pasislėpė nuo lietaus po durų stogeliu. Tik pabeldus trečią kartą, pasirodė Bernis, apsirengęs baltais sportiniais marškinėliais, apsmukusiomis trumpikėmis, juo-

domis kojinėmis, įsispyręs į šlepetes. Ranka trynė kairę akį, o žili plaukai juokingai styrojo į visas puses.

Kadangi buvo susitikę tik kartą, Bernis atrodė Dosono pasirodymo apstulbintas, bet jo pavardę prisiminė.

– Pone Skotai?

– Atleiskit, jei ištraukiau iš lovos.

– Aš skaičiau. Kaip kadaise skautų stovykloje, – Bernis kilstelėjo ranką, kurioje turėjo žibintuvėlį. – Ką jūs čia tokiu oru veikiat?

– Su manimi Amelija. Ji su vaikais šiąnakt pernakvos pas mane, – Dosonas mostelėjo mašinos link.

Bernis pažvelgė su nuostaba į jį, o paskui, kiek pasilenkęs, ir į mašiną. Pamojavo kaimynams, nors pro aprasojusius, vandens upeliais apėjusius mašinos langus jų nebuvo galima įžiūrėti. – Ir Stefė su jumis?

– Ji įstrigo kaimelyje.

– Šit kaip...

Dosonas pasiskubino aiškinti, kol senukas nepasidarė klaidingų išvadų.

– Vaikai labai išsigando, o name, kurį aš nuomoju, yra generatorius. Taigi ir elektra.

– Taip, žinoma.

– Mes manom, kad ir jums vertėtų pernakvoti pas mane.

– Ne, ne, man ir čia visai gerai.

– Būtų patogiau.

– Aš čia jaukiai įsitaisęs, be to, turiu didelę baterijų atsargą.

Kažkur netoliese trenkė žaibas. Dosonas instinktyviai pritūpė. Kai atsitokėjo, pastebėjo, kad Bernis smalsiai į jį žiūri.

Susigėdęs savo instinktyvios reakcijos, Dosonas paaiškino:

– Trenkė visai čia pat.

– Verčiau paskubėkit, vežkit Ameliją ir vaikus, kur saugu.

– Tai nesidedat prie mūsų? Kambarių name visiems užteks, o ir naktis, atrodo, bus ilga.

– Dėkui. Ačiū už rūpestį, bet man viskas bus gerai.

– Tada bent jau ateikit su mumis papusryčiauti.

Bernis šyptelėjo.

– Kad jau kviečiat...

Dosonas palinkėjo Berniui labos nakties ir vėl nėrė į liūtį. Sėsdamasis į mašiną, nenorom aptaškė vandeniu Ameliją, bet ji to, regis, nė nepastebėjo.

– Kaip jis?

– Matyt, būsiu pažadinęs. Atrodo, Berniui viskas gerai. Jis atsisakė pas mane pernakvoti.

– Ar paaiškinot jam, kodėl mes tai darom?

Dosonas pridėjo ranką prie širdies.

– Paaiškinau. Jūsų reputacija tikrai nenukentės.

– Ačiū, kad užsukot pas Bernį.

– Man nesunku. – Kelias buvo nesibaigianti klampynė, bet jie be didesnių vargų privažiavo prie Dosono namo durų iš kiemo pusės. – Vaikai, palaukit, padėsiu užlipti laiptais. Gali būti slidūs.

Jis išlipo ir atidarė užpakalines dureles vairuotojo pusėje. Tada, pasiėmęs vaikus už rankų, greitai, bet atsargiai užvedė juos trimis mediniais laipteliais prie durų. Atrakino duris ir įleido vidun. Nuspaudus jungiklį, užsidegė lubų šviestuvas. Dosonas laikė sukryžiavęs pirštus, kad tik generatorius, dingus elektrai, jau būtų įsijungęs.

– Oho! – sušuko Hanteris. – Žiūrėk, koks laivas! – Modelis buvo padėtas ant ilgo stalo, skiriančio virtuvę nuo kambarių.

– Pirmiausia nusiaukit ir palikit batukus prie durų. Kad nepripėduotumėt grindų. O tada jau galit eiti ir apžiūrėti laivą. Liesti jo negalima, nes tai ne mano daiktas.

Dosonas jau ketino eiti Amelijos, bet ji jau buvo išlipusi iš mašinos ir šokčiojo per balas, glėbyje spausdama vaikų drabužius, kad nesušlaptų. Jis nubėgo nuo laiptelių ir paėmė ją už alkūnės.

– Jau ėjau jūsų. Reikėjo palaukti.

– Viskas gerai.

Vos peržengusi durų slenkstį, Amelija ištraukė alkūnę iš Dosono rankos.

– Nuo tada, kai šeimininkai padarė remontą, šiame name nesu buvusi. Atrodo...

Dosonas atsistojo tiesiai priešas Ameliją, užstodamas jai vaizdą.

– Kodėl kaskart man prie jūsų prisiartinus krūpčiojat?

– Nekrūpčioju.

– Kurgi ne.

Amelija kilstelėjo smakrą, bet iššūkis akyse šmėstelėjo tik akimirką – ji ir vėl įsmeigė akis į plotelį tarp antros ir trečios Dosono marškinių sagos.

– Viliuosi, jums pakanka sveiko proto suprasti, kaip man dabar nesmagu.

– Dėl to, kad vos nepasibučiavom.

Kadangi tai buvo labiau teiginys, o ne klausimas, ji nieko neatsakė. Tiesiog žiūrėjo tiesiai prieš save. Tyla darėsi nejauki, ir galiausiai Amelija vėl pažvelgė Dosonui į akis.

– Jūsų dorybei aš jokio pavojaus nekeliu, – tarė jis. – Tikite?

Amelija linktelėjo.

– Tikite? – Dosonas pakartojo klausimą.

Ir nors Amelija vėl linktelėjo galvą, Dosonas pajuto, kad ji nepatikėjo. Juolab netikėjo ir jis.

Hanteris ir Grantas nė nepastebėjo šio nesmagaus apsikeitimo replikomis, nes tuo metu žavėjosi viskuo, kas susiję su Dosonu, taip pat ir „jo“ namu.

Namas buvo skoningai apstatytas ir patogiai įrengtas, bet jam stigo šilumos ir jaukumo, kuriuo pasižymėjo Amelijos vila. Išskyrus šeimininkus, joje niekas kitas niekada negyveno, namas niekada nėra buvęs išnuomotas. Laikui bėgant, jame prisikaupė sentimentus keliančių asmeninių daiktų, šeimos nuotraukų, ženklų ir randų, pavertusių šį būstą tikrais namais.

Vis dėlto jos sūnums jaukumas buvo nė motais. Didžiulį įspūdį viskuo besidžiaugiantiems berniukams padarė dvi-

aukštės lovos miegamajame viršuje, kur juos nusivedė Dosonas.

– Čia abiem yra po lovą viršuje.

– Atsargiai lipkit kopėtėlėmis, – įspėjo Amelija, vaikams puolus jas šturmuoti.

Grantas mestelėjo:

– Kaip norėčiau, kad čia būtų mūsų kambarys.

O Hanteris pareiškė, kad norėtų čia gyventi visą laiką.

Amelija nusišypsojo.

– Kol dar nesušlapinot patalynės, lipkit žemyn, reikia persirengti.

Vaikai pakluso ir nužygiavo apžiūrėti greta esančio vonios kambario.

– Kaip tik priešais šį yra kambarys jums, – kreipėsi į Ameliją Dosonas.

– Dėkui, bet aš įsitaisysiu ant vienos iš šių apatinių lovų.

Dosonas aiškiai abejodamas nužvelgė jas.

– Jūs rimtai? Tame kambaryje būtų...

– Nėra prasmės jaukti dar vieną.

Nors matėsi, kad Dosonas norėtų pasiginčyti, jis nusileido.

– Ką gi, puiku. Man reikia persivilkti sausais drabužiais, o jūs čia patogiai įsikurkit.

Po pusvalandžio, jausdamasi vis dar taip pat nesmagiai, Amelija nulipo plačiais laiptais, kurių kas trečia pakopa buvo apšviesta naktinių lempučių. Ji rankšluosčiu išsisausino plaukus ir persirengė atsineštais iš namų drabužiais. Ūkiniame kambarėlyje buvo tamsu, ir ji per skubėjimą pasičiupo pirmus po ranka pasitaikiusius drabužius: medvilnines pižamos kelnes ir trikotažinį bluzoną su gobtuvu. Kvailas derinys, bet Amelijai tai nė kiek nerūpėjo.

Jai pasiekus apatinį laiptelį, Dosonas paklausė:

– Na kaip? Tvarka?

Amelija apsidairė po pritemdytą didelį erdvų kambarį ir pastebėjo Dosoną atsainiai išsitiesusį minkštame krėsle. Nuo lempos prie jo alkūnės sklido blausi šviesa.

– Atsiprašau, jei išgąsdinau, – pratarė Dosonas. – Čia liko tik vienas veikiantis lizdas, o lubų šviestuvo man nepavyko įjungti.

Virtuvėje šviestuvas irgi buvo išjungtas. Jeigu būtų buvęs įjungtas, jo pakaktų apšviesti ir kambariui. Bet Amelija nusprendė šią mintį pasilaikyti sau. Neužsiminė ir apie dingusį nuo virtuvės stalo alkoholį bei vaistų buteliukus, kurie, vos užėjus vidun, krito į akis.

– Vonioje nėra stiklinės, – lyg niekur nieko pasakė Amelija. – Todėl atėjau pasiimti, jei kartais vaikai atsibustų ir paprašytų gerti.

– Ateikit. Prisėskit. Prieš paslėpdamas mano ydas liudijančius įkalčius, įpyliau jums viskio.

Dešinėje rankoje, nerūpestingai nukarusioje nuo fotelio porankio, Dosonas turėjo stiklą su gėrimu. Kitas buvo padėtas ant stalo krašto po lempa, jo gintaro atspalvio turinys atspindėjo šviesą.

Pastebėjęs, kad Amelija dvejoja, Dosonas paragino:

– Turiu tik burbono. Tiks?

– Mano tėvas buvo iš pietinių valstijų. Kaip manot?

Dosonas šyptelėjo.

– Spėju, kad šituo pagardindavo jūsų kūdikiško mišinuko buteliuką, – galvos linktelėjimu pakvietė Ameliją sėstis į fotelį greta jo. – Na ko jūs? Atrodėt gerokai išsigandusi, kai užsukau pas jus į svečius. Gėrimas padės atsipalaiduoti ir užmigti.

Pasakė voras musei, – mintyse ištarė Amelija ir prisėdo.

Fotelis buvo minkštas, patogus ir teikiantis saugumo pojūtį. Amelija užsikėlė kojas ir pasikišo po savimi.

Pamatęs jos dryžuotas kojinaites, Dosonas nesusilaikė:

– Žavinga.

– Deja, mano kostiumas toli gražu ne tobulas.

Dosonas nužvelgė ją ir jau atrodė, kad tuoj kažką pasakys, bet apsigalvojo. Paėmė nuo stalo stiklą su viskiu ir atkišo Amelijai.

– Išgerkit.

Ji gurkštelėjo ir atsidūsėjo, pajutusi, kaip po kūną pasklinda maloni šiluma. Atrėmusi galvą į fotelio pagalvėlę, atsiduso dar kartą:

– Jėzau, na ir dienelė buvo.

– Man irgi nelabai sekėsi.

– O kas nutiko?

– Darbo reikalai, – Dosonas numojo ranka ir gurkštelėjo iš savo stiklo.

– Buvot kaimelyje?

– Nemėgstu, kai pritrūksta.

– Baterijų?

– Gėralo, – Dosonas pakėlė stiklą tarsi tostui. – Atsargos išseko.

– Ačiū, kad pasidalijot.

– Prašom.

Dosonas kvepėjo muilu. Plaukai buvo sausi, tvarkingai sušukuoti ir jau nebeužkrito ant veido. Išryškėjo saulės išblukintos sruogelės, po kuriomis plaukai buvo tamsesni. Jis mūvėjo sportinius šortus ir marškinėlius, tokius pat išskidusius kaip ir tie, su kuriais buvo paplūdimyje. Šie skyrėsi tik tuo, kad buvo su rankovėlėmis, bent šiek tiek pridengiančiomis jo gundančius raumenis. Silpna lempos šviesa, krisdama ant veido, užaštrino linijas, išryškino tankias blakstienas ir nuauksino kojų plaukelius.

Staiga gurkštelėjusi, Amelija dantimis barkštelėjo į stiklo kraštą.

Dosonas prabilo vėl:

– Ar galiu užduoti klausimą? Visai nekaltą.

– Šokoladas ar vanilė? Nė nežinau. Labiausiai mėgstu persikus.

Dosonas sukikeno:

– Na, ne tokį jau nekaltą.

Amelija svarstė visus „taip“ ir „ne“, dvejodama, ar leisti jam toliau knaisiotis po jos gyvenimą, o ypač gyvenimą su Džeremiu. Galiausiai sutiko tą klausimą išgirsti.

– Tada jau žiūrėsiu, atsakyti ar ne.

Akimirką luktelėjęs, Dosonas paklausė, ar ji turinti Džeremio tėvų nuotrauką.

– Jo tėvų? Ne.

– O jei turėtumėt, ar parodytumėt?

– Beprasmiška to klausti. Tokios nuotraukos neturiu.

– Gal bent matėt?

– Ne, bet priminsiu: viskas sudegė per gaisrą.

– Ar Džeremis buvo jus kada nusivežęs į gimtąjį miestą Ohajuje? Ar parodė vietą, kurioje buvo namas? Gal lankėtės kapinėse, kuriose palaidoti jo tėvai?

– Juos kremavo. Džeremis nesaugojo jų pelenų. Nejautė nei sentimentų, nei nostalgijos. Sakė, kad išvykdamas iš Ohajo nebeketino ten grįžti, net į klasės susitikimus.

– Ar paaiškino, kodėl?

– Liūdni prisiminimai. Jis atsikratė jų nukirsdamas visus ryšius ar sąsajas su praeitim.

– Negi neturėjo kokios smulkmenos, kuri jam primintų tėvus? Ko nors, iš ko galėtume spręsti, kokie buvo Džeremio tėvai ir jo vaikystė?

– Ko taip įsikandot tuos jo tėvus?

– Man įdomu.

– Kodėl? Juk tai sena istorija. Ir kaip jo vaikystė susijusi su visais tais kitais dalykais?

– Gal ir niekaip. O gal net labai susijusi. Gali būti, kad tėvai jam turėjo tokios įtakos, apie kurią nė nenutuokiat.

– Kažin.

– O aš įsitikinęs, kad turėjo.

– Iš kur žinot?

– Dažniausiai taip būna.

– O jūsų tėvai turėjo jums tokios įtakos?

– Taip, – Dosonas išgėrė viskį ir padėjo stiklą ant stalelio. – Kaip ir jūs darot įtaką Hanteriui ir Grantui, kaip ir jūsų tėtis turėjo įtakos jums. Nuo paprasčiausių dalykų, kaip antai, koks turi būti geras mėsos gabalas, iki sudėtingesnių,

kaip religija ir kultūra. Arba už ką turėtumėte balsuoti. Jūsų įsitikinimus, pažiūras ir elgesį iš dalies lemia tai, kokie buvo jūsų tėvai.

– Genetika prieš aplinką – nenaujas ginčų objektas.

– Nemanau, kad šiuos du dalykus reikia supriešinti. Greičiau jau suplakti į vieną.

– Kodėl jums taip parūpo Džeremio maišinys?

– Jei rašau, man svarbu tokius dalykus žinoti.

Dosonas pripažino atidžiai stebintis žmones, kad perprastų jų poelgių motyvus. Iš straipsnių, kuriuos Amelija perskaitė, matyti: rašydamas apie vieną ar kitą žmogų, jis eidavo net dar toliau. Skaitytojams pateikdavo savo straipsnių herojų minčių ir sielos skerspjūvį. Amelijai tai kėlė nerimą.

– Ar ketinat rašyti apie mane?

– Dar neapsisprendžiau.

– O jei rašysit, tai išmėsinėsit ir pateiksit visuomenės teismui?

– Kad tai padaryčiau, turėčiau dar daug ką apie jus sužinoti.

– Jau žinot.

– To nepakanka. Toli gražu.

– Ir ką gi dar norėtumėt sužinoti?

Stojo slogi tyla. Dosonas smelkė Ameliją tokiu žvilgsniu, kad jai turėjo būti įspėjimas, bet ji nesuprato. Buvo visiškai nepasiruošusi.

– Noriu, kad papasakotumėt apie savo tėvo savižudybę.

Vienuoliktas skyrius

Akimirką Amelija buvo taip priblokšta, kad jai atėmė žadą. Pašoko nuo kėdės ir perėjo kambarį. Dosonas ją pagavo jau keliančią koją ant apatinio laiptelio. Tvirtai suėmęs už rankos pasuko į save.

– Paleiskit!

– Nusiraminkit.

– Eikit velniop!

– Nekelkit balso. Vaikus pažadinsit.

– Tai jau tikrai pažadinsiu! – Amelija truktelėjo ranką. – Pasiimu sūnus ir dingstu, kad nebereikėtų jūsų matyti. Jei reikės, nusigausime ir į Savaną.

Amelija stumtelėjo Dosoną į krūtinę, išsilaisvino iš jo glėbio ir pradėjo lipti laiptais. Ties trečiu laipteliu paslydo ant kojinaičių ir suklupusi įsikibo aukštesnio laiptelio. Krisdama skaudžiai užsigavo kelį. Susiėmusi už skaudamos vietos, prisėdo, linguodama iš skausmo.

– Po paraliais! Ar labai skauda?

Dosonas prisėdo žemiau, kad jų veidai būtų viename lygmenyje. Jo susirūpinimas atrodė nuoširdus, ir dėl to Amelija tik dar labiau niršo. Įsirėmė alkūnėmis į kelius ir nunarino galvą.

– Atstokit nuo manęs.

Dosonas, žinoma, nepaklausė. Sėdėjo tylėdamas ir nejudėdamas, kol ji kiek susitvardė, nuleido sudrėkusius delnus ir

nusišluostė juos į pižamos klešnes. Stengdamasi į jį nežiūrėti, pamatė prie fotelio, kuriame sėdėjo, nukritusį stiklą.

– Išmečiau savo stiklą, burbonas išsipylė.

– Eina šikt!

Amelija nustebo ir akimirksniu susivokė, kad Dosonas nusikeikė ne šiaip sau. Jis bandė neutralizuoti jos pyktį, ir tai suveikė. Ji nusijuokė, tiksliau, atsikrenkštė.

Dosonas palinko prie jos kelio.

– Su džiaugsmu jį išbučiuočiau, ir skausmas atlėgtų.

Švelni Dosono šypsena visiškai ją nuginklavo, ir pyktis išgaravo. Vėl nejučia nusijuokė, o tada liūdnai palingavo galvą.

– Ak, Dosonai...

– Ką?

– Nenorėjau, kad man patiktumėt.

– Koks sutapimas. Aš irgi nenorėjau jūsų įsimylėti, – prisipažinimas Ameliją nustebino ir, matyt, tai buvo akivaizdu. Atsilošęs, jis įsirėmė alkūnėmis į laiptelį, ant kurio sėdėjo Amelija, ir ištiesė savo ilgas kojas. – Neapsidžiaugiau, kai man primetė šią istoriją.

– Tikrai primetė?

– Taip. Padarė taip, kad negalėjau pasakyti „ne“.

– Kodėl?

Dosonas primerkė vieną akį.

– Sunku paaiškinti.

Jis ir pats ne iki galo suprato, kodėl.

Amelija nesąmoningai patrynė skaudamą kelį.

– Ne specialisto akimis, Džeremio istorijoje yra nemažai intrigos. Nesusidomėjot?

Dosonas ilgokai žvelgė tarsi į niekur, o paskui tyliai pratarė:

– Mačiau sprogimų į gabalus sudraskytus vaikinų kūnus. Ir vyrus, rizikuojančius gyvybe, kad išgelbėtų sužeistą draugą, neturintį jokių šansų išgyventi. Vyrus ir moteris, nevengiančius pavojų, kad padėtų nepažįstamam žmogui. Net ir priešui. Man, susidūrusiam su tokia neįtikėtina drąsa, buvo šlykštu, kad medaliais apdovanotas jūrų pėstininkas, išlikęs

po tokios mėsmalės gyvas, grįžta namo ir savo gyvenimą, – mano supratimu, puikų gyvenimą, – nuleidžia į srutų duobę. Dar ir dabar nesuprantu, kodėl. – Dosonas pakėlė akis į Ameliją. – Kita vertus, aš jį suprantu, ir kaip tik dėl to man šlykštu.

– Potrauminis stresas?

Dosonas nežymiai gūžtelėjo pečiais.

Kadangi jis dabar pirmą kartą pripažino, kad yra daugiau ar mažiau veikiamas šios bėdos, Amelijai įsismelkė įtarimas, ir ji atsitraukė nuo Dosono.

– „Parodysiu tau savo, jei tu parodysi man savo."

– Ką savo?

– Pažeidžiamumą. Savąjį jūs atskleidėte. Tikitės, kad ir aš būsiu atvira?

– Jūsų skaudama vieta – tėvas. – Neišgirdęs atsakymo, Dosonas paklausė: – Negi manot, kad manimi taip lengva manipuliuoti?

– Jei ne, kodėl teigiat, kad jis nusižudė? Koronerio išvada – jis mirė netyčia perdozavęs vaistų.

– Žinau, bet buvo daug spėlionių ir sklandė gandai.

– Aš juos užgniaužiau, pagrasinusi teisminiu persekiojimu, jei toks šmeižtas pasirodytų spaudoje ar kitose žiniasklaidos priemonėse. Taigi tų gandų nesiryžo viešai skelbti net ir prasčiausios reputacijos leidiniai. Tik kaip jūs... Na, žinoma, Glenda pasistengė.

– Šniukštinėjimas jai įgimtas.

– Nepaliekat man kitos išeities, turėsiu dabar apie tai kalbėti.

– Neturėsit.

– Kurgi ne. Kaip išsklaidyčiau abejones dėl tėvo mirties, jei atsisakyčiau apie tai kalbėti?

– Galit man leist ir toliau manyti klaidingai.

Ji ne to norėjo, Dosonas žinojo.

– Ar bent pažadat, kad tai, ką pasakysiu, liks tik tarp mūsų?

– Taip.

Galbūt Ameliją paveikė situacijos intymumas, Dosono vyriškas patrauklumas ar iš jo akių sklindantis nuoširdumas. Kad ir kokia būtų buvusi priežastis, tą akimirką jai atrodė, kad Dosonu galima pasitikėti.

– Nė už ką nepatikėsiu, kad tėtis tai padarė sąmoningai. Juolab žinodamas, kad aš... aš ir berniukai jį rasime.

– O Dieve.

– Turėjome pas tėtį būti trečią, kai jau vaikai bus paimti iš mokyklėlės. Nustatyta, kad jis mirė apie antrą valandą. Nė už ką nebūtų taip su manim pasielgęs. Žinau. Kad berniukai, įbėgę į kambarį, rastų jį susmukusį prie savo rašomojo stalo? – Amelija ryžtingai papurtė galvą. – Nė už ką sąmoningai nebūtų mums suteikęs tokio skausmo. Juolab kad neturėjo jokių priežasčių atimti sau gyvybę. Jis džiaugėsi gyvenimu, kiekviena jo akimirka.

– Nepagydomas vėžys? Finansiniai sunkumai? Bėdos su moterimis? Gresiantis politinis skandalas?

– Ne. Prisiekiu, Dosonai, aš būčiau žinojusi.

– Jūs tuo tikra?

– Taip.

– Tėvai ne apie viską dukroms pasisako, o ypač apie negražius dalykus.

– Tikrai žinočiau, jei būtų buvę kas nors panašaus.

– Gerai.

– Sakot „gerai", bet jaučiu abejonę, – Amelija vis dar stengėsi įtikinti Dosoną. – Tądien jo namų šeimininkei buvo laisvadienis. Štai dėl to jis ir galėjo perdozuoti. Ji dirbo pas tėtį ilgus metus, dar gerokai iki mamos mirties. Ji tėtį dievino, kaip ir daugelis. Akylai žiūrėjo, kad tėtis laikytųsi dietos, mankštintųsi, rūpinosi, kad jis laiku išgertų vaistus. Žinojo, kuriuos gerti pavalgius, kuriuos tuščiu skrandžiu. Nieko nepamiršdavo. Todėl man atrodo visiškai įmanoma, kad tėtis suklydo, o jos nebuvo greta.

Dosonas dvejodamas susiraukė.

– Kad šitiek tablečių išgertum per klaidą...

– Kam jau kam, o ne jums kalbėti.

– Kaip tik man, – griežtu tonu atrėmė Dosonas. – Aš tikrai vienu kartu nesuvalgyčiau viso buteliuko.

Amelija prispaudė pirštų galiukus prie kaktos ir patrynė. Pajuto, kad jie lediniai.

– Tėtis be proto mylėjo mane ir vaikus. Dievino mus. Kol gyva, manysiu, kad jo mirtis buvo tragiškas atsitiktinumas, o ne savižudybė. Džeremis... – Amelija numojo ranka... – visa, kas su juo susiję, kelia siaubą, taip pat ir jo mirtis.

Amelija dirstelėjo į Dosoną, tikėdamasi, kad prieštaraus, bet jis tylėjo.

– Kad ir kas buvo, pereičiau tą Golgotą su Džeremiu ir vėl, jei taip galėčiau susigrąžinti tėtį. Vien dėl galimybės paklausti, ar tai padarė sąmoningai. O jei taip, tai *kodėl*? Paklausčiau, kodėl buvo toks žiaurus ir mane paliko.

Dosono akyse įsižiebė ugnelės, tarsi smelkiančios ją kiaurai. Galiausiai įtampa jo žvilgsnyje kiek nuslūgo, jis atsistojo ir padavė Amelijai ranką.

– Jau vėlu, jūs turbūt labai pavargusi, – Dosonas paliko ją tik akimirką, kol atsinešė iš virtuvės taurę, o tada jie kartu užlipo laiptais. – Kaip jūsų kelis?

– Rytoj bus mėlynė.

– Jums reikia neslidžių kojinaičių.

– Įtrauksiu jas į savo kalėdinių norų sąrašą. – Jiems priėjus kambarį, kuriame miegojo berniukai, Amelija pažvelgė vidun. – Atrodo, nebuvo pabudę.

– Jūs – gera mama, Amelija.

Dosonas pasakė labai nuoširdžiai, ir kai ji atsisuko ir pažvelgė į jį, pamatė, koks rimtas jo veidas.

– Ačiū.

– Nė už ką pasaulyje jų nepaliktumėte, tiesa?

– Nė už ką.

– O jis? Ar jis paliktų?

Džeremis. Jei būtų nužudytas, Hanteris ir Grantas liktų našlaičiai. Jei būtų savo mirtį suklastojęs, vaikai irgi netektų

tėvo, bet tai jau būtų visai kitokia netektis. Tokia pat žiauri kaip savižudybė.

Amelija kimiu balsu pratarė:

– Dėkoju už svetingumą. Labos nakties.

Dosonas įėjo į savo kambarį ir uždarė duris. Atsirėmęs nugara, palengva daužė į jas galva, tarsi taip bandydamas įkrėsti sau proto. Jei duryse būtų buvusi spyna, būtų užsirakinęs. Šiąnakt jis apsaugojo Ameliją ir jos vaikus nuo audros, o gal ir dar nuo kokių kitų nežinomų pavojų.

Bet kas apsaugos Ameliją nuo *jo*?

Amelijos sielvartas dėl tėvo mirties vos nepriverte Dosono sulaužyti apsisprendimo daugiau prie jos nesiliesti. Jis netikėjo savimi, nebuvo tikras, ar susivaldytų, net jei tik uždėtų jai ranką, norėdamas paguosti.

Priėjo prie lango. Vėjas nerimo, pylė kaip iš kibiro, žaibo blyksniai protarpiais perskrosdavo tirštus tamsius debesis. Taigi audra dar neišsidūko. Pažvelgė į Amelijos namą. Nei mašinos, nei Stefės.

Kol Amelija guldė vaikus miegoti, Dosonas įsmuko į virtuvę ir pasiėmė iš ten tablečių bei butelį viskio. Dabar, sėdėdamas ant lovos krašto, išgėrė savo vaistų – dvi tabletes ir porą gurkšnių alkoholio. Tada nusirengė ir atsigulė.

Lubas vis nutvieksdavo žaibo blyksniai, dundėjo griaustinis. Naktis buvo grėsminga, bet, laimė, dėl Amelijos, Hanterio ir Granto nebuvo reikalo nerimauti. Šiąnakt jie saugūs. Gal kaip tik dėl to Dosonas užmigo greičiau nei paprastai.

Šiąnakt košmarai jo beveik nekankino, bet tai buvo tik laikinas atokvėpis. Netrukus košmarai grįžo ir smogė jam visa jėga.

– Dosonai! Ei, čionai!

Jis pasisuko į tą pusę, iš kurios sklido balsas. Ant kalvos, akinamoje saulės šviesoje, juodavo kareivio siluetas. Dosonas prisidengė ranka akis ir, atpažinęs Hokinsą, jam pamojo.

– Dosonai?

– *Dosonai, kopk pas mane.*

– *Aš tuoj.*

– *Amžinai nelauksiu. Nori istorijos, tempk čia savo subinę.*

– *Tik pasiimsiu nešiojamąjį kompą.*

– *Sakau, dabar pat!*

– Dosonai.

Kopdamas į statų šlaitą, jis slysčiojo ant akmenų ir byrančio smėlio. Atrodė, neužkops niekada. Hokinsui seko kantrybė, jis vis ragino paskubėti. Kai pagaliau užkopė, duso, negalėdamas atgauti kvapo. Prakaito užpiltos akys peršėjo. Jis bandė nusišluostyti, bet sūri plėvelė liko. Kaip pro rūką pamatė, kad Hokinsas jam šypsosi.

Tada...

– *Ne!*

– Dosonai.

Kaip visada, jį pažadino tvinksėjimas kaukolėje. Atsisėdo tiesus it mietas. Išmuštas prakaito, bergždžiai bandė nusišluostyti akis ranka, nusėta sūrių lašelių. Burna pravira, pasiruošusi šūksniui, kuris, deja, nuskambėjo per vėlai.

Nuo šito košmaro jis pašokdavo kasnakt, tik šį kartą šalia buvo Amelija, uždėjusi jam ranką ant peties. Dosonas susivokė, kad ji čia jau kuris laikas ir kad jos balsas jam susiliejo su jauno besišypsančio kareivėlio iš Šiaurės Dakotos miestelio balsu.

Dosonas sulenkė kelius ir įsirėmė į juos alkūnėmis. Susiėmęs rankomis už galvos, bandė atgauti kvapą. Jį apėmęs siaubas pamažėle traukėsi, bet kai Amelija prisėdo ant lovos krašto, apėmė skausmingas pažeminimo jausmas. Visa savo esybe jis suvokė jos artumą ir užuojautą.

– Jūs šaukėt.

– Atleiskit, kad pažadinau. Grįžkit į lovą.

Amelija nuėmė ranką jam nuo peties, bet neišėjo. Žinodamas, kaip gąsdinamai ir apgailėtinai atrodo, Dosonas atmetė atgal plaukus, ir paklodės, apsivijusios jam aplink liemenį, kraštu nusišluostė prakaitą nuo veido, sprando ir krūtinės.

Amelija paklausė:

– Visada tas pat sapnas?

– Taip.

– Gal norit...

– Ne.

– Gal palengvėtų...

– Apie tai nekalbėsiu.

– Su manimi ar apskritai su niekuo?

– Su niekuo.

– Niekas jūsų dėl to nesmerktų...

– *Aš* smerkčiau.

– Nenusikratysit to, kol...

– Aš pats, gerai?

– Kaip?

– Palikit mane ramybėj.

– Ir kas tada? Vėl rysit tabletes?

– Gal.

– Turit bėdą, Dosonai.

– Nejaugi?

– Taip. Vaistai ir alkoholis čia nepadės.

Dosonas staiga pasisuko į ją ir irzliai atrėžė:

– Labai jūs čia suprantat.

Amelija atsitraukė, lyg baimindamasi, kad Dosonas jai suduos.

Susivokęs, ką pasakė, jis panosėje nusikeikė, o tada, Amelijai dar nespėjus pašokti nuo lovos, sugriebė ją už rankos.

Labai švelniai, kad neišgąsdintų, pasuko į save. Žvelgė jai tiesiai į akis, tylomis melsdamas atleidimo ar bent jau supratimo. Amelija sėdėjo nejudėdama.

– Būkit gera, nežiūrėkit taip į mane, – Dosonas užsimerkė ir pakėlė jos ranką sau prie lūpų. Pabučiavo jos apverstą riešą, šnibždėdamas ir kartodamas: – Atsiprašau. – Palinkęs virš jos rankos, bučiavo delno kraštą, paskui lūpomis nuslydo į delną, kimiu balsu prašydamas: – Nebijokit manęs. Labai prašau. – Liežuviu palietė delno duobutę.

Amelija kvėptelėjo, ir Dosonas pakėlė galvą. Jos veide atsispindėjo sumišimas ir abejonė. Lūpos buvo kiek pravertos, girdėjosi lengvas ir greitas alsavimas.

Tik atsargumas ir sąžinė neleido jam čiupti Amelijos į glėbį.

Atsargumas ir sąžinė, kad ją kur.

Dosonas švelniai, bet tvirtai truktelėjo Ameliją už rankos, ir ji vėl prisėdo šalia. Plačiai atmerktomis akimis moteris žiūrėjo, kaip pirštų galiukais jis liečia jai antakius, skruostus, nosį, lūpas ir smakrą. Tarsi su kiekvienu prisilietimu stengtųsi įsiminti kiekvieną jos veido bruoželį.

Kadangi Amelija nesipriešino, Dosonas nubraukė jai nuo veido plaukus ir, prispaudęs lūpas prie kaklo, gėrė nuo jos odos sklindančią šilumą.

– Aš niekada... nė už ką jūsų neįskaudinčiau. Prisiekiu, – Dosonas švelniai pabučiavo į kaklo linkį. Paskui dar kartą.

Amelija atlošė galvą, ir tai Dosoną padrąsino. Bučiniai pasidarė karštesni, jo lūpos slystelėjo jai prie ausies. Amelija neliko abejinga jo atkaklumui – augančią įtampą išdavė lengvas atodūsis. Ji palinko arčiau ir, tarsi dvejodama, uždėjo rankas Dosonui ant pečių.

Jis atmetė galvą atgal ir pažvelgė Amelijai į akis.

– Aš – ne jis, Amelija. Prisiekiu, aš kitoks. Aš pajėgiu save kontroliuoti.

– Aš ir nebijau, kad prarasi savitvardą, – dusliai ištarė Amelija. Jis troško ją liesti, glamonėti, pajusti jos skonį. – Bijau, kad aš prarasiu.

Gergždžiančiu balsu nusikeikęs, Dosonas suėmė delnais jos galvą ir pagautas užsimiršimo įsisiurbė bučiniu į lūpas. Tas intymumas buvo instinktyvus, nes Dosonas svajojo apie jos lūpas nuo pat akimirkos, kai išvydo ją teismo salėje.

Amelija neatsitraukė. Atvirkščiai, ji aistringai atsakė į jo bučinį – pirštai susmigo jam į pečius, paskui į plaukus. Jos drąsa Dosoną ir stebino, ir teikė didžiulį malonumą.

Jis palengva paguldė ją ant nugaros, apipildamas deginančiais bučiniais. Jie godžiai įsisiurbė vienas kitam į lūpas.

Dosonas palinko virš jos, paklodė nuslydo jam nuo klubų ir jo įaudrintas penis pasitrynė į minkštą Amelijos pižamos kelnių audinį. Iš to prisilietimo saldumo jis tyliai sudejavo.

Amelija gundomai prie jo spaudėsi, kiekvienas jos judesys buvo be galo moteriškas ir atimantis žadą. Dosonas nebuvo toks subtilus. Jo rankos godžiai ir nekantriai klaidžiojo jos kūnu. Užkišęs ranką už laisvos jos pižamos kelnių gumutės, jis glostė jos klubų linkį. Atsakydama į jo glamonę, Amelija sujudėjo, praskėtė šlaunis, ir jis įsispraudė tarp jų.

Kai suskambo durų skambutis, Dosonas buvo taip apimtas geismo, kad iš pradžių nesuvokė, kas dedasi. Kai suskambo antrą kartą, jie atsiskyrė ir garsiai šnopuodami žvelgė vienas į kitą, stebėdamiesi, kas gi taip ne laiku jiems sutrukdė. Laidydamas piktus keiksmus, Dosonas nusirito nuo jos.

Amelija pašoko nuo lovos ir susitvarkė drabužius.

– Matyt, Stefė.

– Arba Bernis, – Dosonas stvėrė nuo kėdės šortus ir paskubom apsimovė. – Kviečiau jį pusryčių, bet, Dieve brangus, dar tik aušta.

Dosonas priėjo prie lango ir pažvelgė į namo priedurį, tikėdamasis apačioje pamatyti pažįstamą žmogų. Deja. Kai pasisuko į Ameliją, jo veide atsispindėjo bloga nuojauta. Amelijos ranka pakilo prie gerklės.

– Kas ten?

– Policija.

Dvyliktas skyrius

Amelija paskubom žvilgtelėjo į berniukus ir įsitikino, kad durų skambutis jų nepažadino. Nulipusi laiptais žemyn, pamatė, kad Dosonas įleidžia pro duris uniformuotą pareigūną ir vyrą civiliais drabužiais, sakydamas:

– Ji čia.

Pareigūnai prisistatė esantys iš Savanos Čatamo apygardos šerifo biuro. Sent Neldoje policijos poskyrio niekada nebuvo. Ir, kiek Amelija atsiminė, tam nė nebuvo reikalo.

Jaunas, uniformą vilkintis pareigūnas buvo taip kruopščiai nusiskutęs, kad net susibraižęs skruostus. Jo ausų galiukai paraudo, kai pro pusnuogį Dosoną pažvelgė į Ameliją ir pamatė, kokia ji susivėlusi.

Ši iškart sumetė, kad jis žemesnio rango – greičiausiai savo kolegos vairuotojas, o tas prisistatė esantis šerifo padėjėjas, detektyvas Takeris. Atsikišusiu pilvuku, raudono veido ir itin dalykiškas.

Amelija paklausė policininko, kodėl jos ieško.

Detektyvas išsitraukė iš lietpalčio kišenės nedidukę užrašų knygutę.

– Ar jums priklauso Džordžijoje registruotas automobilis, kurio numeris... – vėl atsivertė knygutę ir susakė jai skaičius.

Amelija patvirtino, kad tai jos automobilis.

– Ar pažįstate merginą, vardu Stefanė Eleina De Marko?

– Ji – mano vaikų auklė. Ar kas... Ji pakliuvo į avariją?

– Ne, ponia. Man labai gaila, šįryt panelė De Marko rasta negyva.

Amelijai sulinko keliai. Dosonas ir uniformuotas policininkas puolė jai padėti, bet Dosonas suskubo pirmas. Jis pavedė ją iki kėdės, ir Amelija atsisėdo.

– Negyva? – prašvokštė. – Stefė negyva?

– Užjaučiu, ponia.

Apimta beprotiško nerimo, Amelija savęs klausė, ar nesapnuoja. Gal kas sugalvojo taip makabriškai papokštauti? O gal tiesiog įvyko siaubinga klaida – klaida dėl tapatybės. Nors nedažnai, bet pasitaiko. Ji buvo skaičiusi apie tokius nutikimus. Kas tik nori, bet tik ne Stefė, linksma, trykštanti sveikata ir gyvenimo džiaugsmu. Ji tiesiog negali būti negyva.

– Čia turbūt klaida.

Takeris paprieštaravo:

– Ant jūsų automobilio keleivio sėdynės radome rankinę, kurioje buvo jos dokumentai. Merginos kūnas aptiktas už kelių metrų nuo mašinos.

– Kas aptiko? – paklausė Dosonas. – Kur?

– Aikštelėje už kavinės. Mikio užeigos darbuotojas nešė šiukšles ir nustebo ankstų rytą pamatęs ten mašiną. O paskui už konteinerio pastebėjo ir kūną. Kai mudu su porininku atvykome į salą, mums pasakė, kad mergina dirbo pas jus. Jos mobiliojo telefono užrašinėje radom jūsų numerį. Todėl ir bandėme su jumis susisiekti.

– Šįryt telefono dar netikrinau, bet kai bandžiau prisiskambinti paskutinį kartą, nebuvo ryšio. Aš čia nuo vakarykščio vėlaus vakaro. Palikau Stefei laiškelį, kad grįžusi namo žinotų, kur mūsų ieškoti, – Amelijos balsas drebėjo iš susijaudinimo, ji pabandė užgniaužti kūkčiojimą.

Tada iniciatyvą perėmė Dosonas.

– Vakar beveik visoje saloje nebuvo elektros, o šiame name yra generatorius. Todėl pakviečiau ponią Nolan ir jos du mažamečius sūnus perlaukti audrą čia.

– Jūs šio namo savininkas?

– Išsinuomojau Darbo dienos savaitgaliui.

– Jūs Dosonas Skotas?

– Taip.

– Mikis mums apie jus užsiminė. Iš kur atvykote, pone Skotai?

– Iš Aleksandrijos, Virdžinijos valstijos.

Dosonas priėjo prie stalo, ant kurio buvo padėtas jo nešiojamasis kompiuteris, iš rudo odinio portfelio kišenėlės išėmė darbovietės kortelę ir padavė šerifo padėjėjui. Tas, prieš įsikišdamas ją į kišenę, atidžiai perskaitė.

– Ar tą merginą pažinojote?

– Susipažinom, kaip ir su ponios Nolan šeima, prieš porą dienų.

Išgirdusi savo pavardę, Amelija kilstelėjo galvą ir čia pat susigriebė, kad klausėsi Dosono pokalbio su pareigūnu tik puse ausies. Mintyse vis bandė suvokti tai, kas nesuvokiama.

– Sakėt, Stefė rasta negyva netoli nuo mašinos. Ar ją nutrenkė žaibas?

Takeris dirsčiojo tai į ją, tai į Dosoną, bet atsakydamas kreipėsi į Ameliją.

– Atliekame išsamų šio įvykio tyrimą.

– Juk žinote, nuo ko ji mirė. Kodėl mums nepasakot?

Buvo aišku, kad Dosono įžūlumas Takerį erzina, bet vyras nenuleido nuo pareigūno akių, ir tas pasidavė.

– Mergina mirė nuo žaizdos galvoje. Gali būti, kad jai į pakaušį pataikė kokia uraganinio vėjo nusviesta nuolauža, bet neatmetame ir smurtinės mirties versijos.

Amelija visiškai neteko amo, ir tą baisų klausimą teko užduoti Dosonui.

– Bandot pasakyti, kad ją nužudė?

– Žinosime, kai medicinos ekspertas pateiks išvadas dėl mirties priežasties.

Akimirką niekas nepratarė nė žodžio, o paskui Amelija paklausė:

– Kur Stefė dabar?

– Panelės De Marko kūnas nugabentas į Savanos lavoninę.

– Ar jos tėvams pranešėte?

– Jie jau atvyksta iš Kanzaso, bet kadangi turės porą kartų persėsti, laukiame jų ne anksčiau kaip popiet.

– Kaip jie reagavo išgirdę žinią? Nesvarbu, – ištarė Amelija, Takeriui nė nespėjus atsakyti. – Žinau, kaip. – Ji giliai, su liūdesiu atsiduso.

Išgirdęs žingsnius verandoje, Dosonas nuskubėjo prie durų ir žvilgtelėjo pro šoninį langą.

– Bernis.

Kaimynas jau kėlė ranką pabelsti, bet Dosonas atidarė jam duris. Pusryčiauti pasiruošęs Bernis atsinešė pintinę citrusinių vaisių. Jo veidas buvo paženklintas nerimo.

– Kodėl čia šerifo automobilis?

Dosonas pasitraukė į šalį, kviesdamas Bernį užeiti. Tas linktelėjo jaunajam pareigūnui, nužvelgė nuo galvos iki kojų Takerį, o tada jo žvilgsnis nukrypo į Ameliją. Pamatęs ašaras jos akyse, Bernis paklausė:

– Kas nutiko?

Ji giliai įkvėpė ir atsakė:

– Stefė.

Daugiau paaiškinti nespėjo, nes jaudulys jai visai užgniaužė gerklę. Baisią žinią Berniui pranešė Dosonas.

Bernis išsižiojo, tarsi ketindamas kažką sakyti, bet taip ir nepasakė.

Galiausiai išspaudė:

– Ji buvo tokia miela.

Amelija apsivijo rankomis sau pečius.

– Jaučiuosi dėl to kalta.

– Jūs čia niekuo dėta, – energingai paprieštaravo Dosonas.

– Vis siuntinėjau ją su pavedimais.

– Nekankinkit savęs.

Amelija tarsi pritardama linktelėjo, bet kol bus gyva, graušis, kad leido per audrą Stefei išeiti iš namų dėl reikalo, kurį turėjo sutvarkyti ji pati.

Bernis paklausė:

– Kur berniukai?

– Dar miega, – tarė Amelija ir drebančiom kojom atsistojo. – Einu, pažadinsiu juos.

– Aš su jumis, – pasisiūlė Dosonas. – Nebus lengva jiems pasakyti.

– Ir neketinu jiems sakyti. Bent jau kol kas. Noriu kuo greičiau grįžti į Savaną. Būti su Stefe ten... – dėl mintyse iškilusių vaizdų Amelija neprisivertė ištarti žodžio „lavoninė“. – Noriu būti ten, kai atvyks jos tėvai.

– Aš jus nuvešiu, – Dosonas paėmė ją už parankės, ir jiedu kartu pasuko prie laiptų.

– Beje, pone Skotai, jums teks važiuoti su manim į kaimelį. – Visi trys įsmeigė klausiamą žvilgsnį į Takerį, kuris atsitiesė ir žengė link Dosono. – Atvykau ne tik pranešti poniai Nolan apie jos auklės mirtį, bet ir dėl jūsų.

– Kodėl?

Šerifo padėjėjas Dosonui kreivai šyptelėjo.

– Norit, kad aš jiems pasakyčiau?

Dosonas tylėjo. Net ir tada, kai Amelija, švelniai pavadinusi Dosoną vardu, paklausė:

– Apie ką?

Jai atsakė Takeris:

– Atrodo, jį paskutinį matė kalbantis su panele De Marko.

Amelijos galvoje buvo tokia sumaištis, kad ji viską darė automatiškai. Iš miego pažadinti vaikai buvo irzlūs ir nesukalbami, ypač sužinoję, kad nebėra Dosono.

Padedama Bernio, trijulė grįžo į savo namus. Elektros dar nebuvo, todėl Amelija pamaitino vaikus šaltais „Pop Tart“

paplotėliais ir Bernio atneštais apelsinais. Ji pati apie valgį negalėjo nė pagalvoti.

Kol kaimyno prižiūrimi vaikai pusryčiavo, Amelija užlipo į viršų ir apytamsio vonios kambario kriauklėje nusiprausė, persirengė. Pašaukė vaikus persirengti.

Hanteris burbėjo dėl jam parinktų marškinėlių.

– Šitie man nepatinka, mam.

– Paplūdimio marškinukų negali vilkėti, nes šiandien grįžtam į Savaną. Svečiuosimės pas ponią ir poną Metkalfus.

– Pas ką?

– Pas muziejaus direktorių. Jis tau patinka. Pameni, kaip šauniai pamėgdžioja anties kryksmą?

Atkūrus mobiliojo ryšį, Amelija pagaliau prisiskambino Džordžui. Sužinojęs apie jos keblią padėtį, Džordžas su žmona sutiko prižiūrėti vaikus tiek, kiek reikės.

– Jie turi panašaus amžiaus anūkų, – pridūrė Amelija, vilkdama Hanteriui per galvą jo nemėgstamus marškinėlius. – Jie ten bus, ir galėsite kartu žaisti.

– Kodėl negalim likti čia ir žaisti su Dosonu?

– Taip. Kodėl? – zirzė Grantas.

– Todėl, kad šiandien žaisit su naujais draugais, – Amelija nutaisė dirbtinai žvalų toną. – Metkalfai turi baseiną, be to, užsiminė, kad surengs iškylą. Netrūks ir kitų pramogų.

– Turbūt tie Metkalfai – nuobodybės, – neatlyžo Hanteris.

Grantui labiausiai rūpėjo, ar tie naujieji draugai domisi mašinomis.

– Nežinau, – jau netekdama kantrybės, atsakė Amelija. – Aukitės batukus.

Pamačiusi ištįsusius sūnų veidelius, Amelija stipriai juo apkabino.

– Nežiūrėkit, kad aš tokia griežta. Aš ant jūsų nepykstu. Tikrai ne. Tiesiog šiandien turiu daug rimtų reikalų. Todėl būkit geručiai ir nesiginčydami darykit, ko prašau.

Vaikai, nutaisę rūgščią miną, pažadėjo mamos klausyti, bet nesiliovė kamantinėję apie Stefę ir Dosoną. Amelija žino-

jo, kad miglotais paaiškinimais ilgam jų nenuramins ir jai vis tiek teks berniukams pasakyti, kodėl Stefė dingo nė neatsisveikinusi ir kad daugiau jie jos nepamatys.

Jai teks kalbėtis su sūnumis apie mirtį. Nors jiems tai ir nenauja. Pirma mirė jų senelis, paskui – Džeremis. Na, o dabar – auklė. Nemenkas išbandymas dar netvirtai vaikų psichikai. Juolab kad ir pačiai nelengva.

Kadangi Amelijos mašina buvo laikoma įkalčiu tiriamoje byloje ir laikinai konfiskuota, Bernis pasisiūlė nuvežti juos iki jūros perkėlos. Ji įkurdino berniukus ant užpakalinės sėdynės su nešiojamu DVD žaidimų priedėliu ir sudvejintomis ausinėmis.

Jau važiuojant, Bernis paklausė:

– Kaip manot, kas nutiko?

– Nežinau, Berni. Ir, tiesą sakant, nenoriu apie tai kalbėti.

Jos galvoje vis dar sukosi mintys apie tai, kas dėjosi, kai ją iš miego pažadino košmarų kankinamo Dosono šauksmai. Jo atžarumą, o paskui švelnų prašymą atleisti ir galiausiai bučinius. Jo aistrą ir jos oi kokį karštą atsaką. Ir tą skambutį į duris.

Dosono reakcija į šerifo padėjėjo stulbinamą pareiškimą – stojiška, beveik atžari. Prieš išsivedant, Takeris leido jam, lydimam pareigūno, užlipti į viršų ir persirengti. Kol Dosono nebuvo, šerifo padėjėjas apklausė Ameliją dėl to, kas dėjosi praeitą naktį.

– Kurią valandą ponas Skotas atėjo į jūsų namus?

– Pusę devynių... gal devintą.

Čia įsiterpė Bernis:

– Taip, tiesa. Jie buvo pas mane užsukę. Tiesą sakant, pažadino. Aš automatiškai pasižiūrėjau, kuri valanda. Buvo aštuonios penkiasdešimt dvi.

Takeris pasižymėjo laiką savo užrašų knygelėje, o tada paklausė, ar Dosonas ir Amelija buvo šiame name per naktį.

– Taip.

– Galite prisiekti?

– Mudu užlipome į viršų apie vienuoliktą. Išsiskyrėme prie kambario, kuriame aš miegojau su sūnumis, ir pamačiau jį vėl beveik tuo pat metu, kai atvykote jūs, – Amelija tikėjosi, kad vyrai nepastebėjo, kaip jai nukaito veidas. – Jei naktį ir buvo kur išėjęs, aš to nežinau.

Suprasdama, koks čia svarbus laiko faktorius, Amelija paklausė:

– Kiek Stefė buvo...

Nuspėdamas, ką ji klausdama nutylėjo, Takeris juos užtikrino, kad Stefės mirties laikas tiksliai nustatytas.

Kaip tik tuo metu ant laiptų pasirodė jaunojo pareigūno lydimas Dosonas. Jau eidamas pro duris, Dosonas kandžiai paklausė šerifo padėjėjo, ar šis neketinantis jam uždėti antrankių.

– Nemanau, kad būtina, pone Skotai. Mes jūsų nesuimame. Tiesiog norime pasikalbėti.

– Puiku, – Dosonas pasisuko į Ameliją, bet ji neatlaikė jo žvilgsnio. Jis sumurmėjo sau po nosimi, bet ji neišgirdo, ką. Tada atidarė laukujes duris ir išėjo, lydimas dviejų pareigūnų.

Berniui laviruojant, kad išvengtų labiausiai apsemtų kelio vietų, Amelija suvokė, jog pati sau prieštarauja, tvirtindama nenorinti apie tai kalbėti.

– Stefė su kai kuo susitikinėjo.

– Su Dirku?

– Ji jums papasakojo?

– Labai nedaug. Tik kad jis dirba prieplaukoje.

– Ir aš ne ką daugiau žinau. Siūliau Stefei pasikviesti jį pas mus, bet ji nelabai norėjo mus supažindinti. Gailiuosi, kad nebuvau atkaklesnė ir neišpešiau ko nors daugiau apie tą žmogų. Na, bet Stefė juk nebe vaikas. Nesijaučiau turinti teisę kištis.

– Kuo puikiausiai suprantu.

Iš Bernio tono buvo justi, kad jis kažko nepasako. Tai bylojo ir jo veidas.

– Berni, ar jūs kažką nutylit? Jei ką žinot, būtinai turit pranešti pareigūnams.

Bernis pasimuistė, dirstelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, kad įsitikintų, ar nesiklauso berniukai, o tada aiškiai dvejodamas pažvelgė į Ameliją.

– Aš mačiau juos.

– Stefę ir Dirką?

Bernis liūdnai papurtė galvą.

Amelija apmirė, širdis pradėjo daužytis krūtinėje.

– Ją ir Dosoną?

Kaimynas linktelėjo.

– Kada?

Bernis susiraukė, stengdamasis prisiminti.

– Gal ketvirtadienį...

– Turbūt supainiojot dienas, – ji pričiupo Dosoną šnipinėjantį penktadienį, o iki tos dienos vakaro pas Mikį Stefė jo nepažinojo.

– Taip, aš tikras, kad mačiau juos ketvirtadienį, nes kaip tik tądien pradėjau dėtis daiktus ir man įsiskaudėjo klubas.

Nepertraukdama Amelija atidžiai klausėsi Bernio pasakojimo apie tai, ką jis matė.

Baigęs kaimynas patylėjo, o paskui netvirtu balsu pridūrė:

– Nieko ypatinga ten nebuvo. Tikrai. Tik kai vėliau aš ją paerzinau, įspėdamas, kad jis per senas jai, Stefė nusijuokė ir paprašė nesakyti jums, jog mačiau juos kartu.

– Kodėl jai rūpėjo, kad nesužinočiau?

– Ne *jai*. Rūpėjo jam. Prisakė Stefei, kad neprasitartų, jog jiedu jau pažįstami.

Amelija nerado jėgų ką nors atsakyti.

Bernis sustojo prie vieno iš nedaugelio kaimelyje pastatytų kelio ženklų ir pažvelgė į Ameliją.

– Labai gailiuosi, kad pasakiau.

– Turiu žinoti.

– Nereikėjo man kištis.

– Jūs ir nesikišote. Pati iš jūsų išpešiau.

– Tik jūsų reikalas, su kuo leidžiate laiką.

– Su Dosonu mus suvedė tik atsitiktinai susiklosčiusios aplinkybės.

– Gal ir taip, – padvejojo Bernis, – bet man atrodo, kad jis jums patinka.

Amelija nusuko galvą į šoną, kad Bernis nematytų jos veido.

– Paskubėkim, nes dar pavėluosim į keltą.

Tryliktas skyrius

Išėjęs iš šerifo biuro patalpų, Dosonas pasuko prie durų, vedančių į nedidelį laukiamąjį, ir apstulbo, pamatęs ten Ameliją. Ji sėdėjo ant vienos iš plastikinių kėdžių, išrikiuotų išilgai sienos. Amelija atrodė ne mažiau nustebusi. Pažvelgė į jį plačiai atmerktomis akimis ir iškart nusisuko.

Dosonas priėjo ir atsisėdo šalia.

– Kaip tu?

Amelija pasisuko į Dosoną ir perleido jį ironišku žvilgsniu.

– Kažin ar kada nors yra buvusi nuostabesnė Darbo diena.

Dosonui teko pripažinti, kad atkirtis už tokį kvailą klausimą pelnytas.

– O Hanteris ir Grantas?

– Jie Džordžo Metkalfo namuose. Ką tik kalbėjausi su jais telefonu. Sako, kad buvo smagu, bet jau laukia, kad juos pasiimčiau. – Amelija dirstelėjo į duris, pro kurias atėjo Dosonas. – Tik nežinau, kada galėsiu jų nuvažiuoti. Gal net būtų geriau, jei vaikai ten ir pernakvotų. Rytoj man iš pat ryto reikia būti teisme.

– Neabejoju, kad Lemuelis Džeksonas dėl tavęs paprašytų teisėjos apklausą atidėti.

– Išgirdęs per žinias apie Stefę, jis man paskambino ir pasiūlė susitarti, kad mano apklausa būtų atidėta, bet aš pasakiau, kad nereikia.

– Tu tikra, kad tą kryžminę apklausą atlaikysi?

– Pavargau jos bijoti ir noriu kuo greičiau viską užbaigti.

Dosonas suprato Amelijos norą užbaigti reikalus su teismu, bet abejojo tokio jos sprendimo išmintingumu. Ji atrodė visiškai išsekusi.

– Ar jau pasakei vaikams apie Stefę?

– Neišmanau, kaip tai padaryti, juolab kad ir pati dar iki galo neįsisąmoninau.

Dosonas akimirką patylėjo, o tada tarė:

– Manau, jau žinai, kad Stefę nužudė ne atskriejusi nuolauža.

Prieš atsakydama „taip", Amelija sunkiai nurijo seiles.

Per „interviu" su šerifo padėjėju Takeriu ir jo porininku detektyvu Dosonas buvo supažindintas su pirminėmis medicinos eksperto išvadomis. Stefė mirė nuo smūgio į pakaušį. Jai skilo kaukolė. Iš žaizdos pobūdžio galima daryti išvadą, kad smūgis suduotas su didele jėga...

– Iš kur žinai? – paklausė Dosonas Amelijos.

Ji sukryžiavo rankas ir susiėmė už šonų.

– Lavoninėje manęs paprašė ją atpažinti. Nuspręsta iki atvykstant tėvams skrodimo nedaryti, bet medicinos ekspertas jau buvo apžiūrėjęs žaizdą. Jis man ir pasakė, nuo ko Stefė mirė.

– Ar jos tėvai jau atvyko?

– Ką tik. Juos iš karto nuvežė į lavoninę. Pasikalbėjau su jais. Jie visiškai sugniuždyti. Palikau juos gedinčius.

– Taip ir pamaniau. Kad tu kažkur gedi.

– Patvirtinus, kad įvykdyta žmogžudystė, Takeris paskambino ir paprašė atvažiuoti, atsakyti į kelis jų klausimus. Kai atvykau, man liepė palaukti, – galvos linktelėjimu Amelija parodė į uniformuotą pareigūną priimamajame už stiklo. – Jau praėjo pusė valandos.

Nusikaltimo vieta Sent Neldos saloje dar buvo saugoma, bet kažkuris iš aukštesniųjų pareigūnų, atsakingų už šią bylą, atsižvelgęs, kad padarytas sunkus nusikaltimas, nusprendė,

kad jį tirs ne Sent Neldą aptarnaujanti nuovada, o centrinis šerifo biuro poskyris.

Biuro teritorijai priklausė ir gamybinį primenantis pastatų kompleksas, aptvertas spygliuota viela. Gali būti, kad sprendimas perduoti bylą centrinei būstinei buvo bauginimo taktikos dalis.

Dosonas čia praleido visą dieną, atsakinėdamas į nesibaigiančius dviejų detektyvų klausimus. Lauke jau temo; jį paleido su sąlyga, kad iškilus būtinybei jis nedelsdamas prisistatys apklausai.

Kad Amelija geriau suprastų, kas dedasi, Dosonas jai viską papasakojo.

– Takeris ir jo porininkas, pavarde Vilsas... Takeris ir Vilsas – skamba, it jie būtų kokia fokusininkų pora. Tai va: kai netardė abu kartu ar pakaitom, kuriam laikui palikdavo mane apklausų kambaryje vieną. Spėju, jie mane įtaria. Vienas vaidino gerąjį farą, kitas – blogąjį. Gal net būčiau išsigandęs, jei vaidyba nebūtų buvusi tokia prasta. Blogasis faras Takeris man pareiškė turintis kratos orderį apieškoti paplūdimio namą.

Amelijos žvilgsnyje šmėstelėjo susirūpinimas.

– Jie taip rimtai tave įtaria?

– Nusikaltimo įrankio jie neras. O bjauriausia, jog nuomos agentūra turėjo pranešti namo savininkui, kad jo namai bus apversti aukštyn kojom. Vargu ar gausiu gerą rekomendaciją, jeigu kada vėl sumanyčiau išsinuomoti būstą.

– Tu dar sugebi juokauti?

Dosonas perbraukė pirštais per plaukus.

– Jei nejuokaučiau, tikrai pakvaiščiau. Jau vien dėl to, kad mane laiko įtariamuoju. Noriu, kad žinotum: aš čia niekuo dėtas.

Amelija tiriamai pažvelgė Dosonui į akis.

– Nustatyta, kad Stefė mirė maždaug tuo pat metu, kai tave matė su ja kalbantis kaimelyje.

– Taip. Suknistas reikalas, bet aš paaiškinau detektyvams, kaip viskas buvo. Su Stefe susidūriau parduotuvėje. Ji nešė-

si sunkius maišus, nes prisipirko geriamojo vandens. Lauke pylė kaip iš kibiro, todėl pasisiūliau nunešti jos pirkinius į mašiną. Taip ir padariau. Ją ten palikęs, nuvažiavau į prieplauką, prisipyliau degalų ir pasukau paplūdimio link. Maniau, bus mane aplenkusi. Todėl nustebau, kai privažiavęs prie jūsų namo pamačiau, kad nėra mašinos. Spėjau, kad užsuko pas Mikį, nes man sakė ketinanti pasižiūrėti, ar negaus ten kokio maisto išsinešti. Kitką jau žinai.

– Ir šis susitikimas su Stefe tau visiškai išgaravo iš galvos? Neužsiminei net tada, kai ilgai aptarinėjome, kodėl taip ilgai negrįžta. Pamiršai man pasakyti, kad ją matei? – Dosonas jau ketino pasiaiškinti, bet Amelija jam neleido: – Nesivargink išsigalvodamas paaiškinimą. Žinau, kodėl man nieko nesakei. Nenorėjai, kad sužinočiau apie jūsų su Stefe... draugiškus santykius.

– Draugiškus? Skamba kaip eufemizmas.

– Bernis judu matė kartu.

Prakeikimas! Ir kurių galų nepasakė jai anksčiau? Dabar atrodo kaltas. Tą patvirtino ir piktas Amelijos žvilgsnis.

– Tarp mūsų nieko nebuvo.

Teisinimasis nė kiek jam nepadėjo ir jau tikrai neišsklaidė Amelijos įtarimų.

Dosonas giliai įkvėpė:

– Ketvirtadienį, antrą mano buvimo čia dieną, išėjau pabėgioti ir jau sukau namų link, bet pasirodė iš parduotuvės dviračiu grįžtanti Stefė. Mūsų keliai susikirto, ir mes pasisakėm vardus. Stefė paklausė, kur apsistojau, o kai pasakiau, ji mestelėjo, kad mes kaimynai ir kad nesišalinčiau draugijos. Ir dar pridūrė: „Gal rytoj susitiksim paplūdimyje." Paskui nukeliavom kas sau.

– Tu padėjai jai sutvarkyti dviračio krepšį.

– Taip, padėjau. Buvo atsilaisvinęs jį laikantis varžtas. Stefė baiminosi, kad važiuojant krepšys nukris ir išsibarstys pirkiniai. Taigi aš tą varžtą priveržiau. Užtrukau maždaug trisdešimt sekundžių, ne ilgiau. Tai tiek.

– Jeigu taip, kodėl judu apsimetėt vienas kito nepažįstantys? Kai penktadienio popietę pričiupau tave šnipinėjantį, paklausei, kas ji tokia, nors jau žinojai. O penktadienio vakarą pas Mikį, kai Stefė atsivedė tave prie mūsų staliuko, ji kažkodėl nepasakė: „Susipažinkit, čia mūsų kaimynas. Vakar buvo labai malonus ir padėjo man pritvirtinti dviračio pirkinių krepšį."

– Paklausiau, kas ji, nes kai susipažinome, ji nepaminėjo, ką veikia tavo namuose. Maniau, gal giminaitė. O pas Mikį, manau, pajuto nuo tavęs sklindantį akivaizdų priešiškumą man ir, spėju, tik *spėju*, baiminosi dar labiau tave suerzinti.

– Taigi, sekdamas Stefės pavyzdžiu, irgi nutarei apsimesti jos nepažįstantis.

– Ko gero, – veikiamas tiriamo Amelijos žvilgsnio, Dosonas svarstė, ar ji žino ir apie tą kitą kartą. Žino ar ne, bus geriau, jei dabar pat jai atvirai pasakys. – Buvome susitikę vienu du dar kartą.

– Kada?

– Irgi ketvirtadienį.

– Tą pačią dieną, kai susipažinot?

– Vėlų vakarą. Aš atėjau padėti tavo laikrodėlio ant verandos turėklo. Stengdamasis, kad manęs nepastebėtų, prislinkau iš kiemo pusės, o tada parvažiavo Stefė ir užklupo mane nusikaltimo vietoje. Neturėjau kitos išeities, teko suktis iš padėties. Suskiedžiau jai, kad išgirdau kažkokį įtartiną triukšmą ir atėjau sulaikyti įsibrovėlio. Čia buvo ir dalis tiesos. Iš tikrųjų stebėjau tavo namą, o ypač naktį. Dėl tau jau žinomų priežasčių.

– Slankiojai vidury nakties aplink mano namą, ir jai nekilo jokių įtarimų? Nesukėlė triukšmo, nesišaukė pagalbos ir net nepaklausė, kokį velnią tu čia veiki?

– Ji negalėjo to padaryti, nes buvo girta. Girta kaip pėdas. Padėjau jai išlipti iš mašinos ir nuvedžiau iki durų. Ji meldė, kad nieko tau nesakyčiau. O kadangi nenorėjau, kad sužinotum, jog apsistojau gretimame name...

– Šnipinėti.

– Nuraminau, kad nieko tau nesakysiu, jei pasižadės tiek išgėrusi daugiau prie vairo nesėsti.

– Judu sudarėt sąjungą.

Labai nenorom Dosonas gavo pripažinti, kad daugmaž taip ir buvo.

– Bet toji sąjunga mums iš esmės nieko nereiškė.

– Nejaugi? Policija su tuo gal ir nesutiktų. Ar jie žino apie judviejų slaptus susitikimus?

– Taip, aš jiems pasakiau.

Amelija truputį nusiramino, bet vis tiek žvelgė į Dosoną piktai ir įtariai.

– Spėju, ji buvo puikus asmeninės informacijos apie mane šaltinis? O gal domino ir dėl visai kitokių priežasčių?

– Į pirmąjį klausimą atsakymas – ne. Nė nedrįstu spėti, ką turi galvoje, sakydama „dėl visai kitokių priežasčių".

– Baik, Dosonai, neapsimesk kvailučiu. Ji buvo draugiška, mėgstanti paflirtuoti mergina, o dar labai daili, ypač – apsivilkusi bikiniu.

– Taip, dėl to nesiginčysiu. Tik kad dvigubai jaunesnė, beveik dvigubai.

– Jai tas nebuvo svarbu. Pati man sakė, kad susitikinėja su vyresniu.

Dosonas sunerimęs paklausė:

– Dirkas buvo už ją vyresnis?

– Žinai apie jį?

– Naktį, kai grįžo girta, Stefė užsiminė: „Mudu su Dirku išdažėm butelį „Kapitono Morgano". Detektyvai nori jį apklausti, bet jiems nepavyksta to tipo rasti.

– Dėl tos pačios priežasties ir mane čia iškvietė, – paaiškino Amelija. – Kad išsiaiškintų, ką apie jį žinau.

– Ir ką *tu* apie jį žinai?

– Nežinau net pavardės.

Dosonas su augančiu susidomėjimu klausėsi, ką Amelijai pavyko sužinoti apie paslaptingąjį Dirką.

– Ar Stefė paaiškino, kodėl nenori judviejų supažindinti?

– Susidariau įspūdį, kad ir jis to netroško. Atseit jauki šeimos aplinka jam nepatiktų.

– Ar Stefė apibūdino, kaip Dirkas atrodo?

– Už ją vyresnis, bet nepasakė, kiek. Turi tatuiruočių, barzdą...

– Šit kaip...

– Susimąstei. Apie ką galvoji?

– Tas Dirkas labai jau paslaptingas.

Dosonas atsistojo ir priėjo prie skelbimų lentos, nukabinėtos ieškomų asmenų nuotraukomis – tikras grėsmingų veidų koliažas. Viena iš jų gerokai skyrėsi nuo kitų. Iš nuotraukos žvelgė angeliškas veidelis, gaubiamas garbanotų šviesių plaukų. Nė trisdešimties neturinti mergina ieškoma dėl ginkluoto apiplėšimo ir nužudymo. Už naudingą informaciją buvo žadama dvidešimt penkių tūkstančių dolerių premija. Skelbime įspėjama, kad nusikaltėlė ginkluota ir pavojinga.

Ne visada išvaizda atspindi polinkį nusikalsti.

Dosonas pasisuko į Ameliją.

– Nesinaudojau Stefe, kad surinkčiau apie tave informaciją, bet gali būti, kad tai darė kas nors kitas. Kažkas, kam rūpėjo žinoti viską apie tave ir berniukus, kažkas, kam rūpėjo, kur esi ir su kuo. Kažkas, kam labai įdomi tavo dienotvarkė, ką veiki, kada išvažiuoji ar parvažiuoji.

Gilus trūkčiojantis kvėpavimas buvo ženklas, kad Amelija, nors ir nieko nesako, puikiai supranta, ką jis turi omenyje.

Dosonas tyliai pridūrė:

– Čia svarbus amžiaus faktorius.

– Deja, nežinom, kiek tam Dirkui metų.

– Tarkim, kad amžius atitinka.

– Verčiau neatitiktų, – jau stodamasi paprieštaravo Amelija. – Vyras, kurį Stefė man apibūdino, į Džeremį visai nepanašus.

– Tatuiruotes lengva pasidaryti, o barzdai užsiželdinti pakanka savaitės kitos. Džeremis dingo prieš metus ir tris mėnesius.

– Negi manai, kad neatpažinčiau vyro, už kurio buvau ištekėjusi? Net ir su barzda.

– Tu atpažintum, bet šiaip kas – ne. Be to, Džeremio Vesono niekas ir neieško. Visuotinai pripažinta, kad Vilardas Strongas sušėrė jį savo išbadėjusiems pitbuliams.

Amelija instinktyviai žingtelėjo atgal, bet, pakinkliais prisilietusi prie kėdės sėdynės, staiga vėl atsisėdo. Dosonas įsitaisė šalia. Jis troško paglostyti jai skruostą ar bent paimti už rankos, bet, baimindamasis griežto Amelijos atkirčio, susilaikė.

– Man dar kai kas neduoda ramybės.

Amelija purtė galvą, taip parodydama, kad iš anksto atmeta jo prielaidas. Vis dėlto Dosono tai nesulaikė.

– Šito detektyvams nesakiau, nes norėjau, kad tu sužinotum pirma. – Ir Hedlis. Dosonas be galo pasitikėjo Gario Hedlio nuojauta. – Kai sutikau Stefę parduotuvėje, ji vilkėjo apsiaustą nuo lietaus. Aš dar paerzinau, kad labai jau spalvingas – raudonas, išmargintas ryškiai geltonomis ir baltomis ramunėmis. Ji man atkirto pasiėmusi jį iš tavo mašinos bagažinės.

– Tas apsiaustas mano. Kartą su Džeremiu savaitgalį praleidom Čarlstone. Oras subjuro, ir man prireikė lietpalčio. Nusipirkau pirmą pasitaikiusį. Šiaip jau tokių nesirenku, todėl laikiau jį čia, paplūdimio name, ir niekur kitur, išskyrus šią salą, jo nedėviu.

– Kai mačiau Stefę paskutinį kartą, ji su tuo apsiaustu nuo lietaus stovėjo prie mašinos...

– Ne.

– Užsimetusi gobtuvą.

– Gana!

– Amelija...

– Daugiau nieko nenoriu girdėti.

Sulig šiais žodžiais greta budėtojo langelio atsivėrė durys, pro jas išėjo Takeris ir Vilsas.

– Na, pone Skotai, – nutęsė Takeris, – labai gerai, kad jūs dar čia. Nereikės gaišti laiko važinėjimui.

– Susitikau ponią Nolan.

– Ačiū, kad užsukote, ponia Nolan, – pasisveikino Vilsas. Takeris buvo drūtas ir žemo ūgio, o Vilsas – ištįsęs ir pakumpęs, visa savo laikysena labiau primenantis gerbiamą profesorių. Iš tų dviejų detektyvų jis buvo jautresnis, ir pro jo akis nepraslydo, kad Amelija sukrėsta. – Ponia, jums negera?

– Nieko baisaus. Tiesiog buvo siaubinga diena.

– Taip. Mes suprantame, kaip jus apsunkinome, prašydami pas mus atvykti, juolab tokiu vėlyvu metu.

– Niekis. Jei tik galiu, mielai padėsiu.

– Netrukus su jumis pasikalbėsime, – užtikrino Vilsas.

– Bet pirmiausia – su ponu Skotu, – Takeris truktelėjo aukštyn, ar bent bandė truktelėti, kelnių diržą ir kreivai vyptelėjo Dosonui. – Jau ketinome pas jus važiuoti.

– Jūsų paslaugoms. – nors tonas buvo žaismingas, detektyvo šypsnys Dosonui pasirodė pikta lemiantis.

– Ar pažįstat tokį Rėjų Deilą Hafmaną?

– Pavardė man visiškai negirdėta.

– Jūs dėl to tikras? – kiek švelnesniu tonu paklausė Vilsas.

– Visiškai. O kas jis?

– Recidyvistas, – atsakė Takeris. – Turime jį čia kameroje. Per kalėjimo „telegrafą“ jis sužinojo, – nors užmušk nesuprantu, kaip jie tai sugeba, – taigi, jis nugirdo, kad apklausiame jus dėl panelės De Marko nužudymo, ir pasiūlė tartis.

– Dėl ko tartis?

Vilsas įsiterpė:

– Kad mainais už informaciją apie jus panaikintume jam kaltinimus.

– Atleiskit, bet tas žmogus jus mausto. Aš jo nė nepažįstu.

Takeris vyptelėjo, jau neslėpdamas piktdžiugos.

– O jis kalba kitką.

– Man nusispjaut, ką jis ten kalba.

– Ir be reikalo, – Takeris prisiartino prie Dosono ir įsmeigė į jį piktą žvilgsnį. – Tai va: Rėjus Deilas tvirtina vieną praeitos savaitės vakarą River gatvėje pardavęs jums krūvą narkotikų.

Dosonui leido vieną kartą paskambinti. Jis surinko Hedlio numerį.

– Dabar negaliu kalbėti. Turim svečių. Nosį kutena kabernė kvapas, kepsniai jau ant grotelių, Eva maišo salotas.

– Praeitą naktį nužudyta Amelijos Nolan vaikų auklė.

Dosonui pasirodė, kad jis girdi, kaip sukasi krumpliaračiai Hedlio galvoje.

– Luktelėk.

Kol Hedlis nuėjo įspėti Evos ir svečių, kad vakarienė vėluos, Dosonas dirstelėjo per petį. Detektyvai buvo per tokį atstumą, kad negalėjo girdėti, ką jis kalba, bet akylai jį stebėjo. Takeris tapšnojo savo atsikišusį pilvą. Tarsi tai būtų policininko lazda, skirta bausti ir bauginti.

Dosonas nebuvo tikras, kiek detektyvai jam leis kalbėtis, todėl, kai Hedlis vėl atsiliepė, įspėjo:

– Turiu nedaug laiko, todėl klausyk ir nepertrauk.

Pagal ant sienos kabantį didžiulį laikrodį, jis užtruko šimtą dvidešimt aštuonias sekundes, per kurias glaustai papasakojo apie kelių pastarųjų dienų įvykius, papildydamas faktais, kuriuos nuslėpė per ankstesnius pokalbius.

Kai užbaigė, Hedlis tesugebėjo išstenėti:

– Jėzau.

– Taip. Nutikimas su rankiniu laikrodėliu Ameliją išgąsdino, nes ji suprato, kad ją seka.

– Tu.

– Ne aš. Ji tą pajuto dar prieš man pasirodant. Dar buvo nuotraukos. – Dosonas papasakojo Hedliui ir apie jas, ignoruodamas priekaištus, kad apskritai sugalvojo fotografuo-

ti. – Mes ir dabar nežinom, kur jos dingo. Sulopytas kamuolys – irgi mįslė.

– Sakei, kad Stefė vairavo Amelijos mašiną ir vilkėjo jos lietaus apsiaustą.

– Labai krintantį į akis. Be to, buvo užsimaukšlinusi gobtuvą. Buvo tamsu, pylė kaip iš kibiro. Iš nugaros ją lengvai galėjo supainioti su Amelija.

– O Dirkas dingo nežinia kur.

Dosonas staiga iškvėpė:

– Tokie tad reikalai. Ką manai?

– Atsakymą jau žinai.

Taip, žinojo.

– Amelija nenori to pripažinti, bet išsigando. Nuojauta manęs neapgauna.

– Negalim atmesti, kad klystam, – balsu svarstė Hedlis. – Gal mergina kam perėjo kelią, ir tas kažkas ją nugalabijo.

– Gal ir įmanoma, bet jei Stefė ir turėjo priešų, ji nė žodeliu apie tai neužsiminė. Užtat puikiai žinom, kad Amelija priešą tikrai turėjo.

– Gerai, tarkim, Džeremis gyvas. Ką išloštų nužudęs savo buvusią žmoną?

– Atgautų vaikus.

– Velnias, – nusikeikė Hedlis. – Tik to ir trūko.

– Jis kartą Amelijai sakė bet kuria kaina išsikovosiantis, kad sūnūs būtų su juo.

– Beje, paskambinau į Vesono gimtojo miesto laikraštį, suvaidinau kietą agentą ir paprašiau, kad man persiųstų elektroniniu paštu jo tėvų nekrologą. Kaip reikiant juos spustelėjau. Aiškinau apie nacionalinį saugumą ir taip toliau. Tai va, šiandien popiet tą nekrologą gavau. Buvo ir nuotrauka – maloni pora, nufotografuota dvidešimt penktųjų vedybų metinių proga. Moters suknelės korsažas puoštas rožėmis.

– Ne Karlas ir Flora.

– Tikrai ne.

– Ir net jei Džeremis buvo jų tikras sūnus, jį užaugino ne jie.

– Matyt.

Daugiau nieko šia tema pasakyti neišėjo, nes Takeris uždėjo Dosonui ant peties ranką ir burbtelėjo:

– Minutė.

– Turiu baigti, – pasakė į ragelį Dosonas.

– Jau nebėra kur skubėti. Eva niršta, bet jai praeis. Visada praeina. – Akimirką patylėjęs, Hedlis pridūrė: – Reikia tą Dirką surasti.

– Kad jau taip... Manau, tau vertėtų atvykti.

– Į Savaną?

– Jei Dirkas yra Džeremis, juk norėsi jį susekti ir pričiupti, ar ne?

– Gali neabejoti. Rytoj iš pat ryto paskambinsiu Knucui ir paprašysiu, kad imtų telkti pajėgas.

– Gal spėtum atvykti dar šįvakar?

– *Šįvakar?*

– Dėl dviejų neatidėliotinų priežasčių. Pirma: reikia, kad kas nors saugotų Ameliją.

– Maniau, pats tuo užsiimsi. O antra priežastis?

– Reikia sumokėti už mane užstatą.

Dar prieš padėkodamas Hedliui, kad jį ištraukė iš kalėjimo, Dosonas paklausė, ar Ameliją saugo.

– Vakar, iškart po tavo skambučio, pasikalbėjau su Knucu. Jis turi žmonių, kuriuos prireikus naudoja apsaugai. Tokių lyg ir laisvai samdomų. Organizavo apsaugą Amelijai. Tiesą sakant, tai mergina, bet Knucas tikina, kad ji viena geriausių.

– Tai va, kai Amelija išėjo iš šerifo biuro, ją pasekė. Ji nukeliavo tiesiai į savo butą, kur praleido naktį be jokių nutikimų. Išėjo šįryt aštuntą. – Hedlis dirstelėjo į savo laikrodį. – Maždaug prieš dešimt minučių.

– Vadinasi, jai viskas gerai?

– Juk sakiau.

– O berniukai?

– Berniukų su ja nebuvo.

– Turbūt jie pas Amelijos kolegą iš muziejaus. Ji užsiminė, kad įkurdins juos ten. Manau, vaikams taip bus geriau. Vis dėlto reikia, kad kas nors saugotų ir tuos namus. – Dosonas pajuto, kad Hedlis jį smalsiai stebi. – Kas?

– Turint omeny, kad tu ką tik ištrūkai iš cypės, labai jau rūpiniesi ta našle ir jos dviem vaikais.

– Jeigu jiems kas nutiktų, gausi atsakyti, kad neperspėjai vietos policijos dėl galimo Džeremio prisikėlimo iš mirusiųjų.

Kiek susierzinęs, Hedlis atšovė:

– Vienas iš Knuco savanorių jau stebi to muziejininko namus. Nuraminau?

– Ko nesakei?

– Buvau labai užsiėmęs. Reikėjo ištraukti tave iš belangės.

– Beje, ačiū.

Hedlis tik šnypštelėjo.

Dosonas kalbėjo toliau:

– Iš tikrųjų nelabai išsigandau, kad man oficialiai pateiks kaltinimus. – Jis praleido kalėjime nemalonią naktį – laimė, ne vienoje kameroje su Rėjum Deilu Hafmanu. Būtų jį mielai prismaugęs, jei tas būtų pakliuvęs jam į rankas. – Tik laiko klausimas. Mane vis tiek būtų netrukus išleidę.

Hedlis mostu parodė Dosonui mašiną, išsinuomotą Savanos oro uoste.

– Kodėl taip manai?

– Todėl, kad jie neturi prieš mane jokių įkalčių.

Hedlis nuotoliniu raktu atidarė mašinos dureles. Jiedu įsėdo į mašiną, Hedlis tuojau pat įjungė variklį.

– Dėl neteisėto narkotikų laikymo ar dėl nužudymo?

– Aišku, kad dėl Stefės nužudymo.

Hedlis uždėjo ranką ant pavarų svirties ir tylėdamas žvelgė į Dosoną, tarsi klausdamas dėl kito jam galbūt pateikto kaltinimo.

– Gerai jau, nusipirkau iš to Rėjaus Deilo piliulių. Vakar, kai ėjau persirengti, mane lydėjo tas naujokas detektyvas. Dar visai žalias, jam buvo lengva užkalbėti dantis. Čiupau buteliuką su tabletėmis nuo naktinio stalelio, o kai jis leido man nueiti į tualetą, išbėriau visas į unitazą.

– Koks tu gudrus, – Hedlis, piktai niurnėdamas sau po nosim, išvairavo iš aikštelės.

– Gal jau aprimtum? – ramino Dosonas. – Juk tai tik...

– Žinau. Radau tų tablečių atsargą tavo bute.

– Ką? Įsibrovei į mano butą?

– Nereikia čia to teisuoliško pasipiktinimo ir kalbų, kad nesi narkomanas.

– Aš ir nesu narkomanas.

– Tikrai? O ko taip dreba rankos?

Dosonas vylėsi, kad niekas nepastebės.

– Klausyk, man tik reikia kaip nors nuimti įtampą.

– Dėl ko ta įtampa?

Dosonas akimirką patylėjo, o paskui išrėžė:

– Nevartoju nieko, ko negautum vaistinėje su daktaro receptu.

– Tai kurių galų neperki su receptu, o apsirūpini iš gatvės tipų, ir dar tokių kaip Rėjus Deilas? Dievai žino, ko į jas pridėta.

Dosonas jau ketino atsikirsti, bet širdyje nebuvo tikras, kad tabletės, kurias geria, nėra kenksmingos. Jam svarbiausia, kad jos veikė. Svaiginimasis buvo efektyvus ir trumpalaikis, bet Dosonui atrodė, kad net akimirka be košmarų verta rizikos. Bala nematė, kad vartoja neaiškios kilmės preparatus.

– Aš atsargus, – murmtelėjo.

– Kurgi ne. Perki tik iš patikimų ir dorų narkotikų pardavėjų.

Dosonas neatsakė į krikštatėvio sarkastišką pastabą, nes žinojo, kad tas teisus. Jis suprato, kad elgiasi visiškai neatsakingai. Todėl nė nebandė teisintis.

– Dabar suk į dešinę. Viešbutis už kvartalo kairėje.

Išvykdamas į Sent Neldos salą, Dosonas pasiėmė tik daiktus, kurių jam galėjo prireikti gyvenant prie jūros. Iš viešbučio neišsiregistravo, ir dabar dėl to džiaugėsi. Paliko Hedlį vestibiulyje, o pats pakilo į numerį nusiprausti ir persirengti. Po penkių minučių jau vėl buvo vestibiulyje, o dar po dešimties jiedu įėjo į teismo salę.

Keturioliktas skyrius

Teismas pradėjo darbą tuoj po devynių. Teisėja pasakė, kad tikisi, jog visi smagiai praleido šventinį savaitgalį, o paskui paklausė Vilardo Strongo advokato, ar jis pasirengęs pradėti kryžminę liudytojos apklausą.

Maikas Glisonas atsistojo.

– Pasirengęs, jūsų kilnybe.

Į salę atlydėjo Ameliją. Jau sėdantis į liudytojo vietą, jai priminė, kad yra davusi priesaiką.

Sėdėdamas šalia Dosono salės gale, Hedlis bambėjo:

– Kas tau pirmiausia krito į akis? Jos protas, kuklumas ar savitvarda?

Dosonas nieko neatsakė. Maikas Glisonas pradėjo ataką, klausdamas Amelijos, ar dar iki susipažindama su Vilardu Strongu jau buvo susidariusi apie jį nuomonę.

– Nesuprantu, ką turite omenyje.

– Paaiškinsiu, ką, ponia Nolan. Jūsų vyras grįžta iš karo. Akivaizdu, kad kenčia nuo potrauminio streso. Ką darote jūs? Padrąsinate jį? Guodžiate? Stengiatės būti kantri ir meili? Ne. Jūs paliekate jį ir dar pasiimate sūnus.

Džeksonas kaipmat pašoko iš vietos:

– Prieštarauju!

– Argi ne tiesa, ponia Nolan, jums labai nepatiko, kad vyras nuo jūsų nusisuko, o ypač erzino jo draugystė su ponu Strongu, todėl jus apėmė...

– Jūsų kilnybe...

– ...piktdžiugiškas pavydas?

Teisėja keliskart stuktelėjo plaktuku ir pareiškė palaikanti Džeksono prieštaravimą.

Bet tai buvo tik pradžia. Nieko nepaisydamas, Glisonas ir toliau bandė priversti suabejot Amelijos patikimumu ir padorumu. Jos pastangas nutraukti santuoką jis pavadino *žiauriomis* ir *savanaudiškomis*.

Atkakliai Ameliją klausinėjo apie tuos du kartus, kai buvo susitikusi su kaltinamuoju, – per Hanterio gimtadienį ir tą dieną, kai ieškodamas Džeremio jis atėjo į jos namus mieste. Pasitelkęs šiuos incidentus, Glisonas bandė Ameliją diskredituoti, stengdamasis įtikinti, kad Amelija linkusi isterikuoti arba turėjo nusikalstamų ketinimų.

Klaidingai pasirinkta strategija. Amelija laikėsi ramiai. Nerodė susinervinimo, net ir pabrėždama, kad Vilardas Strongas kėlė rimtą grėsmę jai ir jos vaikams.

Galiausiai advokatas, matyt, suprato, kad jos savitvarda daro kur kas didesnį įspūdį nei jo teatrališki gestai. Kad šitaip tik dar labiau suerzins prisiekusiuosius, ir jie tik dar labiau ims Ameliją užjausti. Po valandos, taip nieko ir nepešęs, Glisonas užbaigė apklausą, pareikšdamas teisėjai, kad daugiau klausimų Amelijai neturintis.

Amelija nulipo nuo pakylos, ir teismo sekretorius išvedė ją pro tas pačias duris kaip ir anksčiau.

Dosonas sušnibždėjo „eime“, ir su Hedliu išėjo pro duris teismo salės gale.

Pamatė Ameliją koridoriuje. Rankose ji turėjo mobilųjį telefoną ir rinko numerį, o tada pastebėjo juodu. Iš nuostabos nusvarino rankas.

– Jus išleido iš kalėjimo?

– Atrodo, nusivylėt?

Hedlis žingtelėjo į priekį ir atkišo dešinę ranką.

– Ponia Nolan, Garis Hedlis.

Amelija šaltokai spustelėjo jam ranką.

– Jūs jo advokatas?

– Antros kartos šeimos draugas. Ir dar jo krikšto tėvas, bet prašau manęs dėl to nesmerkti. – Draugiškas Hedlio šypsnys liko be atsako.

Dosonas galva linktelėjo teismo salės pusėn.

– Puikiai laikėtės.

– Tai nebuvo talentų konkursas.

– Taip, žinau, – kaip ir Amelija, trumpai nukirto Dosonas. – Turėjau omeny, jūsų orus santūrumas buvo efektyvesnis negu pompastiškos Glisono tirados.

– Man svarbu tik tai, kad viskas baigta. O dabar, jums leidus... – Amelija pabandė juos apeiti, bet Dosonas žingtelėjo į šoną ir užtvėrė jai kelią.

– Kur susiruošėt?

– Pasiimti vaikų.

– Ar jiems viskas gerai?

– Ne, negerai, – Amelija atmetė atgal plaukus ir užkišo už ausies neklusnią sruogą, o tai buvo ženklas, kad teismo salėje parodyta savitvarda ima ją apleisti. – Vaikai vis klausinėja, kur aš, kada ateisiu jų pasiimti Jie supranta, kad kažkas negerai, bet nežino kas, ir toji nežinomybė juos gąsdina. Ypač Hanterį, nes jis ne pagal amžių nuovokus. Kada nors vis tiek turėsiu jiems pasakyti, kad jų mylima auklė negyva, – Amelijos balsas virptelėjo, ir ji tai pabandė nuslėpti atsikrenkšdama. – Man metas.

Šįkart Dosonas nebandė kūnu jai užtverti kelio, bet jausmingai ištarė Amelijos vardą.

Ji atsisuko, visa savo kūno kalba spinduliuodama priešiškumą.

– Jei jau taip vaikotės gerų istorijų, kodėl jums neparašius apie save?

– Aš neįdomus.

Amelija kandžiai nusijuokė.

– O, net labai įdomus. Paslaptingas, nepastovus ir kupinas prieštaravimų. Ir dar...

– Kas?

– Neslėpsiu. Manau, kad tų tablečių, kurias geriat, daktaras neišrašė.

Balsu jis dėl to nė už ką neprisipažintų, juolab teismo rūmuose. Vis dėlto linktelėjo galva.

Amelija švelniai, bet su kartėliu ištarė:

– Taigi.

Kai jau pasisuko eiti, jos rankoje suvibravo mobilusis. Moteris žvilgtelėjo į ekraną ir tuojau pat atsiliepė:

– Pareigūne Takeri? – akimirką klausėsi, o jos veidas tolydžio balo. – Kur jį radot?

Dosonas kaipmat prišoko prie jos, šnibždėdamas:

– Dirką?

Amelija pakėlė į Dosoną akis ir linktelėjo.

– Supratau, – pasakė Takeriui. – Praneškite man, kai...

– Atsiprašau, ponia Nolan, – Hedlis paėmė iš jos telefoną, prisidėjo prie ausies ir ryžtingai patraukė prie liftų. Dosonas išgirdo jį sakant: – Pareigūne, aš Garis Hedlis, ponios Nolan draugas ir FTB agentas. Mes jau važiuojam. Prašom ten mūsų palaukti.

Amelija jautėsi sukrėsta ir visiškai sutrikusi.

Po bemiegės nakties, kurią praleido žingsniuodama po kambarį, vartydamasi lovoje ir kūkčiodama dėl to, kas nutiko Stefei, net sudrebėdavo pagalvojusi, kad auka turėjo būti ji. Amelija karštai meldėsi ir net derėjosi su Dievu, prašydama, kad apsaugotų jos vaikus.

Ji nesiliovė smerkusi Dosono Skoto už nesibaigiančias apgavystes, ne visos tiesos sakymą ir nutylėjimus, nors tuo pat metu jos pojūčiai išdavikiškai priminė jo nuogo kūno prisilietimą, jo susijaudinimą, geidulingus bučinius ir jos pačios karštą atsaką.

Paryčiu jai vis dėlto teko nustumti visus šiuos išgyvenimus į šalį ir susiimti, kad deramai atrodytų teisme. Iš esmės ne-

buvo taip baisu, kaip ji manė. Maikas Glisonas ją vertė basą vaikščioti per karštas anglis, bet ji, kaip ir visi susirinkusieji salėje, suprato, kad tai tebuvo desperatiškas bandymas ją apjuodinti, o ne jo nuoširdus įsitikinimas. Jai kone pagailo Vilardo Strongo, priversto sėdėti ir žiūrėti, kaip jo reikalai prastėja, o ne priešingai.

Tačiau viskas jau baigta, ir nebereikia daugiau dėl to sukti galvos. Amelija norėjo pasiimti vaikus, grįžti į paplūdimio namą ir pliuškentis jūroje. Svajojo apie vėjelį, kedenantį plaukus, ir druskos skonį ant lūpų. Norėjo juoktis ir drauge su sūnumis žaisti smėlyje. Bet net ir šie susikurti viliojantys vaizdai nepadėjo atsikratyti širdies nerimo.

Džiaugsmą dėl to, kad jau nebereikės liudyti teismo procese, smarkiai temdė Stefės nužudymas. Amelija vis suko galvą, kaip auklės dingimą reikės paaiškinti berniukams, kaip jiems pasakyti tiesą, kartu neįskiepijant vaikams mirties baimės.

Amelija tikėjosi, kad sūnūs jau bus pamiršę Dosoną ir jai nebereikės su jais apie jį kalbėtis.

Vis dėlto jai nedavė ramybės Dosono gebėjimas išdygti tada, kai ji mažiausiai to tikisi. Kaip kad nutiko teismo rūmų koridoriuje. Kameroje praleista naktis Dosonui nepraėjo be pėdsakų: akys įdubusios, išsekęs. Ir vis dėlto velnioniškai patrauklus. Jį pamačius, Amelijai padažnėjo pulsas, nors buvo tvirtai nusprendusi likti abejinga.

Dar keisčiau, kad tas pagyvenęs vyriškis, prisistatęs Dosono draugu ir krikštatėviu, pasičiupo jos mobilųjį ir ėmėsi nurodinėti.

Po šitiek per trumpą laiką ją užgriuvusių sukrečiančių įvykių, įžengusi į teismo rūmus, kurie prieš jos pačios norą jau darėsi gerai pažįstami, Amelija vėl atsidūrė Hedlio ir Dosono draugijoje.

Vykdydamas nurodymą, šerifo padėjėjas Takeris laukė jų vestibiulyje, ten pat, kur vakar ji kalbėjosi su Dosonu.

Detektyvas iškart jį užkalbino:

– Turbūt jaučiatės čia kaip namie?

Dosonas ignoravo kandžią pastabą ir nieko neatsakė.

Takeris mandagiai linktelėjo Amelijai, o tada pasisuko į pagyvenusį vyriškį.

– Jūs agentas Hedlis?

Hedlis paspaudė detektyvui ranką ir pateikė savo pažymėjimą.

Grąžindamas dokumentą, Takeris paaiškino:

– Tiriant De Marko bylą, šerifo biuras bendradarbiauja su Savanos policijos departamentu. Jei papildomai prireiks pagalbos, pasitelksime ir Džordžijos tyrimų biurą. Kodėl čia kišasi FTB?

– Ne FTB. Tik aš. Veikiu kaip ponios Nolan draugas.

– Šit kaip, – Takeris skeptiškai nužvelgė Hedlį, o tada kreipėsi į Ameliją: – Pakviečiau jus atvykti, nes, manau, jums bus įdomu sužinoti, kad Dirko pavardė – Arnsonas. Atsivežėm jį čia, dabar jį apklausia Vilsas.

– Kur jį radot? – paklausė Dosonas.

– Čia, Savanoje. Savaitei išsinuomotame bute, bet gana tvarkingame.

Įsiterpė Amelija:

– Stefė man sakė, kad Dirkas dirba prieplaukoje.

– Jo sritis – elektroninės sistemos, – patikslino Takeris. – Įmantrūs moderniųjų technologijų daikčiukai. Susisiekėme su jo darbdaviu ir tikriname šią informaciją.

Žodis „elektronika" Amelijai sukėlė nemalonių prisiminimų – juk tai sritis, glaudžiai susijusi su Džeremio darbo pobūdžiu. Ji pastebėjo, kad ir Dosonas sukluso. Jis pasėjo jai galvoje mintį, kad Džeremis gali būti gyvas, tik pasivadinęs Dirku. Jei taip, vien nuo minties, kad jis dabar yra su ja po vienu stogu, jai pasidarė sunku kvėpuoti.

Hedlis paklausė:

– Ar tas Dirkas turi kokį asmens dokumentą?

– Floridos Valstijos vairuotojo pažymėjimą, du tūkstančiai devintųjų fordo pikapo draudimo kortelę, vieną kreditinę ir vieną degalų kortelę. Viskas teisėta ir dar galioja.

– Jis linkęs bendradarbiauti? – paklausė Dosonas.

– Daugiau ar mažiau. Jį sulaikę šerifo padėjėjai sako, kad bjauriai juos iškeikė. Greičiausiai dėl to, kad Floridoje išduotas jo sulaikymo orderis.

– Už ką?

– Už nesumokėtas parkavimo baudas.

– Parkavimo baudas?

Detektyvas klausiamai pažvelgė į Dosoną.

– Kas? Tikėjotės ko kito?

– O jūs – ne?

Takeris gūžtelėjo pečiais.

– Kai padėjėjai Dirkui paaiškino jį sulaikę ne dėl nesumokėtų baudų, jis pareiškė nesuprantantis, apie ką jie norintys su juo kalbėtis.

– Jis neigia pažinojęs Stefę?

– Ne. Pripažino, kad buvo keliskart susitikę, bet prisiekinėja nė nežinojęs apie jos nužudymą, iki jam to nepasakę detektyvai.

– Juk pranešė per žinias, – nenusileido Dosonas.

– Mes irgi jam tai sakėme, bet jis užsispyręs tvirtina nieko nežinojęs. Be to, pateikė alibi tai nakčiai, kai nužudyta mergina. Sako, dar su keliais vyrukais darbavęsis jachtoje, prišvartuotoje pietiniame Sent Neldos salos doke. Dieną, kai buvo nužudyta panelė De Marko, jie į salą neplaukė dėl audros. Baiminosi, kad negalės sugrįžti, o saloje neturėjo kur apsistoti. Dirkas sako, kad spėjamu nužudymo metu jis savo bute lošė su draugais pokerį. Pasakė mums tų draugų vardus. Dabar jų ieškome, bet jis aiškina, kad vakar jie išvyko į Naująjį Orleaną, ten jiems pasiūlė darbą.

– Naktis, praleista prie pokerio stalo, ir staiga dingę draugai?

Šįkart detektyvas buvo linkęs Dosonui pritarti.

– Ir man įtartina. Pasikalbėjom su kelto į Sent Neldą kapitonu. Kai jam apibūdinome Dirką, iškart suprato, apie ką kalba. Sakė, ne kartą matęs tą vyruką denyje. Vis dėlto nepri-

simena, ar matė Dirką kelte sekmadienį. Dėl prasto oro visą dėmesį buvo sutelkęs laivui suvaldyti, o paskui nutarė išvis likti prieplaukoje. Taigi kapitonas negali tvirtai atsakyti, ar Dirkas kėlėsi tądien keltu, ar ne. Be to, jachtos savininkai dabar yra Šiaurės Karolinoje. Dirkas galėjo į ją patekti ir moka ją valdyti net ir kai jūra audringa, nes pats buvo ten instaliavęs kelias išmanias apsaugos priemones.

– Bandot pasakyti, jam nereikėjo kelto, kad nuplauktų į salą ir iš jos grįžtų.

– Taip. Mes kruopščiai viską patikrinsim, – užtikrino Takeris. – Jis prisipažįsta, kad ilgai vienoje vietoje neužsibūna ir dažnai keičia darbus, keliaudamas išilgai rytinės pakrantės. Jo „nuolatinis" adresas – pašto dėžutė Floridoje.

Amelija, Dosonas ir Hedlis susižvelgė.

Dosonas vėl paklausė Takerio:

– Ar jis turi randą ant galvos?

– Randą?

– Lopinėlį be plaukų, likusį po sunkaus sužeidimo.

– Kokius vėjus čia kalbat?

Dosonui dar nespėjus paaiškinti, kodėl uždavė tokį klausimą, įsikišo Hedlis:

– Ponia Nolan Dirko iš pavardės nepažįsta, bet gal pažintų iš išvaizdos? Jei taip, gali būti, kad man teks įsikišti į jūsų tyrimą. Ar ji gali į tą Dirką pasižiūrėti?

Takeris pakvietė visus tris prieiti prie durų.

– Kuo galėdami talkinsime.

– Nenoriu, kad jis mane pamatytų, – įspėjo Amelija.

– Nepamatys. Jis apklausų kambaryje. Ten yra vienpusis langas.

Ketveriukė įėjo į didelį kabinetą, kuriame darbo vietos viena nuo kitos atskirtos pertvaromis. Darbuotojai buvo užsiėmę kas kuo, bet visi metė savo darbus ir žiūrėjo, kol ketveriukė perėjo patalpą. Takeris išvedė juos į steriliai tvarkingą koridorių. Čia jie pasuko į kairę ir išėjo į kitą, panašų į ankstesnį, atrodytų, nesibaigiantį koridorių.

Susigretinęs su Amelija, Takeris paklausė:

– Ar panelei De Marko Dirko dėmesys buvo malonus?

– Susidariau įspūdį, kad taip, – atsakė Amelija. – Ji laukdavo pasimatymų su Dirku.

– Ar kada užsiminė, kur jiedu susitikdavo?

– Mikio užeigoje. Tai vienintelė per naktį Sent Neldoje veikianti pasilinksminimo įstaiga.

– Todėl nuo jos mes ir pradėjom. Nei pats Mikis, nei kuris iš jo darbuotojų neprisimena, kad būtų ją ten matę su mūsų apibūdintu vyru.

Amelija sumišusi papurtė galvą.

– Nė neįsivaizduoju, kur dar jiedu galėjo leisti laiką.

– Mes spėjame, kad jachtoje. Juk akivaizdu. Matyt, Dirkas norėjo padaryti panelei įspūdį. Bet kai jo paklausėme, ar buvo pasikvietęs merginą į laivą, jis paneigė. Spėju, todėl, kad bijo prarasti darbą. Jeigu jo alibi nepasitvirtins, gausime kratos orderį, – susimąstęs Takeris pasitrynė smakrą. – Radome jos rankinuką su pinigais ir kredito kortelėmis. Jokių seksualinės prievartos požymių.

– Svarstote, koks galėjo būti Dirko motyvas? – paklausė Dosonas.

– Dirko ar kieno nors kito. Smūgis suduotas su tokia jėga, kad akivaizdu, jog nusikaltėlis stengėsi ją nužudyti. Tik dar neišsiaiškinome, kodėl. – Takeris mostelėjo ranka, rodydamas, kad vėl reikia pasukti. – Beveik atėjome.

Jis ėjo pirmas ir sustojo prie durų, kurių viršuje buvo įrengtas kvadratinis langas. Kad prie jo prieitų, Amelijai, regis, dar nebuvo tekę įveikti ilgesnio atstumo. Po minutėlės sustojusi prie durų, ji negalėjo prisiverst pažvelgti pro stiklą.

Takeriui teko ją paraginti:

– Ponia Nolan? Ar atpažįstate?

Amelija giliai įkvėpė ir pasuko galvą į langą.

Vyras sėdėjo prie stalo ir kalbėjosi su detektyvu Vilsu. Kaip sakė Stefė, jis buvo užsiželdinęs barzdą. Rankos nuo riešų iki pat trumpų marškinėlių rankovių išmargintos įmantriomis

tatuiruotėmis. Plaukai nukirpti taip trumpai, kad kaukolė atrodė it aptraukta plonu voratinkliu.

Amelija atsirėmė į sieną ir su palengvėjimu iškvėpė:

– Čia ne jis.

Dosonas ir Hedlis taip pat priėjo arčiau ir pažvelgė pro langelį.

Takeris visiškai sutriko.

– Ne *jis*? O ką čia tikėjotės pamatyti?

Jausdamasi kaip paskutinė kvailė, Amelija išlemeno:

– Pamaniau... jeigu jį pamatysiu, gal atpažinsiu. Atleiskit, nepažįstu. Niekada nesu to žmogaus mačiusi. Atleiskite, kad sugaišinau, šerifo padėjėjau Takeri. Labai prašau mane ir toliau informuoti apie tyrimo eigą. Noriu, kad Stefės žudikas būtų sučiuptas.

– Sučiupsim, – Takeris atkištu nykščiu parodė į vienpusį langą. – Gal net jau sučiupome. Perkratėm visus panelės De Marko daiktus ir apieškojome jūsų mašiną. Kai ką pasiėmėm ir atidavėm į laboratoriją ištirti.

– Daug kas yra važiavęs mano mašina. O ir mano mažieji prisineša ten visokių daiktų.

– Puikiai suprantu. Ar neprieštarautumėt, jei paprašyčiau jūsų ir vaikų plaukų bei seilių mėginių, kad galėtume ištirti?

– Neprieštarauju.

Takeris klausiamai dirstelėjo į Dosoną.

– Jūsų irgi prašyčiau.

Dosonas iškėlė rankas į viršų.

– Labai prašom.

– Gal ir neprireiks, – tarsi nenorom pratarė Takeris. – Aš jums pranešiu.

Vėl pasisukęs į Ameliją, detektyvas tarė:

– Man labai nemalonu, kad jums tenka visa tai patirti... turint galvoje jūsų vyrą... ir tai, kad šįryt davėte parodymus Strongo teisme.

– Ačiū, bet su šiuo reikalu jau baigta. – Amelija trumpai patylėjo. – Kažin, ar pati rasiu iš čia išėjimą.

Takeris užuominą suprato, ir jie vėl leidosi į susikertančių koridorių labirintą. Takeris nuvedė trijulę prie pat vestibiulio durų, palaikė, kol Amelija išėjo, ir dar kartą padėkojo, kad rado laiko atvykti. Pati nesuvokdama, ji pasuko prie išėjimo. Dosonas ėjo greta, o Hedlis – jiems iš paskos.

Dosono versija patyrė visišką fiasko. Galimybė, kad Džeremis Vesonas gyvas, buvo labai viliojanti. Taigi Dirkas Arnsonas – ne prisikėlęs Džeremis. Džeremis nesuviliojo ir nenužudė Stefės. Ir nepaėmė nuotraukų iš po durų kilimėlio, ir nesulopē paplūdimio kamuolio. Ir nestebėjo kiekvieno jos judesio. Jis nekėlė grėsmės. Džeremis *negyvas*. Kitaip manyti būtų klaiku.

Tai kodėl ji nepajuto palengvėjimo?

Viskas turėjo išaiškėti tą pat akimirką, kai pažvelgė į Dirką Arnsoną, bet to *neįvyko*. Amelija instinktyviai jautė, kad ji kažką pražiūrėjo. Kažką gyvybiškai svarbaus. Ji jautė tarp dviejų vyrų tvyrančią įtampą ir girdėdama, kaip jie paslaptingai šnibždasi, prie paradinių durų stabtelėjo.

Nugirdo, kaip Hedlis Dosono paklausė:

– Nusivylęs? O gal džiaugiesi?

– Verčiau tu man pasakyk. Juk tai tu jų apsėstas.

Amelija staiga pasisuko į vyrus. Jie sutriko ir tuojau pat nutilo. Amelija nužvelgė vieną, paskui kitą skvarbiu žvilgsniu, jausdama, kaip sulig Dosono rankinio laikrodžio tiksėjimu joje kyla pykčio banga.

Įrėmusi į jį akis, Amelija griežtai pareikalavo:

– Jau metas paaiškinti man, kokia čia dedasi velniava.

Penkioliktas skyrius

Dosonas ir Hedlis važiavo paskui ją krikštatėvio išsinuomota mašina iki restorano, kur jau buvo ruošiamasi pietautojų antplūdžiui. Net susidarė eilutė pageidaujančių gauti staliuką žmonių. Amelija su vyrais atsisėdo prie apskrito staliuko bare, atskirtame nuo restorano salės. Ten buvo ramu, pritemdytas apšvietimas. Prieblanda teikė privatumo pojūtį ir atitiko jų niūrią nuotaiką.

Amelija ir Hedlis užsisakė šaltosios arbatos.

Dosonas paprašė padavėjos:

– Man viskio su ledu.

Kai toji nuėjo, Hedlio ir Amelijos akyse pasirodė smerkiama išraiška.

– Aš atsižegnojau nuo tablečių. Duokit man truputį laiko.

Kol padavėja juos aptarnavo, nė vienas neištarė nė žodžio. Hedlis į savo arbatą subėrė du pakučius dirbtinio saldiklio, o Dosonas pasukiojo stiklą, kuriame skimbčiojo ledo gabaliukai. Amelija savo stiklo nė nepalietė. Sėdėjo kietai sunertas rankas pasidėjusi ant kelių. Šitaip ji stengėsi save padrąsinti. Dosonas abejojo, ar padės, kai išgirs, ką jie turi jai pasakyti.

Hedlis atsirėmė alkūnėmis į stalo kraštą ir kiek palinko prie Amelijos.

– Ar esat girdėjusi apie Golden Brančą Oregone?

– Ne.

– O apie septyniasdešimt šeštųjų susišaudymą?

– Susišaudymą?

– Tarp kelių teisėsaugos agentūrų ir radikalios grupuotės, besivadinančios „Tikratikiais reindžeriais“, narių.

– Regis, esu apie juos girdėjusi. Vietos teroristai?

– Jūs teisi. Mes išvykome į Golden Brančą su keliais arešto orderiais. Operacija baigėsi katastrofa. Žuvo septyni žmonės: du agentai ir penki grupuotės nariai. Pirmas krito Jungtinių Valstijų maršalo pavaduotojas. Jis stovėjo maždaug per metrą nuo manęs, kai jam į gerklę pataikė kulka.

Hedlis jai smulkiai papasakojo apie operaciją. Tai darė jau keturias dešimtis metų įvairiomis progomis, oficialiai ir neoficialiai, kalbėdamasis su įvairiais žmonėmis. Jam pasakojant, Dosonas stebėjo Amelijos veido išraišką, bandydamas atspėti, ką ji galvoja.

Kai Hedlis pritilo gurkštelėti arbatos, ji pažvelgė į Dosoną, tarsi klausdama: „Kam jis man visa tai pasakoja?“ Bet kai Hedlis prabilo vėl, Amelija sutelkė į jį dėmesį ir nepertraukdama klausėsi.

Hedliui užbaigus, kelias sekundes Amelija tylėjo. Paskui atsikrenkštė ir paklausė:

– Tie du... toji pabėgusi pora...

– Karlas Vingertas ir Flora Staimel. Grupuotės vadai. Blogiausi iš tos šutvės. Jų taip ir nesučiupo.

– Net ir praėjus tokiai daugybei metų?

– Jaučiuosi dėl to nusivylęs ir kaltas, – atsakė Hedlis. – Oficialiai FTB jų vis dar ieško, bet... – Hedlis liūdnai šyptelėjo, – aš – kas kita.

– Kaip manot, kas jiems nutiko?

– Dievai žino. Per pastaruosius septyniolika metų jiems neinkriminuota jokių nusikaltimų, todėl manoma, kad jiedu negyvi.

– O ką žinot apie jų vaiką?

Hedlis metė žvilgsnį į Dosoną, kuris staiga susivokė, kad širdis jam dunksi taip, tarsi šios istorijos klausytųsi pirmą

kartą ir degtų iš nekantrumo sužinoti, koks buvo tolesnis jos personažų likimas.

Hedlis uždėjo delną Amelijai ant pirštų, nervingai gniaužančių servetėlės kraštą po aprasojusiu arbatos stiklu.

– Tiriant jūsų vyro nužudymą, paimtas jo DNR mėginys.

Amelijos krūtinė kilnojosi, atrodė, kad jai trūksta oro. Akyse atsispindėjo įtampa. Ji ištraukė ranką iš Hedlio delno ir vėl sunėrė pirštus.

– Aš tai žinau.

– Bet nežinote, kad Džeremio DNR mėginys sutapo su kitu, jau esančiu mūsų duomenų bazėje, – tyliai pratarė Hedlis. – Paimtu iš namo Golden Branče.

Akimirką Amelija žvelgė, įsmeigusi į Hedlį akis. Po kelių nesėkmingų bandymų prabilti pagaliau paklausė:

– Argi tai įmanoma?

– Mes vis dar ieškom atsakymo į klausimą „kaip?“. Žinome, kad Vesonai – ne tikrieji Džeremio biologiniai tėvai. Golden Branče paėmėm Floros Staimel DNR mėginį. Ji buvo tikroji Džeremio motina.

– Negalit būti dėl to tikri.

– DNR nemeluoja.

– Džeremio mėginiai paimti praėjus beveik keturiems dešimtmečiams, be to, visai kitame šalies regione.

Dosonas suprato, kad ginčyti biologinius faktus beprasmiška. Amelija taip pat.

Kiek nusiraminusi, ji tarė:

– Net jei tiedu nusikaltėliai ir buvo Džeremio tėvai (aš tuo netikiu), jis negalėjo to žinoti.

– Yra didelė tikimybė, kad žinojo, – paprieštaravo Hedlis. – Ar kada matėt jo gimimo liudijimą?

– Originalas sudegė per gaisrą.

– Taip, sudegė. Todėl, stodamas tarnauti jūrų laivynan, jis pateikė liudijimo kopiją. Ji lengvai galėjo būti suklastota. Gal kada užsiminė jums, kad buvo įvaikintas?

– Ne.

– O gal pastebėjot, kad jam kyla klausimų dėl tėvų?

– Niekada. Apie jo tėvus...

Kai Amelija staiga nutilo, Hedlis švelniai ją paragino:

– Kalbėkite.

Amelija akimirką dvejojo, bet paskui atsakė:

– Kalbos apie jo tėvus buvo tabu.

– Ir jūsų tai neverčia susimąstyti?

Dosonui buvo akivaizdu, kad Amelija instinktyviai priešinasi Hedlio klausimo logikai ir pateikė vienintelį jai likusį argumentą.

– Koks skirtumas, kas buvo Džeremio tėvai? Kas kita, jei jis būtų gyvas, bet jo jau nėra.

Hedlis nei pritarė, nei paneigė. Dosonas taip pat. Vis dėlto jų tylėjimas buvo iškalbingesnis už bet kokius žodžius.

Galiausiai Hedlis pratarė:

– Aš vis dėlto pamėginsiu rasti ryšį. Jei toks apskritai yra – tarp Vesonų ir Karlo su Flora. Praėjo keli dešimtmečiai, pėdsakai seniai ataušę. Sprendžiant iš dokumentų ir ataskaitų apie tą gaisrą, visas Vesonų gyvenimas, tikras ar išsigalvotas, supleškėjo liepsnose. Be to, man lieka vis mažiau laiko. Po poros savaičių oficialiai išeinu į pensiją.

– Kodėl jums viso to nepamiršus?

Hedlis susižvelgė su Dosonu.

– Jūs ne pirma manęs to klausiate. – Prieš atsakydamas į klausimą, Hedlis pamąstė. – Mano gyvenimą temdo kartėlis, kad nepavyko sučiupti Karlo ir Floros. Paskui aš sužinojau apie jų sūnų Džeremį, o tai jau buvo naujas posūkis senoje byloje. Kaip teisėsaugos pareigūnas, negaliu to ignoruoti.

– Net jei Džeremis negyvas?

– Nužudytas, bet nėra kūno? – Hedlis susiraukė. – Tai žiojinti tyrimo spraga, Amelija, didžiulė nežinomybė, į kurią negaliu numoti ranka. Ši istorija man prasidėjo tą dieną Oregone. Negaliu jos užmiršti, nepadėjęs taško.

– Istorija, – Amelija pasisuko į Dosoną. – Dabar man aišku, kodėl taip manimi susidomėjot. Turbūt labai nekantravot

išsiaiškinti, ką žinau apie Džeremio praeitį. Juk dėl to jūsų straipsnis būtų dar įdomesnis, tiesa? Dabar suprantu, kodėl klausinėjot apie Džeremio vaikystę ir tėvus.

– Tikėjausi, kad jūsų atsakymai patvirtins jo kraujo ryšį su Vesonais.

– O gal kaip tik stengėtės įrodyti, kad jis – Karlo ir Floros meilės vaisius.

– Šito aš tikrai nesiekiau.

– Manot, patikėsiu?! Toks puikus dramatinis jūsų straipsnio akcentas.

– Aš ne...

– O tie žaidimai su Hanteriu ir Grantu? Stengėtės juose įžvelgti kriminalinių polinkių?

– Dieve brangus!

– Ir, žinoma, aš. Nesistebiu, kad buvot... toks atidus.

– Amelija...

Nelaukdama, kol Dosonas pasakys dar ką nors, Amelija iškėlė delnus.

– Viskas, jau ganėtinai prisiklausiau, – pareiškė ji ir atsistojo. – Man ši istorija pasibaigė šio ryto teismo posėdžiu. Tos niūrios fantazijos apie Dirką... – Amelija nekantriai numojo ranka. – Jaučiuosi paskutinė kvaiša, kad akimirką leidausi įtikinama. Džeremio genai, kad ir kokie buvo, dabar jau nesvarbu. Jis miręs. Taigi nevelkit manęs į tą vaiduoklių medžioklę ir dinkit iš mano gyvenimo. – Amelija tvirtu žingsniu pasuko prie durų.

Hedlis klausiamai pažvelgė į Dosoną.

– Taip čia ir sėdėsi? Kodėl jos nepasiveji?

– Todėl, kad dingstu iš jos gyvenimo.

– Bet...

– Priežasčių su tavim neketinu aptarinėti, – tačiau Dosonas jautė, kad Hedliui jos ne paslaptis. – Girdėjai, ką dama pasakė? Ji nenori veltis į šį reikalą. Aš, atvirai kalbant, irgi.

Atstūmęs kėdę, Dosonas pridūrė:

– Išsikviesiu taksi. Ačiū už gėrimą.

Amelijos automobilis dar buvo saugomas kaip įkaltis. Turint galvoje aplinkybes, ji ir netroško jo susigrąžinti. Dabar vairavo kitą mašiną, jai atitekusią po tėvo mirties. Paprastai, uždėjus rankas ant vairo, ją apimdavo malonus jausmas, kad jį lietė tėtis. Bet šiandien, kai išvairavo iš restorano aikštelės, visus kitus jausmus jos širdyje stelbė pyktis.

Po šio ryto išbandymų Amelija jautėsi tartum perleista per mėsmalę ir dar nebuvo pasiruošusi mamos pareigoms. Todėl trumpai pasikalbėjo su geraširde Džordžo žmona Mole ir paklausė, ar berniukai dar galėtų pas juos pabūti.

– Man reikia grįžti į Sent Neldą aptvarkyti ir užrakinti namą. Be vaikų bus greičiau. Be to, aš dar nepasiruošusi atsakyti į jų klausimus apie Stefę. Grįšiu iki sutemstant.

Kai Molė ją užtikrino, kad berniukai smagiai žaidžia su jų anūkais, Amelija sėdo į keltą, plaukiantį į salą. Važiuodama pro Mikio užeigą, pastebėjo, kad nusikaltimo vieta aikštelėje vis dar aptverta geltona juosta. To vaizdo paveikta, vos nesukūkčiojo.

Bernis sukinėjosi prie savo namo ir, ją pamatęs, pamojo. Amelija sustojo ir nuleido lango stiklą iš vairuotojo pusės. Bernis uždarė mašinos bagažinę ir atšlubavo.

– Tu pačiu laiku. Dar spėsim atsisveikinti.

– Visam laikui?

– Šiandien popiet jau būsiu Čarlstone. Vakarienei suvalgysiu keptų krevečių salotų, o ryt iš pat ryto leisiuos į kelionę. Matau, vaikų nėra su tavim. Gaila, kad negaliu su jais atsisveikinti.

– Man irgi. Ketinau juos atsivežti ir pabūti iki savaitės pabaigos, bet apsigalvojau. Dar nepasakiau jiems apie Stefę. Kol to nepadariau, nenoriu jų leisti į paplūdimį, nes būtinai imtų klausinėti, kur Stefė taip staiga dingo.

– Išties turbūt taip geriau. Mačiau, kaip du detektyvai landžiojo po tavo namą.

– Takeris man paskambino ir paklausė, ar galima apžiūrėti Stefės kambarį. Jie tikėjosi, kad gal ten aptiks ką nors, kas jiems padėtų surasti žudiką. – Amelija papasakojo Berniui ir apie Dirką Arnsoną. – Jis neneigia Stefę pažinojęs, bet tvirtina turintis alibi.

– O Dosonas Skotas?

– Pereitą naktį praleido kalėjime, bet šįryt jį paleido. Takeris neatmeta, kad jis gali būti žudikas. Manau, vien iš užsispyrimo. Jiedu vienas kitam nepatinka.

– Nemanau, kad būtų Stefę bent pirštu palietęs.

– Aš irgi, – nuoširdžiai pritarė Amelija.

– Kaip judviejų reikalai?

– Jokių „judviejų“ nėra, Berni.

Leisdama suprasti, kad nori pakeisti pokalbio temą, Amelija užsiminė ketinanti išvaduoti Stefės tėvus nuo vienos nemalonios pareigos.

– Sudėsiu Stefės daiktus, o tada namą užrakinsiu. Tai mane visada liūdina, nes nežinia, kada vėl sugrįšiu. Šiandien bus ypač slogu.

– Gal nori, kad likčiau ir pabūčiau su tavim? Galiu ir rytoj išvažiuoti.

Amelija metė žvilgsnį į savo namą. Jis atrodė bauginamai tuščias, ir akimirką ji vos nesusigundė priimti Bernio siūlymą.

– Ne, dėkui. Nedovanočiau sau, jeigu netektumėt malonumo paskanauti tų krevečių salotų. – Amelija draugiškai patapšnojo į atvirą langą įremtą senatvinių dėmių nusėtą Bernio ranką. – Vairuokit atsargiai.

– Ar daviau tau savo elektroninio pašto adresą?

– Stefė... – vardas Amelijai išsprūdo automatiškai. Skausmingas priminimas. – Ji man užrašė.

– Palaikysim ryšį. Beje, perduok Hanteriui ir Grantui, kad susitiksime kitą vasarą.

– Ir vėl leisime aitvarą.

Atsisveikinusi su Berniu, Amelija pavažiavo iki savo namo ir įėjo vidun pro kiemo duris. Elektros tiekimas jau buvo at-

naujintas, bet tai neišsklaidė liūdesio jai vaikštinėjant po tyloje skendinčius kambarius. Panašų vienišumo jausmą ji patyrė ir tada, kai pirmą kartą čia atvyko po tėvo mirties.

Ant laiptų matėsi smėlini pėdsakai, kuriuos paliko detektyvai, atėję apieškoti Stefės kambario, – jis jau nebebuvo toks tvarkingas kaip anksčiau. Aplinkui mėtėsi jos daiktai.

Amelija prisėdo ant lovos ir apverkė savo jaunąją draugę. O tada prisivertė imtis nemielo jai darbo. Tvarkingai sulankstė Stefės drabužius ir sudėjo į du lagaminus. Surinko visus jos asmeninius daiktus, palikdama tėvams patiems spręsti, kuriuos iš jų norės pasilikti. Kai jau baigė ir lagaminai buvo užsegti, nunešė juos į mašiną ir įdėjo į bagažinę.

Bernio automobilio jau nebuvo. Amelija visa savo esybe pasijuto esanti viena.

Suspausta širdimi, tuštino namą iki kitos vasaros. Vėliau ateis žmonės iš valymo paslaugų įmonės ir viską sutvarkys, bet ji pati išėmė iš šaldytuvo ir podėlio visus gendančius produktus, nuvilko patalynės užvalkalus, iš visų pintinių surinko skalbinius, sudėjo į vieną didelį ryšulį ir nunešė į ūkinį kambarėlį.

Tai buvo įprasta rutina, ji tai buvo dariusi dešimtis kartų, bet šiandien jautėsi ypač prislėgta. Akyse tvenkėsi ašaros, kai eidama iš kambario į kambarį tikrino, ar kur nepaliko įjungtos šviesos, veikiančių ventiliatorių, varvančių čiaupų ar neuždarytų langų.

Galvoje aidėjo pokalbiai su Stefe ir berniukų juokas.

Paskutinį kartą užsuko į miegamąjį, norėdama įsitikinti, ar tikrai ko nepamiršo. Priėjusi prie lango užtraukti užuolaidas, Amelija nesusilaikė ir pažvelgė į paplūdimį bei kaimyninį namą.

Jau žinojo, kurie langai viršuje – Dosono kambario. Pro tuos langus jis ją stebėjo. Amelija sunerimo, kad brovimasis į jos privatų gyvenimą jai įsirėžė atmintyje ne taip ryškiai kaip aistringas bučinys tame miegamajame, toje lovoje tarp suglamžytų paklodžių, išsaugojusių Dosono kvapą.

Kad nuvytų šalin tuos erotiškus prisiminimus ir vaizdus, ji paskubom užtraukė užuolaidas.

Jau beveik nulipusi apačion, prisiminė, kad ant stalo kambaryje, kuriuo naudojosi kaip darbo kabinetu, paliko nešiojamąjį kompiuterį. Padėjusi į šalį rankinę, greitai laiptais užbėgo į antrą aukštą.

Kai įėjo į kambarį ir pasuko prie rašomojo stalo, saulė jau leidosi, ilgėjo šešėliai. Tada, kiek padvejojusi, kol dar nespėjo apsigalvoti, atitraukė kėdę, atsisėdo ir įsijungė kompiuterį. Vis dar graužDamasi, kam tai daro, atsidarė internetą ir paieškos langelyje įrašė Karlo Vingerto pavardę.

Spustelėjusi kelis klavišus, pateko į FTB ieškomiausių nusikaltėlių tinklalapį ir žvelgė į žmogų, ištisus dešimtmečius sėkmingai besislapstantį nuo teisingumo. Jo rūsčiame veide ji stengėsi rasti bruožų, primenančių jai vyrą, kurį mylėjo ir už kurio ištekėjo, o paskui ėmė bijoti.

Nieko. Tarp nuotraukos kompiuterio monitoriuje ir Džeremio ji neįžvelgė jokio panašumo. Bet gal nepastebėjo, nes pastebėti nenorėjo? Gal neviltis ją apakino?

Ji kaip įmanydama vijo šalin mintį, kad Džeremis, jos vaikų tėvas, buvo nusikaltėlių sūnus. Žmogžudžių sūnus. Ne, to tiesiog negali būti.

Vis dėlto FTB agentas Hedlis, tikrai nekvailas žmogus, buvo tuo įsitikinęs, ir tas įsitikinimas paremtas DNR mėginiu.

Susiėmusi už galvos, Amelija giliai atsiduso ir baimingai sušnibždėjo:

– Meldžiu, Dieve, ne.

Harieta kone pametė galvą iš susijaudinimo.

– Sušėrė *šunims*?

– Vilardas tvirtina, kad žmona, kai jis ją rado, jau buvo negyva.

Sėdėdamas ant lovos krašto savo viešbučio kambaryje Dosonas taip sugnybo viršunosę, kad net apsiašarojo. Tik su-

teikdamas sau fizinį skausmą galėjo ištverti šį jam nepakenčiamą pokalbį.

– Ji mirė nuo šūvio iš arti į krūtinę.

– Šautuvas Vilardo. Sakei, kad ant ginklo rasti tik jo pirštų atspaudai.

– Taip, bet jis prisaikdintas tvirtina žmonos nenušovęs.

– Kokia jo versija?

– Liudydamas prisipažino, kad visą dieną gėrė, kartu po visą Savaną ir apylinkes ieškodamas jį apgaudinėjančių meilužių. Galiausiai numojo ranka ir grįžo į miško namą, kur laiko ir dresuoja kovinius pitbulius. Vilardas tvirtina buvęs toks girtas, kad nė nepajėgęs išsiropšti iš savo pikapo, o paskui ir visai nulūžęs. Atsigaivelėjo tik po kelių valandų, jau po vidurnakčio. Iškart pastebėjo, kad iš furgono bagažinės dingo šautuvas. Išlipęs iš mašinos, klupinėjo tamsoje, bandydamas susivokti, kur esantis. Vargais negalais nusigavo iki sandėliuko – jis ten kartais nakvodavo – ir susirado žibintuvėlį. Sakė, šunys draskėsi kaip pašėlę. Atkartoju jo žodžius. Taigi nukėblino prie aptvarų, pašvietė ir viename iš narvų pamatė Darliną. Tiksliau, tai, kas iš jos liko. Jo šautuvas buvo atremtas į vieną narvą iš lauko pusės.

– Negi jis mano, kad prisiekusieji tuo patikės?

– Nežinau, ko Vilardas tikisi, bet tokie buvo jo parodymai. Kartu jis prisipažino, kad dalyvaudamas šunų kautynėse padarė kelis rimtus nusikaltimus.

– O ką jis kalbėjo apie Džeremį Vesoną?

– Tikino neturintis nė menkiausio supratimo, kas Džeremiui nutiko. Įrodymų, kad jį būtų ištikęs toks pat likimas kaip Darliną, nepakanka: tik lopinėlis galvos odos su plaukais, aptiktas vieno šuns skrandyje, ir kraujas aptvare.

– Argi to maža?

– Taip teigia medicinos ekspertas. Gynybos advokatas įsikabino į tą žodį ir kartoja kaip mantrą.

– Gerai, kas toliau?

– Pamatęs sudraskytą Darlinos kūną, Vilardas puolė į paniką ir pabėgo. Policijai prireikė dviejų dienų, kol jį surado, ir tai tik po anoniminio skambučio, kai kažkas pranešė, kur jis galėtų būti. Na, o per tiek laiko virškinimo procesas...

– Džeremis jau buvo virtęs šuns kakais.

Dosonas svarstė, kodėl šunys taip puolė Darliną, jei prieš tai jau buvo pasisotinę Džeremiu. Vis dėlto nutarė šias abejones pasilaikyti sau. „Vampyrei" ir šiaip užteks kruvinų šios istorijos detalių.

Jis pasakojo toliau:

– Vilardas saikstosi Džeremio tądien nematęs. Jo advokatas atkakliai bando prisiekusiesiems įteigti, kad tai Džeremis paėmė iš Vilardo automobilio šautuvą, kol tas buvo be sąmonės. Nušovė Darliną, įmetė jos kūną į šunų aptvarą ir per pelkę pabėgo, aiškiai neketindamas čia dar kada nors sugrįžti. Ir kad ne kas kitas, o Džeremis buvo tas paskambinęs anonimas.

– Žmonos meilužis pakišo vargšelį Vilardą dėl jos nužudymo.

– Advokatas tiesiai to nesako, bet iš esmės šitaip jis stengiasi sukelti pagrįstą abejonę.

– Ar yra bent menkiausia galimybė, kad Vilardas būtų išteisintas?

– Kartais prisiekusieji pateikia staigmenų.

Dosonas jau ketino užbaigti šį privalomąjį pokalbį. Juo mažiau reikalų su Harieta, juo jis laimingesnis. Be to, jautėsi pavargęs. Iškart po katastrofiško pokalbio su Amelija jis nukeliavo į teismo rūmus. Kai šitiek dienų sugaišo stebėdamas Vilardo Strongo teismą, reikėjo kažkaip pateisinti laiko ir pinigų sąnaudas, nes kitaip, grįžus į Vašingtoną, Harieta jam užkurtų pragarą.

Posėdžiui pasibaigus Dosonas vos atsispyrė pagundai nukeliauti į River gatvę ir pasiieškoti Rėjaus Deilo kolegų, kad parūpintų jam tablečių vietoj tų, kurias nuleido į unitazą. Laimė, sveikas protas paėmė viršų – detektyvai Takeris ir Vil-

sas labai apsidžiaugtų gavę naują progą jį apkaltinti, juolab kad ir įtarimų nužudžius Stefę jis dar nebuvo nusikratęs.

Be to, gydytis gatvėje nusipirktais vaistais kvaila ir savižudiška. Jis tai suprato ir be Hedlio ar Amelijos aiškinimų.

Taigi grįžo į savo viešbučio kambarį su nedidele atsarga viskio ir galiausiai prisivertė paskambinti Harietai. Jo telefone buvo koks tuzinas jos paliktų balso pašto pranešimų. Pirmas trisdešimt pokalbio sekundžių klausėsi Harietos tiradų ir kaltinimų, kad juo visiškai negalima pasitikėti. Ar tiesa, kad policija jį apklausė dėl jaunos moters nužudymo? Kažkas iš žurnalo vadovų perskaitė apie tai internete. Nė už ką nebūtų patikėjusi, jei nebūtų pati perskaičiusi tos informacijos.

Netekęs kantrybės Dosonas pagrasino išjungti telefoną, jei ji tuojau pat neužsičiaups.

– Jeigu dar kalbėsi su manim tokiu tonu, tau nebedirbsiu. Aš nejuokauju, Harieta.

– Labai išgąsdinai.

– Puiku. Tik įdomu, kaip savo naujam bosui paaiškinsi, kad geriausias tavo autorius pardavė sensacingą istoriją kitam žurnalui?

Taktika suveikė. Harieta nurimo, ir Dosonas glaustai jai papasakojo, kaip atsidūrė areštinėje ir dėl ko taip nutiko.

– Mane apklausė, kaip ir visus kitus, su kuriais tądien matė auką. – Tai buvo ne visai tiesa, bet ir ne melas. – Blogiausia, kad iki pat šio ryto negalėjau išsivalyti dantų.

Tada trumpai apmetė istoriją, kurią ketino aprašyti.

Išklausiusi pasakojimo, Harieta prakalbo švelniau:

– Prisipažinsiu, maloniai nustebinai. Maniau, pūti man arabus. Puiki istorija, o ypač dėl to, kad Džeremis Vesonas buvo medaliais apdovanotas karo veteranas.

– Į dešimtuką. Tragiškas namo sugrįžusio karo didvyrio likimas.

– Puiku, tiesiog puiku. Pasakok. O koks tas Vilardas Strongas?

– Bjaurus tipas. Gremėzdas.

Harieta išgirdo Dosono atsakyme abejonės gaidelę:

– Kas dar?..

– Kad nė nežinau, – numykė Dosonas. – Jis man atrodo gana riboto protelio, o nusikaltimas sudėtingas.

– Manai, ne jo darbas?

– Nukepti iš šautuvo jį apgaudinėjančius meilužius – taip, galėtų. Bet toks kaip jis iškart leistųsi bėgti ir bėgtų tol, kol jo nesučiuptų. Likti nusikaltimo vietoje, kad sunaikintų įkalčius, ir dar tokiu makabrišku būdu... Kažin. Toks apsidraudimas jam nebūdingas, be to, per gerai viskas suplanuota. Manau...

– Čia ir yra tavo bėda, Dosonai. Tu per daug galvoji. Ir analizuoji. Negi būtina kaskart knaisiotis po tų tavo straipsnių personažų psichiką, aiškintis nuo Adomo ir Ievos, kaip kas buvo. Tiesiog aprašyk kriminalinį nusikaltimą. Nors kartą apsieik be tų psichologinių įžvalgų. Žiūrėk, kad pasakojimas kabintų, negailėk kraujo ir pagraudenk dėl liūdno karo didvyrio likimo. Skaitytojai praris nė nekramtydami. Apsieik be potekščių.

– Cha cha. Supratau.

– Ar galėtum suorganizuoti su juo interviu?

– Su Vilardu Strongu? Iki užsibaigs teismas – ne. O ir vėliau – kažin.

– O su Amelija Nolan?

Dosoną persmelkė skausmingas geismo šuoras.

– Bandžiau. Ji man prieš nosį užtrenkė duris.

– Tiesiogine ar perkeltine prasme?

– Nesvarbu. Ji atsisako kalbėtis. Juolab kad nutiko dar ta kita tragedija.

– Auklės nužudymas. Dviguba tragedija – būtų įdomus posūkis. Bandyk dar. Paleisk į darbą savo žavesį.

– Nieko nebus. Jaučiuosi visiškai nusivaręs. Nusiprausiu duše, sukrimsiu mėsainį ir pasižiūrėsiu rungtynes per televizorių. Jei tau taip knieti sužinoti daugiau pikantiškų smulkmenų, teks perskaityti mano straipsnį. Kaip ir visiems kitiems.

Dosonas užbaigė pokalbį, įjungė telefono vibravimo režimą, o tada krito į lovą ir rankos dilbiu užsidengė akis. Dėl to, kad jaučiasi išsekęs, nemelavo. Labai reikėjo išsimiegoti, bet jis raminamųjų ir migdomųjų pasižadėjo nevartoti. Viskis irgi jau neteikė užsimiršimo, tik trumpalaikį apsvaigimą, apdujimą ir pykinimą.

Taigi reikėjo pačiam prasimanyti būdų, kaip nusiraminti. Dievas mato, jam užteks valios tai padaryti.

Bet kai užsimerkė ir pabandė susitelkti į debesis, slenkančius pro snieguotas kalnų viršūnes ir pirmykščiuose miškuose čiurlenančius upelius, mintys jį atkakliai sugrąžindavo prie moters, šiandien išėjusios iš jo gyvenimo.

Moters, kurios velnioniškai geidžia, bet negali turėti.

Hedlis klausė, kodėl nebandė jos vytis. Nejau neaišku? Ji nenorėjo, kad vytųsi. Aiškiai tai parodė. Juk, Amelijos nuomone, Dosonas Skotas – avantiūristas ir apgaulės meistras, bet kokia kaina siekiantis gauti informacijos... nesibodintis veikti ir per jos vaikus.

Bet net jei būtų iš pat pradžių veikęs atvirai, viską jai tiesiai šviesiai išklojęs, įgijęs pasitikėjimą ir gal net simpatijas, vis tiek šiandien nebūtų galėjęs jai sutrukdyt išeiti. Gal jis ne kankinys, bet ir ne beširdis šunsnukis. Amelijai Nolan dabar tikrai nereikia dar vieno vyro, kasnakt pabundančio su riksmais.

Vydamas šalin tuos žeminančius prisiminimus, Dosonas pajuto, kad vibruoja telefonas. Pamatęs, kad skambina Hedlis, nusikeikė. Jau ketino atmesti, bet anksčiau ar vėliau vis tiek teks atsiliepti. Spustelėjo.

– Einu į dušą. Ar galiu paskambinti tau vėliau?

– Ne. Reikalas skubus.

– Tu uždusęs.

– Taip.

– Ką veikei?

– Lipau jiems ant kulnų.

– Kas tie „jie“?

– Savanos policijos šerifo biuro detektyvai. Pagaliau ir Knucas prisidėjo prie žaidimo. Gerai, kad buvau atkaklus.

– Jeigu tau pašoktų kraujospūdis, Eva...

– Ant apsiausto nuo lietaus jie rado piršto atspaudą.

Dosonas prikando liežuvį ir susilaikė neleptelėjęs to, ką ketino.

– Mane užtikrino, kad sutapimas šimtaprocentinis. Spėk, kieno atspaudas.

– Džeremio Vesono.

– Velniop dušą, varyk čia.

Šešioliktas skyrius

Prieš savo valią ar blaivaus proto balsą Amelijai skelbimas „Ieškomas Karlas Vingertas“ padarė įspūdį.

Smulkus sukčius ir chuliganas akimirksniu išgarsėjo aštuntojo dešimtmečio pradžioje, įžūliai apiplėšęs banką Kanzas Sityje. Apiplėšimas įvykdytas vidury baltos dienos, penktadienio popietę. Karlas elgėsi bravūriškai: veido neslėpė po kauke ir niekaip kitaip nebandė maskuotis, tarsi būtų norėjęs, kad nusikaltimas būtų priskirtas jam. Šaltakraujiškai nušovė banko prezidentą ir kasininkę, atidavusią jam kasoje buvusius pinigus, o paskui nuspaudusią pavojaus mygtuką, apsaugininką, narsiai bandžiusį jį sulaikyti, ir policininką, visiškai atsitiktinai užėjusį į banką išsigryninti čekio.

Tądien apsaugos kameros padarė daugybę Karlo nuotraukų, nes jis nė nesistengė nuo jų slėptis. Atmetus mokyklos laikų nuotraukas, tie sulėtintai fotografuojant padaryti kadrai, išdidinti ir paryškinti, buvo vieninteliai šio nusikaltėlio fotografiniai atvaizdai. Jas lyginant, buvo matyti akivaizdus paniurėlio paauglio virtimas vis žiauresniu banditu. Iš mokyklos jį išmetė vienuoliktoje klasėje.

Ryškiausios jau suaugusio Karlo nuotraukos buvo sudėtos į plakatą, skelbiantį, kad jo ieško policija. Tyrinėdama Amelija vis klausė savęs, ar tas žmogus buvo jos sūnų senelis, kaip tvirtina Garis Hedlis.

Vien mintis apie tokią galimybę varė į neviltį. O dar baisiau, kad Džeremis galėjo apie tai žinoti. O kas, jei žinojo ir slėpė, nes gėdijosi tokios giminystės ir stengėsi ją bei vaikus apsaugoti nuo negarbės? O gal buvo kita, grėsmingesnė priežastis? Apie tai pagalvojus, Amelijai kūnas nuėjo pagaugais.

Staiga moteris susivokė, kad kambaryje pasidarė tamsu, švietė tik kompiuterio monitorius. Ji neketino taip užsisėdėti. Jau ketino atsitraukti su kėde nuo stalo, bet sustojo, nes ausis pasiekė apačioje pasigirdęs triukšmas.

Ji čia žinojo kiekvieną kampelį, žinojo, kaip girgžda kiekviena laiptų lenta ir durų vyriai, jei laiku nesutepami, ir kurie stalčiai stringa (dėl drėgmės).

Tik žinodamas apie šiuos namus kiekvieną smulkmeną, išgirstum brūžavimą į grindis, kai atidaromos virtuvės durys.

Tą brūžavimą Amelija ir išgirdo. Paskui stojo tyla.

Dar labiau negu atidaromų durų garsas ją išgąsdino stojusi tyla, ir ji paskubom išjungė nešiojamąjį kompiuterį. Ne tik kambarys, o ir visas namas paskendo neperžvelgiamoje tamsoje.

– Atmink, turi elgtis natūraliai.

– Supratau.

– Prieš išvykdamas namo, tu tiesiog grįžti į paplūdimio namą susirinkti daiktų. Jei jis kur nors ten yra ir ją stebi, pasistenk, kad taip ir manytų.

– Aišku.

– Būtų negerai, jei jis...

– Po galais! – nukirto Dosonas. – Juk sakiau, kad supratau.

Hedlis su užsidegimu instruktavo Dosoną nuo tada, kai jiedu išėjo iš kelto prieplaukos. Dosonas vairavo Hedlio išsinuomotą automobilį pavojingai greitai, tas gūžėsi ant užpakalinės sėdynės.

Jiems iš paskos važiavo du šerifo biuro ekipažai ir policijos automobilis be skiriamųjų ženklų, gabenantis FTB Savanos

skyriaus agentus, tarp kurių buvo ir Sesilis Knucas. Važiavo su išjungtomis priekinėmis šviesomis ir per tokį atstumą, jog atrodė, kad Dosono mašina kelyje vienintelė.

– Kol Amelija nebus saugi, mums tikrai nereikia...

– Duoti jam užuominų, kad „kavalerijos“ nematyti, nes ji už kalvos, – pratęsė mintį Dosonas, cituodamas Hedlį, kuris pavartojo tą žodį, kai su paskubom suburta komanda aptarinėjo veiksmų planą, jiems per sąsiaurį keliantis į Sent Neldos salą.

– Jei sumes, kad mes jį medžiojam, neturės ko prarasti. Nužudys Ameliją ir pats žus, pasistengęs sukelti kuo daugiau triukšmo.

– Jei bent pirštu ją palies, padarysiu viską, kad taip ir būtų. Ištaškysiu jam sumautą smegeninę.

– Todėl aš taip ir kalbu. Tu – rašytojas, o ne teisėsaugos pareigūnas.

– Rašeiva.

– Ką?

– Tas šiknius Takeris mane taip pavadino. „Nejau leisit, kad šitas tablečių apsiriję̨s rašeiva dirbtų už policiją jos darbą?“

Kad kiek, Dosonas būtų kibęs detektyvui į atlapus ir parodęs, kad išprovokuotas rašeiva gali būti pavojingas, bet susivaldęs įžeidimą nurijo. Kad ir kaip būtų buvę malonu susiremti su Takeriu vienas prieš vieną, Dosonas suprato, kad prarastų daug brangaus laiko.

Nuo tada, kai Hedlis paskambino ir pranešė apie piršto atspaudą, jau buvo praėjusi valanda. Per tas įtampos kupinas šešiasdešimt minučių nė vienam iš jų nepavyko prisiskambinti Amelijai. Ji neatsiliepė nei mobiliuoju, nei laidiniu telefonu savo bute Savanoje.

Dosonas pasiūlė susisiekti su Džordžu Metkalfu, ir tas patvirtino, kad Amelijos vaikai pas juos su žmona ir kad Amelija sakė popietę praleisianti paplūdimio name. Esą užtruksianti ten iki vakaro, kol viską sutvarkysianti. Amelijos viloje Sent Neldos saloje laidinio telefono nebuvo.

Šerifo padėjėjas, saugojęs nusikaltimo vietą Mikio užeigos aikštelėje, pamainai pasibaigus, buvo atšauktas į žemyną. Be to, *kažkas* nusprendė, kad pareigūnui ieškoti pamainos nereikia. Niekas neprisiėmė atsakomybės dėl šio netikusio sprendimo, dėl kurio neliko kam įspėti Ameliją apie galimą pavojų ir ją saugoti, iki atvyks pastiprinimas.

– Takeris – tuščiakalbis, – pasigirdo Hedlio balsas nuo užpakalinės sėdynės. – Pamiršk jį, bet atmink, kad kiti – puikiai parengti teisėsaugos pareigūnai. Tu – ne. Vienintelė priežastis, dėl kurios tave pasiėmėm, ta, kad gali išžvalgyti padėtį, nesukeldamas Džeremiui įtarimų. Žinoma, jei jis apskritai yra kur netoliese. Šiaip jau galėtų būti ir Kanadoje.

– Tikrai manai, kad jis Kanadoje?

Hedlis nieko neatsakė. Jei iš tikrųjų taip manytų, dabar nesiverstų per galvą, skubėdamas įspėti Ameliją ir pranešti naujieną.

– Bernio namas atrodo tuščias, – spausdamas pro šalį dideliu greičiu, tarstelėjo Dosonas. – Jėzau, ji ten visiškai viena. Mašina prie namo, bet visi langai tamsūs. Ir ji neatsiliepia telefonu.

– Važiuok.

– Prakeikimas.

Dosonas sustojo ir tą pat akimirką iššoko iš automobilio. Nekreipdamas dėmesio į besiplūstanti Hedlį, nubėgo prie kiemo durų. Neužrakintos. Pravėrė jas ir stabtelėjęs klausėsi.

Tyla buvo slegianti ir bloga lemianti. Jei viskas būtų buvę gerai, degtų šviesos ir girdėtųsi, kad name kažkas yra.

Žvilgtelėjęs per petį, pamatė Hedlį, ateinantį jam iš paskos ir tyliai mobiliuoju raportuojantį apie padėtį paskui juos atvažiuojantiems pareigūnams.

Suprasdamas, kad kelia pavojų operacijos slaptumui, Dosonas įvirto į Amelijos virtuvę, įjungė šviesą ir pašaukė ją vardu. Tyla. Tada šoko prie laiptų ir ten užkliuvo už Amelijos rankinės.

Pakėlė akis į viršų. Amelija stovėjo laiptų viršuje, visa įsitempusi, įsikibusi į turėklą. Pamačiusi, kad čia Dosonas, susmuko ant viršutinio laiptelio.

Dosonas užlėkė, peršokdamas iškart per du laiptelius.

– Kaip tu?

Amelija sušnibždėjo, kad viskas gerai, nors buvo akivaizdu, kad tai netiesa. Drebėdama visu kūnu, ji su nerimu žvelgė Dosonui per petį. Į namą sugužėjo būrys ginkluotų vyrų.

Jos kupinos baimės ir sumišimo akys susidūrė su Dosono akimis. Ramindamas jis uždėjo rankas Amelijai ant pečių.

– Ant apsiausto nuo lietaus rado Džeremio piršto atspaudą.

Amelija iš lėto linktelėjo galvą, tarsi pripažindama tai, ką taip atkakliai iki šiol neigė. Staiga atsipeikėjusi, čiupo Dosoną už rankų.

– Kaip mano berniukai?

– Jie saugūs. Prie Metkalfų namų budi agentai.

– Vaikai išsigąs.

– Jie nė nesužinos. Metkalfus informavo, o Hedlis pareigūnams nurodė būti nepastebimiems. Jokių paženklintų policijos mašinų, šviesų ar kitokių skiriamųjų ženklų.

– Viskas taip... – atrodė, kad Amelija neranda žodžių nusakyti tam, kas dedasi aplinkui. Akivaizdžiai sukrėsta, ji pratarė: – Man sunku tuo patikėti. Atrodo neįmanoma. Bet tai tiesa? – paklausė plūsdama ašaromis.

Dosonas apkabino ją per pečius ir priglaudė sau prie peties. Glostydamas jai plaukus, sušnibždėjo:

– Jeigu tik būtų mano valioj, padaryčiau, kad tai būtų *netiesa*.

Detektyvams buvo nurodyta pėsčiomis patruliuoti paplūdimyje ir apylinkėse.

Takeris, Vilsas, FTB agentai, Amelija, Hedlis ir Dosonas susirinko svetainėje. Kad visiems būtų aiškiau, kas dedasi, Hedlis glaustai papasakojo apie Karlo ir Floros nusikalstamą

veiklą ir Džeremio ryšį su jais. Taip pat pateikė savo versiją, teigdamas, kad Džeremis nužudė Stefę, supainiojęs ją su Amelija.

Jis paaiškino Takeriui, kodėl juos taip sudomino Dirkas Arnsonas.

– Manėme, kad Džeremis apsimeta kitu asmeniu ir naudojosi mergina, kad gautų informacijos apie Ameliją ir savo sūnus.

– Kodėl, užuot gudravęs, iškart man to nepasakėt?

Hedlis metė detektyvui kaulą.

– Geriau pagalvojęs, suprantu, kad taip ir reikėjo padaryti.

Takeris atrodė pamalonintas.

Sesilis Knucas išties buvo malonus žmogus, toks, kaip Hedlis jį ir apibūdino. Keleriais metais už Hedlį jaunesnis, bet atrodė labiau pasenęs. Pliktelėjęs, su pilvuku, bet protingas ir ganėtinai solidus, kaip ir dera vadovui.

Dosonui patiko, kad apklausdamas Ameliją elgėsi maloniai ir pagarbiai. Ji trumpai jam papasakojo apie savo santuoką ir skyrybas, bet, deja, nepasakė nieko, ko Dosonas jau nežinotų.

– Man Džeremis mirė daugiau kaip prieš metus. Jeigu jis gyvas, neturiu nė menkiausio supratimo, kur buvo ar yra dabar. Nors... pastaruoju metu jaučiau kažkieno buvimą, tarsi mane kas stebėtų. Maniau, kad taip jaučiuosi dėl Vilardo Strongo teismo ir dėl to, kad tenka atvirai kalbėti apie dalykus, kurių nenoriu prisiminti.

Susirinkusiesiems Amelija papasakojo mįslingą paplūdimio kamuolio istoriją ir nežinia kaip dingusias jos ir vaikų nuotraukas.

– Draugas jas atnešė, kai nieko nebuvo namie, bet ten, kur jas paliko, tų nuotraukų neberadau.

Dosonas mintyse padėkojo, kad Amelija neįvardijo, kas buvo tas draugas.

Moteris papasakojo ir apie netoli nuo kranto pastebėtą laivą.

– Mačiau jį ten kelias dienas iš eilės. Daugiau lyg ir nebuvo nieko neįprasto, – tai sakydama, Amelija dirstelėjo į Dosoną.

Paskui pareigūnai dar kurį laiką tarėsi, ar nevertėtų, kol Džeremį sučiups, įkurdinti Ameliją su sūnumis įslaptintame name.

Hedlis sumanymui nepritarė.

– Manau, Džeremis kol kas jaučiasi saugus. Jei dabar atvirai imtumės ją saugoti, būtų tas pat, kas per garsiakalbius visai valstijai ir Džeremiui paskelbti, kad jį medžiojame.

Įsiterpė Takeris:

– Su sąlyga, kad jis iš tikrųjų gyvas. Šitai dar neįrodyta.

– Kokių dar jums reikia įrodymų? – išrėžė klausimą Dosonas.

– Tikrai ko nors daugiau nei tik abejotinos kokybės piršto atspaudo, paimto nuo šlapio apsiausto. Gal Džeremis paliko jį ten anksčiau.

– Vargu, – paprieštaravo vienas iš FTB agentų. – Ant tokio oro nepraleidžiančio paviršiaus? Seniausiai būtų nusivalęs arba, geriausiu atveju, smarkiai apsitrynęs.

– Atspaudas dar nepatikrintas skaitmeninėmis technologijomis, – toliau ginčijosi Takeris. – Negaliu visu šimtu procentų pritarti versijai, kad Vesonas gyvas, kol...

– Kol nenugalabys Amelijos, kaip padarė su jos aukle?

– Kodėl taip primygtinai reikalaujat, kad patikėčiau? Gal kad pats išvengtumėt suėmimo?

Įsikišo šerifo padėjėjas Vilsas:

– Manau, turint omeny visus poniai Nolan nutikusius nepaaiškinamus dalykus ir tą piršto atspaudą (sutinku, reikia jį nuodugniau ištirti), juolab žinant, kad taip ir nepavyko rasti Džeremio Vesono kūno, turėtume laikyti Vesoną gyvu ir imtis atitinkamų veiksmų.

– Blogiausia, kas galėtų nutikti, tai kad mus laikytų banda avinų, kažkodėl patikėjusių, jog panelę De Marko nužudė numirėlis. Na, o alternatyva būtų atmesti tokią galimybę, bet tada labai išaugtų pavojus poniai Nolan ir jos vaikams.

Net ir Takeris gavo pripažinti, kad imtis saugumo priemonių būtina.

Tada Hedlis pasiūlė planą.

– Šį namą saugoti taip pat lengva kaip ir bet kurį kitą. Čia salos pakraštys, o atviroje paplūdimio erdvėje vargu ar rastum kur gerai pasislėpti. Džeremis negali čia įsigauti nei iš vandenyno, nei iš sąsiaurio taip, kad jo nepastebėtume. Negali ir atvažiuoti mašina, kad jo nepastebėtų kelte.

– Nors sugebėjo prisikelti iš mirusiųjų, vandeniu dar neišmoko eiti, – pajuokavo Vilsas, stengdamasis kiek prablaškyti kambaryje tvyrančią įtampą. Be to, jo žodžiai buvo dar vienas įrodymas, kad reikia ieškoti Džeremio gyvo ir sveiko.

Prieš visiems išsiskirstant, Takeris nesusilaikė nemetęs dar vieno akmens į Dosono daržą:

– Jei iškiltų reikalas, pirmiausia ieškoti jūsų čia?

Išgirdus tokią aiškią užuominą Amelijos adresu, stojo nejauki tyla. Dosonas staiga išraudo ir jau ketino apspardyti užpakalį riebiam detektyvui.

Tada Hedlis, matydamas, kad draugas nesuvaldo įniršio, tvirtai suėmė jį už peties ir mandagiai Takeriui atsakė:

– Prireikus susirasti Dosoną, kreipkitės į mane.

Visi išėjo, išskyrus agentus, turinčius saugoti namą. Savanos šerifo biuro darbuotojai išvyko pargabenti Hanterio ir Granto atgal į salą. Amelija paprašė, kad Metkalfams būtų leista vaikus lydėti.

– Svetimų žmonių jie bijotų.

Maždaug po valandos berniukus parvežė du detektyvai, iš kurių viena buvo jauna moteris. Metkalfai, labai malonūs žmonės, atrodė dėl tokios situacijos gerokai sutrikę.

Na, o berniukams buvo nė motais. Jie džiūgavo, kad po dviejų dienų išsiskyrimo mato mamą, ir pešėsi dėl jos dėmesio. Stovėdamas nuošaly Dosonas žiūrėjo, kaip Amelija tvirtai apkabino vaikus, apibėrė bučiniais jų veidelius ir vis glostė, tarsi norėdama įsitikinti, kad jiems viskas gerai.

Vėl pamatę Dosoną, vaikai labai apsidžiaugė. Amelija Metkalfams jį pristatė tik vardu. Todėl jie greičiausiai palaikė jį pareigūnu civiliais drabužiais, priskirtu saugoti šeimą. Šiaip ar taip, jie neklausinėjo Dosono, kodėl jis liko, kai kiti du detektyvai išėjo.

Berniukai tuojau pat nusitempė Dosoną aprodyti savo turtų – nuo žaidimų konsolės iki tuščio indo, kuriame vasaros pradžioje nugaišo jų auksinė žuvelė.

Paskui atsivedė ir į miegamąjį, ten Amelija jiems paliepė ruoštis miegoti. Vaikai nenorėjo apie tai nė girdėti, ir kompromisas buvo pasiektas tik kai Dosonas sutiko berniukams prieš miegą paskaityti pasaką.

Praėjo beveik valanda. Tiek Dosonas užtruko, kol vaikai pagaliau sumigo.

Įėjęs į virtuvę, Amelijai pasakė:

– Pagaliau vieni.

Amelija liūdnai šyptelėjo.

– Neskaičiuojant apsaugos lauke.

– Neišvengiamas blogis.

– Vaikai užmigo?

– Kai perskaičiau jiems dvi pasakas.

– Ačiū, kad varginaisi.

– Nebuvo sunku.

– Ar jie neklausė, kur Stefė?

– Grantas lyg ir užsiminė, bet daugiau neklausinėjo.

– Stebiuosi. Maniau, norės sužinoti.

– Jie dar maži, – filosofiškai apibendrino Dosonas. – Dvi dienos – jiems ilgas laiko tarpas, dėmesys nukrypo kitur.

– Į tave.

– Užpildžiau susidariusią tuštumą.

– Ir ne tik.

Įjungusi elektrinį virdulį, Amelija akies kampučiu pažvelgė į Dosoną ir pajuto, kad jam nesmagu jos jaukioje virtuvėje. Ant spintelės stovėjo meškino formos stiklainis su sausainiais, o berniukų piešiniai, prispausti Disnėjaus personažų

magnetukais, puošė šaldytuvą. Ant lentynėlės išrikiuotos kulinarinės knygos atrodė naudojamos – ne šiaip dėl grožio.

Dosonas pagalvojo, kad, palyginti su Amelijos, jo virtuvė šaltai sterili.

Šeimininkė mostu jį pakvietė prie stalo.

– Sėskis. Šiandien tvarkiau bufetinę – ten liko tik arbatos paketėliai ir skardinė kakavos gėrimo. Tai viskas, ką galiu pasiūlyti.

– Nereikia atsiprašinėti. Mano bufete Aleksandrijoje tuščia kaip Motušės Habard podėlyje.

– Moki vaikiškų eilėraštukų?

– Mama juos mėgo. Užtat ir prisiminiau.

– Tavo tėvai gyvena Virdžinijoje?

Dosonas jai papasakojo apie lemtingą avariją.

– Tėvai visada įspėja, kad sėdę prie vairo būtume atsargūs. O maniškiai net labiau negu kiti baiminosi, kad nepakliūčiau į avariją. Likimo ironija, kad taip žuvo patys, o ne aš. Vieną darbo dieną iš kino važiavo namo gatve, kuria važinėjo gal tūkstančius kartų. Jiems priešais važiuojančios mašinos vairuotojas suktelėjo į šoną, nes pamatė voveraitę. Nesuvaldė mašinos ir trenkėsi tiesiai į mano tėvų automobilį.

– Užjaučiu, – švelniai pratarė Amelija.

– Tos kitos mašinos vairuotojas atsipirko išgąsčiu. Žinoma, labai išgyveno. Hedliams mano tėvų žūtis buvo ne menkesnis sukrėtimas negu man. Tėvas su Hedliu buvo draugai nuo pradinės mokyklos laikų.

– Vadinasi, ne šiaip vaizdingas posakis. Jis iš tikrųjų tavo krikštatėvis?

– Taip. Pasirūpino, kad būčiau pakrikštytas bažnyčioje, bet vis abejoja, ar iš to man buvo kokios naudos.

Amelija nusijuokė.

– Judu išties labai artimi.

– Kartais Hedlis būna tikra rakštis.

– Mano tėtis irgi būdavo, bet dažniausiai gaudavau įsitikinti, kad jo pamokymai išmintingi.

Pastebėjęs, kad jos veide šmėsčioja liūdesys, Dosonas šūktelėjo: „Dėmesio!" Siektelėjo ant kėdės atlošo užmestos striukės ir iš kišenės su aplombu ištraukė šokoladinį batonėlį.

– Šiandien pasiėmiau iš viešbučio kambario baro. Visai buvau pamiršęs. Metam burtus, katram teks?

– Ne, dėkui. Aš nealkana.

– Ar prisimeni, kada valgei?

Kol Amelija bandė prisiminti, Dosonas pridūrė:

– Taip ir maniau. Puikus energijos šaltinis. Pasidalysiu.

Kai švilpdamas arbatinuke užvirė vanduo, Dosonas pasirinko kakavą.

Pripylusi puodelį ir padėjusi jam, Amelija atsiprašė:

– Gaila, kad neturiu ko stipriau. Net ir butelio vyno.

– Ir nereikia. Atrodo, būsi mane užkerėjusi.

– Dėl alkoholio?

Dosonas pasuko galvą, ir jų akys susitiko.

– Sakei, kad alkoholis ir tabletės mano bėdų išspręsti nepadės. Ir nuo tada tie dalykai man iš tikrųjų neveikia.

– Nieko ypatinga nepasakiau, tu pats atsitokėjai.

– Gal. O gal ir už grotų praleista naktis čia prisidėjo. Bet nemanyk, kad iš dėkingumo nupirksiu Takeriui gėlių.

– Regis, tarp jūsų perbėgo juoda katė.

– Neapykanta iš pirmo žvilgsnio. Nė nežinau, kodėl.

– Tu kokia pusantros galvos už jį aukštesnis.

– Manai, dėl to? – Ir jau rimčiau pridūrė: – Norėjau jam įgelti už tai, kad tave sutrikdė.

– Bala nematė. Vis tiek šerifo biurui ne paslaptis, kad paryčiui buvome kartu tavo name, kai jie atvyko pranešti apie Stefę.

Amelija pasiėmė nuo staliuko puodelį su arbata ir atsisėdo priešais Dosoną. Jis išvyniojo šokoladuką, perlaužė perpus ir pastūmėjo jai puselę.

Moteris atsikando ir įsmeigė į jį mąslų žvilgsnį.

– Ką tu čia veiki, Dosonai?

– Geriu kakavą.

Amelijos akyse šmėstelėjo klausimas.

Svarstydamas, ką atsakyti, Dosonas nepatogiai susigūžė, o paskui tyliu balsu paklausė:

– Nori, kad išeičiau?

Ji kelis kartus panardino arbatos pakelį į karštą vandenį ir paliko pritraukti.

– Mes pažįstami vos kelias dienas. Man dabar labai sunkus laikas. Nesuprantu, ko tau čia prireikė... – paskersakiavo į Dosoną, – ir kodėl man tavo buvimas nekliūna.

– Ir aš, dievai žino, nesuprantu, – matėsi, kad Dosono atsakymas ją suglumino. – Patikėk, aš to neplanavau.

– To?..

– Jūsų, Hanterio ir Granto, pasakų prieš miegą, – Dosonas žvilgtelėjo į besišypsantį meškiuko snukutį ant sausainių stiklainio. – Žinoma, nepalyginsi su karo veiksmų zona, bet tokiam kaip man nervų tampymo per akis.

– Kodėl tada tu čia?

Buvo jau per vėlu trauktis, nes jaustųsi taip, tarsi paliekąs juos likimo valiai. Reikėjo laikytis atokiau. Jis to nepadarė. Įklimpo iki ausų, ir atrodytų kaip paskutinis bailys, jeigu dabar pasitrauktų. Be to, jis ir nenorėjo. Nežinojo, kaip tai paaiškinti Amelijai, nes ir pats sau nerado paaiškinimo. Žinojo tik viena, kad jos geidžia.

Tokia tad buvo tiesa. Romantiški santykiai sujauktų gyvenimą jiems abiem. Jos gyvenimas ir taip jau virto košmaru, o jo – apskritai nieko vertas. Buvo neišmintinga ir negarbinga net fantazuoti apie mylėjimąsi su ja.

Bet jis fantazavo. Be perstojo.

Dosonas atsikrenkštė:

– Dabar jums reikia draugo. Viskas paprasta.

Jis, žinoma, melavo, nes paprasta tikrai nebuvo.

Kelias akimirkas Amelija įdėmiai žvelgė į jį, bet tuoj nuleido akis.

– Man reikia draugo, o tau – geros istorijos.

– Aš čia ne dėl to.

– Ne dėl to?

– Taip. Po šimts! Aišku, kad ne. – Amelija kilstelėjo galvą, jos akyse vis dar atsispindėjo būgštavimas. – Amelija, mano objektyvumas išgaravo tą pat akimirką, kai tave pamačiau. Ir tu tai žinai.

Akimirksnį jų žvilgsniai susitiko, o paskui Amelija išėmė iš puodelio paketėlį ir gurkštelėjo arbatos. Tada žiūrėjo, kaip Dosonas šlamščia savąją šokoladinio batonėlio pusę ir užgeria kakava.

– Čia daug šokolado. Nebijai, kad kofeinas neleis užmigti?

– Tik jei labai pasisektų. Žinai, kas būna, kai užmiegu?

Prisiminusi jo tos nakties košmarą, Amelija prisiminė ir kas buvo po to. Bučinį. Ir dabar jis sklandė tarp jųdviejų kaip tie garai, kylantys iš jų puodelių. Atmosfera virtuvėje pamažėle kaito, bet jie nenusuko vienas nuo kito akių.

Dosonas nutraukė tylą:

– Dar kaip reikiant nepadėkojau tau už tai, kad buvai šalia, kai pabudau iš to košmaro.

Amelija, užuot atsakiusi, tik vos krustelėjo. Kas kitas, neryjantis jos akimis, to judesio nė nebūtų pastebėjęs.

Dosonas visa širdimi troško jai pasakyti negalintis to bučinio pamiršti ir trokšte trokštantis viską pakartoti. Kad trokšta ją liesti... dabar pat. Apkabinti, glamonėti jos švelnią odą, jausti jos alsavimą prie lūpų, jos šiltą nuogą kūną, spurdantį po juo, susilieti su ja.

Jei tik ji žinotų, apie ką Dosonas dabar galvoja ir kaip jam sunku tvardytis nečiupus jos į glėbį, taip ramiai arbatos negurkšnotų. Bet jis negalėjo liautis apie tai galvojęs ir svajojęs, kad viskas būtų kitaip. Jis manė, kad būtų sąžininga, jeigu ji žinotų.

– Jei galėčiau tave turėti po kiekvieno košmaro, ištverčiau kad ir dešimtį per naktį.

Jie vis dar negalėjo atplėšti vienas nuo kito akių, bet suskambo Dosono mobilusis. Gal taip ir geriau, nes jo pasiryžimas laikytis ir prie Amelijos nesiliesti buvo kone išgaravęs.

Dosonas atsiliepė ir išgirdo Hedlį sakant:

– Aš ateinu. Nešaudyk.

Nieko neatsakęs, Dosonas nuspaudė mygtuką.

– Beje, – pasakė Amelijai, – tau vertėtų visą laiką nešiotis tą pipirinių dujų balionėlį. Ir, žinoma, telefoną.

– Baisiai apsižioplinau, kad neturėjau telefono. Negirdėjau, kai man skambinot. Telefonas ir balionėlis buvo rankinėje, o ji – laiptų apačioje. Bet jei būčiau turėjusi tą balionėlį, tikriausiai būčiau tau papurškusi. Kodėl iš karto nepasakei, kad ten tu?

– Bijojom, kad čia gali būti Džeremis. Hedlis nenorėjo, kad žinotų, jog mes čia.

Amelija atsiduso:

– Gal taip ir būtų buvę geriau.

– Ne, – ryžtingai paprieštaravo Dosonas. – Nebūtų.

– Bent jau būtų viskas pasibaigę.

– Taip, bet tu tikriausiai jau būtum negyva.

Floros Staimel dienoraštis
1984-ųjų balandžio 16-oji

Vakar nužudėm tris žmones. Ta proga visi taip prisigėrė, kad iki šiol neatsigaivelėjo, išskyrus mane.

Buvo puiki diena. Ne tik dėl to, kad plėšimas pavyko (išsinešėm per šešiasdešimt tūkstančių dolerių), bet ir dėl to, kad tai padarėm Laisvės nuo mokesčių dieną. Simboliška. Šitaip Karlas nušluostė nosį federalinei valdžiai.

Dėl tų dviejų vyrų iš šarvuoto automobilio labai galvos sau nesuku. Jie buvo neatsargūs, o geriau pagalvojus, nuvylė žmones, kuriems dirbo. Kaip sakė Karlas, jei būtų deramai atlikę savo darbą, dabar būtų gyvi, pinigai būtų likę banke, o mes keliautume į kapines. Nė vieno iš mūsiškių nesužeidė, tik aš nusilaužiau nagą, stumdama įkaitę į furgono galą.

Nežinau, kuo ji vardu. Naujienų reporteriai sakė, kad vardo neatskleis, kol nesuras kokio nors jos artimo giminaičio.

Lotynų amerikietė. Plaukuose jau matyti žilų sruogų. Spėju, jaunystėje buvo daili. Ausyse segėjo auksinius kryželius. Moteriškė buvo mirtinai išsigandusi, o kai šaute šovėm iš nusikaltimo vietos, apsipylė ašaromis ir pradėjo mekenti ispaniškai. Aš tos kalbos nemoku, bet turbūt

meldė jos nežudyti. Karlui rūpėjo kuo greičiau sprukti, jis aprėkė Melą, kad tas greičiau važiuotų.

Karlas nervinosi, nes pagal planą įkaitų neturėjo būti, o jis pratęs plano laikytis. Matyt, šarvuoto automobilio vairuotojas (paskui Karlas jį nušovė) dar spėjo nuspausti begarsio pavojaus signalo mygtuką, nes tarsi iš niekur mus prisivijo farų ekipažas. Nemaloni staigmena.

Meksikietė buvo niekuo dėta žioplinėtoja — taip sakė reporteris. Karlas ją pasičiupo ir stumtelėjo link manęs, liepdamas įgrūsti ją į furgoną, kol pats tvarkysis su faru. Faras, pamatęs, kad turim įkaitę, šauti nesiryžo. Na, o Karlas ėmė ir šovė į jį. Dabar tas faras ligoninėje, jo būklė kritinė. Per teliką rodė farus, atėjusius į ligoninę jo palaikyti. Karlas juokėsi ir apgailestavo, kad negalim užpulti ligoninės ir visų jų išguldyti. Kad paskui būtų mažiau vargo.

O ta meksikietė Karlo nepaklausė. Ji nesiliovė žliumbusi ir zirzusi, tada ją ištiko isterija, ir ji ėmė nesavu balsu staugti. Turbūt nėra labiau kurtinančio garso už šūvį furgono viduje. Karlas moteriškę nušovė. Pasidarė nuostabiai tylu, tik man zvimbė ausyse. Turbūt ir Karlas su Melu panašiai jautėsi, nes mes gana ilgai tylėjom.

Lavoną palikom tame pačiame furgone, o patys persėdom į kitą. Aš prie moteriškės liečiausi, todėl gali būti, kad ant jos drabužių ras kokių nors įkalčių, kurie padėtų mus sučiupti. Per tuos dešimt metų nuo tada, kai pradėjom savo veiklą, kriminalistai labai išgudrėjo.

Kartais man norisi viską užraukti, pasiimti Džeremį ir kur nors sau ramiai, laimingai gyventi, kaip bet kuri kita normali šeima. Džeremis jau trečiokas, mokosi tik dešimtukais ir priklauso mažosios lygos komandai. Kažin ar kada pamatysiu jį žaidžiantį, bet praeitą savaitę net dešimt minučių kalbėjausi su juo telefonu.

Karlas sako, kad gal kitą mėnesį su juo pasimatysim. Labai to tikiuosi, bet vargu ar po to, kas šiandien įvyko,

Karlas ryšis taip rizikuoti. Kol kas Rendžio ir Patricijos niekas neįtaria. Iš pažiūros – jie kaip iš akies traukti Bebro Kliverio mamytė ir tėtis. Bet Karlas sako: „Tik prarask budrumą, ir tave sučiups." O jeigu mus sučiuptų, tada jau Džeremio nepamatytume niekada. Mus ilgiems metams įkištų už grotų arba net čia pat vietoje nudėtų, kad nereikėtų terliotis.

Aš ir vėl nukrypau nuo temos (nesiliauju galvojusi apie Džeremį). Gėriau ir rūkiau daugiau negu paprastai, nes man buvo neramu. Karlas tą moterį nušovė tik todėl, kad ji kėlė triukšmą. Juk vargšelė nieko blogo mums nepadarė. Nesaugojo šarvuoto automobilio... tiesiog atsidūrė ne vietoje ir ne laiku. Iš pažiūros jai galėjo būti keturiasdešimt penkeri. Tikriausiai turėjo vyrą, vaikų, gal net anūkų. Man jų gaila. Vakar jiems tikrai nebuvo linksma.

Šis darbas Melui buvo su mumis pirmas. Jį mums rekomendavo kaip puikų vairuotoją plieniniais nervais. Ir jis mūsų nenuvylė, laimingai pasprukom nuo farų. Karlas manė, kad jis nusipelnė premijos. Manęs.

Nekenčiu, kai jis leidžia kitiems vyrams... na daryti tai su manim. Paskui, kai išsiblaivo, Karlas ant manęs siunta, tarsi ne pats pasiūlė. Ir šiaip man tai niekada nepatiko. Jaučiuosi purvina. Šiukšlė. Pradedu manyti, kad jei aš jam tiek mažai terūpiu, ištikus bėdai daug negalvodamas mane paliktų likimo valiai.

Nors, jei atvirai, nemanau, kad paliktų. Juk Golden Branče nemetė, kai jau maniau, kad tikrai mes.

Na, bet jei užkluptų mane su šiuo dienoraščiu, tai jau tikrai nudirtų kailį. Baisu net pagalvoti, kaip įsiustų. Atiduotų mane tokiam kaip Melas ir nebepasiimtų.

Septynioliktas skyrius

Džeremis Vesonas tingiai pasikasė vešlią barzdą, klausydamasis vakaro dešimtos valandos žinių per vietos radijo stotį, pateikiančią glaustą informaciją apie Vilardo Strongo liudijimą teisme.

Kelių tos dienos valandų Vilardo atmintyje trūko, bet kiti jo prisiminimai ir prielaidos dėl dienos, kai Džeremis nužudė jo žmoną, buvo velnioniškai arti tiesos. Nušovė ją iš Vilardo šautuvo, kol tas pūtė į akį savo pikapo kabinoje.

Bus matyti, ar prisiekusieji patikėjo Vilardo aiškinimu, bet atrodo, kad jo reikalai prasti. Džeremis nejautė jokios asmeninės pagiežos Vilardui, kuriam savo plane skyrė pagrindinį vaidmenį, ir viskas puikiai pavyko. Labai įtikinama. Jis puikiai tą vaidmenį atliko. Ir net jeigu Džeremis nebūtų visų tų įvykių surežisavęs, Vilardas tokio ūmaus būdo, kad anksčiau ar vėliau tikrai būtų galėjęs jį apgaudinėjusius Darliną ir Džeremį nužudyti.

Tačiau jis nė neturėjo galimybės tai padaryti, nes Džeremis labai kruopščiai parengė scenarijų – nuo pradžios iki pabaigos. Jei Vilardas būtų nuteistas, reikalas būtų baigtas. Neliktų *jokio pagrindo* abejoti, kad Džeremis Vesonas negyvas, kaip ir vargšelė Darlina.

Misija sufabrikuoti Džeremio Vesono sunaikinimą, kaip testamentą Amerikos niekšiškumui, buvo kruopščiai suplanuota ir itin skrupulingai įgyvendinta. Jis darė įspūdį žmo-

gaus, atrodytų, turinčio viską, apie ką tik galima svajoti: gražuolę žmoną, visų gerbiamą uošvį, du nuostabius sūnus ir puikią ateitį. Šios amerikietiškos svajonės žlugimas prasidėjo, kai jis grįžo iš karo – dvasiškai traumuotas ir pats sau priešas slidžiame kelyje į tragišką pabaigą.

Šiam tikslui pasiekti reikėjo daugelio metų. Kai kurias kaukes užsidėti ir su jomis gyventi jam buvo lengviau, su kitomis – sunkiau.

Jis buvo geras jūrų pėstininkas. Jam visai natūraliai išėjo pritaikyti snaiperio įgūdžius, taip pat polinkį vadovauti. Jam patiko kariška draugija, ypač – tarnaujant Vidurio Rytuose. Jis net užmezgė draugystę su vienu kitu kolega ir apgailestavo, kai reikėjo su jais skirtis. Žinoma, Džeremis netikėjo ta armijoje propaguojama „už Dievą ir Tėvynę“ dogma, taigi tą tikėjimą vaidino. Labai įtikinamai.

Daug didesnis iššūkis buvo tapti Amelijos Nolan vaikinu. Šiurkštumas nebuvo vien apsimestinis, nes iš tikrųjų kareivinėse jam buvo gerokai jaukiau negu pokylių salėje. Rendis ir Patricija išmokė jį pagrindinių gero elgesio taisyklių, o ir pats buvo dalyvavęs ne viename valdiškame pobūvyje. Žinojo, kaip dera elgtis per oficialius priėmimus.

Nolanus supo rinktiniai žmonės, ir tokia aplinka jį baugino labiau nei bet koks priešo taikinys. Pietiečių aristokratų elgesio taisyklių nebuvo nė vienoje knygoje, bet visi iš Nolanų aplinkos jas žinojo ir suprato. Džeremis svarstydavo, kurios iš tų merginų palankumo siekti, o paskui ir vesti. Jam atrodė, kad gal vertėtų kartelę nuleisti kiek žemiau.

Jis labai nustebo, kad jo stačiokiškos manieros Amelijai darė įspūdį, o ne priešingai. Džeremis buvo kitoks negu dauguma jos aplinkos vyrų, ir tai buvo jo koziris. Etiketo neišmanymas jos nepiktino, veikiau atrodė privalumas. Tai supratęs, Džeremis kaipmat įsijautė į vaidmenį ir tapo mielu vaikinu, kupinu entuziazmo (kad ir nevykusio) ir besineriančiu iš kailio, kad patiktų.

Vis dėlto jo paties klasta pakišo jam koją. Dėl besąlygiško Amelijos nuoširdumo jis ją pamilo. Truputį. Ir vis dėlto gerokai daugiau, nei ketino. Jis manė, kad nejaus jai nieko, išskyrus panieką viskam, ką ji įkūnijo, – turtingus, grobuoniškus ir bedvasius Jungtinių Amerikos Valstijų aristokratus.

Jis pagalvodavo, kad būtų geriau, jei Amelija jo taip nemylėtų. Jei būtų greita teisti, kritikuoti ir elgtųsi globėjiškai. Jei stokotų tolerancijos ir taip nuoširdžiai neišgyventų dėl jo dvasinės būklės grįžus iš karo, jo misija būtų buvusi gerokai paprastesnė. Jo tikslas buvo ją palaužti, o ne sudaužyti jai širdį.

Taip pat Džeremis troško jausti gilią neapykantą savo uošviui su jo patriotinėmis ir šovinistinėmis pažiūromis. Jis niekino šio valstybės vyro politines pažiūras ir vyriausybę, kuriai uošvis atstovavo. Ilgainiui Džeremis pastebėjo, kad nekęsti valdžios lengviau negu to žmogaus. Nolanas buvo doras ir geras žmogus.

Bet dar sunkiau buvo iš mylinčio tėčio virsti smurtaujančiu girtuokliu, kurio bijo sūnūs. Anksčiau, kai grįždavo namo, vaikai ištiesę rankutes puldavo prie jo plačiai šypsodamiesi, o dabar, kaskart jam įėjus į kambarį, slėpdavosi ir gūždavosi nuo jo pakelto balso. Jis labai jiems nusikalto.

Bet jis išpirks kaltę. Jau greit.

Šitiek metų Džeremis siekė tikslo, ir dabar tas tikslas jau ranka pasiekiamas. Vilardą Strongą nuteis ne tik už Darlinos, bet, jei pasiseks, ir už Džeremio Vesono nužudymą. Kai tai įvyks, jis nebaudžiamas galės tęsti savo asmeninį karą. Galės netrukdomas kelti sumaištį visose penkiasdešimtyje valstijų, nes mirusio žmogaus juk niekas neieškos.

Tiesa, padaryta viena klaidelė, kurią būtina ištaisyti.

Džeremiui buvo didelė staigmena, kad moteris, rasta negyva už Mikio užeigos, ne Amelija. Jėzau, kaip jis galėjo supainioti ją su kita?

Dieną, kai kilo audra, vandenynas tiek įsisiūbavo, kad jis nusprendė į Savaną neplaukti ir prišvartavo laivą Sent Neldoje. Saloje lankydavosi retai, todėl nebijojo būti atpažintas.

Jei net ir susidurtų su kuo nors, anksčiau pažinojusiu Džeremį Vesoną, kažin ar būtų atpažintas, – apatinę veido dalį maskavo vešli barzda, o kepuraitė su snapeliu slėpė kaktą ir akis, taip pat randą ant pakaušio, likusį po to, kai nusirėžė iš jo odos lopinėlį ir numetė šunų aptvare. Be to, per penkiolika mėnesių, kai slapstėsi, priaugo apie penkiolika kilogramų.

Taigi, per liūtį prisišvartavęs Sent Neldos prieplaukoje, jis nė kiek nesibaimino būti susektas. Vairinėje, gurkšnodamas kavą, Džeremis žvelgė į lietaus tvindomą kaimelį, ir tada pamatė *ją*.

Pro tankią lietaus uždangą ir tokioje tamsoje jis tikriausiai būtų jos nepastebėjęs, jei ne apsiaustas. Bjaurus ryškių spalvų apsiaustas, kurį Amelija nusipirko Čarlstone, neišvengiamai krinta į akis. Net ir blausioje universalinės parduotuvės langų šviesoje.

Visas keturis šimtus aštuoniasdešimt kelias dienas nuo tada, kai paliko tuos velnio šunis, besiriejančius prie Darlinos kūno likučių, Džeremis kantriai laukė, kada galės atsikratyti Amelijos ir susigrąžinti sūnus. Būtų buvusi beprotybė bandyti juos pagrobti, kol Amelija šmėžavo žiniasklaidos dėmesio centre kaip pagrindinė Vilardo proceso liudytoja. Be to, Džeremis žinojo, kad jos parodymai tik padės Vilardą nuteisti, ir neketino tam trukdyti.

Per tas nuobodulio paženklintas dienas ir vienatvės naktis jis apmąstė kelis galimus veiksmo scenarijus. Sunkiausia buvo sugalvoti, kaip, atėjus laikui, Ameliją pašalinti iš kelio. Ieškojo kokio būdo išvengti žudymo, nes... Nenorėjo jos žudyti, ir tiek.

Reikia pripažinti, kad čia iškilo pavojus pergudrauti patį save. Pasitaiko, kad kurdamas gudrias strategijas imi ir pražiopsai galimybę. Kai lemtis tau duoda tokią progą, būtų tiesiog nuodėmė ja nepasinaudoti. Juk tiesa, ar ne?

Be abejonės, susigrąžinti sūnus būtų gerokai paprasčiau, jų motinos atsikračius visam laikui. Moralinius tokio poelgio aspektus apsvarstys vėliau. Na, o dabar – metas veikti.

Džeremis padėjo kavos puodelį į šalį, iš įrankių dėžės išsitraukė dailidės plaktuką ir įsikišo po apsiaustu. Niekas į žmogų, bėgantį žliaugiant lietui, dėmesio neatkreips. Bet tai jau nesvarbu, nes aplinkui nebuvo nė gyvos dvasios, ir jis niekieno nepastebėtas atsidūrė aikštelėje už Mikio užeigos.

Pasislėpė už šiukšlių konteinerio ir laukė.

Prakeikimas! Amelija iš parduotuvės išnėrė su vyruku, tuo pačiu, kuris su jo sūnumis žaidė paplūdimyje. Ilgšiu, raumeningu nepažįstamuoju, su kuriuo ji vakar vakarą gurkšnojo vyną, abu patogiai įsitaisę greta stovinčiuose supamuosiuose krėsluose.

Smarkiai pasilenkę, jiedu nubėgo prie Amelijos mašinos. Džeremis girdėjo, kaip juokiasi, šokinėdami per balas. Vyrukas atidarė užpakalines dureles ir sudėjo Amelijos pirkinius ant grindų po sėdynėmis. Ji atidarė dureles iš keleivio pusės ir numetė rankinę ant sėdynės. Tada jie paskubom atsisveikino, o vyras nušuoliavo atgal į parduotuvę.

Skubėdama įsėsti į mašiną, ji išmetė raktus ir pasilenkė jų pakelti. Džeremis tuo pasinaudojo. Negalvojo nei apie jos veidą, nei apie akis ar kūną, kurį myluodavo. Negalvojo apie jos gerą būdą, skambų juoką ar juokingą raukšlelę kaktoje, kai susimąstydavo. Stengėsi nematyti joje gyvos būtybės. Ji buvo taikinys, toks pat, kokių dešimtis sunaikino Irake ir Afganistane iš kelių šimtų metrų atstumo. Jos turi nelikti, ir tik tai dabar svarbu.

Garsas. Džeremis pajuto, kaip plaktukas perskėlė jai kiaušą. Apsiausto gobtuvas nesumenkino smūgio jėgos.

Nė nesupratusi, kas jai trenkė, ji krito veidu į purvą. Džeremis sugriebė ją už kelio, nutempė už šiukšlių konteinerio ir užtraukė ant galvos gobtuvą. Štai taip paprastai ir greitai jis apsisuko. Kai grįžo į laivą, kava dar nebuvo ataušusi.

Vyrukas, per plauką vos visko nesugadinęs, vardu Dosonas Skotas. Išgarsėjo straipsniais žurnale. Džeremis viską apie jį sužinojo šįryt, šveisdamas didelį sumuštinį su dešra sunkvežimių vairuotojų užkandinėje prie I-95 greitkelio. Įsi-

taisęs prie baro, patogiai sau žiūrėjo ant sienos pakabintą televizorių.

Šerifo biuro atstovas iš pradžių bandė išsisukinėti, bet reporterių spaudžiamas atskleidė, kad Dosonas Skotas naktį praleido už grotų ir vis dar laikomas įtariamuoju dėl merginos nužudymo. Džeremis laikėsi iš paskutiniųjų, kad balsu nesusijuoktų.

Paaiškėjo, kad tyrėjai dėl nužudymo apklausė dar kažkokį žmogų. Džeremis neįsidėmėjo jo pavardės, bet ar ne vis tiek? Svarbiausia, kad neieško *jo*, amžinatilsį Džeremio Vesono.

Viskas būtų buvę tiesiog puiku, jei ne tas vienintelis nesklandumas. Reikės vėl ką nors sugalvoti dėl Amelijos.

Džeremis nekantriai laukė dienos, kai galės ištrūkti iš šios trobelės. Jam iki gyvo kaulo įgriso apipelijusios sienos, išduobta lova, ūžiantis generatorius ir dujomis prasmirdusi, nors ir nenaudojama, viryklė. Be to, neatsigindavo parazitų, atrodytų, privisusių iš visos Pietų Karolinos. Kaskart grįžęs sušluodavo ir išmesdavo, nė nežinodamas, kaip dauguma tų gyvių vadinasi.

Vienintelis geras dalykas buvo tas, kad niekas apie šią jo slėptuvę nežinojo.

Todėl iškart, kai išjungęs radiją išgirdo lengvus žingsnius verandoje, Džeremis veikė žaibiškai: truktelėjo už purvinos virvutės, ir vienintelė prie lubų kabanti lemputė užgeso. Be garso sėlindamas per išsiklaipiusias kietmedžio grindis, išsitraukė iš už juosmens pistoletą ir prisiplojo prie sienos už durų.

Kaip visada, ginklas buvo užtaisytas ir paruoštas šauti. Džeremis kilstelėjo jį sulig smakru, sulaikė kvapą ir laukė.

Kažkas pasukiojo durų rankenos bumbulą, ir vėl tyla. Bet ir be to vos girdimo metalo girgžtelėjimo Džeremis žinojo, kad už durų kažkas stovi. Jis kone fiziškai juto pavojų ir, velniai griebtų, tikrai nesileis, kad jį suimtų koks žioplas detektyvas. Ar bent pabandytų suimti.

Džeremis čiupo už rankenos, atplėšė duris ir iškišo ranką su pistoletu į priekį. Pistoleto vamzdis atsidūrė vos per porą centimetrų vyriškiui nuo kaktos.

Džeremis su švilpesiu iškvėpė ir nuleido ranką su ginklu.
– Po perkūnais, tėti, kad kiek, būčiau tave nudėjęs.

Smarkiai sunerimęs Hedlis pro ūkinio kambarėlio duris įpuolė į virtuvę. Greitomis apsižvalgęs, ant stalo pamatė saldainio popierėlį.

– Dar liko šokoladukų?

Dosonas ramiai atsakė:

– Ką tik sušveitėm.

Amelija pasisiūlė išvirti Hedliui kakavos.

– Būtų puiku. Ačiū.

Hedlis atitraukė nuo stalo kėdę ir atsisėdo.

– Kaip reikalai?

Klausimas buvo adresuotas Dosonui, šis tik gūžtelėjo pečiais.

– Kodėl vis to klausi?

Hedlis jau pravėrė burną atsakyti, bet paskui, matyt, apsigalvojo. Pasisuko į Ameliją ir pasiteiravo, kaip laikosi Hanteris ir Grantas.

– Kai čia atvykom, buvo labai įsitempę. Prireikė dviejų pasakų knygelių, kol pagaliau užmigo.

– Įsivaizduoju, kaip apsidžiaugė, kad pamigdėt juos.

– Tiesą sakant, pasakėles prieš miegą jiems skaitė Dosonas.

Hedlis vėl įsmeigė akis į Dosoną ir nenuleido jų, kol draugas jau kiek irzliai paklausė:

– Įlėkei nelyginant į gaisrą. Kas nutiko?

– Pamenat laivą, apie kurį pasakojot? – galvos linktelėjimu Hedlis padėkojo Amelijai už kakavą. – Pakrantės sargyba irgi jį pastebėjo, nes kelias dienas iš eilės stovėjo išmetęs inkarą netoli nuo kranto. Sako, kad šiaip kažkoks žmogelis žvejojo. Atseit nieko įtartina. Jokio ryšio su kitais laivais.

– Ar jau žino to laivo pavadinimą? – paklausė Dosonas.

– „Ledinukas“, – atsakė Hedlis ir patylėjo, tarsi laukdamas, kad kuris iš jų ištartų „na, žinoma“. – Jokių minčių? – paklausė, žvelgdamas į Ameliją.

– Kiek žinau, Džeremis nei kada plaukiojo, nei žvejojo.

– Kur laivas registruotas? – pasidomėjo Dosonas.

– Rod Ailande. Neegzistuojančio savininko vardu.

Amelija susižvelgė su Dosonu, o tada vėl pasisuko į Hedlį.

– Nežinome, ar Džeremis ir laivas susiję, ir nesužinosime, kol to laivo nerasime. Bet kai kas sutampa. Jis stovėjo netoli nuo kranto priešais jūsų namus kelias dienas iš eilės, kaip tik tada, kai ten dėjosi nepaaiškinami dalykai, o jūs jautėtės stebima. Be to, – Hedlis stabtelėjo ir gurkštelėjo iš puodelio kakavos, – sekmadienio vakarą laivas buvo prišvartuotas Sent Neldos prieplaukoje.

– Netoli nuo vietos, kurioje buvo nužudyta Stefė, – įsiterpė Dosonas.

– Vaikinas iš degalinės sako išbėgęs įspėti to vyro iš laivo, kad degalų nebus. Kadangi dingo elektra, neveikė siurbliai.

– Matyt, aš buvau paskutinis jo aptarnautas klientas, – vėl įsiterpė Dosonas.

– Taip. Jis tą patvirtino Takeriui. Tai va: vaikinas iš degalinės mano, kad laive, be to vyruko, daugiau nieko nebuvo. Jis aiškino sustojęs Sent Neldoje perlaukti audrą.

– Ar tas vaikinas atkreipė dėmesį, kada „Ledinukas“ išplaukė?

– Ne. Uždarė kontorą ir patraukė ilsėtis į savo vieno kambario butuką, esantį už žūklės reikmenų parduotuvės. Patogiai įsitaisęs žibintuvėlio šviesoje skaitė, o paskui nuėjo miegoti. Ryte „Ledinuko“ prieplaukoje jau nebuvo. Tai viskas, ką jis žino, bet aš nemanau, kad nužudęs merginą Džeremis būtų rizikavęs čia ilgiau užtrukti.

Nuo žodžių apie nužudymą Amelija susigūždavo. Ji stengėsi neišskysti, kalbėti aiškiai, bet kaskart, kai Džeremį įvardydavo kaip Stefės žudiką, jai tekdavo pripažinti žiaurią tikrovę. Ji vis dar nepajėgė su šia mintimi apsiprasti.

Jai atrodė neįmanoma, kad tokį žiaurų ir kartu nepaaiškinamą nusikaltimą būtų padaręs vyras, taip meiliai šypsojęsis jiems duodant santuokos įžadus, vyras, su neapsakomu jau-

duliu pirmą kartą laikęs glėbyje Hanterį, vyras, sūpuodavęs Grantą, kol mažylis pradėdavo krykšti iš džiaugsmo.

Protu Amelija nepajėgė suvokti, kad Džeremis, jos vyras ir jos vaikų tėvas, gali būti žudikas. Šitokio žiaurumo ji nesitikėjo iš jo net ir po to, kai jis sudavė jai, ir ji pabėgo iš namų.

Kiek dar Džeremis turėjo veidų? Kuris iš jų buvo tikrasis? Ar ji kada sužinos? Ir ar nori sužinoti?

Jos apmąstymus nutraukė Dosonas, paklausęs Hedlio, kodėl Takeris nepasivargino anksčiau pasidomėti Sent Neldos prieplaukoje sekmadienį prišvartuotais laivais.

– Jis tai padarė. Apklausti visi, gyvenantys ar dirbantys netoli doko. Vyrukas iš degalinės užsiminė apie „Ledinuką", bet Takeris neatkreipė dėmesio, nes jam nepasirodė svarbu. Tu ir Arnsonas kaip įtariamieji jam atrodėt perspektyvesni.

Amelija paklausė:

– Kaip tas vyras iš „Ledinuko" atrodė?

– Kresnas. Barzdotas.

– Džeremį vargu ar pavadintum kresnu.

– Priaugti svorio taip pat lengva kaip ir užsiželdinti barzdą, – paprieštaravo Dosonas. – Tik reikia šiek tiek laiko, o laiko jis turėjo.

Hedlis išgėrė kakavą ir, stumtelėjęs puodelį šalin, įsirėmė į stalą alkūnėmis.

– Amelija, turit man apie jį papasakoti viską, ką prisimenat. Net menkiausias smulkmenas.

– Jau papasakojau.

– Toli gražu. Pasistenkit prisiminti. Mus domina jo draugai, priešai, pomėgiai, antipatijos, baimės, fobijos, žmonės, vietos, daiktai ir vardai, kuriuos jums kada nors minėjo. Gal radot kokį kvitą ant jo staliuko... gal degtukų dėžutę... klijuojamą lapelį užrašams, bilietą į kiną, įsiminėt kokį įrašą darbo kalendoriuje.

– Juk mūsų santuoka truko ne vienus metus! – šūktelėjo Amelija.

– Aš puikiai suprantu, kad nelengva, bet Džeremis jau įrodė esantis nepaprastai sumanus. Jam pavyko suklastoti savo mirtį ir jau ilgiau kaip metai jis laikomas mirusiu. Gali būti, kad visą tą laiką jis sekė jus, o jūs nė nenutuokėte apie tai. Džeremis siekia susigrąžinti vaikus, ir...

– Šito jūs negalit žinoti.

– Kodėl tada jis iš čia nedingsta, nors jau seniausiai galėjo? Kodėl nužudė merginą, kurios nė nepažinojo? Nebent todėl, kad supainiojo ją su jumis.

Amelija klausiamai pažvelgė į Dosoną.

– Žinai, ką aš manau.

Išties, jis irgi jai išdėstė tuos pačius argumentus.

– Džeremis siekia susigrąžinti vaikus, Amelija, – švelniai pratarė Hedlis. – O jūs – kliūtis, kurią jam būtina pašalinti.

Amelija stipriai suėmė save už pečių.

– Jūs mane gąsdinat.

– Tu ir turėtum bijoti, – pasakė Dosonas. – *Turėtum*. Todėl, kad Džeremis nejuokauja. O jei dar tuo abejoji, prisimink, kaip žiauriai nužudė Darliną, o paskui ir Stefę. Beginkles moteris. Šaltakraujiškai. Pagalvok apie tai. Ir prisimink, kas buvo jo tėvas.

Pagalvojusi, kokį neišdildomą įspūdį jai padarė Karlo Vingerto nuotrauka, Amelija prisiminė to veido bruožams būdingą nežabotą atšiaurumą. Vaizduotėje iškilo pykčio priepuolio apimtas Džeremis. Ir nors išorinio panašumo su tėvu nebuvo, piktdžiuga ir įtampa jų veiduose buvo tokia pati.

Amelija atsidūsėjo ir jau nebesipriešindama pratarė:

– Žinoma, aš padarysiu viską, kad apsaugočiau savo vaikus.

Hedlis atrodė patenkintas.

– Tikėkimės, kad mums pasiseks, jis kur nors suklups. Kaip su tuo piršto atspaudu. Kaip ir Karlas, – Hedlis krenkštelėjo. – To sukto niekšo atspaudų nepavyko gauti, ir tai buvo didžiausias galvos skausmas tiems, kurie bandė jį sučiupti.

Tiksliau, iki pat devintojo dešimtmečio pabaigos, kai savadarbe bomba jis susprogdino pašto sunkvežimį. Tada jis

pirmą ir paskutinį kartą naudojo sprogmenis – matyt, ne per daugiausia apie juos išmanė. Bomba sprogo iškart, vos Karlas ją padėjo. Stebuklas, kad nesudraskė jo į gabalus. Bet jam pasisekė – neteko tik nykščio ir smiliaus. Tada ir paliko viduriniojo piršto atspaudą ant bombos skeveldros. Mes ne...

Staiga Hedlis susivokė, kad Amelija ir Dosonas spokso į jį išpūtę akis.

Dosonas prašvokštė:

– *Šunsnukis.* – Tada taip ūmai pašoko nuo kėdės, kad toji vos neapvirto. – *Šlykštus bjaurybė!*

– Kas? – reikliai paklausė Hedlis.

Amelija gergždžiančiu balsu paklausė:

– Kurios... Kurios rankos pirštų jam trūksta?

– Kairės.

Aiktelėjusi Amelija prisidengė ranka burną. Už ją atsakė Dosonas:

– Bernis!

Aštuonioliktas skyrius

– Ačiū Dievui, nebereikės vaidinti to seno mulkio.

Karlas per galvą nusitraukė ryškiai rožinius marškinėlius, susuko į gniutulą ir nušveitė į šiukšlių kibirą. Paskui iš akių išsiėmė glaustinius lęšius ir su palengvėjimu atsiduso:

– Nekenčiu šitos nesąmonės, – ir lęšiai nuskriejo į kibirą paskui marškinėlius. Jų nebeprireiks. Taip pat ir Bernio.

Iš aprūdijusio šaldytuvo Džeremis ištraukė porą skardinių alaus, atidarė ir vieną padavė tėvui.

– Laukiau tavęs tik rytoj.

– Aš ir pats ketinau mauti iš salos rytoj, bet ten pasidarė karšta, – atsikratęs languotų bermudų ir maudamasis žalsvai rusvos spalvos kelnes, Karlas papasakojo Džeremiui apie dviejų detektyvų apsilankymą Amelijos namuose tą rytą.

– Ko taip nerviniesi? Tavęs juk neieško.

Nerūpestingas sūnaus tonas Karlą suerzino.

– Mane jau seniai būtų sučiupę, jeigu nebūčiau buvęs toks atsargus. Kai tik užuodžiu farus, dedu į kojas ir dingstu kuo toliau.

– Pas tą žurnalistą pirmadienio rytą nuėjai, kai ten buvo farai.

– Šiaip nė už ką nebūčiau ėjęs artyn, bet tu nužudei ne tą moterį. Beje, tu man kai ką priminei – buvom sutarę, kad neskambinsi.

– Tėti, jau aiškinau tau apie mobiliuosius su apmokėta iš anksto kortele. Tokių skambučių neįmanoma susekti.

– Nepasitikiu aš tomis jūsų technologijomis. Daugiau man neskambink. Tai va: pasigyrei, kad nužudei Ameliją. O čia, kur buvę, kur nebuvę, prie mano durų išdygsta Dosonas Skotas ir Amelija, jaukiai įsitaisiusi užpakalinėje jo mašinos sėdynėje! Todėl kitą rytą turėjau nueiti ir pažiūrėti, kas ten ir kaip. Atrodo, policija aiškino Amelijai, kad laikomas mirusiu buvęs vyras galėjo nužudyti jos vaikų auklę.

– Kas gi numirėlį įtartų žmogžudyste?

– Gal tave atpažino vyrukas iš degalinės?

– Tikrai ne. Mes susišūkavom per baisią liūtį, kalbėjomės dešimt, daugiausia penkiolika sekundžių. Paskui jis iškart grįžo į kontorą. Be to, mus skyrė mažiausiai dvidešimt metrų. Nė už ką nepasakyčiau, kaip atrodė. Manau, ir jam aš buvau tik neaiškus siluetas.

– Žiūrėk man.

– Klausyk, aš jau niekuo neprimenu to pasitempusio jūrų pėstininko, – Džeremis paplekšnojo sau per atsikišusį pilvuką.

– Ką padarei su laivu?

– Juo pasirūpinta.

– Tikrai?

– Gali neabejoti.

– O nužudymo įrankis?

– Jūros dugne.

– Kai jau tiek nuveikta, negalim sau leisti daryt klaidų.

– Niekas manęs neieško. Tau aišku? – Nykščiu rodydamas per petį, Džeremis mestelėjo: – Nupirkau užkąsti, jei tu alkanas.

– Vėliau. Man reikia pagalvoti.

Įsitaisę skirtingose kėdėse vyrai gurkšnojo alų.

Pirmasis prabilo Džeremis:

– Kaip mano berniukai?

– Jiems viskas gerai. Paskutinį kartą mačiau, kai juos su Amelija vežiau prie kelto. Šiandien popiet su ja kalbėjausi, sakė, vaikai dar muziejaus kuratoriaus namuose.

Džeremis mąsliai pešiojo atlipusią skardinės etiketę.

– Ar jie kada mane prisimena?

– Kažin, bent jau prie manęs ne. – Pastebėjęs skausmingą išraišką sūnaus veide, Karlas pridūrė: – Ilgai buvai dingęs. Vaikams teks iš naujo prie tavęs pratintis.

– Kada galėsim juos pasiimti?

– Pirmiausia reikia sutvarkyti reikalą su Amelija.

Džeremis pasimuistė kėdėje.

– O jei tiesiog pasičiuptume berniukus ir dingtume? Kodėl būtina ją žudyti?

– Todėl, kad ji nesiliaus vaikų ieškojusi. Buvai ją vedęs, turėtum tą suprasti. Net jei farai ilgainiui nutrauktų paiešką, ji nieku gyvu nenusiramintų. Amelija turi už ką nusisamdyti žmonių, kad mūsų ieškotų. Nenoriu iki gyvenimo pabaigos dairytis per petį. Bus paprasčiau... – Karlas mostelėjo, tarsi kirviu nukirsdamas.

– Ko gero, – sumurmėjo Džeremis ir vėl gurkštelėjo alaus.

– Ir ilgai nelaukus.

– Tu teisus. Jei jau reikia, padarykim tai kuo greičiau. Noriu susigrąžinti sūnus. Juo ilgiau lauksim, juo lengviau jie mane pamirš.

Karlas pritariamai sumurmėjo, bet mintimis buvo kažkur kitur.

Tarsi mąstydamas balsu, jis numykė:

– Kažkas čia man įtartina.

– Kas?

– Visa ši situacija. – Karlas išgėrė savo alų, atsistojo ir ėmė žingsniuoti po kambarį. – Jaučiu, kad kažko nepagaunu, o kai nepagauni, pagauna tave.

– Amelija juk neįtaria, kad aš gyvas?

– Tokių ženklų nepastebėjau. Net kai mačiau ją šiandien. Tikrai labai graužėsi dėl auklės, o šiaip buvo kaip visada... meiliai atsisveikino su brangiuoju Berniu. „Iki kitos vasaros..." Ar panašiai. Liūdėjo, kad reikia uždaryti namą ir palikti paplūdimį. Jai ten labai patinka. Vaikams irgi. Jie žai-

džia... – Karlas nebaigė sakinio, nes jam kilo mintis. – Kur nuotraukos?

– Apatiniame stalčiuje.

– Maniškių nėra?

– Ne. Tuo pasidomėjau pirmiausia. Žinau, kad nesileidi fotografuojamas. Mama pasakojo, kaip įsiutai, užklupęs ją fotografuojančią mane, kai buvau mažas.

Buvo ir dar labiau įsiutęs ant Floros negu tą kartą, bet Džeremiui nėra reikalo to žinoti.

Karlas iš stalčiaus ištraukė Dosono Skoto darytas nuotraukas. Jos buvo tvarkingai susegtos sąvaržėle. Nusinešė ir paskleidė ant stalo, kad būtų patogiau apžiūrėti.

– Buvo kvaila taip rizikuoti dėl tų nuotraukų, – pasakė Džeremiui, kai tas irgi priėjo prie stalo.

– Neatsispyriau smalsumui. Mačiau, kaip jūs išvažiuojat. Tada žurnalistas atlėkė prie Amelijos namo ir kažką pakišo po durų kilimėliu. Kadangi buvo gražiai apsirengęs, sumečiau, kad ir jis išsiruošė vakarieniauti. Vadinasi, kurį laiką ten nieko nebus. Grįžau į „Ledinuką“ dar gerokai prieš jums parsirandant.

Karlas vis tiek manė, kad sūnus pasielgė labai neatsargiai, ryžęsis valtele nusiirti į krantą, o paskui grįžti į laivą. Didelė tikimybė įkliūti. Ir dėl ko? Nuotraukose nebuvo nieko ypatinga. Jos tikrai nevertos, kad Džeremis būtų taip dėl jų rizikavęs.

Džeremis paėmė nuotrauką, vaizduojančią jo sūnus, žaidžiančius vandenyje.

– Kad jau vis tiek fotografavo, galėjo padaryti daugiau ne Amelijos, o vaikų nuotraukų.

– Kam apskritai fotografavo? – paklausė Karlas. – Ką apie tą tipą radai internete?

– Nė nereikėjo ilgai ieškoti. Vyrukas apie save sako tiesą. Yra laimėjęs apdovanojimų. Žurnalui rašė reportažus iš Afganistano. Neseniai iš ten grįžo.

– O ką veikia čia?

– Be to, kad rėžia sparną aplink Ameliją? – Džeremis, pakėlęs prieš save, žiūrinėjo Amelijos nuotrauką.

– Manau, jausmai abipusiai, – mestelėjo Karlas.

– Eik tu?

– Sakau tau. Jai labai nepatiko, kai pasakiau matęs tą vyruką su Stefe.

– Amelija miega su juo?

– Tau ne vis tiek?

– Šiaip jau vis tiek. Tik būčiau nustebęs. Nėštumai užgesino jos lytinį potraukį.

Karlas nepatikėjo, kad Džeremiui nerūpi Dosono ir Amelijos santykiai, bet Dosonas jam tikrai kėlė susirūpinimą.

– Dievaži, nesuprantu, kurių galų tas žurnalistas čia atsivilko. Išsinuomojo namą šalia tavo žmonos ir neriasi iš kailio, kad apžavėtų ją ir vaikus.

– Juk pats sakei, kad rašo straipsnį apie mane, Darliną ir Vilardą.

– Jis taip sako, bet...

– O kas dar galėtų būti?

– Nežinau, – sumurmėjo Karlas. – Dėl to man ir neramu.

– O aš visai nesistebiu. Aišku, tikėjosi gauti iš Amelijos interviu, kad sužinotų daugiau smulkmenų apie mūsų bendrą gyvenimą.

– Taip, bet man atrodo, kad persistengė, dėl medžiagos apie tą procesą nusitrenkdamas net į Savanos gilumą.

Džeremis nusikvatojo:

– Žmogelis dėl gerų istorijų net į sumautą Afganistaną nusibeldė.

Karlas pasisuko į Džeremį ir šis, matyt, pajuto tėvą užrūstinęs, nes šypsenos jo veide kaipmat neliko.

– Šaipaisi iš manęs?

– Ne, tėti.

– Manai, protelis man suskystėjo?

– Ne. Ką tu.

– Manai, esi už mane protingesnis?

– Jėzau, ne!

– Buvo taip manančių. Nesiklausė, ką jiems sakau, ir žinai ką? Jie dabar arba jau negyvi, arba kovoja už būvį kalėjime.

– Tėti, aš tik...

– Diena, kai pasijusi protingesnis už mane...

– To nebus.

– Bus diena, kai tave kas nors nudės. – Kairė Karlo ranka buvo sužalota, bet dešinioji – visiškai sveika, ir savo paskutinius žodžius jis pabrėžė besdamas jos smilium Džeremiui į krūtinę. Dar akimirką Karlas gręžė sūnų žvilgsniu, kad tas įsisąmonintų, ką išgirdo, o paskui atitraukė ranką ir nusisuko. – Ko nors užkąsčiau.

Jie susitepė kelis storus sumuštinius su kumpiu ir sūriu. Šaldiklis menkai tešaldė, todėl ledai kiek aptirpo, bet vis tiek buvo gardu. Įsipylę kavos, vyrai tęsė pokalbį.

Karlas pradėjo taikiai:

– Klausyk, sūnau, kartais aš mėgstu pabambėti. Žinau, kad nekantrauji susigrąžinti savo berniukus. Po šimts, aš irgi noriu to paties.

– Britų Kolumbijoje jiems patiks. Pamenu ten praleistas dienas – buvo geriausios mano gyvenime.

Per vienas vasaros atostogas Karlas leido susitikti su Vesonais – po šitiek metų net ir jis priprato prie šios Rendžio ir Patricijos pavardės. Jie išsinuomojo namelį ant ežero kranto netoli Vankuverio ir smagiai leido dienas žvejodami, tinginiaudami ir iškylaudami.

Iš pradžių ketino atostogauti dvi savaites, bet Karlas ir Flora išvyko po šešių dienų. Mama verkė, kai jis nusprendė iškeliauti, bet Karlas jau buvo pradėjęs paranojiškai nerimauti. Jis baiminosi net parke patruliuojančių reindžerių. Jo galva, neprotinga per ilgai užsibūti vienoje vietoje.

Paakintas prisiminimų, Džeremis pridūrė:

– Tai buvo vasarą prieš baigiamąją klasę. Tada paskutinį kartą jaučiausi vaikas.

– Tau teko greitai užaugti.

Džeremis tylomis siurbčiojo kavą, o Karlas prisiminė Florą. Atsistojo ir vėl pradėjo žingsniuoti po kambarį.

Žiūrėdamas į tėvą, Džeremis paklausė:

– Klubo sąnarį gelia?

– Ne.

– Ko tada toks susiraukęs?

– Čia kažkas ne taip.

– Ne taip?

– Tarsi neturėčiau prieš akis viso vaizdo. Trūksta kažkokios labai svarbios detalės, ir man tas neduoda ramybės.

– Kas tai galėtų būti?

Karlas piktai atšovė:

– Velniai rautų, kad aš žinočiau! Galvoju.

Devynioliktas skyrius

Vaizdas, kurį Amelija tąryt išvydo virtuvėje, buvo mielas akiai. Pasisukęs į ją nugara ir palinkęs virš stalviršio, Dosonas žiūrėjo, kaip šviežiai užplikyta kava kapsi į stiklinį indą.

– Lėtas procesas?

Dosonas atsitiesė ir pasisuko į Ameliją.

– Išties lėtokas, bet čia jau antras kavinukas.

– Seniai atsikėlei?

– Prieš kelias valandas.

– *Valandas?* Ar bent kiek numigai?

– Gal tik kelias minutes.

– Aišku, sofa tau per trumpa. Reikėjo gultis į lovą, kaip ir sakiau. – Amelija siūlė jam įsikurti Stefės kambaryje, bet Dosonas atsisakė.

– Tik trūko, kad atimčiau iš tavęs lovą. Be to, ne dėl sofos aš negalėjau užmigti.

– Košmarai?

Dosono žvilgsnis keliavo Amelijos kūnu, o akims ilgėliau stabtelėjus tai šen, tai ten jis pajusdavo jaudulio virpulį.

– Ne, šiaip neramu.

– Man irgi neramu.

Dosonas klausiamai kilstelėjo antakius.

Greitu žingsniu Amelija priėjo prie spintelės, atidarė dureles ir jau siekė kavos puodelio, bet prišokęs iš nugaros Dosonas apsivijo ją rankomis, neleisdamas pajudėti.

Nubraukęs jai nuo sprando plaukus, veidu įsikniaubė Amelijai už ausies.

– Ką aš tokio padariau, kad taip mane baudi?

Amelija palenkė galvą į šoną ir pajuto, kaip drėgnos Dosono lūpos slysta jos kaklu.

– Baudžiu?

– Jau antras rytas, kai matau tave ką tik išlipusią iš lovos, švelniai įraudusią ir šiltą, tarsi būtum ką tik pasimylėjusi arba ruoštumeis tai daryti. Varai mane iš proto, nes trokštu būti vyru, kurio dėka tu taip atrodytum.

Amelija nesipriešino, Dosonas apsuko ją ir stipriai prispaudė prie savęs. Valdingame jo glėbyje ji jautėsi silpna, artumas buvo jai saldus. Kažkuris iš jųdviejų, tikriausiai Amelija, kimiai sudejavo, kai jų lūpos susijungė aistringame laukiniame bučinyje, siurbėsi vienas į kitą, kol Dosonas savąsias atitraukė ir apibėrė jos burną smulkiais bučinukais.

Ši švelni glamonė, o ypač – jo neskusto smakro prisilietimai, jaudino ir žadino geismą. Dosono rankos slydo jai nugara, apimtas meilės godulio, jis trūkčiojamai šnabždėjo jai į praviras lūpas.

Palenkęs galvą, nubraukė Amelijai nuo peties petnešėlę ir prigludo lūpomis prie kaklo duobutės. Net sudejavusi iš malonumo, ji maldaujamai pašaukė Dosoną vardu.

– Kas?

– Mes negalim.

– Žinau. – Tačiau Dosonas nesiliovė. Keliavo žemyn ir švelniais bučiniais apibėrė jai krūtinę.

– Negalim... – vos girdimai pratarė Amelija.

– Žinau.

Per ploną marškinėlių audinį jis užčiuopė jos krūtį, suėmė į delną ir stumtelėjo virš iškirptės. Šiurkščiu skruostu pasitrynė į minkštą iškilumą, bučiavo praviromis lūpomis. Degdamas geismu, Dosonas įsispraudė jai tarp šlaunų. Pojūtis buvo toks stiprus, kad Amelija aiktelėjo.

– Dosonai, negalima. Aš rimtai. Negalima.

Dosonas akimirką sustingo, o tada kilstelėjo galvą ir pažvelgė į ją iš viršaus. Akis temdė aistra, bet jis iš lėto linktelėjo galva, paleido ją iš glėbio ir per žingsnį atsitraukė. Jiedu stovėjo, trūkčiojamai alsuodami ir rydami vienas kitą akimis.

Galiausiai Dosonas pratarė:

– Baiminiesi, kad pamatys apsaugininkai? – ranka mostelėjo į langą virš kriauklės.

– Taip, bet ne tik... – Amelija sunkiai nurijo seiles. – Nedaryčiau to, net jeigu jų ten ir nebūtų. Negaliu, kai namuose vaikai. Suprantu, kad senamadiška, kvailai senamadiška, bet laikausi taisyklės niekada... Tą rytą irgi nebūčiau to sau leidusi. Būčiau atsipeikėjusi, kol dar nenueita per toli. Atleisk.

– Viskas gerai.

– Ne, *negerai*. Žinau, kad negerai, bet neturiu teisės pamiršti, kokie berniukai jautrūs įspūdžiams. Net jeigu...

Dosonas ją nutildė, užkeldamas marškinėlių petnešėlę į vietą, o tada uždėjo abi rankas Amelijai ant pečių.

– Aš viską suprantu.

– Tu iš tikrųjų padorus žmogus.

Dosonas kreivokai šyptelėjo.

– Kurgi ne. Tvirtas kaip uola.

Amelija jam atsakydama nusišypsojo.

– Pats sutikai, kad turim liautis.

Jo šypsnys akimirksniu dingo, ir jis nuėmė rankas Amelijai nuo pečių.

– Bet ne dėl berniukų.

– Ne?

Dosonas papurtė galvą.

– Tada kodėl?

Akimirką Dosonas žvelgė į šalį, o paskui vėl įsmeigė į ją savo tamsiuose ratiluose įdubusias akis.

– Todėl, kad aš tavęs netraukiu.

Dosonas pasičiupo kojines ir batus, kuriuos buvo palikęs svetainėje prie tos nelemtos sofos, ir nusinešė į viršų, į vaikams skirtą vonios kambarį. Kol nusiprausė duše ir apsirengė, jų lovelės jau buvo tuščios. Išgirdęs jų balsus, nulipo apačion į virtuvę, o ten prie stalo jau sėdėjo šeima ir Hedlis.

– Žiūrėk, Dosonai, spurgos! – linksmai šūktelėjo Grantas. Stalo viduryje puikavosi didelė balta dėžutė, iš kurios Grantas ištraukė rausvu glajum apteptą spurgą ir atkišo Dosonui.

Čia įsiterpė Amelija:

– Grantai, reikėjo leisti Dosonui pačiam pasirinkti, kokios nori.

Nuo Granto rankų glajus išsiterliojo ir net vietomis nubyrėjo, bet Dosonas nė už ką nebūtų tos spurgos atsisakęs.

– Kaip tik šitos ir norėjau. Ačiū, vyruti, – pakedenęs berniukui plaukus, Dosonas atsikando didelį kąsnį.

– Jis atnešė, – pranešė Hanteris, rodydamas į Hedlį. – Jo vardas – ponas Hedlis.

Akylai viską stebintis Hedlis atsilošęs kėdėje nerūpestingai gurkšnojo iš puodelio kavą, bet Dosonas žinojo, kad tas nerūpestingumas apsimestinis. Pro Hedlio akis nepraslydo niekas, greičiausiai ir vos pastebima rausva dėmelė Amelijai ant kaklo.

– Mama mums neleidžia valgyti spurgų per pusryčius. Nebent tik kartais, sekmadieniais. Bet ji sako, kad nieko baisaus, jei jau ponas Hedlis atnešė.

– Tada tai vaišės, – Dosonas nusilaižė glajų nuo pirštų.

Abu su Amelija vengė pažvelgti vienas kitam į akis, ir Hedlis, žinoma, tai pastebėjo. Vis dar vengdama Dosono žvilgsnio, Amelija, jau stodamasi nuo stalo, pasiūlė šiam kavos.

– Pats apsitarnausiu.

Dosonas prisipylė į puodelį kavos ir alkūnėmis atsirėmęs į stalą pradėjo gurkšnoti. Vaikai tuo metu jau buvo bebaigią doroti savo spurgas. Jiems pavalgius, Amelija liepė eiti ir nusiplauti rankas bei veidus.

– Spurgų jiems ir reikėjo, – drėgna kempinėle valydama stalą, Amelija pašnairavo į Hedlį. – Daug cukraus.

Hedlis krenkštelėjo:

– Paskui sugalvosim, kaip sudeginti kalorijų perteklių.

– Ačiū. Būčiau dėkinga.

– O dabar mums trims reikia pasikalbėti.

Amelija atsakė:

– Tada pasirūpinsiu, kad berniukai turėtų kuo užsiimti.

Viskas, ką vakar buvo sukrovusi į automobilį, buvo išpakuota ir sugrįžo į vietas. Kol Amelija svetainėje vaikams jungė DVD filmukus, Dosonas prisėdo prie Hedlio ir ėmėsi tyrinėti likusias spurgas.

– Ar yra su žele ir plaktos grietinėlės įdaru?

– Deja, ne.

– Tada tiks ir šita, – Dosonas išsirinko glajum apteptą spurgą.

– Kaip vakarykštė naktis?

Išgirdęs Hedlio klausimą, Dosonas akimirksniu pasišiaušė:

– O kas turėjo būti?

– Laužė?

– Jau sakiau tau. Nesu beviltiškai įjunkęs.

– Košmarai nekankino?

Dosonas gūžtelėjo pečiais. Šis gestas galėjo reikšti bet ką arba nieko.

– Tik todėl, kad išvis nemiegojai.

Dosonas stojiškai tylėjo, Hedlis tyrinėjo jo pavargusį veidą su tamsiais ratilais po akimis.

– Jeigu ji pamatytų tave normaliai atrodantį, gal nebebūtum jai patrauklus. Matyt, jai daro įspūdį zombio išvaizda.

Dėdamasis į burną jau paskutinį spurgos kąsnį, Dosonas atšovė:

– Neturi svarbesnių reikalų nei kabinėtis prie manęs?

– Kodėl sapnuoji tuos košmarus?

– Nepamenu, kad būčiau tau sakęs apie košmarus.

– Bet ir nepaneigei.

Dosonas sukryžiavo rankas ant krūtinės, į klausimą atsakydamas kūno kalba.

Bet Hedlis neatlyžo:

– Kada man pagaliau papasakosi, kas ten tau nutiko? Kodėl bijai užmigti?

Dosonas mintyse suskaičiavo iki dešimties, o tada kitaip įsitaisė kėdėje, parodydamas, kad keičia temą.

– Ar kalbėjaisi su Eva?

– Šįryt.

– Kaip ji?

– Nerimauja.

– Nes žino, kad nesilaikai dietos, kai jos nėra šalia.

– Jai neramu ne dėl manęs, o dėl tavęs.

– Ir visai be reikalo. Kiek dar judviem reikės kartoti, kad man viskas gerai?

Hedlis giliai įkvėpė ir atsiduso:

– Nereikėjo man leist tau čia vykti.

Dosonas prunkštelėjo:

– Per vėlai susigriebei.

– Žinau, – Hedlis įsmeigė į Dosoną skvarbų žvilgsnį, o paskui per petį žvilgtelėjo į svetainę, kur vaikai ginčijosi, kokį filmą žiūrėti. – Kaip ji?

– Miegojo viena, jei tai tave domina.

– Ne tai.

Dosonas suprato, kad juo bus santūresnis, juo atkakliau Hedlis jį spaus. Todėl į klausimą apie Ameliją atsakė, lyg nebūtų užčiuopęs potekstės.

– Ji drąsi. Iš esmės kur kas stipresnė, nei gali pasirodyti. Ir kietesnė.

– Bijau, kad iki ši istorija bus baigta, kietumo jai tikrai prireiks.

Dosonui dar nesuskubus paklausti, ką Hedlis turėjo omeny, priėjo Amelija ir atsidūsėjusi klestelėjo kėdėn.

– Laiko turim nedaug, pone Hedli. Bazas Laitjeris tik neilgam prikaustys jų dėmesį. Pažadėjau, kad po filmo galės pažaisti.

– Nekaltinu vaikų, kad veržiasi į lauką.

– Jie nori žaisti su Dosonu.

Hedlis pasisuko ir klausiamai pažvelgė į Dosoną, akivaizdžiai laukdamas, ką tas atsakys.

O Dosonas tepasakė:

– Gal jau pradėk. Negaiškim brangaus laiko.

Hedlis krenkštelėjo, suprasdamas, kad Dosonas vengia šios temos ir teks prie jos grįžti vėliau.

– Gerai. Štai ką mes žinome. Bernis persikėlė keltu į žemyną vakar vakarą.

– Sakė, kad važiuos į Čarlstoną.

– Bet nevažiavo. Bent jau ne automobiliu. Jo mašiną rado aikštelėje už poros kvartalų nuo perkėlos. Bernio nė kvapo. Žinoma, mes tą jo automobilį stebėsime, bet spėju, kad jis jo nebegrįš.

– Kodėl taip manot? – paklausė Amelija. – Juk Bernis nežino, kad jo tikroji tapatybė atskleista.

– Automobilio numeris padirbtas. Tokio pavyzdžio registracijos numeriai Mičigane jau kelerius metus nenaudojami, bet čia niekas nekreipia dėmesio. Karlas taip meistriškai pakeitė galiojimo datą, kad iš toli beveik nepastebima. Be to, nudildytas automobilio variklio gamyklinis numeris, jo neįmanoma perskaityti. Salone ir ant durų rankenėlių neaptikta jokių atspaudų. Viskas kuo kruopščiausiai išvalyta.

– Ar tą aikštelę kas aptarnauja? – paklausė Dosonas.

– Ne. Tik stebi parkomatų kontrolierės. Pasistatai mašiną, į automatą įdedi banknotus arba sumoki kreditine. Dėžė išspjauna tau kvituką, jį užkiši už priekinio stiklo. Karlo kvitas galiojo parą. Iš antspaudo ant kvito žinom, kad iš salos jis atplaukė keltu prieš keturiasdešimt septynias minutes iki mums pradedant kratą jo namuose vakar vakare. Taigi įgijo nemažą laiko pranašumą.

– Stebėjimo kameros?

– Kelios yra perkėloje. Jos užfiksavo Karlą plaukiantį keltu. Tai tiek. Ar pamenat dėžes, kurias matėt jį kraunant į

bagažinę? – paklausė Amelijos Hedlis. – Visos tuščios. Buvo reikalingos tik dėl akių.

– Kaip ir jo neva skaudamas klubo sąnarys, – liūdnai konstatavo Dosonas. – Šiaip jau įtaigus bruožas. – Dosonas smakru parodė į namą, kuriame gyveno Bernis. – Ar ten ką aptikot?

– Kriminalistai renka įkalčius, bet kol kas nieko svarbaus rasti nepavyko. Žinoma, gausybė pirštų atspaudų, bet labai abejoju, ar tarp jų bus ir Karlo paliktų.

– Jis juk guminių pirštinių nemūvėjo.

– Kertu iš savo kairiojo kiaušio, – atleiskit, Amelija, – kad sutampančių atspaudų ten nerasim. Primenu: palyginimui turim tik vieną jo kairės rankos viduriniojo piršto atspaudą.

– O plaukai dušo nuotake?

– Surinkti. Taip pat ir odos dalelės nuo patalynės. Be to, neturime Karlo DNR. Patikėkit, jei jį būtų buvę taip lengva pričiupti, seniai būčiau tą padaręs.

– O jo namas Mičigane? – paklausė Amelija.

– Nėra nei tokio namo numerio, nei gatvės.

Amelija apstulbo.

– Siųsdavau jam kalėdinius atvirukus. Niekada atgal negrįžo.

Hedlis kilstelėjo petį.

– Žinau tik tiek, kad toks adresas neegzistuoja, taip pat ir elektroninio pašto, kurį jis davė panelei De Marko, kad perduotų jums.

Įsiterpė Dosonas:

– Turi būti likę įrašų, kai išsinuomojo gretimą namą.

– Turėtų. Vakar vėlai vakare su kratos orderiu išvertėm nuomos agentūros direktorių iš lovos. Iš pradžių bandė spyriotis, nenorėjo teikti asmeninės informacijos apie nuolatinį klientą. Na, bet kai spustelėjom ir pagrasinom apkaltinti trukdymu teisingumui, atskleidė, kad Bernis Klarksonas visada su juo atsiskaitydavo piniginiu pervedimu.

– Kaip perkant „Seven-Eleven“ parduotuvėje?

– Taip. Paklausiau to žmogaus, ar jam nepasirodė keista. O jis atsakė: „Jis juk iš Mičigano." Tarsi tai paaiškintų, kodėl klientas nemokėjo kreditine kortele ar čekiu. Šiaip ar taip, mūsų kuklusis senukas iš Mičigano nepaliko jokių popierinių pėdsakų.

Hedlis pasisuko į Ameliją.

– Ar jis visada atvažiuodavo vienas?

– Taip. Pirmą vasarą jis čia praleido...

– Du tūkstančiai devintaisiais.

– Tiesa. Džeremis buvo užsienyje, Grantas dar visai mažiukas. Praleidau čia visą vasarą. Kartkartėmis atvykdavo tėtis, bet daugiausia laiko praleisdavau su Berniu, nes abu buvom vieniši. Jis labai sielojosi dėl neseniai mirusios žmonos.

– Čia jis taip jums kalbėjo. Tai dar nereiškia, kad Flora mirė. Ar kada rodė jos nuotrauką?

– Ne. Dabar, kai pagalvoju, atrodo keista. Kalbėdavo apie ją su meile.

– Ar Džeremis kada nors matė vadinamąjį Bernį?

– Ne. Net ir po demobilizacijos čia pasirodydavo retai. Negalėjo išvykti dėl darbo. Bet kartą čia praleido kelias dienas. Pakviečiau Bernį pas mus vakarienės, bet jis atsisakė, aiškindamas, kad nenori trukdyti šeimai būt kartu.

– Jis atsisakė, nes baiminosi, kad pastebėsit panašumą.

– Kažin ar būčiau pastebėjusi, – nesutiko Amelija. – Neįžvelgiu jokio panašumo tarp Džeremio ir tos Karlo nuotraukos iš plakato „Ieškomas".

– Aš irgi to panašumo nepastebėjau, – prisipažino Dosonas. – Bernio visai neįtariau.

– Nekaltinkit savęs, – ramino Hedlis. – Toji plakato nuotrauka prastos kokybės, be to, jai jau per keturiasdešimt metų. Tais laikais Karlas dar tik pradėjo savo nusikalstamą veiklą. Manau, dabar atrodo visiškai kitaip.

– Atrodo, kaip ir dera einančiam aštuntą dešimtį, – paaiškino Dosonas. – Raukšlėtas, turi senatvinių dėmių. Plaukai gerokai išretėję ir visiškai žili. Tas jo šlubčiojimas galėjo būti

suvaidintas. O gal ir ne. – Dosonas apie kažką susimąstė. – Tą vakarą, kai siautė audra, aš pasibeldžiau į jo namus ir, kai atidarė duris, pastebėjau, kad jo akys paraudusios. Jis trynėsi jas. Pamaniau, dėl to, kad pažadinau. Dabar spėju, kad tikriausiai dėl glaustinių lęšių, kuriuos nešioja, kad pakeistų akių spalvą. Tąkart aš užklupau jį be lęšių.

Hedlis kreipėsi į Ameliją:

– Bernis ir Džeremis vengė jums rodytis kartu, nes baiminosi, kad ką nors įtarsite. Jei ne išorinį, tai gal manierų panašumą.

– Matau, jūs įsitikinęs, kad Džeremis žinojo, kas jo tėvas, ir kad jiedu...

– Bendrininkai? Įsitikinęs šimtu procentų. Bernis jūsų gyvenime pasirodė kaip tik tada, kai jūsų santuoka pradėjo irti. Negalėjo būti sutapimas. Jis čia atvyko jūsų stebėti, kol Džeremis tarnavo Afganistane.

– Buvau viena ištisus metus, o Bernis gyveno kaimynystėje tik kelis vasaros mėnesius.

– Savanoje jūsų dienotvarkė buvo nusistovėjusi, – Dosonas pratęsė Hedlio išsakytą mintį. – Gyvenimas tekėjo įprasta vaga: darbas, vaikai, mokykla. Bendraudavot su tais pačiais žmonėmis, lankydavotės tose pačiose vietose, darėt tuos pačius dalykus. Iš esmės jūs buvot nuolat stebima.

– Taip, tiesa, – pritarė Hedlis. – Mieste nėra tiek laisvės, kiek paplūdimio name.

– Laisvės? – nusijuokusi paklausė Amelija. – Kokios laisvės?

– Tarkim, praleisti naktį kito vyro namuose.

Hedlio žodžiai užgriuvo tarsi plytos. Amelija įsmeigė akis į stalo paviršių.

Dosonas akimirką sunkiai kvėpavo, o paskui pratarė:

– Įsivaizduoju, su kokiu džiaugsmu Takeris tau tai pasakė.

– Stebiuosi, kad tu nepasakei.

– Kad nebuvo ko pasakoti. Amelija praleido naktį pas mane, nes jos name nebuvo elektros.

– Žinau. Takeris minėjo, kad kalte jam kalei tai į galvą. Gal dvidešimt kartų pakartojai. – Hedlis vedžiojo akimis nuo Amelijos prie Dosono. – Klausykit, judu juk suaugę žmonės, ir man nerūpi. Aš tik sakau, ką galėjo pagalvoti...

– Tas šmikis Takeris.

– Ne, Džeremis ir Karlas. Bet kol kas apie tai gana. Vėliau sugrįšim prie šios temos.

Kol Hedlis trumpam nutilo, kad gurkštelėtų kavos, Dosonas atsiprašomai pažvelgė į Ameliją. Nors ir kaip karštai protestuotų, niekas netiki, kad tą naktį jie niekuo nenusidėjo.

Hedlis apibendrino:

– „Ledinuką" surado prišvartuotą atokiame doke, Taibio salos farvateryje. Pats ten nebuvau, bet sako, kad vieta Džeremiui itin tinkama. Laivininkai tai atplaukia, tai išplaukia. Niekas į juos nekreipia dėmesio. Jam buvo labai paprasta čia atplaukti ir šnipinėti Ameliją arba stebėti paplūdimy žaidžiančius savo vaikus. Laivą čia paskutinį kartą matė ankstų pirmadienio rytą.

– Gal ir ne Džeremis buvo tame laive, – svarstė Amelija.

– Pora Knuco žmonių ten jau darbuojasi. Vieną įrodymą turime. Laivas iš išorės ir iš vidaus kruopščiai iššveistas valikliu. Taigi arba laivą plukdė kresnas, barzdotas, įstatymus gerbiantis mikrobų fobijos apimtas pilietis, arba Džeremis užsitikrino, kad jei policija dėl kokių nors priežasčių susietų tą laivą su nužudymu Sent Neldoje, prieš jį jokių įkalčių nebūtų.

– Surasti nebuvo sunku, – įsiterpė Dosonas. – Vadinasi, Džeremis nematė didelės grėsmės, kad laivas bus susietas su nusikaltimu.

– Arba, – svarstė Hedlis, – žino, kad laivo jam jau nebeprireiks, ir tiesiog atsikratė jo kaip Karlas savo mašinos.

– Šiaip ar taip, Džeremis dar nesusivokė, kad atskleidėme jo kortas.

– Kol kas, – patikslino Hedlis. – Ir tai mums į naudą. Juo ilgiau jiedu su Karlu nežinos, juo bus geriau.

Dosonui nepatiko, kaip Hedlis jį nužvelgė, dėstydamas savo samprotavimus.

– Klok.

– Būtų puiku jiems pakišti jauką, sušerti žiniasklaidos rykliams kokį netikrą įtariamąjį, kad Karlas ir Džeremis pasijustų saugūs.

Dosonas pirštu bedė sau į krūtinę.

– Aš? Tu apie mane?

– Aš tik šiaip svarstau.

– Pamiršk. O Dirkas Arnsonas netiktų?

– Visi įtarimai atkrito. Jį būtų galima apkaltinti nebent tuo, kad darbdavio jachtą naudojo viengungiškiems pasilinksminimams. Vaikinus, su kuriais tvirtino tąnakt žaidęs pokerį, suradome Naujajame Orleane ir apklausėme. Jie Arnsono alibi patvirtino. Taigi jį paleido ir dar atsiprašė.

– Vargšas Takeris. Ir vėl susimovė.

– Jis irgi tavęs nemėgsta. Ir jau tikrai būtų nurašęs mane kaip beprotį, kaltinantį negyvėlį merginos nužudymu, jei ne tas piršto atspaudas. O atspaudas *yra*. Taip pat ir faktas, kad Džeremį sieja giminystės ryšys su Karlu Vingertu, vis dar esančiu laisvėje garsiu nusikaltėliu. Dabar Takeris gilinasi į Karlo istoriją, kad sužinotų, kaip ir kas. Tik mums tai gal ir ne į naudą.

– Kodėl? – paklausė Amelija.

– Jis negali patikėti, kad baisūnas Karlas taip sumaniai šitiek metų vaidino geraširdį Bernį. Kol kas neturime jokios kriminalistinės medžiagos, įrodančios, kad Bernis ir yra Karlas. Todėl Takeris dvejoja.

– Turbūt juokauji! – piktinosi Dosonas.

– Takeris sako, kad yra daugybė vyresnio amžiaus žmonių, praradusių pirštus. Juk anksčiau rekonstrukcinė chirurgija nebuvo taip plačiai prieinama. Ir jis teisus. Jis dar įspeitė mane į kampą, ir turėjau pripažinti, kad Bernio aš nepažinojau ir todėl negaliu tvirtinti, kad jis – Karlas, kurio, beje, irgi nesu matęs.

Amelija paklausė:

– Kaip jie aiškina, kad Bernis paliko savo mašiną... ir kitką?

– Niekaip. Sako, kad gal jam senatvinis marazmas ir jis tiesiog pamiršo, kur ją pasistatęs.

– O išgalvoti adresai, įrašų nebuvimas oficialiuose dokumentuose? – priminė Dosonas.

– Žinoma, įtartina, bet didelio pavojaus jie čia neįžvelgia. – Hedlis pasisuko į Ameliją. – Gal turit kokią Bernio nuotrauką?

– Ne.

– Taip ir maniau. Karlas nė už ką nesileistų fotografuojamas. Savanos policijos technologijų skyrius ketina pasinaudoti specialia kompiuterine programa ir sukurti pasendintą Karlo atvaizdą iš nuotraukos policijos plakate. Pažiūrėsim, ar bus panašus į jūsų aštuntą dešimtį einantį kaimyną. Na, bet kol kas policija dar rimtai jo neįtaria. Be to...

– Jėzau. Dar ne viskas? – Dosonas atsistojo nuo kėdės ir ėmė be tikslo sukti ratus po virtuvę.

– *Be to*, Takeris bando užginčyti, kad Džeremis turėjo motyvą nužudyti panelę De Marko. Spėju, bus nelengva Takerį įtikinti, jog jis užsimojo nužudymo įrankiu, kad užmuštų Stefę.

– Jis ir nemanė, kad žudo Stefę. Jis manė, kad ten Amelija.

– Takeris šia versija netiki ir turi rimtų argumentų savo nuomonei paremti.

– Pavyzdžiui, kokių? – paklausė Dosonas.

– Kad ir štai tokį: kaip Džeremis galėjo tai suplanuoti? Iš kur galėjo žinoti, kad tą vakarą Amelija bus kaimelyje?

– Jis negalėjo žinoti, – pritarė Amelija.

– Taip. Tai ir siutina. Net Knucas, šiaip jau mane palaikantis, abejoja, kai jį tikinu, kad nusikaltimas buvo spontaniškas. Ką *aš* manau? Džeremis prisišvartavo Sent Neldoje, kad perlauktų audrą. Jis pamatė panelę De Marko, kurią palaikė jumis, ir nedvejodamas pasinaudojo proga.

– Naktis buvo tamsi ir audringa, – rūgščia mina priminė Dosonas.

– Jiems mano versija atrodo pritempta. Žmogžudysčių skyriaus detektyvai kliaujasi tik faktais ir nenuginčijamais įrodymais, o jų mes neturime.

– Išskyrus tą piršto atspaudą, – įsiterpė Amelija.

– *Tik* jei atspaudas paliktas neseniai, – dėl to dar ginčijamasi, – tai jau įrodymas, kad Džeremis ten buvo.

– Ko dar jiems reikia? – paklausė Dosonas.

– Kartoju: motyvo. Tarp žmogžudystės ir bandymo Ameliją įbauginti sulopytu paplūdimio kamuoliu – didžiulis skirtumas. Jei Džeremis tik bandė ją įbauginti, kodėl, pamatęs bėgančią lietuje, tiesiog neiššoko iš krūmų ir nesuriko „opa"?

– Takeris taip sako, tiesa?

– Niekus paisto. Bet vis grįžta prie to paties klausimo, – Hedlis vėl pasisuko į Ameliją. – „Kam Džeremiui jus žudyti?" Na, o man motyvas atrodo akivaizdus.

– Dėl vaikų, – atsakė Amelija.

– Taigi. Dabar paklausykit manęs, – Hedlis rankų mostu sustabdė Ameliją, kad ji daugiau nieko nesakytų. – Mano galva, Džeremis ir Karlas buvo atsargūs ir nieko neketino imtis, iki pasibaigs Vilardo Strongo teismas. Jie nekantriai laukė, kol Vilardas atsidurs mirtininkų kameroje ir viskas kiek aprims. Tikslas jau buvo ranka pasiekiamas, tik kelių dienų klausimas, bet... scenoje pasirodė sportiškas išvaizdus vyriškis.

Galvos linktelėjimu Hedlis parodė į Dosoną, o šis suprato, kad krikštatėvis vėl grįžta prie taip trikdančio jo ir Amelijos santykių klausimo.

– Išdygo tarsi iš niekur, – kalbėjo Hedlis. – Jūs pradedat kartu leisti laiką, vaikai juo sužavėti. Žinoma, berniukų tėvą tai erzina. Džeremiui kitas vyras jūsų gyvenime – tiesiog katastrofa.

Susinepatoginusi Amelija žvilgtelėjo į Dosoną.

– Kažin ar galima sakyti, kad jis atsirado mano gyvenime.

– Džeremiui ir jo tėvui tai labai nepatiktų.

– Juk mes ką tik susipažinome.

– Kartais to visiškai pakanka.

Akimirką stojo nejauki tyla, paskui Hedlis vėl prabilo:

– Tarp jūsų įsiplieskė romantiški santykiai... bent jau taip atrodė iš šalies. Džeremis turėjo tam užkirsti kelią.

– Išeitų, Stefė žuvo per mane? – metusi žvilgsnį į Dosoną, Amelija pasitaisė: – Per mus?

– Ne. – Hedlis atsirėmė alkūne į stalą ir nukreipė smilių į Ameliją. – Paklausykit. Potraukis, kurį galbūt jautėte Dosonui, Džeremiui buvo paskata nedelsti ir pradėt veikti. Šiaip ar taip, būtumėt sutikusi Dosoną ar ne, jis vis tiek būtų jus nužudęs. O jei ne Džeremis, tai būtų padaręs jo tėvas. Todėl, kad... turit suprasti, Amelija... tas žmogus – įsikūnijęs blogis. Mielas senukas Bernis – fikcija. Jo apskritai nebuvo. Juo apsimetinėjęs Karlas Vingertas meistriškai jus apgavo. Pamirškit, kad šlubuoja ir jo senatvines dėmes, nes jis – teroristas, tvirtai įsitikinęs, kad nusipelnote mirti. Esu tuo taip pat tikras, kaip tuo, kad tik žemės trauka man padeda išlikti šioje planetoje.

– Kodėl jis norėtų mano mirties?

– Tai būtų bausmė už tai, kad palikot Džeremį.

– Juk Džeremis pats kaltas, kad iširo mūsų santuoka. Ne aš, o jis buvo man neištikimas.

– Mes čia kalbam ne apie moralę. Manot, Karlui rūpi, kas su kuo miegojo? Ne. Jam svarbu tik lojalumas. Šis jausmas nustelbia jam kitus. Be to, tas jausmas – vienpusis. Jis reikalauja fanatiškos ištikimybės *sau*. Ir priešingai – nė nemirktelėjęs paliktų kitą bėdoje. Todėl, kad pirmiausia gelbsti savo kailį. Ne kartą yra taip padaręs. Golden Brančе paaukojo vieną iš savo vyrų, kad galėtų pabėgti. Atvirai kalbant, labai nustebau, kad bėgdamas pasiėmė su savim ką tik pagimdžiusią Florą. Kartą, vykstant deryboms su nusikaltėliais, vienas iš jo gaujos narių norėjo pasiduoti. Išėjo iš motelio iškėlęs rankas. Jį čia pat nudėjo, bet ne policija. Iš motelio kambario jam į pakaušį šovė Karlas ir, pasinaudojęs kilusia sumaištimi, pabėgo.

Hedlis pabrėžė Karlo žiaurumą, galimas daiktas, tikėdamasis sukrėsti Ameliją, bet Dosonui krikštatėvio pasirinkta taktika patiko. Reikia, kad Amelija suvoktų baisią tiesą apie savo uošvį. O Džeremis – jo kūnas ir kraujas.

Hedlis kalbėjo toliau:

– Karlas Vingertas – žmogus be sąžinės. Jis šventai tiki, kad visi jo veiksmai, kad ir kokie žiaurūs, yra pateisinami. Jis nedvejodamas naikina visus, ką laiko sau nelojaliais. Jūs, Amelija, buvot jam nelojali. Nė kiek nebejoju, kad užnuodijo Džeremiui protą, nuteikdamas jį prieš jus. Ir net jei Džeremis vis dar garbina žemę, kuria jūs vaikštot, net jei vis dar beprotiškai jus myli ir svajoja vėl būti su jumis kartu, Karlas to nė už ką neleis. Jis nužudys jus.

– Kodėl nepadarė to vakar, kai paplūdimio name buvau viena?

– Todėl, kad jis labai gudrus ir Džeremio klaidos nepakartotų. Negalėjo jus nužudyti ir dingti. Būtų pernelyg akivaizdu. Įsivaizduoju, kaip siuto, kad tenka toliau vaidinti Bernį. Kitaip jam nebūtų pavykę ramiai išvykti iš salos. Na, bet dabar jis turi laiko suregzti naują planą.

– O ką daryti man? Kol jis *planuoja*. Juk negaliu amžinai sėdėti su vaikais užsibarikadavusi.

– Amžinai nereikės.

Dosonas liovėsi sukęs po virtuvę ratus ir įrėmė akis į Hedlį. Tokio paniurusio jo dar nebuvo matęs.

– Kaip mums visa tai suprasti?

– Tai, ką jums dabar papasakojau?

– Taip.

– Čia dar buvo geros naujienos.

Dvidešimtas skyrius

– Harieta Plamer?

– Nežinot, kam skambinat? Kas jūs?

– Bernis Klarksonas. Skambinu iš Sent Neldos salos.

– Iš kur?

– Iš salos netoli nuo Savanos. Nesmagu jus trukdyti, panele Plamer, bet jis man užrašė jūsų vardą ant savo darbo vizitinės.

– Kas užrašė? Dosonas?

– Tuoj... turiu ją čia. Taip, Dosonas Skotas. Aukštas, ilgi plaukai.

– Kodėl jums užrašė mano pavardę?

– Vadinasi, pažįstat jį? Jis rašo jūsų žurnalui?

– Taip.

– Gerai. Man jau ramiau.

– Kodėl?

– Dėl jo tikslų.

– Klausykit, jei jūs reporteris...

– Reporteris?

– Žurnalas nieko nekomentuos. Galim pasakyti tik tiek, kad policija Dosoną apklausė, – tiesiog formalumas, – nieko nepešė ir paleido. Viskas. Jau baigėm?

– Tą aš jau žinau. Ir aš ne reporteris. Tik eilinis pilietis, norintis sužinoti, ar ponui Skotui negresia pavojus.

– Pavojus? Siūlau pradėti viską pasakoti iš pradžių.

– Gerai. Vaikščiojau po paplūdimį... darau tą dukart per dieną. Gera mankšta klubo sąnariams.

– Neabejoju.

– Ponas Skotas priėjo prie manęs ir užkalbino. Atrodė šaunus vaikinas. Pasišnekėjom apie šį bei tą, ir jis paklausė manęs, ar duočiau jam interviu.

– Kam jam imti iš jūsų interviu?

– Todėl ir skambinu paklausti jūsų – kam jam interviu su manimi.

– Jums nepasakė?

– Minėjo, kad ruošia straipsnį žurnalui.

– Apie Vilardo Strongo teismą. Girdėjot apie tai?

– Sukėlė čia didelį susidomėjimą.

– Dosonas ruošia straipsnį apie dvigubą žmogžudystę – Strongo žmonos ir jos meilužio.

– Džeremio Vesono.

– Pažinojot jį?

– Ne, bet jo buvusią žmoną puikiai. Amelija su vaikais vasarodavo name greta manojo.

– Puiku. Štai ir ryšys. Kai paskutinį kartą kalbėjausi su Dosonu, jis sakė, kad tikisi ją pašnekinti.

– Kam jam?

– O tam, kad buvusi žmona – dažniausiai puikus informacijos šaltinis. Jei iš tikrųjų gerai pažįstate buvusią ponią Veson, logiška, kad Dosonas nori pasikalbėti su jumis. Gal tai būtų būdas ją prakalbinti. Dabar jau aišku? Tad, jei jau baigėm...

– Kažin ar norėčiau, kad spauda mane cituotų.

– Jeigu paprašysite Dosono jūsų necituoti, jis necituos. Arba remsis jumis kaip neįvardytu šaltiniu.

– Nenorėčiau Amelijos įžeisti, kalbėdamas be jos žinios.

– Labai kilnu, bet negaliu garantuoti dėl Dosono žurnalistinės etikos. Temas jis traktuoja asmeniškai. Atvirai kalbant, mane tai kartais nervina.

– Kodėl jį sudomino ši tema?

– Atvirai pasakius, nežinau.

– Gal paskatino informacija iš vidaus?

– Nežinau.

– Nežinot ar nenorit sakyti?

– Nežinau. Bet net jei ir žinočiau, nepasakyčiau.

– Atrodo, teks jo paklausti pačiam.

– Linkiu sėkmės.

Toji kalė padėjo ragelį. Suteikė vilties, o paskui šiurkščiai pasiuntė. Žinoma, ko dar gali laukti iš moters, užimančios vadovės postą.

Karlas sužinojo, ko jam reikėjo. Dosonas Skotas atvyko į Džordžiją rašyti straipsnio apie Vilardo Strongo teismą.

Tik Karlas nežinojo *kodėl*. Kodėl žurnalistas iš Vašingtono, ką tik grįžęs iš užsienio, ėmė ir susidomėjo kaip tik šia byla? Palyginti su jo reportažais apie karą, dviguba žmogžudystė Džordžijoje atrodo blanki. Kuo ji taip sudomino Dosoną Skotą?

Galėjo būti keli paaiškinimai, bet Karlas logika nepasitikėjo. Per dažnai toji logika neatitikdavo situacijos. Saugodamas savo gyvybę, jis logika niekad nesikliovė. To savo įpročio neketino keisti ir dabar.

– Čia aš!

Šūksnis pasigirdo iš lauko. Karlas priėjo prie durų ir įleido Džeremį, per aukštą žolę atklampojusį prie trobelės su krepšiais maisto pirkinių.

Jei prie namo vestų kelias, žinoma, būtų buvę patogiau, bet, matyt, kelias nebuvo suplanuotas. Keliai palengvina pasiekti vieną ar kitą vietą, o Karlas nenorėjo, kad kas iš netyčių aptiktų šią jo slėptuvę, nesvarbu, ar išklydęs iš kelio, ar smalsumo genamas.

Šią nuosavybę Karlas įsigijo, pasivadinęs nieko nesakančia pavarde, ir kasmet tvarkingai mokėjo mokesčius, kad išvengtų landžių biurokratų patikrinimų. Namas jam patiko ir tam tikromis aplinkybėmis net labai praversdavo, bet, esant reikalui, jis buvo pasiruošęs iškeliauti nė neatsigręždamas. Kar-

las neprisirišdavo prie namų. Apskritai neprisirišdavo. Kai taip gyveni, sentimentai būtų mirtinai pavojingi.

Nužudęs Darliną ir pasirūpinęs, kad kaltė už tai kristų Vilardui, Džeremis, laikydamasis Karlo nurodymų nepalikti pėdsakų, iš nusikaltimo vietos pasišalino pėsčiomis. Karlas įsisodino sūnų į automobilį pagrindiniame kelyje, davė jam antiseptinio tepalo ir tvarsčio paties pasidarytai žaizdai aptvarkyti ir privežė kuo arčiau prie trobelės. Likusį kelią Džeremis brido per pelkę.

Trobelė, įsprausta tarp sūriavandenės pelkės ir tankaus miško, buvo taip toli nuo pravažinėtų takų, Kad Džeremis joje saugiai slapstėsi net penkiolika mėnesių.

Per tą laiką jis smarkiai pakeitė išvaizdą. Atsiaugino plaukus, jie paslėpė jau užgijusią, bet bjauriai atrodančią žaizdą galvoje. Taip pat užsiželdino barzdą ir priaugo svorio.

Karlas kartą per savaitę jam pripirkdavo maisto. Džeremis kartkartėmis skųsdavosi tėvui dėl vienatvės, kiauro stogo ir prastai veikiančio televizoriaus, kurį galima buvo žiūrėti tik prie stogo šono pritvirtinus savadarbę anteną. Vis dėlto Džeremis ištvėrė visus šiuos nepatogumus, žinodamas, kad už šią auką jam bus atlyginta, kai atsiims sūnus.

Jiedu patys surentė šią trobelę, kai Džeremis tarnavo Pariso salos bazėje. Ir, nors trūko patogumų, šie namai patiko Florai, nes čia ji kartkartėmis susitikdavo su Džeremiu. Net bandė vyrus įkalbėti, kad įsikurtų trobelėje visam laikui, bet Karlas nesutiko, nes laikėsi taisyklės niekur neužsibūti. Taigi Florai liko tenkintis retais apsilankymais.

Laikas, praleistas su Džeremiu, darė Florą laimingą. Tiesą sakant, džiaugsmo jai teikė net mažiausios smulkmenos ir menkiausi gestai. Bet taip pat lengvai ji pasiduodavo liūdesiui ir sielvartui dėl dalykų, kurie nuo jos nepriklausė ir jau seniai turėjo būti pamiršti. Ši jos būdo savybė Karlą siutino.

Džeremis įrioglino vidun.

– Na, – paklausė Karlas, – ką tau pavyko sužinoti?

– Mašina vis dar aikštelėje, kurioje tariamas Bernis ją paliko. Artyn nėjau, bet atrodo, kad už valytuvo mačiau užkištą parkavimo kvitą. Šiaip nepastebėjau jokių ženklų, kad automobiliu kas būtų domėjęsis.

Karlas gaižiai burbtelėjo:

– Keista, kad ji vis dar ten. Įdomu, kiek jie laukia, kol pagaliau nutempia mašinas, paliktas ne pagal taisykles?

Džeremis gūžtelėjo pečiais. Iš pirkinių maišelio išsitraukė apelsinų sulčių ir gurkštelėjo tiesiai iš pakelio.

– Ar aplinkui nesisukinėjo farų?

– Ne, bet aplink aikštelę stovi pastatai, kiekvienas iš jų po kelis aukštus. Galėjo stebėti pro vieną iš tūkstančių langų, bet nemanau, kad tai darė, tėti. Kas ten tykotų pasaloje, laukdamas sugrįžtančio Bernio? Senis juk niekam nerūpi, šioje istorijoje jis visai nesvarbus.

Karlas perliejo sūnų skvarbiu žvilgsniu.

– Kodėl tada neatrodai patenkintas?

– Jie prisikniso prie laivo.

Karlas sau po nosim nusikeikė.

Tarsi teisindamasis, Džeremis pasakė:

– Nesistebiu, nes jie, aišku, ėmėsi tikrinti visus laivus, kurie sekmadienį buvo prisišvartavę Sent Neldoje. Manau, degalinės darbuotojas įsidėmėjo mano laivo pavadinimą.

– Pavadinimas kvailas. Nenuostabu, kad žmogus atkreipė dėmesį.

„Ledinuku“ laivą pavadinti pasiūlė Flora, nes jis buvo įsigytas per Kūčias. Juo jie pabėgo apiplėšę bažnyčią, kurios aukų dėžutės po vidurnakčio mišių buvo pilnos.

Laivo savininkas, pagiežos kupinas Vietnamo karo veteranas, ištikimas Karlo sekėjas, irgi buvo ateistas. Jis taip didžiavosi bažnyčios apiplėšimu, kad mielai paskolino savo laivą, ir tas nunešė juos toli nuo Merilando krantų, iki pat Floridos salų.

Kai tik kildavo būtinybė pasinaudoti laivu, pagiežingasis veteranas, tada jau sergantis net kelių formų vėžiu, mielai

jį paskolindavo. Jis išmokė Džeremį navigacijos ir laivybos abėcėlės. Šių žinių Džeremiui pakako, kad iš kitų salų ir uostų Karolinų, Džordžijos ir Floridos pakrantėse nuplauktų į Sent Neldą. Vietas uostuose jis nuomojosi išgalvotomis pavardėmis.

– Vyrukas iš Sent Neldos galėtų mane apibūdinti, – svarstė Džeremis, – bet tik ne kaip Džeremį Vesoną. Be to, kaip jau sakiau, laivas kruopščiai išvalytas. Farai jame neras jokių mano pėdsakų.

– Pakaktų ir vieno plauko.

– Taip, tai rūpestis, bet ne didžiausias. Jie vis dar įtaria Dosoną Skotą.

– Jau paleido.

– Taip, bet tyrėjai bando atkurti veiksmų chronologiją. Todėl manau, kad įtarimai jam dar neatmesti. – Džeremis mostelėjo į plastikinius maišelius ant stalo. – Nupirkau laikraštį. Informacija apie žmogžudystę jau nukišta į penktą puslapį.

Karlas išsitraukė iš maišelio laikraštį, atsivertė reikalingą puslapį ir permetė akimis informaciją. Džeremis įsijungė savo planšetinį kompiuterį.

– Jei išmoktum naršyti internete, laikraščių tau nebereiktų.

– Kompiuterių nemėgstu.

– Kol perskaitai laikraštyje, žinios pasensta, o kompiuteryje informacija nuolatos atnaujinama.

Dėl kompiuterių jie šitaip ginčijosi jau ne kartą. Išskyrus šaunamuosius ginklus, Karlas technologijų nepakentė ir labai įtariai vertino tai, ką rasdavo ar perskaitydavo internete.

Laikraštyje rašė, kad šerifo biuras labai nenoriai teikia informaciją apie tyrimo eigą. Straipsnyje citavo šerifo padėjėją Takerį. Detektyvas kalbėjo aptakiomis frazėmis, kokias kiekvienas šalies pareigūnas pasitelkia, nenorėdamas atvirai pripažinti, kad tyrimas įstrigęs.

Dosonas Skotas bendradarbiauja su pareigūnais. Jie nieko nesuėmė, bet analizuoja įkalčius. Užčiuopė naują siūlo galą, ir taip toliau, ir taip toliau. Karlas žinojo, kad paaiškėjus, jog

gavo šnipštą ir priėjo aklagatvį, farai visada griebiasi melo, tvirtindami suradę siūlo galą.

Džeremis balsu skaitė straipsnį iš laikraščio internetinės svetainės – jame skelbiama informacija daugiau ar mažiau atitiko tai, ką perskaitė Karlas.

– Tai tiek naujausių naujienų, – nusišaipė Karlas.

– Bet čia yra spalvota nuotrauka. Laikraštis nė juodai baltos neįdėjo.

Karlas Džeremiui per petį dirstelėjo į planšetės monitorių.

– Takeris – pilvūzas, – pakomentavo Karlas, rodydamas į atsikišusį šerifo padėjėjo pilvą. Detektyvas buvo nupaveiksluotas stovintis uniformuotų pareigūnų priešaky.

Jau nusisukdamas staiga stabtelėjo.

– Pala! Duok šen, – Karlas ištraukė planšetę sūnui iš rankų. – Ar galima nuotrauką padidinti?

– Štai, prašom...

Nuotrauka dabar užėmė visą ekraną. Karlas įdėmiai žvelgė į vyrą, stovintį tolėliau. Ir nors kaubojiška detektyvo skrybėlė dengė kone pusę to vyro veido, jį atpažinus, Karlą užliejo karščio banga. Sukandęs dantis, šveitė kompiuterį per kambarį it mėtomą lėkštę.

– Ei, ko taip pasiutai?

– Žinojau! Jaučiau! Juk sakiau tau, kad čia kažkas ne taip.

– Kas? Ką ten pamatei?

Smaugiamas neapykantos, Karlas prašvokštė:

– FTB specialųjį agentą Garį Hedlį.

Floros Staimel dienoraštis
Kalėdų diena, 1993-ieji

Man taip liūdna, kad tiesiog nerandu sau vietos. Vakar apiplėšėm bažnyčią, ir aš neabejoju, kad keliausiu į pragarą. Žinoma, ir anksčiau tai žinojau, nes žudžiau žmones. Tiksliau, padėjau žudyti. Buvau ten, kai Karlas žudė, ir manau, kad tai tas pat, jei ir pati būčiau tą dariusi.

Karlas atvedė mane į bažnyčią dar iki prasidedant vidurnakčio mišioms. Stebėjau ateinančius žmones. Mamytės, tėveliai ir seneliai. Kai kurie vaikai buvo mieguisti, nes mišios prasidėjo penkiolika po vienuolikos, gerokai vėliau, nei jie paprastai eidavo miegoti. Kiti buvo apimti jaudulio ir nenustygo vietoje. Spėju, nekantravo kuo greičiau grįžti namo, atsigulti į lovelę ir laukti, kol ateis Kalėdų Senelis.

Man suspaudė širdį, nes per Kūčias Džeremio su mumis niekada nebūdavo, ir aš neturėdavau galimybės jam pabūti Kalėdų Seneliu. Dabar jis tam jau per didelis. Jau mokosi vyresnėje klasėje. Svajojau nors kartą pamatyti jo iš džiaugsmo nušvitusį veidelį, radus po eglute dovaną.

Žinoma, Džeremis jau seniai nebetiki Kalėdų Seneliu. Dabar, jei kuo ir tiki, tai tik savo tėvu. Mano, kad tik dėl jo sukasi pasaulis. Rendis ir Patricija pasistengė, kad

Džeremis sužinotų apie Karlo pažiūras. Jie jam pasakoja, kad tokie protingi kaip Karlas žmonės mato įsišaknijusias šioje šalyje blogybes, todėl valdžia bei teisėsauga jo nekenčia, bijo ir siekia įkišti jį už grotų. Džeremis užsikrėtė tomis idėjomis. Šventai įtikėjo. Aš tuo džiaugiuosi, bet kartu man neramu.

Nukrypau nuo esmės. Dažnai pasitaiko man rašant šį dienoraštį. Pradedu prisiminti... Na štai ir vėl.

Kai parapijiečiai vidurnaktį žvakių šviesoje (aš irgi turėjau žvakę; visi turėjo; man iš abiejų pusių sėdintys žmonės nė nenumanė, kad šalia jų — garsi nusikaltėlė! būtų nusibaigę iš baimės!) pagiedojo „Tylią naktį", visi pradėjo skirstytis. Aš likau. Nuėjau į moterų tualetą, kurį buvau iš anksto nusižiūrėjusi, dar prieš atsisėsdama į klauptus.

Be manęs, ten užsuko dar viena moteris. Greitai atliko savo reikalą ir išėjo. Matyt, jos laukė artimieji. Užsilipau ant unitazo, jei kartais sargas užeitų patikrinti, ar visi išėjo. Bet neužėjo. Netrukus užgeso šviesa, ir aš likau ten stypsoti tamsoje.

Kaip liepė Karlas, palaukiau dar dešimt minučių, o tada užsidegiau žibintuvėlį ir išėjau iš tualeto. Tai, kas žvakių šviesoje atrodė gražu, tamsoje baugino. Skulptūros ir visa kita. Bet aš stengiausi nežiūrėti, visą dėmesį sutelkusi į šviesos ratą ant grindų.

Pro šonines duris įleidau Karlą ir Henrį vidun. Signalizacija neįsijungė, bet Karlas įspėjo, kad ji gali būti ir begarsė. Henris pajuokavo: „Turbūt tik Dievulis ją girdi." Man nepasirodė juokinga. Karlas trumpai nusijuokė, nes susitelkęs bandė išlaužti bažnyčios administracijos kabineto spyną.

Pasičiupom maišelius, į kuriuos bažnyčios patarnautojai buvo perdėję pinigus iš aukų dėžučių, ir dėjom į kojas. Vis dėlto ten, matyt, toji begarsė signalizacija buvo, nes išbėgę laukan pamatėm iš patrulių mašinos lipantį polici-

ninką. Jis išsitraukė pistoletą ir šūktelėjo, kad sustotume. Karlas šovė jam į krūtinę, o Henris, regis, į galvą.

Mums jau bėgant prie mašinos, Henris dar pašaudė į statulas bažnyčios šventoriuje. Jis tvirtina netikintis nei Dievo, nei Jėzaus, nei Alacho, užtat ant visų jų griežiantis dantį.

Mes sėkmingai išnešėm kudašių su visa krūva grynųjų, bet aš jaučiausi siaubingai. Ne taip, kaip džiūgaujantys vyrai, kai įsėdom į laivą ir patraukėm pietų link. Jūreivis (ar kaip ten vadinamas žmogus, stovintis prie vairo) turbūt gali vairuoti ir mirtinai prisiliuobęs. Jie prisiputo iki žemės graibymo. Taip pat ir Karlas. Tik todėl galėjau išsitraukti dienoraštį ir rašyti šias eilutes.

Tikiuosi, Džeremiui dovanos patiko. Nemačiau jo nuo praeitos vasaros, kai buvome Vankuveryje. Niekaip nepriprantu, kad jis jau toks didelis. Tikras vyras. Man buvo šokas, kai mums apsikabinus pajutau jam ant smakro besikalančius barzdos plaukelius! Nežinau, kada vėl jį pamatysiu. Užsiminiau, kad jau pavasarį bus mokyklos baigimo iškilmės. Nesiliauju jiems kartojusi, kaip norėčiau jose dalyvauti. Karlas apsimeta, kad negirdi, bet, viliuosi, mano užuominą suprato.

Saulė kyla, pavargau rašyti. Todėl baigiu. Linksmų Kalėdų, Džeremi, žinok, aš myliu tave.

Gruodžio 25 d., vėliau. Mes turim televizorių net čia, vandenyno platybėse. Žiniose tik ir kalbėjo apie bažnyčios apiplėšimą. Policininkas mirė. Buvo vos dvidešimt septynerių. Turėjo dviejų mėnesių dukrytę. Tai išgirdus, mane supykino. Pasinaudojau tuo kaip priežastimi nusileisti į kajutę ir išvengti Karlo draugijos. Jis buvo prastai nusiteikęs.

Manau, dėl to, kad reporteriai citavo FTB agentą Garį Hedlį, medžiojantį mus metų metus. Karlas jo nekenčia

visa širdimi. Matyt, jis truputį prisibijo, kad vieną dieną agentas Hedlis mus sučiups, kaip ir buvo pasižadėjęs.

Karlas jo nekenčia ir dėl to, kad agentas buvo Golden Branče ir niekad nepamiršta apie tai užsiminti duodamas interviu. Karlas nemėgsta, kai jam primena tą dieną. Net jei to ir nepripažįsta, manau, tądien jis buvo labai išsigandęs. Bijojo, kad jį nužudys arba sučiups. Be to, manau, jaučiasi kaltas dėl to, ką padarė. Kad pabėgo, kai kiti jau buvo negyvi ar merdėjo.

Šiaip ar taip, dėl to, kas tądien nutiko, jis kaltina federalus, o Hedlis jam tarsi įkūnija juos visus. Kol agentas Hedlis gyvas, Karlas nenurims.

Dvidešimt pirmas skyrius

Hedliui su blogomis naujienomis teko luktelėti.

Jau ketino pradėt pasakoti, bet į virtuvę atbėgo Hanteris ir Grantas, prašydami ko nors užkąsti. Kadangi per pusryčius gavo per daug cukraus, Amelija jiems pasiūlė rinktis – pienas arba nieko. Vaikai pasirinko pieną, bet neskubėjo jo gerti. Atrodė, it jaustų, kad suaugusieji nekantrauja kuo greičiau likti vieni. Kai vaikai pieną išgėrė, Amelija išvedė juos į svetainę pabaigti žiūrėti filmo.

Amelijai grįžus į virtuvę, Hedlis pradėjo nuo to, kuo baigė.

– Kad ir kokie būtų faktai, kuriuos čia aptarėme, Takeris nemano, kad Stefanės de Marko nužudymas kaip nors susijęs su Amelija, išskyrus tai, kad Amelija buvo merginos darbdavė.

– Kietakaktis mulkis, – piktinosi Dosonas. – O Vilsas?

– Labiau linkęs palaikyti Knucą ir mane. Tik mes juk dideli, blogi, visur nosį kaišiojantys FTB berniukai, o jis lojalus saviškiams. Šerifas irgi palaiko savo žmogų. Takeris jam papasakojo mūsų versiją, pagal kurią Džeremis yra gyvas. Jis ne kvailys ir puikiai supranta, kad būtų riesta, jei paaiškėtų, kad mes klystam. Jis nurodė atlikti dar išsamesnį piršto atspaudo tyrimą. Dabar dėl Bernio. Šerifas iškart atkreipė mūsų dėmesį į tai, kad jam nebuvo inkriminuota jokių nusikaltimų.

– Kaip Berniui – ne.

– Takerio nuomone, toji Karlo-Bernio versija skystoka, reikia daugiau konkrečių įrodymų, prieš imantis rimtai medžioti besislapstantį nuo teisingumo nusikaltėlį, apie kurį jau septyniolika metų niekas nieko negirdėjo.

– Biurui jo sankcijos nereikia.

– Taip, bet... – Hedlio balse buvo justi abejonė.

– Bet kas? Kas dar?

– Apsauga Amelijai ir jos vaikams nebuvo patvirtinta. Jie ketina savo žmones atšaukti.

– Negali būti.

– Paprašiau keturiasdešimt aštuonių valandų.

– Tiek neužteks, kad...

– Jie davė dvidešimt keturias, – Hedlis žvilgtelėjo į laikrodį ant sienos. – Liko dvidešimt trys ir trylika minučių.

Dosonas patyliukais nusikeikė.

Hedlis kalbėjo toliau:

– Biuras ieškos Bernio Klarksono, bet tik tam, kad įsitikintų, jog jis ne Karlas.

– Puiku. Gerai. Bet vis tiek Amelija ir berniukai nėra saugūs.

– Knucas kai ką pasiūlė, – Hedlis metė žvilgsnį į Ameliją. – Tik abejoju, ar jums tas siūlymas patiks.

Kelias minutes į pokalbį nesikišusi, Amelija dabar paklausė:

– Ką jis siūlo?

– Galėtumėt sušaukti spaudos konferenciją ir pareikšti turinti rimtų priežasčių manyti, kad jūsų buvęs vyras nenužudytas, gyvas ir persekioja jus, galimas daiktas, per klaidą nužudė jūsų auklę ir kelia pavojų jums ir jūsų vaikams.

Akimirką visi trys tylėjo, o tada Dosonas paklausė:

– Ir ką ji tuo pasiektų?

– Didelė tikimybė, kad visuomenės nuomonė būtų jai palanki. Apie tai rašytų spauda. Gali būti, kad tai paskatintų vietos policiją aktyviau veikti.

– Aš to nedarysiu, – atrėžė Amelija, užkirsdama kelią tolesnėms diskusijoms. Jos akys nukrypo į kambarį, iš kurio skli-

do Hanterio ir Granto juokas. – Ar bent įsivaizduojate, į ką pavirstų mūsų gyvenimas, paaiškėjus, kad Džeremis gyvas?

– Vis tiek to neišvengsite, – švelniai jai priminė Hedlis. – Nesvarbu, kada ir kaip tai paaiškėtų, skaudžių padarinių bus.

– Suprantu, bet nenoriu atsidurti žiniasklaidos dėmesio centre, kai toji diena ateis. Mano vaikai būtų apskelbti žmogžudžio vaikais ir visoje šalyje pagarsėjusių teroristų anūkais. Negaliu jų apsaugoti nuo tiesos ar kad ji būtų paviešinta, bet dar nesuvokiu, kaip reikės atlaikyti smerkimo bangą. Kaip mano sūnūs gyvens su tokia nepakeliama našta?

Laukdama atsakymo, Amelija žvelgė į vyrus, bet tie tylėjo, nes atsakymo į jos klausimą neturėjo. Dosonas kelias akimirkas žiūrėjo į jos skausmo kupinas akis, o paskui nusisuko.

Hedlis pirmas nutraukė tylą:

– Gerai, kiek galėdami tempsime laiką, o kol kas pamėginkim tuos niekšus surasti. Gal per naktį ką nors prisiminėte? Ką nors, kas mums padėtų? Gal nutuokiat, kur Džeremis galėtų slėptis arba kas galėtų jam talkinti?

– Sudariau jo draugų, kurių vardus prisimenu, sąrašą. Deja, tuo metu, kai pradingo, Džeremis jų beveik nebeturėjo.

– Kur tas sąrašas?

– Viršuje, mano rašomajame stale.

– Ar galit atnešti? Reikia peržvelgti. Suprantu, kad gal nebus naudos, bet laiko turime nedaug. Vis dar manau, kad kol Karlas ir Džeremis nežino... – suskambo Dosono telefonas, ir Hedlis nutilo.

Dosonas patikrino, kas skambina.

– Harieta.

Amelija klausiamai pažvelgė į Hedlį.

– „NewsFront" vyriausioji redaktorė. Harpija.

Dosonas daugiau nespėjo pasakyti, nes viršininkė nutraukė jį vidury sakinio.

Jis klausėsi, o paskui šiurkštokai paklausė:

– Skambino per komutatorių? Kada? – Dosonas dirstelėjo į savo rankinį laikrodį. – Kas konkrečiai jį domino?

Iš įtampos jo kūne Amelija ir Hedlis suprato, kad Harieta pranešė blogą žinią.

Dar kiek pasiklausęs, Dosonas pasakė:

– Aišku. Ačiū, kad įspėjai. Taip, aš vis dar stengiuosi ją įkalbėti, – metė žvilgsnį į Ameliją. – Gerai. Interviu su ja bus tikra bomba. Todėl jau turiu baigti. Iki.

Dosonas nuspaudė mygtuką ir, akimirką patylėjęs, pasakė:

– Jai skambino žmogus, prisistatęs Berniu Klarksonu, ir bandė išpešti informacijos apie mane.

Hedlis prašvokštė pro sukąstus dantis:

– Karlas žino.

– Arba mažų mažiausiai įtaria.

Amelija klestelėjo ant artimiausios kėdės.

– Kuo konkrečiai Bernis domėjosi?

Dosonas persakė pokalbį, apie kurį jam papasakojo Harieta.

– Ji sako, kad žmogus kalbėjo kaip senas marazmatikas. Atsargus ir įtarus. Pokalbį užbaigė klausimu, kas atkreipė jos dėmesį į Džeremio Vesono istoriją. Harieta jam atsakė, kad nežino, nes ji tikrai nežino. Ji mano, kad mane paskatino susidomėti Vilardo, Darlinos ir Džeremio meilės trikampis ir šiurpi istorijos pabaiga, iš dalies nulemta Džeremio potrauminio streso.

Įsiterpė Hedlis:

– Matyt, Bernis įtarė, kad galėjo būti ir kita tokio tavo susidomėjimo priežastis. Kliovėsi nuojauta.

– Taip, pritariu. Ir pamelavo apie darbo vizitinę. Aš jam nedaviau jos. Vadinasi, kažkaip išsiaiškino, kam reikia skambinti, kad gautų apie mane informacijos.

– Gerai, kad Harieta nepasakė ko nors, kas jam sukeltų dar daugiau įtarimų, – svarstė Amelija. – Net priešingai. Ji tik patvirtino, kad tu žurnalistas, užėjęs geros istorijos pėdsaką.

– Taip ir yra, – akimirką Dosonas žvelgė į tuštumą, o paskui greitai surinko numerį savo mobiliajame telefone.

– Glenda, mano meile, ar tekėsi už manęs? Gerai, o kaip dėl karšto meilės romano? Gal bent vienos nakties nuoty-

kio? Viskas, baigiu. Paklausyk. Du dalykai. Pirmas, Harieta atsiliepė savo kabinete šįryt, maždaug devintą penkiasdešimt. Neprisimenu jos vidaus numerio, bet... ir kaipgi tavęs nemylėti? Ar gali man sužinoti skambinusiojo numerį? O ne, apsieik be jos. Pabandyk per pagrindinį komutatorių ir pasistenk neatkreipti į save dėmesio. Antras, – Dosonas nutilo ir giliai įkvėpė, – man reikia patekti į kalėjimą be leidimo. Ar gali padėti?

Auklės vaidmenį prisiėmė policininkė. Berniukams ji iškart patiko, ypač dėl to, kad padarė jų mašinytėms ilgą lenktynių trasą, besidriekiančią per du kambarius, iki pat laiptų. Labiausiai vaikus pradžiugino savadarbės rampos.

Kitas šerifo padėjėjas prikrovė Amelijos šaldytuvą ir podėlį maisto atsargų. Kai sūnumis buvo pasirūpinta, ji pasijuto geriau, tad jau kiek ramesnė su Hedliu ir Dosonu grįžo į miestą.

Hedlis norėjo pamatyti Džeremio daiktus, kuriuos jis buvo palikęs pas Ameliją.

– Daiktai seife, mano bute, – pasakė Amelija. – Bet nesitikėkit nieko ypatingo. Pasilikau kai ką, kas gal būtų įdomu vaikams, kai ūgtelės. Medalius už taiklų šaudymą ir dar šį bei tą.

Nuo kelto prieplaukos Savanoje juos lydėjo policininkų automobiliai be skiriamųjų ženklų – vienas iš priešakio, kitas – iš paskos. Amelijai toks eskortas atrodė pernelyg demonstratyvus, bet ji pagalvojo, kad pareigūnai juk žino, ką darantys. Hedlis po švarku segėjo pistoleto dėklą. Ameliją tai ir ramino, ir trikdė.

Jie ketino išleisti Dosoną prie kalėjimo lankymo skyriaus, o paskui, grįždami iš Amelijos buto, jį pasiimti.

– Jei nori, pamėginsiu tau užduotį palengvinti, – pasisiūlė Hedlis. – Suteiksiu oficialumo.

– Ačiū, – padėkojo Dosonas, – bet aš kaip tik norėčiau oficialumo išvengti. Privatus asmuo įkvepia daugiau pasitikėjimo.

– Tikiuosi, neteks nusivilti.

– Neteks, – lipdamas iš mašinos, Dosonas metė į Ameliją skvarbų žvilgsnį. – Iki.

– Sėkmės.

Įsitikinęs, kad automobiliai be skiriamųjų ženklų nepastebimai lydi automobilį su Amelija ir Hedliu, Dosonas įėjo į vestibiulį, kuriame jo jau laukė Vilardo Strongo advokatas Maikas Glisonas. Susitikimą organizavo Glenda, prisistačiusi viena iš „NewsFront" vadovų. Teisininkas tuo akių muilinimu patikėjo, nes Glenda mokėjo įtikinamai pakalbėti.

– Apeliavau į jo tuštybę, ir man pavyko, – gyrėsi Glenda, paskambinusi Dosonui pranešti, kad susitarė dėl susitikimo.

Dosonas truputį nusivylė, kad ji nesugebėjo daugiau išsiaiškinti apie Karlo Vingerto skambutį Harietai. Kaip Dosonas ir manė, skambinta iš užblokuoto numerio.

– Apgailestauju, čia jau nieko negalėjau padaryti, – atsiprašė Glenda.

– Viskas gerai, tu tikra šaunuolė. Suorganizavai man šį susitikimą, o tai jau labai daug.

Demonstruodamas pasitikėjimą savimi, prie Dosono priėjo advokatas.

– Ponas Skotas?

Vyrai paspaudė vienas kitam ranką.

– Ačiū, kad sutikote su manim pasikalbėti.

– Garantijos, kad leisiu pasikalbėti su savo klientu, neduodu.

– Ketinu jus įtikinti, kad tai būtų jūsų kliento labui.

– Ką gi, mėginkit, – kiek skeptišką savo atsakymą Glisonas palydėjo mostu link kėdžių, siūlydamas prisėsti.

Advokatas buvo panašaus amžiaus kaip Dosonas, išvaizdus ir gražiai apsirengęs, bet teismuose nežibėjo. Amelijos kryžminė apklausa buvo tiesiog katastrofiška ir nė kiek nepagerino jo kliento padėties, kai tas buvo iškviestas liudyti.

Kalbėjo neva tvirtai, bet Dosonas manė, kad mušimasis į krūtinę buvo reikalingas tik užmaskuoti visiškam neužti-

krintumui. Vyrukas suprato iššokęs aukščiau bambos, nors nė už ką to nepripažintų.

– Maniau, „NewsFront“ jau užlenktas, – subtiliai, bet kandžiai mestelėjo Glisonas.

Mandagiai šyptelėjęs, Dosonas atsakė:

– Dar gyvuojam. Beje, tokių liko nedaug.

– Man sakė, kad rašote žurnalui apie šį teismo procesą.

– Rašau apie procesą sau. Nepaprastai intriguojanti istorija – nuo pradžios iki pabaigos. – Dosonas neketino gaišti laiko pokalbiams apie nieką ar tausoti išpūstą Glisono ego. Taigi ėjo tiesiai prie reikalo: – Vertinant susidariusią padėtį, Vilardas Strongas netrukus atsidurs mirtininkų bloke. – Kaip Dosonas ir tikėjosi, Glisonas pasipiktino. Nelaukdamas teisininko protesto, Dosonas pridūrė: – O tai būtų nusikaltimas teisingumui, nes jūsų klientas nekaltas.

Šis pareiškimas sustabdė piktas Glisono tiradas. Tarsi prašydamas leidimo kalbėti toliau, Dosonas kilstelėjo antakius. Glisonas linktelėjo.

– Vilardą dėl žmonos nužudymo pakišo.

– Kodėl taip manot, pone Skotai?

– Dabar priežasčių nedėstysiu.

Glisonas nurijo piliulę ir čia pat atakavo:

– Tikitės lengvai mane apmulkinti?

– Ne.

– Bandėt ir Lemą Džeksoną pakalbinti? Gal porinot jam, kad švaistom šiam teismui valdiškus pinigus, Vilardas šimtu procentų kaltas, ir jo vieta už grotų?

– Ne.

– Na jau, pripažinkit, kad pokalbis su mano klientu būtų tikra jūsų būsimo straipsnio puošmena.

– Po šimts! Aš to neneigiu, bet leisdamas su juo pasikalbėti padarytumėt paslaugą ne tik man, bet ir jam.

Glisonas sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Įdomu, ką jis iš to išloštų?

– Kaip jums patiktų galimybė vietoj garantuoto mirties nuosprendžio išeiti į laisvę? – Dosonas nesitikėjo išgirsti

atsakymo, o Glisonas ir nesivargino. – Jūsų klientas išgyvena sunkų potrauminį stresą. Ir net jei nenužudė, jis vis tiek panašus į žudiką. Teismo salėje kasdien pasirodydavo vis agresyviau nusiteikęs, o iškviestas ant liudytojų pakylos staiga tapo nuoširdus, susisielojęs ir graudus. Taip, žmogus, kovojantis už savo gyvybės išsaugojimą, ir turėtų pasikeisti, atrodyti nuolankesnis, bet nemanau, kad prisiekusieji tiki Vilardo nuoširdumu.

– Prisiekusiųjų požiūrio į Vilardą jūs negalit pakeisti. Jiems nebus leista skaityti jūsų išvedžiojimų.

– Žinau.

– Tuomet...

– Gali būti, kad man pavyks pakeisti proceso eigą, bet pirmiausia leiskit man su juo pasikalbėti. Tik taip aš galiu Vilardui padėti, kad jis padėtų sau.

– Teikti pagalbą – *mano* darbas.

– Nenoriu įžeisti, bet jums prastai sekasi.

Ir vėl viršų paėmė įskaudinta savimeilė.

– Prisiekusieji dar netarė savo žodžio, pone Skotai.

– Šansai, kad priims išteisinamąjį nuosprendį, lygūs nuliui. Pripažinkit.

Glisonas nepripažino ir čia pat paklausė:

– Kodėl dar manot, kad jūsų sumanymas geras?

– Jį nuteis, nebent įvyktų kas nors neįtikėtina ar teismas padarytų klaidą.

– Tokios galimybės nė nesvarstau. Bet jeigu jį nuteis, aš nedelsdamas pateiksiu apeliaciją.

– Galimas daiktas, jūsų apeliacijai svarumo suteiktų nacionaliniame žurnale išspausdinta medžiaga.

– Jūs tai padarytumėt? Parašytumėt?

– Taip.

– Kodėl?

– Todėl, kad nepagailėčiau savo karjeros, teigdamas, jog jis nekaltas.

– Tyčiojatės iš manęs?

– Ne.

Dosono atsakymas Glisonui padarė įspūdį, bet jis dar nebuvo pasirengęs nusileisti.

– Pasiskaitinėjau, ką rašot, internete. Radau nemažai šmeižiančių straipsnių.

– Apie žmones, kurie nusipelnė būti apšmeižti.

– Iš kur man žinoti, kad taip nepasielgsit ir su mano klientu?

– Negalit žinoti.

– Ir kur garantija, kad nemeluojat, teigdamas, jog mano klientas nekaltas?

– Tokios garantijos nėra. – Kiek patylėjęs, Dosonas pridūrė: – Žinau, prašydamas manim patikėti, reikalauju labai daug, bet jūs nesigailėsite.

Advokato veidas iš įtampos pasidarė kaip medinis. Galiausiai jis ryžosi prabilti:

– Man reikia pagalvoti.

– Nieko nebus. Turit apsispręsti dabar pat.

– Bet man reikia laiko...

– Laiko nėra. Spręskit čia pat. Taip ar ne?

– Terminai spaudžia?

Glisonas uždavė klausimą juokaudamas, bet Dosonas jam atsakė labai rimtai:

– Nė neįsivaizduojat kaip.

Dosonas matė, kaip advokato išdidumas kovoja su pagunda nusileisti. Viršų paėmė išdidumas.

– Apgailestauju, pone Skotai. Nesusitarsim. Bent jau kol visko neapgalvosiu, nepasitarsiu su klientu ir nepasversiu mūsų galimybių.

Dosonas jau norėjo čiupti Glisoną už elegantiško švarko atlapų ir gerai papurtyti. To nepadarė, bet pasilenkė prie jo artyn ir greitai prašvokštė:

– Kokias dar galimybes? *Kokias galimybes?* Turit tik dvi išeitis. Dvylika prisiekusiųjų tik ir laukia, kad nuodų adata įsmigtų Vilardui į veną. Nekaltas žmogus bus pasmerktas

mirti, o jūsų nesėkmių grafoje atsiras riebi juoda dėmė. Tai pirmoji galimybė. – Dosonas palinko dar arčiau. – Ant kitos svarstyklių lėkštės – aš, miesto šauklys, besidarbuojantis Vilardo labui. Jį paleidžia laisvėn, jūs tampat didvyriu, jus kviečia į televizijos laidas, o visi pietinių valstijų nusikaltėliai meldžia, kad imtumėtės juos ginti.

Dosonas pajuto, kad tokia perspektyva Glisoną masina, bet jis vis tiek dar dvejoja.

– Skamba viliojamai, bet...

– Kas?

– Nesu tikras, kad pasiseks.

– Jei atmesit mano siūlymą, tikrai nepasiseks.

– Aš neatmetu, bet reikia būti atsargiems.

– Ne laikas atsargauti. Turit apsispręsti.

– Bet...

– Dabar pat turit pasakyti „taip“.

– Jūs...

– Aš – vienintelė jūsų kliento viltis.

– Jis...

– Jo padėtis beviltiška, ir jūs tai žinot.

– Aš...

– *Leiskit man, po galais, su juo pasikalbėti!*

Valdingas Dosono tonas advokatą apstulbino, bet ir buvo paveikus. Jis išskėtė rankas ir aplaižė lūpas.

– Pokalbis vyks skaipu.

– Puiku.

– Aš būsiu ten per visą pokalbį.

– Tinka.

– Pokalbis bus įrašytas, o vėliau iššifruotas.

– Gerai.

– Jei versit jį kalbėti prieš save, paduosiu jus ir jūsų žurnalą į teismą.

Dosonas atsistojo.

– Sutarta.

Surengti susitikimą su kaliniu, iš anksto dėl to nesusitarus, užtruko. Laukimas Dosonui neapsakomai prailgo. Jis nervingai žingsniavo pirmyn atgal, kol Glisonas tvarkė formalumus su visiškai skubėti nenusiteikusiais kalėjimo pareigūnais. Pagaliau, sutvarkius formalumus, juos nuvedė į kambarį, kuriame turėjo įvykti pokalbis su Vilardu Strongu.

Kitoje kalėjimo dalyje į kabinetą atvedė Strongą, surakintą antrankiais ir grandine. Aiškiai priešiškai nusiteikęs, jis klestelėjo į kėdę priešais monitorių ir su neslepiama panieka nužvelgė savo advokatą. Paskui jo akys nukrypo į Dosoną.

– Kas tu, po velnių?

Dosonas jam šyptelėjo.

– Mandagiau, Vilardai. Aš čia tam, kad išgelbėčiau tavo apgailėtiną subinę.

Amelija ir Hedlis važiavo atgal į kalėjimą. Vairavo ji. Hedlis sėdėjo šalia, telefonu kalbėdamasis su Knucu. Dėl nedidelės avarijos greitkelyje mašinos vilkosi vėžlio žingsniu. Policijos automobiliams be skiriamųjų užrašų irgi ne ką lengviau buvo persirikiuoti.

Hedlis baigė pokalbį telefonu.

– Knucas bando išsiderėti mums daugiau laiko. Jo argumentas – Bernio skambutis Dosono viršininkei. Išties, kurių galų mielam senukui Berniui prireikė skambinti? Kodėl jis melavo?

– Nebent tai buvo Karlas.

– Tuo Knucas ir bando pasinaudoti. Na, o dėl laivo, tai jame nerado už ko užsikabinti.

Seife Amelija su Hedliu irgi nerado nieko verto dėmesio: nei kokio žemėlapio, nei nuosavybės ar šiaip dokumentų.

Po bevaisių paieškų seife jiedu ėmėsi Amelijos sudaryto Džeremio buvusių draugų sąrašo. Pasidalijo ir pradėjo skambinti kiekvienas iš savo mobiliojo telefono. Dešimtys skambučių. Hedlis iš anksto apgalvojo, ką sakyti, išgirdus neišven-

giamą klausimą: „Kodėl dabar klausiate manęs apie Džeremį?" Hedlis išsigalvojo mokesčių deklaraciją, kurioje abejonių kelia priskaičiuota suma, neva galinti pakenkti Hanterio ir Granto vardu įkurtam patikėtinių fondui. Taip pat Hedlis patarė Amelijai, kokius terminus vartoti kalbant.

– Manot, jie iš tų tauškalų ką nors supras? – paklausė Hedlio.

– Ne. Bet, kad išvengtų ilgo aiškinimosi, niekas daug ir neklausinės. Mums tai paranku.

Nemažai numerių, kuriais jie skambino, jau neegzistavo. Kelis kartus įsijungė balso paštas, ir jie paliko žinutes, prašydami telefono savininko perskambinti dėl labai svarbaus reikalo.

Tie keli, kuriems pavyko prisiskambinti, apie Džeremį kalbėjo labai nenoriai, jausdamiesi nesmagiai, kad juos priskiria prie buvusių jo pažįstamų. Dauguma, klausiami apie Džeremį, reagavo labai santūriai ar net atvirai priešiškai.

Ne kartą Hedliui ir Amelijai buvo pasakyta, kad to paties prieš metus ar daugiau klausė ir policija, kai Džeremis dingo ir buvo laikomas mirusiu. Esą jie tada pasakę viską, ką žinojo.

Pamačiusi furgono manevrą, Amelija nuspaudė stabdį.

– Kas toliau?

– Gal Dosonui bus pavykę ką nors išpešti iš Vilardo, – Hedlis pasimuistė sėdynėje ir pasisuko į Ameliją. – Ką apie jį manot?

– Mane nuo jo šiurpas krečia.

Hedlis nusijuokė:

– Turėjau omeny Dosoną. Ar nuo *jo* jus krečia šiurpas?

– Ak, Dosoną... – Hedlis įrėmė į ją žvilgsnį, ir ji pirma nusuko akis. Atleidusi stabdžių pedalą, pavažiavo kelis metrus, bet ir vėl gavo sustoti. – Mudu su Dosonu nekaip pradėjome. Ar jis jums pasakojo, kaip susipažinom?

– Jis pažaidė su jūsų vaikais paplūdimyje. Nuo to ir prasidėjo.

– Panašiai, – sumurmėjo Amelija.

– Sakyčiau, tikrai. – Kai Amelija nieko neatsakė, Hedlis krenkštelėjo: – Ką gi, tegul tai lieka tarp jūsų. Grįžkime prie mano klausimo.

– Ką aš manau apie jį? Kuria prasme?

– Visomis.

– Jis patinka vaikams.

– Nebūčiau pagalvojęs.

– Kodėl?

– Todėl, kad neturi tokio bendravimo patirties. Augo vienturtis. Tiesa, daug laiko praleisdavo su mūsų dukterim Sara, bet ji keleriais metais už Dosoną vyresnė, jie daugiau pešdavosi, nei žaisdavo. – Hedlis dar pridūrė, kad Sara ištekėjo ir dabar gyvena Londone.

– Ar turi vaikų?

– Dar ne. Mano žmona tuo klausimu vis daro užuominas, subtilumu prilygstančias meteoritų lietui.

Amelija nusijuokė.

– Taigi dabar jūs ir ponia Hedli tėviškai Dosonu rūpinatės.

– Jis tam, žinoma, priešinasi.

Vėl priversta dėl spūsties stabtelėti, Amelija klausiamai pažvelgė į Hedlį.

– Kodėl sakote „žinoma“?

– Atsiribojimas, dėl kurio jis tapo geru žurnalistu, būdingas ir jo asmeniniam gyvenimui. Jis tarsi laikosi nuošaly, suvokia save kaip stebėtoją, vienišių. Todėl ir nevedęs. Iki šiol apie santuoką nė negalvojo.

Amelija metė į Hedlį šelmišką žvilgsnį.

– Atkreipiu dėmesį, aš jūsų to neklausiau.

– Neklausėt, bet, manau, jums buvo smalsu. – Hedlis Amelijai nusišypsojo ir pamerkė. – Žinoma, buvo kelios moterys, su kuriomis santykiai truko ilgėliau. Pora iš jų buvo dailios, griežtus Evos reikalavimus atitinkančios merginos. Bet net ir su jomis, kai pasidarydavo karšta, jis kaipmat atsisveikindavo.

– Nenoras įsipareigoti – įprastas dalykas, ypač vyrui, save laikančiam vienišium.

– Nesakiau, kad jis vienišius.

Amelija kiek sutriko.

– Ką tik taip sakėt.

– Sakiau, kad jis *laiko* save vienišium.

– Koks skirtumas?

– Esmė – jo tikroji prigimtis. Negi vienišius iš prigimties būtų taip greitai suradęs bendrą kalbą su jūsų vaikais?

– Luktelėkit, – Amelija pakėlė ranką, stengdamasi suprasti, – išeitų, Dosonas priešinasi savo prigimtiniams instinktams?

– Ir labai aršiai.

– Kodėl?

– Jam tai savotiškas apsaugos mechanizmas.

– Apsaugos nuo ko?

– Teks jums pačiai jo paklausti. – Akimirką Hedlis jai žvelgė į akis, o tada priminė vairavimą: – Galit važiuoti. – Amelijai aplenkus avarijos vietą, Hedlis kalbėjo toliau: – Kai ši tema jau bus išsemta, paklauskit, kas jam nutiko Afganistane.

– Klausiau. Jis nenorėjo apie tai kalbėti. O su jumis?

– Irgi.

– Buvau jo kankinančių košmarų liudininkė. Mes kartu nemiegojom, – paskubom pridūrė Amelija.

– Atkreipiu dėmesį, aš jūsų neklausiau, – Hedlis atkartojo Amelijos anksčiau pasakytus žodžius.

Ji liūdnai šyptelėjo ir vėl surimtėjo.

– Išgirdau jį šaukiantį ir nuėjau pasižiūrėti, kas nutiko. Jam buvo blogai. Labai kankinosi. Pabudo rėkdamas. Taip būdavo ir Džeremiui, tik...

– Tik kas?

– Dosonas buvo gausiai išpiltas prakaito ir drebėjo. Net visiškai pabudęs ir suvokdamas aplinką, jis atsipeikėjo tik po kelių minučių. Košmaro siaubą jis išgyveno ir fiziškai, ir emociškai. Pamačiusi jį tokį, dabar jau suprantu, kad Džeremis vaidino.

– Kad sapnuoja košmarus?

– Ne tik. Manau, jis apsimetinėjo kenčiančiu nuo potrauminio streso. Jei taip, tai būtų dar vienas melas. Jų kaupiasi vis daugiau.

– Amelija, – Hedlis tyliai ištarė jos vardą, o kai moteris atsisuko į jį, pasakė: – Dosonas – ne toks kaip Džeremis. Visais atžvilgiais.

Toks užtikrintumas žmogaus, puikiai pažįstančio Dosoną, buvo Amelijai paguoda. Likusią iki kalėjimo kelio dalį jie nuvažiavo tylėdami. Amelija prabilo tik kai priartėjo prie lankymo skyriaus.

– Lauke jo nematyti.

– Geras ženklas. Juo ilgiau kalbėsis su Vilardu, juo daugiau šansų, kad ką nors sužinos. Pastatykit mašiną, ir eikim palaukti viduje. Ten vėsiau.

Tik po gero pusvalandžio Dosonas priėjo prie jų vestibiulyje. Pirmas prakalbo Hedlis:

– Na kaip?

– Glisonas spyrėsi visom keturiom, bet paskui nusileido.

– Kalbėjotės su Vilardu?

– Dešimt minučių per internetinę kamerą, bet, manau, kai ką sužinojau. Iš pradžių labai šiaušėsi, bet kai pasakiau jam, kad, mano nuomone, Džeremis gyvas ir kad jis, o ne Vilardas, nužudė Darliną, akimirksniu pasidarė sukalbamesnis. – Dosonas niūriai šyptelėjo ir sunėrė pirštus. – Tai tokios tokelės.

– Sveikinu, – pasakė Hedlis. – Dabar pereikim prie įdomiausios dalies.

– Nesu tikras, kiek tai įdomu ar patikima. Nesakau, kad besąlygiškai Vilardu pasitikiu, bet kai paklausiau, ar žino, kur Džeremis bėgtų slėptis, atsakė ilgai negalvodamas. Todėl aš linkęs tuo, ką jis pasakė, tikėti. Kartą, jiems išėjus iš šunidės, Džeremis išpeikė Vilardo trobelę. Sakė, kad jo lūšna, palyginti su Vilardo, atrodo it „Hiltonas“.

– Jo *lūšna*?

Dosonas patraukė pečiais.

– Vilardas nieko apie tą namuką daugiau nežino, nes kai bandė Džeremį išklausti, tas išsisuko, atseit jis tik bandęs pasakyti, kad *jeigu* jis turėtų namą, tai tas tikrai būtų geresnis už Vilardo buveinę. Vis dėlto Vilardas sako esantis tikras, kad Džeremis tiesiog nenorom prasitarė, o susivokęs bandė pasukti kalbą kita linkme. Ar esat girdėjusi apie kokį nors namą?

Amelija ryžtingai papurtė galvą.

– Jei Džeremis ir turėjo kokį namą, aš nieko apie tai nežinau.

– Gal koks namelis žvejybai, medžioklei, valčių namelis, tvartelis?

– Ne, nieko apie tai nežinau.

Hedlis nusivylęs suniurnėjo:

– Man tai atrodo iš piršto laužta. Manau, Vilardas vaidina prisiminęs, ko nebuvo. Arba prasimano, kad nebūtų taip nuobodu.

– Arba kalba tai, ko, jo manymu, aš iš jo tikiuosi, – svarstė Dosonas. – Paklausiau jo, kodėl apie tą pokalbį su Džeremiu nepapasakojo farams, kai tie ieškojo vietos, kur Džeremis nusibaigė, arba jo palaikų. Vilardas tikina pasakęs, bet esą niekas šia informacija nesusidomėjo. Policija naršė po pelkes, ieškodama yrančio lavono, o ne trobelės su gyvu Džeremiu.

Hedlis šiurkščiai persibraukė ranka per veidą.

– Trobelės, kuri gal yra, o gal ir ne. O jei net yra, kurioje iš besiribojančių keturiasdešimt aštuonių valstijų jos ieškoti?

– Pietų Karolinoje.

Dosonas ir Hedlis sutartinai pažvelgė į Ameliją, kuri tuos žodžius ištarė, tarsi galvodama balsu. Susivokusi, kad juos suintrigavo, paaiškino:

– Spintos dugne radau baudos kvitą už greičio viršijimą. Matyt, iškrito, kai kabino drabužius. Mačiau, kad kvitas išrašytas Pietų Karolinoje. Todėl ir paklausiau Džeremio, kas nutiko.

– Kada tai buvo?

– Prieš pat mums išsiskiriant. Jis tada jau buvo susipažinęs su Vilardu, ir man jo naujasis draugas nekėlė pasitikėjimo. Maniau, kad buvo išvykęs į Bofortą aplankyti senų draugų iš Pariso salos ir jūrų laivyno oro pajėgų bazės. Kai parodžiau jam kvitą, jis staiga įsiuto. Todėl ir prisiminiau. Ištraukė kvitą man iš rankų, suplėšė į skutelius ir išmetė. Iškeikė mane, kad kišuosi, kur nereikia, ir liepė žiūrėti savo reikalų. Akivaizdu, kad aš netyčia sužinojau tai, ko neturėjau sužinoti. Įtariau, kad turi kitą moterį. Bet gali būti... – Amelija nutilo, leisdama vyrams patiems pasidaryti išvadas.

Dosonas susižvelgė su Hedliu.

– Įdomu.

Jau linksmiau nusiteikę, visi trys pasuko prie išėjimo.

Hedlis pasiūlė:

– Turėdami Džeremio socialinio draudimo numerį, tenykščio Automobilių transporto departamento žmonės greitai tą baudos kvitą suras. Kai jau žinosim, kur buvo išrašytas, bus aišku, kur pradėti paiešką. Pasakysiu Knucui, kad tuo užsiimtų.

Hedlis surinko jo numerį. Tuo metu Dosonas atidarė duris ir išleido Ameliją ir draugą pirma savęs. Lauke skaisčiai švietė saulė, ir trijulė patraukė į automobilių aikštelę.

Pridėjęs prie ausies telefoną, Hedlis kažką per petį mestelėjo Dosonui, bet staiga jo veidas persimainė, žvilgsnis apsiblausė.

Dosonas mintyse karštligiškai ieškojo tokio staigaus persimainymo priežasties, bet Hedliui sulinko keliai, ir jis krito kniūbsčias. Riktelėjęs iš siaubo ir pykčio, Dosonas pastūmė Ameliją ant šaligatvio, pats irgi krito ant žemės.

Antroji kulka tik per plauką nekliudė Amelijos.

Toji, skirta Hedliui, tikslą pasiekė.

Dvidešimt antras skyrius

Jungtinių Valstijų istorijoje Karlas Vingertas buvo vienas iš nedaugelio nusikaltėlių, ryžęsis kariauti su valdžios institucijomis.

Jiedu su Džeremiu ištisas valandas tykojo ant septynaukščio biurų pastato, kuriame dėl recesijos neliko nuomininkų, stogo. Nuosavybę valdanti kompanija bankrutavo, tad jai nutraukus veiklą pastatas stovėjo tuščias ir apleistas.

Šis objektas, įsikūręs pramonės parke, kur ir kitos verslo įmonės panašiai nukentėjo nuo ekonominės krizės, buvo vos už ketvirčio mylios nuo kalėjimų komplekso. Tarp pastato ir kalėjimo buvo keturių juostų gatvė, kurią perpus skyrė plati indinių krausvų alėja.

Medžiai šiaip jau trukdytų, bet nuo vieno aukščiausių kvartalo pastatų Džeremis galėjo tiksliai nusitaikyti. Pasislėpę už ventiliacijos šachtos vamzdžio jie tykojo progos nužudyti FTB agentą Garį Hedlį, kai jis visai to nesitikės.

Veiksmų planas pasikeitė tą pat akimirką, kai Karlas nuotraukoje pamatė Hedlį. Vienintelė priežastis, dėl kurios veteranas agentas galėtų būti Savanoje ir bendradarbiauti su šerifo biuru – Stefanės De Marko nužudymas, su kuriuo siejamas Džeremis, vadinasi, ir Karlas Vingertas.

Policija nepaskelbė, kad Džeremis gyvas, įtariamas nusikaltimu ir kraujo ryšiais yra susijęs su pagarsėjusiu nuo teisingumo besislapstančiu nusikaltėliu. Vis dėlto Karlas nea-

bejojo, kad šie informacijos fragmentai susiję. Tik taip galima paaiškinti Hedlio dalyvavimą tyrime.

Ar Hedlis susiejo jį su Berniu Klarksonu, Karlas nežinojo. Net jei nesusiejo, vis tiek atkakliai seks Džeremio pėdsakais – jau vien todėl, kad jis Karlo sūnus. Šiaip ar taip, Karlas nusprendė nelaukti, kol agentas jį suras. Na jau ne. Tas tipas jį medžiojo ir užsispyrė pričiupti. Tik ne taip, kaip buvo suplanavęs.

Karlas sumetė, kad anksčiau ar vėliau Hedlis turės pasirodyti šerifo biure, nes reikės suderinti veiksmus su tuo pilvūzu detektyvu. Tada Džeremis agentą ir nukeps, o atstumas nebus jam kliūtis.

FTB agento nužudymas šerifo biuro ir kalėjimų komplekso teritorijoje sukels chaosą. Kils panika ir sumaištis. Kol išsiaiškins, iš kur paleista lemtinga kulka, jųdviejų su Džeremiu jau ir pėdos bus ataušusios.

Viskas rodė, kad šio plano autorius – Karlas Vingertas. Sumanymas buvo įžūlus ir, žinoma, nestokojo rizikos elementų. Vis dėlto rizika Karlui buvo niekis, palyginti su troškimu atsikratyti savo persekiotojo. Be to, šiuo išpuoliu sugedusiai Amerikos visuomenei Karlas parodys, kad dar nesiliauja jos bausti. Kad ir pasenęs, jis vis dar sėjantis baimę priešas, jėga, kurios negalima nepaisyti.

Karlas gailėjosi nesiėmęs štai tokių ryžtingų veiksmų dar prieš kelis dešimtmečius ir dėl ilgų neveiklumo metų kaltino Florą su tais verkšlenimais ir maldavimais. Karlas metų metus brandino neapykantą Hedliui, todėl dabar kerštas dar saldesnis.

Per tas kelias valandas, kai jie ant stogo tykojo laukdami, kol pasirodys Hedlis, Džeremis turėjo pakankamai laiko įvertinti aplinką, atlikti skaičiavimus ir nusistatyti šūvio trajektoriją. Jis atidžiai stebėjo su įvairiomis užduotimis į šerifo biurą bei kalėjimo pastatus įeinančius ir iš jų išeinančius pareigūnus, kurie nė nenumanė atsidūrę Džeremio šautuvo taikiklyje.

Džeremiui pamokymų nereikėjo, bet Karlas ir toliau sūnui aiškino:

– Turėsi tik vieną, daugiausia dvi galimybes jį nudėti po to, kai pasigirs šūvis. Turėsim vos kelias sekundes atsidurti prie ugniagesių laiptų.

Atėjus laikui, Džeremis buvo psichologiškai pasirengęs. Jam tereikėjo nuspausti gaiduką. Karlas, pro žiūronus stebėdamas komplekso teritoriją, atpažino Amelijos automobilį, privažiavusį prie lankymo skyriaus, ir įspėjo Džeremį:

– Matai ją?

– Taikausi į mašiną, – Džeremio balsas buvo kupinas įtampos.

– Dabar ta akimirka.

Bet ne. Dosonas Skotas vienas išlipo iš mašinos ir įėjo į pastatą. Ir nors Džeremiui nebūtų buvę nieko mieliau, kaip jį nudėti, šauti buvo nepatogi pozicija, be to, ne Dosonas Skotas šiandien jo taikinys.

Amelija nuvažiavo. Vyrai laukė, užkandžiavo energiniais batonėliais, užgerdami vandeniu iš buteliukų. Po dviejų valandų Amelija grįžo. Šį kartą ji ir „tas šūdžius“, kaip jį pavadino Karlas, išlipo iš automobilio ir įėjo vidun.

– Anksčiau ar vėliau išeis. Ruoškis, sūnau.

Ilgai laukti neteko. Pirmoji išėjo Amelija, o paskui ją Hedlis, spausdamas prie ausies telefoną.

– Nusitaikei? – paklausė Karlas.

– Kuo puikiausiai.

Bet kai Džeremis nuspaudė gaiduką, agentas pasuko galvą ir kažką pasakė per petį. Karlas, tikėjęsis pamatyti ištaškytą Hedlio galvą, nusikeikė, pamatęs, kaip vyras susmuko ant žemės. Galva liko nepaliesta.

– Ne į galvą, bet nudėtas. Bėgam!

Karlas žiūronus buvo pasikabinęs už virvutės ant kaklo, todėl rankos buvo laisvos, ir jis akimirksniu, kaip buvo numatyta, čiupo stovą. Džeremis išėmė dvi šovinių tūtas. Šū-

viai buvo paleisti taip greitai vienas po kito, kad Karlas nė nesuprato, jog Džeremis iššovė dar kartą.

– Amelija?

– Nepataikiau.

Karlas nešvaistė laiko apgailestavimams. Dar bus proga atsiskaityti su Amelija. Hedliui, jei ir liko gyvas, vis tiek jau galas.

Per žvirgždu nuklotą stogą vyrai nubėgo prie sunkių metalinių durų, pro kurias čia ir pateko. Jų žingsniai skardžiai aidėjo uždaroje laiptinėje, bet niekas negirdėjo, ir jie nekliudomi pasišalino iš apleisto pastato. Nors Džeremis nešėsi šautuvą, vis tiek bėgo greičiau nei Karlas, kuriam labai trukdė klubo skausmas.

Džeremis paklausė tėvo, ar tas nenorėtų stabtelti ir atsipūsti. Karlas tik pastūmė jį ir bėgo toliau.

– Tau dar reiks pasistengti, kad neatsiliktum nuo manęs, sūnau.

Tarsi primindama, kad reikia skubėti, už pastato sienų pasigirdo pavojaus sirena.

– Jėzau, greitai sureagavo, – mestelėjo Džeremis.

– Apie juos dabar negalvok. Ir nesustok.

Pirmą aukštą abu pasiekė smarkiai uždusę. Iš pastato išbėgo pro kiemo duris, pro kurias anksčiau ir įėjo, išlaužę spyną. Džeremis atidarė užpakalines savo automobilio duris ir atsargiai padėjo šautuvą ant grindų už vairuotojo sėdynės, o tuo metu mirkčiodamas švyturėliais į skersgatvį tarp dviejų apleistų pastatų dideliu greičiu įlėkė patrulių automobilis. Sucypė stabdžiai, mašina sustojo vos už dešimties metrų nuo jų.

– Ramiai, – sukomandavo Karlas, akimirksniu persikūnydamas į Bernį Klarksoną.

Prie vairo sėdėjo pusamžis pareigūnas, ir Karlas tuoj sumetė, kad sumanumu jis nepasižymi, antraip nebūtų vis dar tik paprastas patrulis. Policininkas išsiropštė iš mašinos, segdamas pistoleto dėklą ant šono iš dešinės.

– Rankas aukštyn, kad matyčiau! – iš dėklo išsitraukęs pistoletą nusitaikė į Karlą ir Džeremį.

– Kas nutiko, pareigūne? – sukrenkštė Karlas seniokišku balsu.

Policininkas garsiai sukomandavo:

– Išeit iš už durelių! Rankas aukštyn!

Džeremis atsitraukė nuo užpakalinių durelių, ir jiedu kartu su Karlu kilstelėjo rankas iki pečių.

– Ko čia tos sirenos...

– Kas jūs? Ką čia veikiat?

– Kaip tik šįryt mes šį pastatą išnuomojom medikamentų tiekimo kompanijai, – aiškino Džeremis. – Atvykom pažiūrėti, ar jau įjungtas vanduo ir elektra. Jau ketinom išvažiuoti, bet ėmė kaukti sirenos.

Karlas paklausė:

– Ar čia kur įvykdytas apiplėšimas?

Pareigūnas akimis varstė tai Karlą, tai Džeremį.

– Nejudėt iš vietos, – policininkas ranka siektelėjo kišenės ant krūtinės.

– Tėti, – įspėjo Džeremis.

– Jam galas. – Karlas iš už nugaros išsitraukė pistoletą ir tik kartą nuspaudė gaiduką. Policininkas krito. – Jie nepasimoko.

Nušauti policininko jie neketino.

– Turim kuo greičiau iš čia dingti, – paragino Džeremis ir pasisuko uždaryti užpakalinių durelių.

Karlas apibėgo automobilį iš priekio ir jau ketino sėstis į keleivio sėdynę, bet išgirdo pokštelėjimą. Prireikė kelių sekundžių, kol suvokė, kad kraujo baloje ant grindinio gulintis policininkas dar įstengė iššauti.

Karlas įsiuto. Priėjo prie pareigūno, pasilenkė ir įrėmė pistoletą jam į smilkinį. Žvelgdamas jam į išgąsčio kupinas akis, Karlas nusišypsojo.

– Padaryk įspūdį velniui. Pasakyk jam, kad tave nužudė Karlas Vingertas.

Kūną ir automobilį paliko, bet įsidėmėjo pavardę iš kortelės, prisegtos prie pareigūno uniformos, ir nuplėšė gergždžiantį radijo siųstuvą, pritvirtintą prie diržo.

Kai Karlas įsėdo į keleivio vietą, Džeremis jau buvo prie vairo, paleidęs variklį.

– Važiuok tilto link. Ir neskubėk. – Pasuko siųstuvą garsiau ir kelias minutes klausėsi, kaip kažkas bando susisiekti su jo nušautu pareigūnu. – Tyčia sniaukrodamas, Karlas pasakė: – Čia ramu.

Dispečeris perdavė pareigūnui naujus nurodymus, Karlas patvirtino supratęs ir išjungė siųstuvą.

– Kol susigriebs jo ieškoti, turim būti toli nuo čia.

Džeremis neatsakė, ir Karlas pasisuko į sūnų. Veidas išpiltas prakaito, niūrus. Visą dėmesį jis buvo sutelkęs į vairavimą.

Tik dabar Karlas pastebėjo, kad Džeremis spaudžia ranką prie dešinio šono. Pro pirštus jam tekėjo kraujas.

– Jėzau! Jis tave sužeidė?!

Džeremis išspaudė kažką panašaus į šypseną.

– Niekis. Tik įbrėžimas, tėti.

– Prie apleisto pastato radom Savanos policijos pareigūną ir jo automobilį. Į jį šauta du kartus. Į pilvą ir... – Takeris dirstelėjo į Ameliją, drauge su Dosonu sėdinčią ant sofutės traumatologijos centro laukiamajame. Šerifo padėjėjas apsigalvojo ir nepasakė to, ką ketino. – Policininkas negyvas.

Dosonas pajuto, kaip Amelija susigūžė. Jis buvo taip sukrėstas to, kas nutiko Hedliui, kad nieko nepasakė.

Šerifo padėjėjas Vilsas atsikrenkštė, o jo ir šiaip išsišovęs Adomo obuolys slankiojo aukštyn žemyn ilgu, susiraukšlėjusiu kaklu. Dosonas pagalvojo, kad toji jo maža galva, kyšanti iš per plačios marškinių apykaklės, daro jį panašų į vėžlį. Jei ne tos beprasmiškos mintys, jis būtų išprotėjęs. Jei dabar imtų galvoti apie tikrąją padėtį, kurioje atsidūrė, apie Hedlį,

mirštantį jo akyse, ir savo bejėgiškumą tą akimirką, tikrai būtų išsikraustęs iš proto, puolęs naikinti, žudyti.

Dosonas stengėsi išsaugoti sveiką protą, ir jam pavyko tik todėl, kad įvykio vietoje Hedlio mirtis nebuvo konstatuota. Gali būti, kad mirė pakeliui į ligoninę arba ant operacinio stalo, bet niekas dar nesiryžo Dosonui apie tai pasakyti. Greičiausiai dėl to, kad detektyvai dėl išorinio stoicizmo laikė jį nepatikimu, be to, baiminosi, kad bet kurią akimirką gali pratrūkti. Jų baimė buvo ne be pagrindo.

Vilsas ir vėl atsikrenkštė:

– Jūs teisus dėl krypties, iš kurios buvo paleisti šūviai.

– Juk ne veltui devynis mėnesius praleidau karo veiksmų zonoje.

– Šiaip ar taip, jūsų dėka žinojome, kur pradėti ieškot šaulio. Jie buvo ant stogo.

Dosonas įsmeigė akis į Vilsą.

– Jie?

– Žvirgžde aptikome dviejų porų batų atspaudus. Taip pat ir Džeremio Vesono pirštų atspaudus ant durų rankenų.

– Jis buvo su Karlu.

– Šito mes nežinom, – atsakė Takeris.

– Užtat aš žinau, – Dosonas suspaudė ranką į kumštį. – Karlas tikrai būtų norėjęs prisiimti garbę už Hedlio nužudymą.

Akimirką stojo nejauki tyla, o paskui Vilsas pasakė:

– Mes nežinom, kuris iš jų nuspaudė gaiduką, bet...

– Dieve brangus, juk Džeremis buvo snaiperis!

Vilsas linktelėjo.

– Iš to taško, ir dar su optiniu taikikliu, patyręs šaulys... – neužbaigė minties jis. – O pirštų atspaudai...

– Buvo ne klaida, – užbaigė Dosonas. – Jiems vis tiek, kad sužinosim, jog ten buvo jie.

– Pala, – pertraukė jį Takeris, – manot, kad...

Vilsas taip kumštelėjo Takeriui, kad tas užsičiaupė. Jis, tas gerasis faras, puikiai suprato, kad net menkiausias partnerio

žodis prieš galėjo išvesti Dosoną iš pusiausvyros. Tai tas pat, kas tampyti liūtą už ūsų.

Kiek patylėjęs, Vilsas kalbėjo toliau:

– Nužudytas pareigūnas patruliavo tame verslo parke, ir buvo gautas pranešimas apie vandalizmo atvejus. – Vilsas gūžtelėjo kaulėtais pečiais. – Matyt, užklupo juos bėgančius iš nusikaltimo vietos. Radijo stotelės pas nužudytąjį nerado. Tada aišku, kaip jiems pavyko pasprukti. Jie galėjo klausytis mūsų pokalbių ir sužinoti apie mūsų veiksmus.

Takeris pridūrė:

– Be to, nežinia, kokį jie vairuoja automobilį. Bernio-Karlo mašina, kurią jis paliko aikštelėje, vis dar ten pat.

Dosonas piktai pažvelgė į detektyvą.

– Tai dabar jau pripažįstat, kad Bernis – tai Karlas Vingertas?

Takeris teikėsi nutaisyti susigėdusio miną.

Amelija uždėjo ranką Dosonui ant kelio, taip sulaikydama, kad jis nekibtų į atlapus detektyvui, suabejojusiam Hedlio informuotumu. Epitetus, kuriais jis pašnibždom apdovanojo Takerį, girdėjo tik Amelija.

Dosonas įkalbinėjo grįžti į paplūdimio namą, kur jai buvo užtikrinta apsauga, bet Amelija atsisakė nuo jo trauktis, ir jis slapta dėl to džiaugėsi. Per kelias pastarąsias audringas valandas jos vidinė tvirtybė, nors nekrintanti į akis, buvo akivaizdi.

Ji dešimt minučių kalbėjosi telefonu su pareigūne, visą dieną prižiūrėjusia Hanterį ir Grantą. Baigusi kalbėtis, Dosonui pasakė, kad vaikais gerai pasirūpinta. Vakarienei jie valgė picą, paskui juos suguldė į lovas, ir dabar jie kietai miega.

Ameliją taip pat užtikrino, kad berniukai nenutuokia, jog juos saugančių žmonių tapo dvigubai daugiau. Nusiraminusi, kad vaikai jaučiasi gerai ir jais rūpinamasi, Amelija pareiškė liekanti su Dosonu. Bent jau kol paaiškės, kokia yra Hedlio būklė ir sužeidimo sunkumas.

Kelis kartus Amelija baudėsi Dosonui padėkoti, kad išgelbėjo jai gyvybę, bet sakinio taip ir neužbaigdavo – iš susijau-

dinimo žodžiai strigo gerklėje. Jis pasakė Amelijai, kad nereikia jam dėkoti, jis supranta, ką ji iš tikrųjų jaučia. Atrodo, ji irgi suprato Dosono jausmus.

Kai baimindamasis blogiausio jis nugrimzdo į slegiančią tylą, kai ore tvyrojo nelaimės nuojauta, Amelija nepuolė jo raminti, kad viskas bus gerai. O kai Dosonui kildavo noras kalbėti, ji kiekvieną jo žodį tarsi gerdavo į save. Amelijos tvirtumas teikė jam paguodą.

Dėl tarp Dosono ir Takerio kilusios įtampos Vilsas dėstė mintis kaip viešųjų ryšių atstovas:

– Ceremonijos baigtos. Karlo Vingerto ir Džeremio Vesono medžioklė jau prasidėjo. Penkių valstijų teisėsaugos institucijos sukeltos ant kojų. Knucas irgi čia būtų, bet jam teko išvažiuot koordinuoti operaciją. Pakrantės sargyba pakėlė į orą sraigtasparnius, jie patruliuos paplūdimiuose. Rytoj iš pat ryto policijos kateriai išplauks apieškoti vidaus vandens kelių. Jeigu reikės, pasitelksime ir kinologų ekipažus, Jungtinių Valstijų maršalus, policiją. Trumpai tariant, Knucas koordinuoja visų šių padalinių veiksmus. Bet bėda ta, – timptelėjęs sau už pailgo ausies spenelio, pridūrė Vilsas, – kad reikia apieškoti milžinišką teritoriją, o mes nežinome, kur pradėti. Matyt, Vesonas naudojosi padirbtu vairuotojo pažymėjimu, kai jam išrašė tą baudos kvitą. Tokiam socialinio draudimo numeriui Pietų Karolinoje joks kvitas neišrašytas. Taip pat apie jokius čia gyvenančius gimines, išskyrus ponią Nolan, žinių nėra. Tikriname Džeremio bičiulius iš jūrų laivyno, bet...

– Su jais Džeremis tikrai nebandytų susisiekti, – užtikrino Amelija.

– Mes irgi taip manom, bet patikrinti reikia. Kaip sakė Takeris, nežinome, kieno ir kokio modelio transporto priemonę jie vairuoja.

– O padangų atspaudai? – paklausė Dosonas.

– Bandėm išsiaiškinti, bet aplink tą tuščią pastatą visur kietas grindinys. Aplinkiniai namai irgi tušti, todėl nėra ko paklausti apie netoliese matytus automobilius.

– Apsaugos kameros?

– Veikiančių nė vienos, nes visi verslai ten bankrutavę.

– O eismo kameros? – paklausė Amelija.

– Tikrinamos visame mieste, bet jos daugiausia fiksuoja automobilio numerį, o ne vairuotoją.

– Kameros ant tiltų?

– Irgi tikrinamos. Daugybė mašinų, daugybė vairuotojų. Užtruks.

Takeris nutraukė tylą, paklausęs Amelijos, ar ji turinti Džeremio kreditinių kortelių dublikatus.

– Neturiu jau kelerius metus. Nuo tada, kai išsiskyrėm, naudojuosi tik savo sąskaitomis.

– Tikėjomės, kad gal pasinaudos bankomatu ar ką nors nusipirks.

– Ar nepagalvojot, kad Karlas tikrai nepaliktų tokių aiškių pėdsakų?

– Klausykit, – Takeris įsižeidė už pašaipų Dosono toną, – darom, ką galim.

– Dėl to man ir neramu, – atrėmė Dosonas. – Jei anksčiau būtumėt Hedlio paklausę...

– Dovanokit, kad nepuoliau besąlygiškai pasitikėti agentu, kuris per keturiasdešimt metų taip ir nesučiupo to vieno vienintelio nusikaltėlio.

Dosonas akimirksniu pašoko nuo sofos, pasiryžęs kibti Takeriui į gerklę. Gal taip ir būtų padaręs, jei Amelija nebūtų sugriebusi jo už marškinių ir taip sulaikiusi.

Tą pat akimirką staiga atsivėrė durys ir pasirodė Eva.

Dosonas ištraukė marškinius Amelijai iš rankos ir, prasibrukęs pro detektyvus, nuskubėjo prie Evos. Apsikabino ir pasilenkęs jai pašnibždėjo į ausį:

– Eva, brangioji, negalim jo netekti. To nenutiks.

Laikė ją tvirtai apkabinęs, o ji verkė įsikniaubusi jam į marškinius. Bet Eva buvo nudrėbta iš kieto molio, todėl atsitraukė ir nusišluostė ašaras.

– Oro uoste mane pasitikęs policininkas sakė, kad Hedlis vis dar operacinėje.

– Jį išsivežė, – Dosonas dirstelėjo į laikrodį ant sienos, – daugiau kaip prieš tris valandas. Nuo tada ir laukiam.

– Ar matei jį prieš operaciją?

Dosonas papurtė galvą.

– Kai mums su Amelija leido palikti nusikaltimo vietą, jis jau buvo operacinėje. Mums neleido pas jį važiuoti, – Dosonas paėmė Ameliją už rankos, privedė artyn ir pristatė Evai.

Amelija sukando apatinę lūpą, kad nedrebėtų.

– Ponia Hedli, labai jus užjaučiu.

Eva paėmė ją už kitos rankos.

– Jūs čia niekuo dėta.

– Jis bandė sučiupti vyrus, pasiryžusius su manim susidoroti.

– Karlą Vingertą jis bandė pričiupti dar tada, kai nė nebuvot gimusi. – Amelija liūdnai šyptelėjo ir rankos mostu parodė į sofą. Eva nuėjo ir atsisėdo. Amelija paklausė, ar galinti jai ko pasiūlyti, bet Eva atsisakė ir tik patapšnojo į vietą ant sofos šalia savęs. – Prisėskit. – Amelija prisėdo, ir jos ėmė šnibždėtis.

Dosonas vėl atsisuko į Vilsą, šis jį užtikrino:

– Mes jus apie viską informuosim.

– Dėkoju.

– Užjaučiame dėl agento Hedlio.

– Ačiū, – Dosono tonas buvo šiurkštokas, bet išvydęs detektyvų veiduose, net ir Takerio, nuoširdžią atgailą padėkojo jau nuoširdžiau.

Policininkai pasišalino, o Dosonas, matydamas, kad moterys įsitraukusios į pokalbį, išėjo į koridorių. Nepaisydamas įspėjimo nesinaudoti čia mobiliaisiais telefonais, jis savąjį išsitraukė ir surinko gerai pažįstamą numerį.

– Labas, Glenda. Ne, kol kas nieko. Jį vis dar operuoja. Ar ką sužinojai?

Po penkių minučių, kai jau buvo užbaigęs pokalbį, pro varstomas duris išėjo petingas, tvirto sudėjimo vyras chirurgo drabužiais.

– Ar čia yra pono Hedlio giminių?

Dosonui iš jaudulio suspaudė gerklę, bet jis susitvardė ir linktelėjo galva. Tada nusekė chirurgui iš paskos, priėjo prie Evos ir apkabino per pečius. Chirurgas jai prisistatė.

– Apgailestauju, kad taip užtrukome, bet buvo sudėtinga ištraukti kulką, nes stengėmės nepažeisti aplinkinių audinių ir nervų. Dabar pacientas nuvežtas į pooperacinę palatą. Negaliu tvirtinti, kad pavojaus jau nebėra, bet, turint galvoje, kad kulka buvo įsmigusi tarp mentikaulio ir stuburo, jis laikosi neįtikėtinai šauniai.

Chirurgas išsamiai paaiškino apie sužeidimo pobūdį ir kokio prireiks gydymo, tik jie suprato ne viską. Svarbiausia, kad tinimas nuslūgo, pečių bei rankų paralyžius laikinas, ir Hedlis ilgainiui visiškai pasveiks.

Amelija suprato, kad palengvėjimas, kurį pajuto, negali būti lyginamas su tuo, kaip palengvėjo Evai ir Dosonui. Ji iš visos širdies apsidžiaugė. Nors Eva čia neįžvelgė Amelijos kaltės, jei Hedlis būtų miręs, ji dėl to būtų graužusis iki gyvenimo pabaigos.

Kad Hedlis išgyveno, ji ypač džiaugėsi dėl Dosono.

Apimti džiaugsmo dėl geros naujienos, visi trys glėbesčiavosi, juokėsi ir verkė. Pirmasis atsipeikėjo Dosonas. Įrodė, kad moka vyriškai tvarkytis su traumuojančia patirtimi, apsimesdamas, kad toji patirtis neturi jam skaudžių padarinių. Net laidė juokelius:

– Hedlis toks kietakaktis, negi taip ims ir numirs. Neiškeliautų man dar kartą neišrėžęs pamokslo.

Kaip ir Eva, Amelija puikiai suprato, kad tai bravūra, bet jo netramdė. Jos žinojo, jog šitaip jam lengviau valdyti emocijas. Eva paskambino dukteriai Londone, nekantriai lau-

kiančiai žinių apie tėvą. Netrukus jiems buvo pranešta, kad galima Hedlį aplankyti pooperacinėje palatoje. Eva išsireikalavo, kad ir Dosonui leistų eiti su ja. Šis atsisakė eiti be Amelijos.

Trijulę palydėjo į užuolaidomis atitvertą patalpą, kurioje prijungtas prie aparatų ir apraizgytas vamzdeliais gulėjo Hedlis. Jie nustebo, kad jis atsimerkęs. Evai priėjus prie lovos, Hedlis gergždžiančiu balsu paklausė:

– Iš kur tu čia?

Eva paėmė suglebusią vyro ranką. Kai pasilenkė ir švelniai pabučiavo į lūpas, jos akyse suspindo ašaros. Bet ji čia pat susiėmė ir linksmai atsakė:

– Man paskambino ir pranešė, kad į tave šovė. Pasitikrinau darbotvarkę, o joje nieko nenumatyta. Kadangi neturėjau ką veikti, ėmiau ir atskridau.

Kai pakėlė į žmoną akis, Hedlio akys įtartinai blizgėjo.

– Viagra šuniui ant uodegos. Negaliu pajudinti rankų, todėl glamonių nebus.

Eva švelniai nusijuokė.

– Paralyžius laikinas, praeis.

Hedlis iš lėto perkėlė akis į Dosoną.

– Ji meluoja?

– Ne. Tu dar parodysi, ką gali.

– Liaukitės blevyzgoję, – juokais piktinosi Eva. – Ką Amelija apie mus pagalvos?

Hedlis pasuko į ją galvą. Amelija puolė atsiprašinėti, kad per ją jis dabar taip kankinasi.

– Džiaugiuosi, kad šovė ne į jus, o į mane.

– Jis bandė nušauti ir ją, – įsiterpė Dosonas.

Hedlis užsimerkė.

– Jėzau.

– Dosonas man išgelbėjo gyvybę.

Hedlis prašnibždėjo:

– Juos sulaikė?

– Dabar apie tai negalvok, Gari.

Nepaisydamas Evos įspėjimo, Hedlis vos ne vos atsimerkė ir įsmeigė į Dosoną akis. Tas atsakė:

– Jie vis dar laisvėje.

– Velnias.

Eva bandė vyrą sudrausminti:

– Gari, jei ir toliau save taip grauši, aš išeinu. Prisiekiu.

Niekas ja nepatikėjo, o ypač Hedlis. Mieguistai jai nusišypsojęs, pratarė:

– Džiaugiuosi, kad tavo darbotvarkėje atsirado laisvų dienų. Labai norėčiau tave apkabinti.

Dosonas per petį žvilgtelėjo į ploną užuolaidą aplink juos, vis dėlto nesuteikiančią tikro privatumo.

– Klausyk, mudu su Amelija jau eisim, paliksim judu vienu du, kol dar mūsų visų iš čia neišprašė.

– Ko taip skubat? – paklausė Hedlis.

– Jau paaiškinau.

Hedlis suniurnėjo:

– Kas dedasi?

– Na, kad jau tau taip parūpo, aš alkanas. Per tave šiandien dar nieko burnoje neturėjau, išskyrus tą nelemtą spurgą per pusryčius.

– Atleisk, jei pridariau nepatogumų.

Nors Hedlis kalbėdamas ir nukando garsus, Dosonas su šypsena pažvelgė į Evą.

– Geras ženklas. Jei pokštauja, vadinasi, jam viskas bus gerai. – Paskui jo akys nukrypo į Hedlį, ir veidas akimirksniu surimtėjo. – Tu mane išgąsdinai, – Dosonas paėmė Hedlio ranką, stengdamasis nesiliesti lašinės vamzdelio, pritvirtinto jam prie plaštakos. Ir dar pridūrė: – Ilsėkis ir draugauk su seselėmis. Tausok sveikatą, girdi?

Vyrai ilgokai žvelgė vienas į kitą, o tame žvilgsnyje slypėjo tai, ko žodžiais nepasakysi.

– Pasimatysim ryte, – Dosonas atsargiai padėjo Hedliui ranką prie šono, pamerkė Evai ir, praskleidęs užuolaidą, pamojo Amelijai, kad eitų su juo.

Kol iš pooperacinio skyriaus ėjo į koridorių, jiedu nepratarė vienas kitam nė žodžio.

– Čionai, – Dosonas stumtelėjo duris, vedančias į laiptinę. Kai durys už jų užsivėrė, Dosonas pratarė: – Hedlis per gudrus, kad patikėtų.

– Suprato, kad dėl alkio melavai.

– Matyt, teks pasimokyt įtikinamiau meluoti.

– Kas dedasi?

– Po kelių minučių apačioje susitinku su Takeriu ir Vilsu.

– Dėl ko?

– Mano prašymu Glenda šiandien šį bei tą išsiaiškino. Rado kai ką įtartina.

– Įtartina?

Dosonas papurtė galvą.

– Aš jais nesižaviu, ypač Takeriu, bet manau, kad pirmiausia turiu juos įspėti.

– Ar ta informacija kaip nors susijusi su trobele, apie kurią užsiminė Vilardas?

Dosonas tik pažiūrėjo į Ameliją, bet nieko neatsakė.

– Gal bent tiek man pasakytum? – Dosono tylėjimas, liudijantis pasitikėjimo stoką, Ameliją įskaudino. Ji nuleido galvą, kad nereikėtų žiūrėti jam į primerktas akis.

Po ilgokai užtrukusios tylos Dosonas pagaliau prakalbo:

– Nesitikiu, kad suprasi.

– Aš ir nesuprantu. Maniau, tu... mudu...

Dosonas pirštu kilstelėjo jai smakrą ir atlošė galvą. Jai neliko kitos išeities – teko pažvelgti jam į akis. Iš jų išraiškos Amelija viską pamatė ir sužinojo net daugiau, nei iš tikrųjų reikėjo.

– Supratai teisingai, – sušnibždėjo Dosonas. – Aš, mes abu... taip.

Ranka apsivijo jai kaklą, prisitraukė arčiau ir įsisiurbė į lūpas. Bučinys buvo toks gaivališkas, kad suvirpino kiekvieną jos kūno ląstelę. Trokšdama artumo, ji pasistiebė ant pirštų

galiukų ir sugriebė jį už marškinių. Dosono ranka nuslydo jai ant strėnų, jis stipriai prispaudė ją prie savęs.

Bučinys, svaiginamas ir be galo aistringas, buvo trumpas. Atsitraukęs, jis suėmė Amelijos veidą į delnus, skvarbiai pažvelgė jai į akis ir staiga paleido. Taip staiga, kad ji atsitrenkė į plytelėmis išklotą sieną. Kol susivokė, kad baigta, Dosonas jau buvo nulipęs į kitą aukštą. Pasuko už kampo ir dingo. Nė neatsigręždamas.

Amelija stovėjo, spausdama pirštus prie pulsuojančių lūpų, dar jausdama jo prisilietimą ir stengdamasi suvokti, kas čia ką tik nutiko. Mintyse atkūrusi visą sceną, suprato, kad trūko dialogo. Kas liko nepasakyta?

Galų gale Amelija išėjo iš laiptinės. Koridoriuje Eva kalbėjosi su sesele. Užbaigusi pokalbį, priėjo prie Amelijos.

– Paprašiau, kad Gariui duotų didesnę migdomųjų dozę. Jis negali užmigti.

– Skauda?

– Jo kančios – dvasinės. Dosonas išėjo nupirkt maisto?

– Ne, jis apačioje susitinka su detektyvais. Jų žurnalo analitikė... – pastebėjusi, kad Eva keistai į ją žiūri, Amelija paklausė: – Kas?

– Tais detektyvais, kuriuos mačiau laukiamajame? Takeriu ir...

– Vilsu. Taip.

– Ką tik mačiau juos besikalbančius su chirurgu. Jie klausinėjo apie kulkos trajektoriją. Apskritai kažkokių techninių dalykų.

Kelias akimirkas Amelija nesuprasdama žiūrėjo į Hedlio žmoną. Tada pašoko ir nubėgo Evos nurodyta kryptimi. Pasukusi už kampo, pamatė policininkus ir chirurgą.

Vilsas ją pastebėjo.

– Ponia Nolan?

– Kur Dosonas?

– Jis ne su jumis?

– Ar nebuvot susitarę su juo susitikti? Dėl kažko, ką išsiaiškino jo padėjėja... – Iš jų suglumusių veidų supratusi, kad detektyvai nė nenutuokia, apie ką ji čia kalba, Amelija pasisuko į Evą. – Jis man pamelavo.

– Melavo mums visiems. Garis tai suprato.

Floros Staimel dienoraštis
2007-ųjų vasario 22-oji

Aš taip jaudinuosi! Džeremis tapo tėčiu! Jo sūnus Hanteris Deivisas Vesonas (man jis vis tiek Vingertas) gimė šįryt apie ketvirtą. Karlas tikslaus laiko neprisimena. Vyrai smulkmenų neįsidėmi. Užtat prisimena, kad kūdikis svėrė tris kilogramus du šimtus gramų. Neturėjau galimybės pasverti Džeremio, kai gimė, bet manau, kad svėrė maždaug tiek pat!

Džeremis paskambino Karlui, nors šiukštu neturėjo to daryti. Galėjo skambinti nebent ypatingu atveju — jei kas sužinotų apie trobelę ar panašiai. (Jis liguistai baiminasi Amelijos tėvo. Vadina jį akylu šunsnukiu.) Karlas kalbėjosi gal tik minutę, bet Džeremis spėjo jam pasakyti, kad Amelijai sūnus gimė atlikus cezario pjūvį. Ir kūdikis, ir mama jaučiasi gerai.

Karlas pasakė, kad galbūt — tik GALBŪT — nuveš mane į ligoninę. Apsimestume lankantys kokią kitą gimdyvę, ir pro naujagimių palatos langą pasižiūrėtume į savo anūką. Man net atėmė žadą!

Deja, iš patirties žinau, kad per daug tikėtis neverta. Juk Karlas neleido man nuvykti nei į Džeremio vidurinės, nei į koledžo baigimo iškilmes. Mačiau jį tik kartą iš toli, einantį tarnybą garbės sargyboje per futbolo rungty-

nes. Vilkėjo jūrų laivyno kario uniformą. Karlas sakė, kad įkaušusių aistruolių minioje mums joks pavojus negresia.

Nebeklausiau Karlo, ar galime dalyvauti Džeremio vestuvėse. Žinojau, kad nė nenorės to girdėti. Vis dėlto išdrįsau paklausti, ar negalėtume pasistatyti mašiną gatvėje priešais bažnyčią ir pasižiūrėti į jaunavedžius, sėdančius į limuziną. Karlas tik piktai burbtelėjo, kad vietoj smegenų galvoje turiu košę. Ir dar pridūrė, kad kongresmeno dukters vestuvėse knibždėte knibždės farų. Aš apie tai nepagalvojau. Gal iš tiesų vietoj smegenų turiu košę. Cha cha!

Mama ir tėtis man visada taip sakydavo. Šiandien, sužinojusi naujieną apie Džeremio kūdikį, aš juos prisiminiau. Būtų nuostabūs seneliai, jei tik dar gyvi, o tuo aš abejoju. Juk jau seni.

Metų metus aš vis klausdavau savęs, ar jie žino, kaip gyvenu, ką pagalvotų, pašte išvydę plakatą „Ieškomi" su mano nuotrauka? Ar didžiuotųsi, kad išgarsėjau? Net jei ir atsidūrusi už įstatymo ribų. O gal tėtis tik palinguotų galvą ir sumurmėtų „besmegenė". Taip darydavo visada, kai, jo nuomone, veltui švaistydavau laiką ar iškrėsdavau kokią kvailystę.

Gal ir nebūčiau tokia jauna pabėgusi iš namų, jei tėvai man būtų buvę meilesni ir ne tokie griežti. Karlas man iškart patiko, nes skatino savimi pasitikėti. Su juo aš jaučiausi nepalyginti protingesnė ir gražesnė nei gyvendama su tėčiu ir mama.

Žinoma, tai jau praeitis. Dabar jis manęs protinga nelaiko. Dėl mūsų gyvenimo būdo aš niekada neturėjau laiko sau. Ir aš tikrai ne gražuolė!

Jėzau, kurgi aš čia nuklydau? Juk rašiau apie Džeremio vestuves. Begalę kartų skaičiau laikraštį, kuriame apie jungtuves buvo išspausdintas straipsnis. Įsivaizduoju, koks prašmatnus buvo pokylis. Turbūt kaip iš pasakos.

Grojo orkestras. Amelija graži. (Laikraštyje mačiau jos nuotrauką.)

Ir, nors ji buvo pasirinkta kaip Karlo plano dalis, nemanau, kad Džeremiui gyvenimas su ta gražia moterim būtų tokia jau kankynė. Be to, jis sako, kad Amelija jam gera.

Karlas net pyktelėjo ant Džeremio, kai jis pastarąjį kartą lankė mus čia, trobelėje. Užsidegęs mums pasakojo, kad Amelija tą, Amelija aną, kol Karlas jam liepė užsičiaupti ir baigti kvailai pliaukšti.

— Tai vedybos ne iš meilės. Nepamiršk.

Bet man atrodo, kad Džeremis pamiršta. Jis apie žmoną kalba taip, tarsi ją mylėtų.

Kai buvo čia paskutinį kartą, papasakojo apie iškylą, į kurią abu išsiruošė. Amelija jį maloniai nustebino. Pati iškepė vištą ir suruošė iškylų krepšį (mačiau tokius filmuose). Tada papasakojo, kad per patį smagumą staiga prapliupo lietus, bet nuotaikos jiems visai nesugadino. Jie čiupo vištą ir linksmai kvatodamiesi nubėgo į mašiną.

Man Džeremio pasakojimas pasirodė smagus, o Karlui nepatiko. Jis vėl priminė Džeremiui, kad žmona — tik jų didžiojo plano dalis. Džeremis liovėsi juokęsis, jo veidas liūdnai ištįso. Jaučiu, kad žmona jam miela, tik jis nedrįsta tėvui dėl to prisipažinti. Na, o Karlas... jis... kokį čia parinkus žodį... Valdingas. Karlas daro didelę įtaką Džeremiui. Aš tikra, kad dėl tėvo Džeremis padarytų bet ką, net ir tai, ko širdyje daryt nenori.

Įdomu, ką jaučia savo vaikui? Įdomu ne tai, ką man ar Karlui sako, o ką jaučia širdies gilumoje. Nė nežinau, kas iš tikrųjų būtų geriau. Ar kad mylėtų savo mažylį, ar kad ne?

Jei Džeremis jį myli, bus sunku įgyvendinti planą ir palikti sūnų su Amelija. Gyventi atskirtam nuo savo kūdikio — tai lyg kas būtų tau išplėšęs gabalėlį širdies. Žinau,

nes tokios patirties turėjau iki soties. Gal vyrams kitaip? Labai tikiuosi. Niekam tokio skausmo nelinkėčiau.

Dabar turiu naują rūpestį. Afganastanas (ar taisyklingai parašiau?). Džeremis netrukus išplaukia. Jis nekantrauja, nes karas jį traukia. Irake apsiėjo be įbrėžimų. Net nežinojau, kaip už tai likimui dėkoti. Dabar vėl kasdien nerasiu sau vietos, kol grįš namo. Karlas iš mano nerimo šaiposi. Sako, kad Džeremis iš kieto molio drėbtas, žudikas iš prigimties, jokie skarmaliai musulmonai jam nebaisūs.

Apsimetu tų žodžių negirdinti, nes man atkari mintis, kad mano berniukas gali taip pat lengvai kaip Karlas žudyti. (Tiesą sakant, per kelerius pastaruosius metus jis nieko nenužudė.)

Kas gi laukia mažojo Hanterio? Ar jis kada sužinos apie mane? Norėčiau nors kartą paimti jį ant rankų. Per daug prašau? Turbūt. Juk žinau, kad to niekada nebus.

Dvidešimt trečias skyrius

Kaip ir visi, Dosonas, esant reikalui, griebdavosi nekalto melo. Tie maži nukrypimai nuo tiesos nekenkė, o ir meluodavo tik kad apsaugotų žmogų, kuriam meluoja. Na, ir dar norėdamas išvengti nemalonumų pats. Retai dėl tokio melo jausdavo sąžinės priekaištus.

Vis dėlto Dosonui buvo nemalonu gudrauti su trimis jam svarbiausiais žmonėmis. Eva taip apsidžiaugė dėl Hedlio, kad nė nepastebėjo, koks Dosonas įsitempęs. Hedlis jautė, kad kažkas turi įvykti, bet jo aštrų protą užtemdė skausmą malšinantys vaistai. Amelija vis dėlto pajuto, kad jis meluoja. Instinktyviai, bet pajuto. Kad ir kaip viskas pakryptų, Dosonas vylėsi, jog ji supras, kad tas bučinys buvo nuoširdus.

Dosonui išvykus iš Savanos, ji triskart jam skambino į mobilųjį. Vadinasi, jau suprato, kad jis nė neketino susitikti su Takeriu ir Vilsu.

Jis į tuos skambučius neatsiliepė, kaip ir į žinutes balso pašte. Baiminosi, kad turės pasiaiškinti. Gali būti, kad priremtas prie sienos išklotų, ką ketinantis daryti, o ji tada žūtbūt pasistengtų jį atkalbėti.

Dosonas to negalėjo leisti. Gal jam ir nepavyks, bet jis iki paskutinio savo atodūsio nerastų ramybės, jei bent nepabandytų akis į akį susitikti su Džeremiu ir Karlu.

Veikti Dosoną paskatino šįryt Amelijos apie jį pasakyti žodžiai – reporteris, užėjęs geros istorijos pėdsakus. Tie žodžiai

jam priminė apie vieną iš jo talentų. Vienintelis dalykas, kuriuo jis pranoko kitus, – gebėjimas prakalbinti žmones, kad jie atvirai pasipasakotų.

Jam šovė į galvą sumanymas. Po pasikėsinimo į Hedlio gyvybę mintis įgavo konkretų pavidalą ir įžiebė ryžtą.

Kliaudamasis Vilardo užuomina, dar iki susitikdamas su Hedliu ir Amelija kalėjimo lankymo skyriaus vestibiulyje, Dosonas paskambino Glendai. Telaimina ją Dievas. Glenda apsiėmė sužinoti, ko jis prašė, ir kaip reikiant padirbėjo. Kai išėjęs į ligoninės koridorių jai paskambino, Glenda jau turėjo jam svarbios informacijos.

Šią informaciją jis turėjo pranešti policijai, Amelijai sakė ketinąs taip ir padaryti, bet pamelavo. Jei vėliau jį patrauktų atsakomybėn už trukdymą teisingumui, gintųsi aiškindamas, kad nenorėjo jų jaudinti, jei paaiškėtų, kad iš Glendos informacijos jokios naudos.

Tikroji priežastis, dėl kurios Dosonas pasilaikė tai, ką sužinojo, sau, buvo ta, kad norėjo pabandyti pats sučiupti Džeremį ir Karlą. Žūtbūtinai to troško. Jei juos suimtų arba nužudytų, jis neturėtų galimybės nestebimas su jais pasikalbėti. Pasitaikė galimybė atvirai, be suvaržymų pasikalbėti su jais akis į akį, ir Dosonas tvirtai nusprendė ja pasinaudoti.

Karlui ir Džeremiui jis tebuvo ambicingas žurnalistas, pabandęs suartėti su Amelija ir jos vaikais vien tam, kad prisirankiotų kuo skandalingesnių faktelių savo straipsniui. Apie jo ryšius su Hedliu tiedu nieko nežinojo, o tai jau nemenkas pranašumas.

Kitas svarbus dalykas – *be galo išpūstas Karlo ego.* Hedlis sykį taip sakė Dosonui, bet šis drąsiai galėjo tai pakartoti kad ir tūkstantį kartų. Dauguma sociopatų yra perdėtai geros nuomonės apie save. Todėl ir ryžtasi beprotiškiems poelgiams. Dosonas priėjo prie išvados, kad Karlas mielai pasinaudotų žiniasklaida kaip įrankiu skleisti savo ideologijai. Dosonas galėtų jam užtikrinti labai plačią auditoriją.

Žinoma, jei Karlas ar Džeremis jo nenužudys, jam dar nespėjus išdėstyti savo reikalo.

Dosonas beprotiškai, gal net kvailai, rizikavo, bet Karlui toks įžūlumas turėjo padaryti įspūdį. Beatodairiškas akiplėšiškumas buvo viso jo nusikaltėliško gyvenimo varomoji jėga. Gali būti, kad neregėta Dosono drąsa sutrukdys Karlui nuspausti gaiduką, iki Dosonas spės pasakyti, ko atėjęs. Turės tai padaryti labai greitai.

– Jūsų istorija bus išspausdinta dideliu tiražu.

Siūlymas turėtų pakurstyti jo iškerojusią didybės maniją.

Interviu su Karlu nebūtų pirmas. Vieną jis jau yra davęs. Dosonas tai sužinojo iš Hedlio:

– Devintojo dešimtmečio viduryje „Washington Post" reporteris publikavo straipsnį apie Karlą. Didžiumą informacijos apie patį Karlą ir jo nusikaltimus jis gavo iš manęs. Žurnalistas siekė būti sąžiningas, suteikti Karlui galimybę paneigti, ką apie jį sakiau, ištaisyti klaidingą apie jį susidarytą nuomonę. Straipsnyje žurnalistas aiškiai pasakė, kad pats trokšta gauti iš Karlo interviu. Karlas jo norą išgirdo. Praėjus kelioms savaitėms nuo tada, kai pasirodė straipsnis, reporteris buvo pagrobtas. Dar po kelių dienų gautas jo ranka užrašytas ilgas interviu. Laikraštis jį išspausdino visą, o žurnalistui už jį skirta Pulicerio premija.

Nuo to pirmojo interviu praėjo trisdešimt metų, dabar Karlas galėtų papasakoti dar daugiau. Dosonas paklaustų apie pastaruosius septyniolika metų. Ar per tą laiką Karlas įvykdė nusikaltimų, kurie jam nebuvo priskirti? O gal, bent taip jau atrodė, išėjo į pensiją? Ar skatino Džeremį sekti savo pėdomis, o gal sūnus pats priėmė tokį sprendimą? Ir kas nutiko Florai?

Dosonas norėtų Karlo paklausti tiek daug.

Bet pirmiausia reikia jį surasti.

Automobilis, kurį mažiau kaip prieš savaitę išsinuomojo tik atvykęs į Savaną, vis dar stovėjo prie paplūdimio namo.

Todėl iš ligoninės iki oro uosto važiavo taksi. Suspėjo į automobilių nuomos agentūrą prieš pat jai užsidarant.

Vengdamas I-95 greitkelio, į Pietų Karoliną įvažiavo tamsoje skendinčia dviejų eismo juostų autostrada. Kelias vingiavo pro investuotojų dėmesio dar nesulaukusius tankius miškus. Jų dar nebuvo okupavę statybininkai, įrenginėjantys golfo laukus pensininkams.

Kilometras po kilometro jam švietė tik priekiniai automobilio žibintai ir mėnulio pjautuvas, retkarčiais sušvintantis pro plonus debesis. Oras buvo minkštas, prisisotinęs drėgmės. Abipus kelio plytėjo lygumos ir dumblinu vandeniu permirkusios pelkės.

Būtų nekas, jei čia pasiklystum. Nors... ieškantis slėptuvės geriau nerastų.

Dosonas paprašė Glendos ieškoti tame regione sklypų, parduotų naujiems savininkams tuo metu, kai Džeremis tarnavo Pariso saloje. Tai buvo šūvis tamsoje, bet Glenda iškapstė labai tikėtiną variantą. Ji apie tai pranešė, kai Dosonas jai paskambino iš ligoninės.

– Dvidešimt akrų tarp Boforto ir Čarlstono, maždaug dvylika kilometrų krašto gilumon. Naujasis savininkas sklypą įsigijo 2006 metais.

– Kodėl atkreipei dėmesį į tą nuosavybę?

– Ją įsigijo korporacija.

– Nieko ypatinga.

– Taip, bet sklypas visiškoje skylėje – nei prieigos prie vandenyno, nei prie apygardos kelio. Trečdalis sklypo – pelkės. Kam korporacijai tokia nuosavybė? – Dosonui nespėjus atsakyti, ji pridūrė: – Patikrinau, kuo ta kompanija užsiima, ir – dėmesio! – korporacija neregistruota nė vienoje iš penkiasdešimties valstijų. Apgaulė.

Dosonas pabandė nuslopinti Glendos entuziazmą, bet jam nepavyko.

– Pasitaiko, kad korporacijos nutraukia veiklą. Ir keičia pavadinimą.

– Tas tiesa, bet nuosavybės mokestis sumokėtas vos prieš du mėnesius. Automatiškai nuskaitytas nuo sąskaitos.

– O korporacijos pavadinimas?

– Rašykis.

Prispaudęs prie sienos suglamžytą popieriaus skiautę, Dosonas užsirašė koordinates sklypo, paslaptingai įsigyto tais pačiais metais, kai Džeremis Vesonas susipažino su Amelija Nolan.

– Glenda, tu angelas.

– O tu – šiknius, bet šiandien išgelbėjai tai poniai gyvybę. Todėl tau atleista.

– Kas pasakė?

– Kad tu šiknius?

– Kad išgelbėjau jai gyvybę.

– CNN.

Dosonas sunerimo. Visai nenorėjo išgarsėti kaip didvyris. Tai jau būtų didžiulis melas. Jis nebuvo didvyris.

Su kiekvienu kilometru kelias, kuriuo važiavo, siaurėjo. Asfalto dangą pakeitė žvyrkelis, o paskui ir minkšto purvo takas. Dar už dešimties metrų jau buvo aklakelis, už kurio plytėjo, kaip atrodė, nesibaigiantys spartinų sąžalynai.

Dosonas išjungė variklį ir priešakinius žibintus. Aplinkui buvo tamsu, nors į akį durk. Šiaip ne taip sugraibęs įjungė savo mobilųjį ir GPS programėlėje susirado pietryčiuose esančio dvidešimties akrų sklypo ribas. Teritorija buvo arčiausiai Atlanto vandenyno, žemumoje.

Įjungęs telefono žibintuvėlį, Dosonas išlipo iš mašinos, pasuko prie aukštos žolės ir iki kelių įklimpo į dumbliną vandenį.

Dienos metu, o ir sausumoje, ieškoti būtų lengviau. Visiška beprotybė leistis į kelionę per pelkę aklinoje tamsoje, nė nežinant, kur eina ir ko ieško. Neišvengiamai teks palaukti iki saulėtekio.

Dosonas grįžo į automobilį ir išjungė telefoną. Išėmė akumuliatorių, nes buvo girdėjęs, kad net ir išjungtas telefonas skleidžia signalą.

Nenorėjo, kad jį surastų anksčiau, nei jis aptiks Karlą ir Džeremį.

Amelija ir Eva naktį praleido ligoninės laukiamajame. Eva griežtai atmetė seselės siūlymą grįžti į viešbutį ir pailsėti. Ji nė už ką nesitrauks ir nepraras pasitaikančių progų bent trumpai pabūti su Hedliu.

Amelija nenorėjo palikti Evos vienos, jei kartais Hedlio būklė pablogėtų. Todėl atsisakė Takerio siūlymo su policijos palyda važiuoti į Sent Neldą. Be to, norėjo likti ten, kur paskutinį kartą matė Dosoną. Kvailai įsikalė į galvą, kad, jei liks čia, jis greitai grįš ir paaiškins, kodėl taip staiga dingo.

Apyaušriu jai išsausėjo ir ėmė peršėti akys. Ji troško palįsti po dušu. Nemaloniai dilgsėjo delną ir alkūnes, kurias užsigavo Dosono parversta ant gatvės grindinio. Vis dėlto tai buvo niekis, palyginti su įaudrinta emocine būsena. Amelijai buvo labai neramu dėl Dosono.

Kai Eva grįžo iš Hedlio, Amelija atitraukė nuo ausies mobilųjį ir išjungė.

– Jau ir balso paštas neįsijungia. Kaip Hedlis?

– Nerimsta. Blaškosi, irzlus. Kraujospūdis šoktelėjo. Seselės sako, kad dėl skausmo, bet aš žinau, kad priežastis kita. Jam pikta, kad turi ramiai gulėti ir negali pajudinti rankų. Mano, slepiam nuo jo tiesą, ramindamos, kad paralyžius laikinas. Ir kaskart, kai pas jį ateinu, klausinėja apie Dosoną.

Amelija dirstelėjo į savo laikrodėlį, perbraukė pirštu per kristalą ir pagalvojo, kad, jei ne Dosonas, būtų jo netekusi visam laikui.

– Jo nėra jau kelios valandos. Kodėl man neatskambina?

– Esu tikra, turi tam rimtų priežasčių.

– Aš irgi taip manau. Tik nežinau, ar norėčiau apie tas priežastis sužinoti. – Juo daugiau Amelija galvojo apie paskutinį jų pokalbį, juo buvo tikresnė, kad Dosonas kažką nuo jos nuslėpė. Ne dėl to, kad ja nepasitikėjo, o kad nujautė, jog

ji sumanymui nepritars. – Gal vertėtų pasikalbėti su Knucu? Ar su detektyvais?

– Ir ką jiems pasakytumėt?

– Kad jis melavo dėl to, kur susiruošė.

– Vyrai dažnai moterims meluoja dėl to, kur eina.

– Policija dar pagalvos, kad patraukė nusipirkti narkotikų, – tarė Amelija ir čia pat pridūrė: – Raminamieji jam reikalingi, kad užmigtų.

– Žinau.

– Jau kelias dienas neišgėrė nė lašo alkoholio.

– Darot jam gerą įtaką.

– Aš? Ne. Aš čia niekuo dėta.

Eva gudriai šyptelėjo:

– Per vos kelias dienas judu stebėtinai susidraugavot.

– Žingsnis pirmyn, du – atgal.

– Tikrai?

Amelija padvejojo:

– Galiu pasakyti kaip moteris moteriai?

– Kad ir ką man pasakytumėt, Amelija, tai liks tarp mūsų. Pažadu.

– Tiesa ta, kad jis man susuko galvą.

Eva nusijuokė:

– Vadinasi, susidomėjimas yra?

– Be abejonės.

– Juk gerai, ar ne?

– Būtų gerai, jei Dosonas būtų nuoseklesnis. Čia jis negali nuo manęs atsiplėšti, čia tiesiog stumia mane šalin, laiko per atstumą.

– Ar minėjo priežastį?

– O ar yra priežastis?

– Akivaizdu, kad Dosonas taip mano.

– Jūsų vyras sako, kad jis laiko save vienišium.

– Mes bandėm tą jo nusistatymą pakeisti.

– Ir Hedlis man taip sakė. Bet turi būti kažkas daugiau, ne tik savimarša. Manau, jis priešinasi dėl kažin kokios, tik jam vienam žinomos, priežasties.

– Kodėl taip manot?

– Tiesiog jaučiu. Man atrodo, kad tai kažkaip susiję su Džeremiu. – Eva nieko neatsakė, laukė, kol Amelija paaiškins. – Gal dėl to, kad ir Džeremis panašiai išgyveno potrauminį stresą.

– Dosonas tikrai neprimintų jums buvusio jūsų vyro nuodėmių. Gerai jį pažįstu ir užtikrinu, kad taip nepasielgtų.

– Aš irgi taip manau. Man... atrodo... nė nežinau, ką galvoti. – Amelija pasitrynė smilkinius. – Kur jis iškeliavo? Ką tokio Glenda iškapstė, kad jis taip staiga kažkur išskubėjo?

Kiek anksčiau šiandien jos jau svarstė, ar nevertėtų Glendai paskambinti ir sužinoti, ką jai pavyko rasti. Deja, nė viena nežinojo, kaip su Glenda susisiekti, kokia jos pavardė. Nutarė palaukti ryto ir tada skambinti į žurnalo redakciją. Eva įspėjo Ameliją, kad daug nesitikėtų.

– Dosonas su ja dirba jau seniai. Ji – tarsi jo slaptasis ginklas. Vargu, ar Glenda ryžtųsi jį nuvilti.

Jeigu žurnalo analitikė išties saugo savo informacijos šaltinius taip atkakliai kaip Dosonas, Amelija abejojo, ar pavyks iš jos ką nors išpešti. Kita vertus, neišmanė, į ką dar galėtų kreiptis.

– Jei Dosonas šįvakar ryžosi palikti Hedlį, priežastis turėjo būti nepaprastai svarbi.

– Jau žinojo, kad Hedlio gyvybei pavojus negresia.

– Taip, bet... Būtų nesitraukdamas prie jo budėjęs. Kas jį paskatino staiga dingti, ir dar taip, kad negalim jam prisiskambinti?

– Išties jam nebūdinga. Papasakokit, ką Dosonas jums sakė.

Amelija prisiminė, ką Dosonas jai kalbėjo laiptinėje.

– Gal dėl to, ką sužinojo iš Vilardo Strongo?

– Apie Džeremiui priklausančią trobelę?

– Negi manot... O nė! Negi Glenda būtų ją suradusi? Negi Dosonas būtų ryžęsis ten vykti vienas?

– Reikia pasakyti Gariui, – Eva atsistojo ir pasuko link durų.

– Eva, ne, – Amelija paskui ją išėjo iš laukiamojo ir pasuko į koridorių. – Nereikia jam to sakyti. Vėl pašoks kraujospūdis.

– Kraujospūdį galima reguliuoti vaistais. O jei vėliau sužinotų, kad jam iškart nepasakiau, kelionę po Aliaską galiu pamiršti. Jis gal net išsiskirtų su manimi.

Moterys įėjo į palatą neįspėjusios medikų ir iškart įsmuko už užuolaidos. Hedlis staiga atsimerkė. Pakako vieno žvilgsnio, ir jis suprato, kad jos atėjo ne papurenti jam pagalvių.

– Kas?

– Pasakyk jam, – Eva pasitraukė į šalį, kad Amelija galėtų prieiti arčiau.

Amelija greitomis Hedliui pašnibždėjo, ką žinanti, ir užbaigė tokiais žodžiais:

– Jei Glenda jam pasakė ką nors sužinojusi apie trobelę, ar manot, kad Dosonas būtų toks kvailas ir keliautų ten vienas su jais susitikti?

Hedlis akimis vedžiojo nuo vienos prie kitos, kol žvilgsnis sustojo prie žmonos. Buvo akivaizdu, kad ji labai sunerimusi ir nebežino, ką atsakyti. Hedlis užsimerkė ir giliai atsiduso.

– Prakeikimas.

Tonas, kuriuo buvo ištartas tas žodis, baugino. Juk Hedlis profesionalas. Išgirdusi jį iš savo darbą išmanančio žmogaus lūpų, Amelija dar labiau išsigando.

– Jie nužudys Dosoną?

Hedlis pasimuistė ir atsimerkė.

– Nebent aš tam sutrukdyčiau. Bet aš, velniai rautų, įkalintas čia. Eva, skambink Knucui. Jo numeris – mano telefone.

Eva nuėjo prie spintelės, kurioje buvo sudėti asmeniniai jos vyro daiktai.

– Nežinau, ką jam pasakyti.

– Tegul kalba Amelija. – Žvilgtelėjęs į ją, Hedlis pridūrė: – Pasakykit Knucui tai, ką dabar sakėt man. Jis suras Glendą.

Knucas mobilizuos vietos policiją ir gal, pabrėžiu – gal, jiems pavyks laiku perimti Dosoną.

– O jei ne? – paklausė Amelija.

– Karlas, ko gero, duos jam ypatingą interviu. Jau yra tai daręs.

Eva patikrino vyro telefoną ir metė į jį nerimastingą žvilgsnį.

– Gari, nereikia.

Pastebėjusi Evos reakciją, Amelija paklausė:

– Kokį? Kokį interviu?

Nekreipdamas dėmesio į žmonos perspėjimą, Hedlis papasakojo Amelijai, kas nutiko „Washington Post" žurnalistui.

– Dieną po to, kai buvo publikuotas interviu, Karlas vaikiną išmetė užmiesčio kelyje Vakarų Virdžinijoje. Su kulka galvoje. Pulicerio premija jam buvo skirta po mirties.

Dosoną vėl kankino košmariškas sapnas. Jis sunkiai ropštėsi šlaitu pas Hokinsą, bet jį iš sapno pažadino triukšmingai suplasnojęs sparnais ir staiga iš pelkės į orą pakilęs garnys.

Paukštis išvadavo Dosoną nuo košmariškos sapno pabaigos, bet jis vis tiek atsibudo drebėdamas ir išpiltas šalto prakaito. Nusišluostė veidą marškinių skvernu ir iš butelio gurkštelėjo vandens.

Dosonas stebėjosi, kad išvis pavyko užsnūsti. Ne mažiau stebėjosi ir tuo, kad dar gyvas. Jei Karlas su Džeremiu būtų jį aptikę, galėjo nužudyti per miegus. Ir nors snaudė apie porą valandų, nesijautė pailsėjęs. Nekreipdamas dėmesio į nuovargį ir tai, kad dar ne visai prašvitę, Dosonas nekantravo eiti toliau.

Į savo mobilųjį įsidėjo akumuliatorių – jei policija jo ieško, tai padės jiems nustatyti jo buvimo vietą. Teko rizikuoti, nes telefono jam reikėjo, kad žinotų, kur eiti ir nepasiklysti.

Išlipęs iš mašinos, pasiėmė tik šiuos du daiktus: telefoną ir butelį vandens. Iš ginklo jam nebūtų naudos. Džeremis nepataikė į Ameliją tik todėl, kad Dosonas žaibiškai sureagavo.

Na, o kulka, kurią paleido Hedliui į galvą, neteko dalies kovinės galios dėl didelio atstumo. Todėl jį tik sužeidė, o ne nužudė. Nors vakar Džeremiui nepasisekė, jo, kaip šaulio, taiklumas abejonių nekėlė, ir pelke klampojantis žmogus jam būtų lengvas taikinys.

Kad pasiektų trapecijos formos sklypą, Dosonas ėjo zigzagais. Jeigu priėjęs šiaurės vakarų kampą nieko nerastų ir paaiškėtų, kad tik gaudo vėją laukuose, skersai sklypo grįžtų, iš kur atėjo.

Vanduo siekė jam kelius, bet ne aukščiau. Džinsų klešnės buvo permirkusios, o batai pilni purvo. Dosonas atkakliai brovėsi per tankius sąžalynus ir guotus nykštukinių palmių, kurių lapai buvo peilio ašmenų formos ir tokie pat aštrūs. Apie roplius, kurių čia gali pasitaikyti, jis bijojo net pagalvoti.

Dosono skaičiavimu, dvidešimt akrų pajėgtų įveikti maždaug per pusvalandį ar net greičiau. Tačiau klampoti vandeniu ir skintis kelią pro tankią augmeniją prireikė daugiau laiko ir pastangų.

Laimė, vietovei tolydžio aukštėjant, pagrindas po kojomis darėsi tvirtesnis, o pelkių augalus pakeitė miškas. Dar po valandėlės jis jau žingsniavo po tankiai susipynusių lajų skliautu, metančiu ant žemės šešėlį. Medžių kamienais lipo vijokliai, aplinkui žaliavo nėriniuotų paparčių lapų salelės. Kiek akis užmato, kraštovaizdis atrodė monotoniškas – mirguliuojančių šešėlių diorama ir nepaliestos gamtos slėpiningumas.

Todėl Dosonas ir nesidairė.

Jei ne porelė paukščių kardinolų, kurie čirkšdami išlėkė iš miško ir nutūpė ant svyruojančios televizijos antenos, pritvirtintos prie stogo krašto, Dosonas trobelės gal nė nebūtų pastebėjęs.

Sustojo kaip įkastas, o tada šmurkštelėjo už tankiai suaugusių serenojų guoto. Sumetė, kad jei Karlas ar Džeremis būtų jį pastebėję ar išgirdę artinantis, jis jau būtų negyvas.

Namas buvo didesnis negu tai, ką Dosonas būtų pavadinęs lūšnele. Labiau jau trobelė. Ji buvo suręsta medžių apsuptoje miško aikštelėje. Grubiai tašytų rąstų sienas, kurių spalva nesiskyrė nuo medžių kamienų žievės, iš visų pusių slėpė aukšta žolė ir krūmai.

Žemą stogą visiškai dengė samanos ir užkritusios medžių šakos – puiki, natūraliai susidariusi kompostinė terpė augalams vešėti. Žvelgiant iš oro, stogo nepastebėtum, nes buvo visiškai susiliejęs su kraštovaizdžiu. Net ir iš žemai skrendančio sraigtasparnio.

Dosonas prie namo priėjo iš fasadinės pusės. Nedidukėje, maždaug kvadratinio metro ploto, verandoje buvo durys su langeliais viršutinėje dalyje. Langelių stiklas buvo išterliotas, kad neatspindėtų šviesos. Nebuvo matyti nei telefono, nei elektros linijų, bet prie vienos iš lauko sienų Dosonas pamatė maskuojančiomis spalvomis nudažytą ir po vijokliais paslėptą generatorių.

Dosonui šmėstelėjo kandi mintis. Ir tai viskas, ką jie gavo iš savo nusikaltimų? Nors darosi aiškiau prisiminus, kad vienas iš Karlo Vingerto amerikiečiams metamų kaltinimų – nepasotinamas materialumas. Ką gi, jis bent jau ištikimas savo principams.

Žvilgtelėjęs į laikrodį, Dosonas dešimt minučių luktelėjo ir tik tada pradėjo tyliai ir iš lėto artintis prie trobelės. Priėjęs vietą, kur jau nebegalėjo slėptis už medžių, stabtelėjo ir kelis kartus giliai įkvėpė.

Mintyse jam iškilo du žmonės. Kapralas Hokinsas, jaunas kareivėlis iš Šiaurės Dakotos, jo košmarų pagrindinis herojus, ir Amelija, paskutinė jo bučiuota moteris. Pirmoji moteris, kurią troško mylėti. Jei dabar neišgyvens, Dosonas vylėsi, kad per kokį nors stebuklą jie abu sužinos, jog paskutinėmis gyvenimo akimirkomis jis jautėsi likęs tiem dviem žmonėms skolingas.

Išniręs iš palyginti saugaus medžių prieglobsčio, Dosonas patraukė prie trobelės. Nepasigirdo jokio įspėjimo. Už langų

nepasirodė joks neaiškus šešėlis. Nebuvo matyti jokio sujudimo, jokių ženklų, kad čia kas gyvena.

Bet, kai jau ruošėsi žengti į verandą, prisiminė Hedlio žodžius: *Turėjom suprasti, kad tai buvo spąstai*. Vienas šnipelis FTB pašnibždėjo, kad Flora ir Karlas slapstosi viename name pietų Floridoje. Operacija buvo kruopščiai suplanuota ir viskas ėjosi sklandžiai, kol specialiųjų operacijų agentas įkėlė koją į medinę verandą. Ir agentas, ir veranda išlėkė į orą. Trys kiti vyrai, nors ir vilkėjo apsauginius drabužius, buvo sunkiai sužeisti.

Dosonui minų spąstai ir savadarbiai sprogstamieji užtaisai – vienodas blogis. Jau buvo matęs, kaip veikia. Lipdamas į mažutę verandą, galvojo apie žiaurumus, kuriems gali ryžtis tie du vyrai.

Sprogimas nenugriaudėjo. Dosonas laukė šūvių papliūpos, bet išgirdo tik meilų paukštelių čiulbesį. Siektelėjo durų rankenos ir pasuko. Keista, durys neužrakintos. Jos lengvai atsivėrė, ir Dosonui į nosį trenkė smarvė. Suplėkusių šiukšlių, prakaito ir kraujo.

– Galiu dar ant slenksčio tave nudėti. Verčiau jau eik vidun.

Balsas į Bernio nepanašus.

Besidaužančia širdimi ir pakeltomis rankomis Dosonas peržengė slenkstį ir koja paspyrė duris taip, kad jos atsitrenkė į sieną. Už durų nieko nebuvo. Akimis greitai apmetė kambarį. Dvokianti šiukšliadėžė. Sukrypę baldai. Krūvos neplautų lėkščių kriauklėje be čiaupo. Medinis padėklas kampe, prikrautas vandens butelių. Kelių dešimtmečių senumo šaldytuvas.

Ant sofos pusiaugulom išdrikęs vyriškis. Rankoje – pistoletas, veidas – bejausmis. Atpažinęs Dosoną, neslėpė nustebimo.

– *Jūs?*

– Taip.

Dosonas žaibiškai prisiminė viską, ką Hedlis jam buvo pasakojęs apie Vingertą: *Iš Karlo gali laukt bet ko*. Apsisuko, bet pamatė tik už durų plytintį monotonišką kraštovaizdį.

Kartą Naujajame Meksike jis šoko nuo senos arklidės gegnių ir tiesiai į krūtinę nušovė jį persekiojantį agentą. Dosonas baimingai pažvelgė į žemas lubas. Nei gegnių, nei palėpės.

Vyrą ant sofos jo nerimas pralinksmino.

– Ramiai. Jo čia nėra.

– Kur jis?

– Nesakė.

Nusiraminęs, kad jie čia tik dviese, Dosonas prabilo:

– Aš neginkluotas. Nuleisiu rankas.

Džeremis Vesonas, žmogus, keliantis jam beribį smalsumą, žmogus, kurio nekentė iš visų jėgų, kurį norėjo matyti žiauriai nubaustą už Stefės nužudymą ir kuris tik per plauką nenužudė Hedlio, jam dabar neatrodė toks baisus ar grėsmingas.

Ne mažiau smalsiai Dosoną apžiūrinėjo ir Džeremis.

– Iš arti tu dar aukštesnis.

– O tu atrodai sumautai. – Barzda apžėlęs Džeremio veidas buvo išgeltęs ir prakaituotas.

– Sunki buvo para.

– Hedliui irgi nebuvo juokai.

– Tai jis gyvas?

– Pasveiks.

– Kulka tik per plauką jo neužmušė. Pasisuko.

– Ir į Ameliją nepataikei.

– Nelabai ir stengiausi.

Dosonas netikėjo, kad Džeremis kalba nuoširdžiai. Tas trumpam nunarino galvą, tarsi būtų pasinėręs į apmąstymus. Kai vėl pakėlė akis į Dosoną, pastebėjo, kad jo batai ir džinsai šlapi.

– Nelengva buvo iki čia prisikasti, ką? Kaip radai trobelę?

– Šaltinių neatskleidžiu.

Džeremis pabandė užgniaužti juoką, todėl sukosėjo. Tai slėpdamas, įsikniaubė veidu į petį. Kai kosulys atlėgo, paklausė:

– Atsivedei farus?

– Kad vargu.

– Atėjai vienas?

– Taip.

– Ko?

– Norėjau susitikti akis į akį.

– Kam?

Dosonas tylėjo.

– Dulkini mano žmoną?

– Ji tau ne žmona. Bet atsakymas – ne.

Dosonas nesuprato, ar jis tuo patikėjo.

– Atėjai manęs nužudyti?

– Ne.

– Jei ir ketinai...

– Neketinau.

– ...pavėlavai, – Džeremis patraukė ranką nuo kruvinos pūliuojančios žaizdos pilvo apačioje. – Aš jau lavonas.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Dosonas nė nesusivokė, kaip atsidūrė klūpom prie sukiužusios sofos. Nustūmęs Džeremio ranką, kilstelėjo purviną jo marškinių kraštą. Po juo buvo pūliuojanti žaizda. Audiniai aplink pajuodavusią nuo kulkos skylutę, apėjusią sukrešėjusiu krauju, buvo raudoni ir patinę.

– Jėzau. Prasti popieriai, bet gerai, kad bent nekraujuoja.

Džeremis ironiškai išsišiepė:

– Jau nukraujavau.

Dosonas baiminosi, kad jis teisus. Kraujavimas buvo vidinis ir labai gausus. Po tankiais ūsais Džeremio lūpos buvo žemės spalvos. Jis išleido iš rankų pistoletą, ir tas nukrito ant grindų, vos už kelių centimetrų nuo Dosono kelių.

– Grasindamas tave nušauti prie durų, melavau. Neužtaisytas.

Dosonas iš už juosmens išsitraukė mobilųjį.

– Ramiai.

Nekreipdamas dėmesio į silpną Džeremio protestą, surinko 911.

Kai atsiliepė operatorius, paprašė:

– Atidžiai klausykitės, – pasakė, kur yra, ir padiktavo vietovės koordinates. – Sužeistam žmogui skubiai reikalinga medicininė pagalba.

– Kokio pobūdžio...

– Pašautas į pilvą.

– Ar jis...

– Mes trobelėje, bet prie jos neveda joks kelias. Siųskit gelbėtojų ir paieškos sraigtasparnį. Jiems bus sunku mus aptikti. Perduokit, kad orientuotųsi pagal dūmus.

– Dūmus?

– Dūmai padės mus surasti. Mano telefonas bus įjungtas.

– Kas jūs?

– Dosonas Skotas.

– Tas Dosonas Skotas, kurio visur ieško?

– Manęs ieško?

– Šukuoja visas apylinkes.

– Tada ras mane čia. Su manimi Džeremis Vesonas. Supratot? Džeremis Vesonas. Perduokit, kad šaudyti nereikia. Mes čia tik dviese, neginkluoti. Jo būklė sunki.

– Nepadėkite ragelio, pone...

– Darykit savo darbą. Aš darysiu savo.

Dosonas nuspaudė mygtuką ir neatsiliepė, kai beveik iškart telefonas suskambo vėl. Paskubom ištempė laukan perpildytą šiukšliadėžę ir iškratė jos dvokiantį turinį. Tada pririnko pagalių ir sausų šakelių, sukišo jas į dėžę ir grįžo vidun.

– Kur degtukai?

– Ant lentynos virš kriauklės, – vos pastebimai mostelėjo Džeremis.

Suklypęs virtuvinis stalas buvo užverstas laikraščiais. Dosonas pasiėmė kelis, dar degtukų ir grįžo prie šiukšliadėžės. Sukišo juos ir viską padegė.

Džeremis geso tiesiog akyse. Dosonas stengėsi nepasiduoti jį užvaldančiam gailesčiui. Nepamiršdamas, ko čia atvyko, mobiliajame įjungė vaizdo įrašymo funkciją. Jam buvo nusispjaut į vaizdo kokybę, kur kas svarbiau buvo tai, ką Džeremis pasakys.

– Kas tave pašovė?

– Faras.

– Tas, kurį nudėjai?

– Tėtis nudėjo.

– Ar Karlas Vingertas tavo tėvas?

– Taip. Kaip sužinojot?

– Dabar nesvarbu. Kur Karlas?

– Jau sakiau. Išėjo.

– Seniai?

– Vakare.

– Per naktį buvai čia vienas? Kodėl nesikvietei pagalbos?

Džeremis vėl kreivai šyptelėjo, o tai sukėlė kosulio priepuolį.

– Verčiau jau mirtinai nukraujuosiu, nei mirsiu kalėjime.

– Karlas čia paliko tave mirti? Kodėl nenuvežė į ligoninę?

Džeremis žvilgtelėjo žemyn į žaizdą, o tada – į Dosoną. Jo akys buvo sklidinos ašarų.

– Žinojo, kad man jau nėra vilties.

Dosonas perbraukė pirštais per plaukus.

– Jėzau! Ar jis bent turi širdį?

– Ką tu apie jį žinai? Išskyrus, kad apsimetinėjo Berniu. Ar žinai apie jo praeitį?

– Taip, žinau. Gerokai daugiau, nei norėtųsi.

– Jam ir anksčiau yra tekę palikti sužeistus draugus.

– Todėl, kad *nutarė* palikti.

– Didvyriams kartais tenka priimti sunkius sprendimus.

– Jis *didvyris*? – niekinamai nusišaipė Dosonas. – Jis šūdžius.

Džeremis nieko neatsakė, tik kilstelėjo ranką ir nusibraukė ašaras.

– Jis man paliko vieną kulką. Žinojau, ką nori, kad su ja padaryčiau. Todėl po minutės, kai išėjo, iššoviau.

Dosonas pakėlė akis į lubas ir pamatė jose kulkos skylę.

Džeremis kalbėjo toliau:

– Tėtis beveik niekada neklysta, bet vakar padarė klaidą. Negrįžo įsitikinti, ar tikrai tai padariau. – Džeremis krito ant sofos pagalvėlės ir užsimerkė. Iš po voko jam nutekėjo ašara, nuvingiavo skruostu ir pradingo barzdoje. – Nenorėjau išsitaškyti smegenų, bet tikėjausi pakratyti kojas, iki mane čia suras.

– Nepasisekė tau, Džeremi. Turėsi man šį bei tą paaiškinti.

Vis dar užsimerkęs, Džeremis paklausė:

– Susiruošei apie mane parašyti?

– Dar nenusprendžiau.

– Jei tikiesi išgirsti priešmirtinę išpažintį, paskubėk.

– Ar Vilardo Strongo versija dėl Darlinos nužudymo – tiesa?

– Beveik. Tik jis jos nenužudė. Tai padariau aš.

Dosonas dirstelėjo į telefoną, kad įsitikintų, jog tas filmuoja.

– Dabar apie Vesonus.

Džeremis atmerkė ašaromis plūstančias akis. Labai stengėsi nepravirkti.

– Rendis ir Patricija.

– Vesonai buvo jų tikra pavardė?

– Ne, bet aš nežinojau, kokia iš tikrųjų buvo jų pavardė. Jie mane augino trylika metų ir labai manim rūpinosi. Tikėjo tėčiu ir jo kryžiaus žygiu. Taip jie man sakė.

– O gaisras?

– Tėtis sakė, kad taip reikia. Jis tai vadino kankinio auka dėl švento reikalo, – Džeremis vėl nusibraukė ašaras.

Dosonui buvo sunku likti objektyviam, bet ryžosi užduoti kitą klausimą.

– Amelijos tėvas. Savižudybė ar ne?

Įrėmė žvilgsnį Džeremiui į akis, reikalaudamas tiesos. Šis iš lėto papurtė galvą, o tada atmetė atgal, ir ji dar giliau įsmigo į pagalvėlę.

– Nuo tada, kai susipažinom, o ypač – kai vedžiau, jis manęs vis klausinėjo apie Vesonus ir kitus dalykus, lyg ką įtardamas. Tėtis baiminosi, kad po skyrybų senis imsis rimtai šniukštinėti. Aš nebuvau pono kongresmeno numylėtinis.

– Todėl smurtavai prieš Ameliją.

Džeremis žagtelėjo, bet nuleido kaltinimą negirdom.

– Tėtis baiminosi, kad senis mane demaskuos. Sakė, turim nugnybti pumpurą, kol nesužydėjo.

– Ir tu nugnybai.

– Žinojau jo dienotvarkę ir kada bus namie vienas.

– Kaip privertėt jį išgerti tas tabletes?

– Tėtis jam leido rinktis. Arba išgerti mirtiną dozę, arba stebėti, kaip Amelija miršta lėta kankinama mirtimi. Senis buvo pasiruošęs mirti, jam jau buvo vis tiek, bet jis norėjo, kad dukra gyventų, užtat sutiko suvaidinti savižudybę. Dar bandė argumentuoti, derėtis... net maldavo pasigailėti, bet paskui išgėrė tabletes. Mes dar kiek palaukėm, reikėjo įsitikinti, kad jo širdis tikrai sustojo.

– Ir palikot, kad Amelija jį rastų. – Dosonas vos susivaldė, kad nepaleistų į darbą kumščių. Už sielvartą, kurį suteikė Amelijai. Ne tik dėl tėvo mirties, bet ir už visus nusikaltimus, padarytus tarnaujant tam savo beprasmiškam, fanatiškam tikslui. – Šunsnukiai, – sumurmėjo. Varomoji nusikalstamos Karlo Vingerto veiklos jėga buvo jo begalinis egoizmas, sociopato didybės manija. Staiga Dosoną apėmė baisus įniršis. Truktelėjo Džeremio ranką nuo krūtinės, tarsi čia pat ketintų pasigalynėti lenkimo varžybose. – Tau dar teks atsakyti už Stefės nužudymą.

– Sukvailiojau. Negalvojau, ką darau.

– Menkas pasiteisinimas.

Tarsi nenugirdęs Dosono replikos, Džeremis pasakojo:

– Tūnojau čia taip ilgai, kad svajojau ištrūkti. Buvo smagu, kad galėjau šį tą nuveikti.

– Nužudyti merginą tau buvo smagu?

– Maniau, ten Amelija.

– Norėjai nužudyti savo vaikų motiną?

Neišlaikęs kaltinamo Dosono žvilgsnio, Džeremis nusuko akis ir sunkiai atsidūsėjo.

– Jei būčiau galvojęs, nebūčiau galėjęs to padaryti. Taigi, kai pamačiau moterį, kurią palaikiau Amelija, pamaniau, Apvaizda. Ženklas. Likimo pirštas. Jei veiksiu vedamas impulso ir viską padarysiu, kaip reikia, daugiau nebereikės dėl to kankintis. Štai kas tada dėjosi mano galvoje.

– Sumautoje bepročio galvoje, Džeremi.

– Perduok jai, kad gailiuosi.

– Vargu ar ji patikės.

– Tikriausiai ne. Ypač po visko, ką per mane teko iškentėti. – Džeremio žvilgsnis apsiblausė. – Berniukai gėdysis, sužinoję, koks buvo jų tėvas, ką?

Atsakymas buvo toks akivaizdus, kad Dosonas nė nesivargino patvirtinti.

– Pavydėjau, žiūrėdamas į tave, žaidžiantį su mano vaikais paplūdimyje, – prisipažino Džeremis. – Stebėjau jus iš laivo. Iš kur gavai futbolo kamuolį?

– Name, kurį nuomojausi, radau krepšį su paplūdimio žaislais.

– Kaip tokio amžiaus vaiko, Granto taikli dešinioji ranka.

– Taikli kaip bet kurio amžiaus vaiko.

– Hanteriui geriau sekasi futbolas.

– Moka kelis gerus judesius.

– Šaunūs vaikai, ką?

– Nuostabūs.

– Ar jie kalbėdavo apie mane?

Džeremis buvo nevertas nei gailesčio, nei užuojautos, nei to kilniaširdiško nekalto melo. Vis dėlto išrėžti žiaurią tiesą mirštančiajam...

– Dažnai, – išgirdo save sakantį Dosonas. – Jie didžiuojasi, kad narsiai tarnavai tėvynei.

Džeremis žinojo, kad tai melas, bet tylomis žvelgė į Dosoną, akimis dėkodamas jam už pasigailėjimą. Paskui užsimerkė, ir Dosonas išsigando, kad jis neteko arba tuoj neteks sąmonės. Papurtė Džeremį už peties.

– Dar ne. Palauk. Turi man pasakyti, kur iškeliavo Karlas.

– Nežinau.

– Netikiu, kad nežinai.

– Jis čia paliko mane mirti. Manai, dabar man rūpi, kur jis patraukė? – Džeremio akyse vėl suspindo ašaros.

Dosonas nepatikėjo, kad sūnus nežino, kur susiruošė jo tėvas. Vargu ar sūnų mirti paliekantis gimdytojas nepasakytų jam, kur patraukė.

Dosonas užgniaužė savyje vėl kylantį gailestį ir paklausė:

– Džeremi, o kur Flora?

Džeremis metė į Dosoną skvarbų žvilgsnį, o tada sukūkčiojo.

– Neklausk...

– Kur ji, Džeremi? Ar dar gyva?

Džeremis kimiai prašvokštė:

– Atstok nuo manęs. Aš mirštu.

Dosonas dar tvirčiau sugriebė jį už rankos.

– Sakyk, velniai rautų!

– Aš...

– Sakyk!

Tą akimirką jie išgirdo besiartinantį sraigtasparnį. Dosonas pribėgo prie durų ir pažvelgė laukan. Iš šiukšliadėžės į orą kilo siaurutė dūmų juosta – tai ir buvo signalas paieškos būriui. Sraigtasparnis buvo pakibęs čia pat virš medžių viršūnių. Dosonas išbėgo iš trobelės ir, pakėlęs rankas virš galvos, ėmė jomis mostaguoti. Tada vėl grįžo pas Džeremį ir priklaupė prie jo.

Džeremio galva nusviro ant šono.

– Ne! – Dosonas pakišo ranką Džeremiui po galva ir sugriebęs už sprando atplėšė nuo pagalvės. – Nedrįsk dabar mirti! Nagi, atsigauk! – šaukė Dosonas, purtydamas Džeremį. Šis sudejavo ir staiga plačiai atmerkė akis. – Pagalba jau čia, seni. Laikykis!

– Nereikia manęs gelbėti.

– Kas nutiko Florai?

Džeremis krutino lūpas, bet per triukšmą lauke Dosonas neišgirdo, ką jis pasakė. Sraigto nukirstos medžių šakos skriejo, atsitrenkdamos į namo sienas tarsi akmenys. Ant laiptelių pasigirdo sunkūs žingsniai, kažkas pašaukė jį vardu.

Dosonas pasilenkė arčiau.

– Sakyk, kur rasti Florą. Džeremi, pasakyk man.

Džeremis sugriebė Dosonui už marškinių apykaklės, traukdamas į save, kol jo ausį pritraukė sau prie lūpų. Pra-

šnibždėjo kelis žodžius, pažvelgė į Dosoną – akimirksnį jų akys kalbėjosi, paskui jau nieko nebematė.

Dosonas minutėlę žvelgė į tuščias akis, o tada nuleido Džeremio galvą ant pagalvės ir ištraukė savo ranką. Mėgindamas atsistoti, turėjo jėga išplėšti marškinių apykaklę iš negyvėlio gniaužtų.

Amelija sėdėjo ligoninės palatoje su Eva ir nerimstančiu Hedliu, kai paskambino, kaip ir buvo žadėjęs, šerifo padėjėjas Takeris.

– Pone Takeri? Įjungsiu garsų ryšį.

Vos tai padariusi, išgirdo Takerį sakant:

– Mes jį radom.

– Kaip jis?!

– Gyvas ir sveikas.

Amelija sudėjo rankas po smakru, tarsi melsdamasi, ir kažką vos girdimai sumurmėjo. Hedlis, matyt, irgi lengviau atsiduso. Amelijai iš didelio palengvėjimo svaigo galva.

Takeris tarė:

– Su liūdesiu pranešu, kad jūsų... kad Džeremis negyvas.

Amelija susmuko kėdėje.

– O varge...

Ji nesitikėjo, kad žinia jai suteiks tiek sielvarto. Jau daugiau kaip metus Džeremis jai buvo miręs. Kartą ji jau savo vyro gedėjo; Amelija manė jau nebejaučianti jam jokio gailesčio. Žinodama, ką jis padarė, negalėjo atsistebėti, kad išvis dar geba jausti. Ir vis dėlto jautė. Liūdesį, kad jis taip pasirinko, apmaudą dėl vėjais paleisto jo gyvenimo ir, žinoma, palengvėjimą. Jai ir sūnums nebereikės Džeremio bijoti.

Takeris pridūrė:

– Nužudytas Savanos policijos pareigūnas prieš mirtį dar spėjo paleisti šūvį iš savo tarnybinio revolverio. Kulka pataikė Džeremiui į pilvo apačią, jis iš lėto nukraujavo ir mirė.

Amelija linktelėjo galvą, bet tuoj susivokė, kad Takeris laukia atsakymo. Teišspaudė vėl tuos du žodžius:

– O varge.

– Kol kas daugiau smulkmenų negaliu atskleisti. Skotas savo telefonu padarė vaizdo įrašą, bet mes turime jam dar daug klausimų dėl to, kas nutiko jam čia atvykus.

– Todėl jums ir neleidžia su Dosonu pasikalbėti, – įsiterpė Hedlis, nepaisydamas, kad Takeris galėjo nugirsti. Ir dar garsiau paklausė: – Takeri, o kaip Karlas?

– Jo čia nėra.

Hedlis kietai suspaudė lūpas.

– Šunsnukis. Paliko Džeremį ten vieną nusibaigti.

– Atrodo, taip.

Amelijai vėl suspaudė širdį.

– Kada Dosonas grįš į Savaną?

– Kol kas negaliu pasakyti. Šią vietą galima pasiekti tik pėsčiomis. Sraigtasparnis neturi kur nutūpti. Užtruks, kol jį išgabensime. Šiuo metu Dosoną apklausia Knuco žmonės. Mane jau kviečia. Kol kas tiek.

– Ačiū, kad paskambinot.

Amelija nebuvo tikra, kad Takeris išgirdo. Ji ne iš karto pakėlė galvą.

– Bent jau žinom, kad pavojus jam negresia. – Hedlis ir Eva atidžiai į ją žiūrėjo. Amelija spėjo, kad svarsto, kaip ji priėmė žinią dėl Džeremio. Tada atsistojo ir ištarė: – Važiuoju namo pas sūnus.

– Mums jūsų telefono dar reikės, – perspėjo Takeris.

Dosonas linktelėjo.

– Vietos pareigūnas jus iš čia išves. Pakeliui maždaug už kilometro nuo čia turim įsitaisę tokią lyg ir stovyklą, – Takeris nykščiu parodė per petį. – Aš mašiną pasistačiau priešingoje pusėje. Šis kelias trumpesnis. Atstumas nėra didelis, bet per mišką nebus lengva eiti. Kelias suka į pietus ir išeina

į kitą, užsibaigiantį prie pelkės. Ten, kur palikot savo automobilį. Kol atvyksit, jį saugos du mūsų pareigūnai. Jus kas nors ten nuveš.

– Dėkingas. Ačiū.

Prie jų atskubėjo uniformuotas žmogus.

– Šerifo padėjėjau Takeri? Galim šnektelėti?

Dosonas pasitraukė į šalį, leisdamas pareigūnams ramiai pasikalbėti, ir apmetė akimis trobelę, apimtą čia dar neregėto sujudimo. Per pastarąsias kelias valandas atvyko ir nusikaltimo vietos tyrėjai. Kai kurie iš jų vilkėjo uniformas, kiti – civilius drabužius. Vienas iš jų buvo su kostiumu ir pusbačiais, kiti mūvėjo džinsus ir marškinėlius su įvairių agentūrų simbolika. Dosonas nusprendė, kad apranga, matyt, priklauso nuo rango. Jie siuvo pirmyn atgal, kiekvienas dirbdamas savo darbą.

Dosonas džiaugėsi ramybės valandėle.

Bet jį jau spėjo išsamiai apklausti Takeris ir Vilsas, atvykę tuoj po to, kai atsiliepdami į jo pagalbos šauksmą pro miško tankmę prie trobelės prasibrovė pirmieji pareigūnai. Netrukus prie jų prisidėjo šerifo padėjėjai iš Pietų Karolinos apygardos ir keli FTB agentai iš Knuco kontoros. Matyt, Knucas buvo atsakingas už veiksmų koordinavimą Savanoje.

Kiekviena „kontora“ norėjo jį apklausti atskirai, todėl Dosonui teko keliskart pasakoti, kokios būklės čia atkeliavęs rado Džeremį. Vaizdo įrašo kokybė jo telefone, kaip ir spėjo, buvo prasta, bet Džeremio prisipažinimas dėl nusikaltimų buvo girdėti aiškiai. Ypač juos sukrėtė, kaip buvo suklastota Kongreso nario Deiviso Nolano „savižudybė“.

Įdienojus pasidarė karšta ir tvanku. Dangų aptraukę debesys sukėlė šiltnamio efektą, ir vidurdienį visiems marškiniai lipo prie nugarų. Dabar jau buvo gerokai po vidurdienio. Dosonas jautėsi mirtinai išvargęs ir emociškai išsekęs, bet į nesibaigiančius klausimus atsakinėjo kantriai, suprasdamas, kad juo greičiau tai padarys, juo greičiau jam leis išvykti.

Atrodo, tas metas jau atėjo. Trumpai šnektelėjęs su uniformuotu pareigūnu, Takeris grįžo pas jį lydimas Vilso, sulankstyta nosine besišluostančio prakaitą nuo savo negražaus veido.

Takeris paaiškino:

– Netikras pavojus. Restorane „Dairy Queen" buvo sulaikę baltaplaukį vyrą, daugmaž atitinkantį Karlo Vingerto išvaizdos aprašymą, jis užsuko nusipirkti ledų. Ne Karlas.

– Karlo taip lengvai nesučiupsi, – atrėmė Dosonas.

– Šunsnukis, – nusikeikė po nosim Vilsas. – Tikrai nesu Džeremio Vesono gerbėjas, bet... Jėzau, kokiu reikia būti niekšu, kad šitaip paliktum savo vaiką numirti?

Dosonas turėjo tik vieną atsakymą. Reikia būti Karlu Vingertu.

Sujudimas trobelėje trumpam apstojo. Visi trys niūriais veidais žiūrėjo, kaip gelbėtojai pro siauras duris bando išsukti neštuvus su Džeremio kūnu. Paskui padėjo juos ant žemės, laukdami, kol palaikus paims sraigtasparnis.

– Kur jį gabens? – paklausė Dosonas.

– Pas mus. Kurgi dar? – atsakė Takeris. – Jis mirė jų apygardoje, bet pabėgo iš mūsiškės. Taigi jie mums talkina. – Pasisukęs į Dosoną, Takeris pridūrė: – Jiems kyla klausimų dėl jūsų.

– Kokių?

– Svarsto, ar nereikėtų jus suimti.

– Už kokį nusikaltimą?

– Iš esmės už kvailumą. Gal malonėtumėt paaiškinti, kurių galų čia vienas atsibeldėt ir šitaip rizikavot?

– Dėl interviu.

– Na, vieną jau gavot. Tai daugiau, nei galėjot tikėtis.

– Taip, gerokai daugiau, – tyliai sutiko Dosonas.

– Kad ir labai nenoriu to pripažinti, džiaugiamės, kad jį radot. Vaizdo įrašas padės išteisinti Vilardą Strongą, bus užbaigta panelės De Marko nužudymo byla.

– Ir panaikintas teismo sprendimas dėl Kongreso nario Nolano savižudybės.

– Kaip, jūsų manymu, į šią žinią reaguos jo dukra? – paklausė Vilsas.

– Manau, nevienareikšmiškai.

Iš Dosono veido išraiškos detektyvai suprato, kad šia tema jis nenusiteikęs su jais diskutuoti. Takeris paklausė:

– Tikiuosi, niekur nedingsite?

– Ne. Kol suras Karlą.

Takeriui Dosono tonas nepatiko.

– Klausykit, daugiau jokių kvailų išsišokimų. Aišku? Jūs – ne policininkas.

– Turėsiu omeny.

– Aš rimtai. – Takeris atsitraukė, metė žvilgsnį į trobelę ir nubraukė prakaito lašelį nuo nosies galiuko. Vėl grįžęs prie Dosono, pridūrė: – Man pakanka vyriškumo pripažinti, kad klydau. Pamiršta? – ir atkišo dešinę ranką, o Dosonas ją paspaudė.

Takeris linktelėjo ir jau pasisuko eiti paskui Vilsą, bet Dosonas jį sustabdė:

– Jūs čia dar ne viską padarėt. – Jo rimtas tonas detektyvus sudomino, ir jie laukė, ką dar Dosonas pasakys. – Verandos iš pradžių čia nebuvo. Džeremis ją pastatė, kad paslėptų kapą.

– Kapą? – paklausė Vilsas. – Kieno kapą?

– Savo motinos.

Floros Staimel dienoraštis
2010-ieji

Jau nebežinau, ar dabar sausis, ar vasaris. Žinau tik, kad šalta. Trobelėje drėgna, ir mano plaučiams ne į naudą. Jau kelias savaites sergu. Stengiuosi kosėti kuo mažiau, nes kosulys erzina Karlą.

Jis pasidarė irzlus, nes mes jau ilgokai čia tūnome. Kai oras lietingas, jis nekiša laukan nosies, mat drėgnoje žemėje lieka pėdsakai.

Aš vis sau galvoju: „Kas gi po šitiek metų dar mūsų ieškos?" Kertu, dauguma farų nūnai nė nėra apie mus girdėję. Na, o Karlas – kaip visad paranojiškas. Tas FTB agentas Hedlis jį nervina. Jau daugelį metų mes nieko nedarėm, bet Karlas sako, kad mūsų vis tiek dar ieško. Hedlis tyko ir nepasiduos, kol mūsų nesučiups arba nebūsim nužudyti.

Jau pavargau apie tai galvoti. Ir labai pasiilgau Džeremio. Paskutinį kartą matėmės prieš Kalėdas. Neilgai trukus jis vėl išvyksta į Afganistaną. Karlas sako, kad neturi laiko mūsų aplankyti. Kad tvarko reikalus. Nežinau, ką turi galvoje, bet manau, kad ruošiasi įgyvendinti savo didįjį planą.

Man plyšta širdis pagalvojus, kad Džeremiui vėl teks skirtis su šeima. Kai buvo pas mus paskutinį kartą, at-

sivežė berniukų nuotraukas ir pasakojo apie juos. Vienoje Hanteris laikė rankose savo mažąjį broliuką. Tokie mieli veideliai! Norėjau tas nuotraukas pasilikti, bet, vos trumpai jomis pasigėrėjau, Karlas atėmė ir sudegino. Jei kartais šią mūsų slėptuvę aptiktų, jis nenorėjo, kad rastų ką nors, kas sietų mus su Džeremiu. Žiūrėdama, kaip liepsna pasiglemžia anūkų nuotraukas, raudojau. Ilgai negalėjau nusiraminti.

Nė nežinau, kiek dienų praėjo nuo tada, kai parašiau tas eilutes. Dienos man suvienodėjo. Nežinau kodėl, bet jos prabėga nepastebėtos. Taip pavargau, kad jau apskritai neužmiegu. Atrodo, man karštinė.

Šiandien gulėjau čia, lovoje, užsimerkusi. Kai atsimerkiau, pamačiau prie stalo sėdintį Karlą ir įdėmiai į mane žiūrintį. Paklausiau, kas negerai, o jis atsakė: „Nieko." Pakilo nuo kėdės ir nuėjo išsivirti sriubos iš skardinės. Manau, jis siunta, kad susirgau.

Pasakiau, kad man gal padėtų pasveikti ir atsigauti sirupas nuo kosulio. Ir gal aspirinas. Karlas pažadėjo, kai oras pasitaisys, nuvažiuoti ir nupirkti.

Jis dabar miega, todėl galiu toliau rašyti dienoraštį. Mane kankina neramios mintys. Kad ir labai noriu gauti vaistų, tikiuosi, Karlas, išvažiavęs jų pirkti, nepaliks manęs. Baiminuosi, kad jei išvažiuos, jau pas mane negrįš.

Pamenu praeitą vasarą, kai jo nebuvo ištisas savaites. Buvau viena, o jis tuo metu gyveno paplūdimyje. Dieną iš dienos matė savo anūkus! Dievas žino, kaip troškau ten būti, bet Karlas atkirto, kad neleis man kvailioti dėl vaikų ir taip visko sugadinti. Gal jis ir teisus. Kažin ar, būdama taip arti jų, susivaldyčiau!

Kartą per porą savaičių jis man atveždavo maisto... kaip ir žadėjęs. Bet kaskart jam išėjus baimindavausi, kad daugiau jo nepamatysiu. Dėl trobelės dar būtų nieko, bet man baisu gyventi čia vienai. Kas, be Karlo ir Džeremio, dar žino, kad aš čia? Baisu apie tai galvoti.

O, šiandien man laiminga diena! Atvyko Džeremis. Stengiausi neparodyti, kad sergu, bet mačiau, kad suprato, ir jam dėl to neramu. Kai atsisveikindamas mane pabučiavo, jo akyse spindėjo ašaros. Apsikabinau jį ir ilgai nepaleidau. Dar jaučiu jo delną, slystantį manuoju, ir paskutinį jo pirštų galiukų prisilietimą. O tada jis paleido mano ranką.

Man reikia nuraminti sąžinę. Manau, Dievas apie mano nuodėmes žino, ir nėra reikalo jų vardyti šioje knygutėje. Šiaip ar taip, šiandien negaliu to padaryti. Dar nepasirengusi. Kosulio priepuoliai išvargino. Gal rytoj.

Karlas ką tik iškeliavo. Išvyko nupirkti maisto, žadėjo parvežti man vaistų ir mano mėgstamą šokoladuką.

Karlas žino — labiausiai bijau, kad pabėgs ir mane paliks. Kai klausdavau, ar taip ir padarys, atsakydavo, kad dėl karščio aš klejoju. Gal ir taip. Juk Golden Brančė nepaliko.

Ir kam aš prisiminiau tą Golden Brančą? Bet dabar tik apie tai ir galvoju.

Liaukis žliumbti, Flora! Verkimas tėtį siutina. Tai yra Karlą. Jis taip panašus į tėtį.

Jo nėra jau kelios valandos. Reikia tuo pasinaudoti ir parašyti dienoraštyje dar ką nors. Tada jį paslėpti, dar iki Karlui grįžtant. Bet jau tamsu ir...

...vėl išaušo diena. Karlas, regis, dar negrįžo, bet jau greitai grįš. Žinau. Gal kiek nusnūsiu, o kai pabusiu...

Dvidešimt penktas skyrius

Amelija buvo paplūdimio namo virtuvėje, kai pasibeldęs į ūkinio kambarėlio duris įėjo Dosonas. Jau ketino mestis jam į glėbį, bet susivaldė, išsaugojo orumą. Abu atrodė apdują, nežinantys, nei ką daryti, nei kaip elgtis. Ar apskritai yra taisyklės, kaip elgtis tokiomis aplinkybėmis?

Gręžė vienas kitą žvilgsniu, kol pirmoji neišlaikė Amelija.

– Sveikas.

– Sveika.

Dosonas vilkėjo džinsus ir baltus ant jų išleistus medvilninius marškinius paraitotomis rankovėmis. Atrodė gražiai, tik labai išvargęs.

– Kaip tu?

Dosonas truktelėjo pečiais.

– Neblogai kaip tokiomis aplinkybėmis.

– Man paskambino iš perkėlos ir pranešė, kad jau važiuoji.

– Pirmiau teko įveikti kliūčių ruožą. Saloje knibžda farų. Ir gerai.

– Jaučiuosi saugi. Bent kol nežiūriu į Bernio namo pusę. Kaskart šiurpas nukrečia. Tikiuosi, laikui bėgant, to jausmo pavyks atsikratyti.

Dosonas linktelėjo.

– Pareigūnė vis dar čia?

– Taip. Taip, bet dabar jai pertrauka. Keli kiti pareigūnai įsitaisė tavo name. Pakaitomis numinga ir pavalgo, kai ne-

budi. Kai jau sužinojom, kad atvyksti, ji nusprendė, kad gali pabūti gretimame name.

– Hmm... – Dosono akys be tikslo klaidžiojo po virtuvę. Amelija pagalvojo, kad dairosi, nes vengia į ją pažvelgti.

– Kaip jautiesi?

Dosonas vėl sutelkė dėmesį į Ameliją.

– Jau to klausei.

– Išties. Atleisk.

– Niekis. O tu?

– Gerai. Tik dėl Džeremio... – Amelija giliai atsiduso ir iškvėpė. – Nežinau, ką dabar turėčiau jausti.

– Suprantu.

– Negedžiu jo, bet man liūdna.

– Patikėk, žinau.

Amelijai kirbėjo dešimtys klausimų apie paskutines Džeremio gyvenimo minutes, bet ji nesiryžo klausti. Dar ne. Ji nebuvo pasirengusi išgirsti smulkmenas, o Dosonas ir nesiveržė pasakoti.

Jiedu elgėsi kaip nepažįstamieji, tarsi vakarykščio aistringo bučinio nė nebūtų buvę. Ir nors Amelija troško atsidurti Dosono glėbyje, jausti jo kūno šilumą, nė nepajudėjo. Jis irgi. Ir ne dėl to, kad nejautė geismo. Niekas nepasikeitė, o jo akys degė geismu.

Viskas dėl Džeremio. Jis mirė ne čia – toli, bet jo mirtis kai ką pakeitė. Dosonas buvo su juo ir matė, kaip jis išleido paskutinį kvapą. Dėl to tarp jo ir Amelijos atsivėrė sunkiai žodžiais nusakoma bedugnė, ir jie abu iš paskutiniųjų stengėsi permesti per ją tiltą.

Nepakėlusi užsitęsusios tylos, Amelija prabilo:

– Skambino Eva, sakė, kad buvai užsukęs į ligoninę.

– Tik trumpam. Paskui grįžau į viešbutį nusiprausti. Žinojau, kad Hedlis nekantraus viską išgirsti iš pirmų lūpų. Jis...

– Žinau. Labai sielojasi, – Amelija vos šyptelėjo. – Nenustebčiau, jei seselės mintyse būtų iš jo pasidariusios smiginį. Hedlis – toli gražu ne idealus pacientas.

– Jo nuotaika bematant pasitaisys, kai ims atgauti pojūčius. – Akimirką Dosonas patylėjo. – Eva sakė, kad buvai su ja per naktį. Ji tau dėkinga. Aš irgi.

– Negalėjau jos palikti vienos. Kad ir kaip chirurgas ją ramino, Eva vis tiek labai dėl Hedlio jaudinosi. Ir dėl tavęs.

Dosonas neužtikrintai pamindžikavo.

– Takeris sakė, kad tau skambino.

– Gavo pažadėti, kad paskambins, kai tik tave suras.

– Pats būčiau paskambinęs, bet neleido. Pirmiau turėjo mane apklausti.

– Hedlis taip ir sakė.

– O kai jau galėjau skambinti, neturėjau telefono. Paėmė kaip įkaltį, nes juo nufilmavau Džeremį. Be to...

– Matau, nelabai nori pasakoti.

Dosonas blankiai šyptelėjo.

– Tiesa. Kai tiek kartų viską papasakojau pareigūnams... dar ne. Dar ne.

– Man irgi reikėjo laiko, kad iš tikrųjų suvokčiau. Aš tik norėjau būti su savo vaikais.

– Jie žino?

– Kokia prasmė jiems pasakoti?

– Jokios.

– Ir aš taip manau.

– Kaip jie laikosi?

– Nori pamatyti?

Dosonas šyptelėjo.

– Vaikiško tyrumo man dabar ir reikia.

Jiedu užlipo laiptais ir koridoriumi pasuko į svečių kambarį, kuriame anksčiau gyveno Stefė.

– Ką tik kalbėjausi su ponia De Marko. Jiems jau pranešė apie Džeremio prisipažinimą, o rytoj atiduos Stefės kūną.

– Gerai, – pasakė Dosonas. – Ir baisu.

– Taip.

Įėję į vaikų kambarį, Amelija ir Dosonas išgirdo berniukus, besiginčijančius vonios kambaryje.

– Ei, kas dedasi?

Po mamos klausimo staiga stojo tyla. Metusi klausiamą žvilgsnį į Dosoną, Amelija stumtelėjo vonios kambario duris. Pamatę Dosoną, vaikai prasisprаudė pro Ameliją ir puolė prie jo.

Dosonas pakėlė Grantą už pažastų ir, sulenkęs rankas, sukandęs dantis, kilnojo kaip svarstį. Grantas ėmė kikenti. Nuleidęs jį žemėn, Dosonas patapšnojo Hanteriui per petį. Vaikai vienas per kitą užpylė jį klausimais, bet jis perrėkė juos, klausdamas, dėl ko taip ginčijosi.

Hanteris tuojau pat išpyškino:

– Dėl nieko.

– Hanteris prigrasino, kad nesakytume mamai, o aš sakau, kad reikia pasakyti.

– Grantai, tylėk!

– Hanteri, juk prašiau, kad ant brolio ne...

– Tai dėl mūsų...

– Grantai, ne!

– ...pimpaliukų.

Hanteris, atrodė, trokšta, kad grindys prasivertų ir jį čia pat prarytų. Skruostus išmušė raudonos dėmės.

Amelija atsikrenkštė ir, nutaisiusi kuo rimčiausią miną, paklausė:

– Kas jiems atsitiko?

– Nie-ko! – atšovė Hanteris, grasinamai sužaibavęs akimis į jaunėlį brolį.

Dosonas pasisuko į Ameliją.

– Išgerčiau šaltosios arbatos.

– Ko? – sumišusi ji vedžiojo akimis nuo Dosono prie berniukų, o paskui vėl pažvelgė į Dosoną. – O, žinoma. Arbatos. Gerai. Aš tuoj... – Amelija išskubėjo, uždariusi paskui save miegamojo duris.

Po dešimties minučių Dosonas nulipo pas ją į virtuvę. Nužygiavo tiesiai prie stiklinės su arbata ir vienu mauku ją išgėrė.

– Na?

– Na... – numykė Dosonas, – užtikrinau juodu, kad tai, ką patyrė, fiziologija, visiškai normalus reiškinys.

– Aš taip ir maniau. Jau esu tą *reiškinį* pastebėjusi, bet apsimesdavau nepastebinti. Kaip ir bet kuri kita moteris.

– Hanteriui šiandien ilgai laikėsi, ir jis išsigando, kad nutiko kažkas baisaus. Norėjo nuo tavęs nuslėpti, kad nesijaudintum ir nesinervintum.

– Jis toks mielas.

– Grantas irgi dėl tavęs jaudinosi. Norėjo apie bėdą įspėti, kad žinotum, nuo ko mirė, jei rastum juos lovose negyvus.

Amelija prisidengė burną, kad nesusijuoktų.

– Iškilmingai jiems prisiekiau, kad nuo to nemirs, – patyliukais aiškino Dosonas, – nors kartais pagalvoju, kad gal ir įmanoma. Hanteris paklausė, ar *tas* daiktas liausis taip daręs, o aš atsakiau, kad ne. Jei pasiseks.

Abudu pradėjo juoktis, ir ilgokai negalėjo sustoti.

– Tai tiek tos jų nekaltybės, – šluostydamasi juoko ašaras pasakė Amelija. – Dieve, kaip gera, kad galim juoktis. Nuo tada, kai susipažinom, nepamenu, kad būtume juokęsi kartu.

– Yra daug dalykų, kurių dar nedarėm kartu, nors aš labai jų trokštu.

Netrukus žaismingą jų nusiteikimą pakeitė rimtumas. Jie įtemptai žvelgė vienas į kitą, bet liko stovėti, kur buvę.

Amelija pirmoji ryžosi prabilti:

– Negaliu paaiškinti kodėl, bet man atrodo nederama tęsti tai, kuo baigėme vakarykštį vakarą.

Ištįsusiu veidu Dosonas pritarė:

– Taip.

Čia pat pasigirdo Hanterio ir Granto trepsėjimas laiptais.

– Dosonai, ar pažaisim su mašinytėm?

Dosonas dirstelėjo į orkaitę.

– Gardžiai kvepia.

– Kepu viščiuką su citrina ir rozmarinais.

– Jėga.

Berniukai įlėkė į virtuvę ir čia pat Dosoną pasiglemžė, atimdami bet kokią viltį tęsti suaugusiųjų kalbas. Jau išeidamas, per vaikų galvas Dosonas mestelėjo Amelijai:

– Po vakarienės reikės pasikalbėti. Turi kai ką žinoti, bet noriu, kad tai išgirstum iš manęs.

Karlas visada pasirūpindavo atsarginiu variantu. Tik kvailys kliautųsi vieninteliu. Jo taip ilgai nesučiupo tik todėl, kad nebuvo kvailys. Ėmėsi visų atsargumo priemonių, kad jų trobelės neaptiktų, o jei vis dėlto kas suuostų, buvo namelis ant ratų „Airstream", jo slaptoji gelbėjimosi priemonė. Slėpė jį nuo Floros ir net nuo Džeremio. Jei grėstų rimtas pavojus, jis turi kur pasislėpti.

Taip dabar ir nutiko.

Vos žvilgtelėjęs į Džeremio žaizdą, Karlas suprato, kad sūnus neišgyvens. Kraujavimas gal nebuvo gausus, labiau vidinis, bet be operacijos ligoninėje jis vis tiek mirtinai nukraujuos.

Nėra ko lieti ašaras. Yra, kaip yra, Džeremis ir pats tai žinojo.

– Čia buvo puiku, kol niekas mūsų neieškojo, – pareiškė Karlas. – Dabar mus medžioja. Ieškodami mūsų, iššukuos viską aplinkui. Man reikia dingti. Juk supranti, ar ne?

Džeremis, žinoma, suprato, kad tėvui reikia bėgti. Jei gyvatei nukaposi galvą, ji nugaiš. Negalima leisti, kad Karlą sučiuptų ar nužudytų. Jei taip nutiktų, viskas, dėl ko jis kovojo, nueitų vėjais.

Džeremis nesiginčijo dėl tėvo sprendimo ir nemaldavo, kad liktų. Neprašė ir nuvežamas į ligoninę, kur jam būtų išgelbėta gyvybė. Ne, Džeremis susitaikė su lemtimi it tikras kovotojas.

Karlui, kai įdavė sūnui revolverį su vienintele kulka, buvo nemalonu jo akyse matyti ašaras. Džeremis sentimentalumą

paveldėjo iš motinos. Tas jų bruožas išlįsdavo pačiu netinkamiausiu metu ir tik kišdavo koją, kai reikėdavo veikti.

Kaip tada Golden Brančе. Atrodė, Flora nesiliaus aimanavusi, net ir kai jiems pavyko pabėgti. Arba kaip tąkart per trumpas atostogas Kanadoje. Tada verkė jiedu abu su Džeremiu. Paskutinį kartą, kai Džeremis lankė juos trobelėje, ir vėl abu apsižliumbė.

Karlas ašarų negalėjo pakęsti. Apgailestauti – veltui švaistyti energiją. Padarai, ką privalai, ir judi toliau.

Taip jis elgėsi ir dabar.

Namelį ant ratų Karlas pasiekė tą patį vakarą, kai išvyko iš Sent Neldos salos. Kitą automobilį laikė garaže, vos už kelių kvartalų nuo ten, kur tariamas Bernis paliko mašiną. Kol kas jo niekas nesivijo. Didžiausia rizika – pereiti miesto kvartalu, garsėjančiu nusikaltimų statistika. Šlubis Bernis būtų buvęs lengvas grobis, bet jis, niekieno neužkabintas, atėjo iki garažo.

Garažas buvo senoviškas. Nei kamerų, nei smalsaus personalo. Karlas vėl sujungė laidus, kuriuos paliko ištrauktus, kad neišsikrautų baterija, ir paleido variklį. Jis kirto sieną į Pietų Karoliną, balsu pritardamas iš radijo sklindančiai dainai.

Vintažinis šeštojo dešimtmečio „Airstream“ tiesia linija nuo trobelės nebuvo toli. Automobilis čia stovėjo nuo dienos, kai jį pardavęs finansinių sunkumų turintis žvejys išsikraustė gyventi pas giminaičius kažkur į Vidurio Vakarus.

Jis džiaugėsi pardavęs savo turtą pagyvenusiam, neprigirdinčiam ir su lazdele vaikštančiam dėdulei. Karlas pamelavo pabėgęs iš slaugos namų, į kuriuos jį įkišo nedorėliai vaikai. Gyvenimo nelepintas žvejys Karlą užjautė. Paėmė pinigus, davė kvitą ir pasistengė sandėrį užmiršti.

Metams bėgant, aliumininiai ratlankiai giliai įsmigo į žemę, o tankus vijoklis apraizgė beveik trečdalį mašinos kapoto. Namelis buvo gerai užmaskuotas ir, jei kam šautų į galvą lįsti į tokį šabakštyną, turėtų gerokai pasistengti, kad jį aptiktų.

Labiausiai Karlas baiminosi, kad ras čia apsigyvenusius benamius, paauglius ar narkomanus.

Laimė, priekaba atrodė tokia sukiužusi, kad joks varganas įsilaužėlis ja nesusiviliojo. Taigi vakarą, kai išvyko iš Sent Neldos, priekabą rado tuščią, tik bjauriai atsiduodančią pelėsiais. Oras viduje buvo troškus it mikrobangų krosnelėje, bet Karlui tai netrukdė. Iki susitikimo su Džeremiu trobelėje praleido čia visą parą.

Per tą laiką paruošė sau slėptuvę, nes nuojauta kuždėjo, kad jam netrukus jos prireiks.

Laikas parodė, kad nuojauta neapgavo. Hedlio buvimas Savanoje tapo jų keturias dešimtis metų trukusios priešpriešos lūžio akimirka. Pirmą kartą per audringą jų santykių istoriją abu tuo pat metu atsidūrė toje pačioje vietoje.

Nuo paskutinių Karlui priskiriamų nusikaltimų praėjo septyniolika metų, bet tas FTB agentas nesiliovė jo medžiojęs, nors jau pensininkas, nebe toks greitas ir priaugo svorio. Hedlis buvo čia ir, sprendžiant iš pranešimų, sparčiai taisėsi po sužeidimo.

Karlas buvo įsitikinęs, kad jų akistata neišvengiama. Ir net laukė jos. Vakar, amžiams atsisveikinęs su Džeremiu, jis grįžo į savo slėptuvę visko apgalvoti ir pasiruošti susirėmimui.

Priekaboje buvo ilgai negendančio maisto, butelių su vandeniu ir popieriaus. Taip pat drabužių, jei reiktų persirengti, – viskas įsigyta per ilgą laiką įvairiose ūkinėse ir universalinėse parduotuvėse. Juk nežinia, ko gali prireikti.

Šįryt, negailėdamas skutimosi kremo ir vienkartinių skustuvų, Karlas nusiskuto galvą plikai. Neliko nė plaukelio, galva buvo glotni it kelis. Nusiskuto ir antakius. Su blakstienomis buvo paprasčiau – jų ir taip nedaug likę.

Veidą išsitepė drėkinamąja žalsvo atspalvio kremine pudra, skirta moterims, norinčioms užmaskuoti veido raudonumą. Na, o Karlo veidas, kaip jis ir tikėjosi, įgavo nesveiką gelsvai pilką atspalvį.

Karlas persivilko per dideliais drabužiais ir užsimaukšlino per didelę beisbolo kepuraitę, smunkančią ant akių kaskart, kai pajudindavo galvą. Žvilgtelėjęs į save suskilinėjusiame veidrodėlyje, Karlas nusikvatojo.

Atrodo taip, kaip ir norėjo.

– Atleisk, kad vakar tau pamelavau.

Dosonas nusprendė atsiprašyti, kad vėliau nebereikėtų prie to grįžti. Jie pavakarieniavo – Amelija mokėjo gaminti maistą – suvalgė ledų desertą, pažaidė loto. Vaikai nenoriai, bet nuėjo gulti ir galų gale užmigo.

Dosonas ir Amelija užbaigė dar likusį baltąjį vyną. Kadangi jai buvo uždrausta išeiti iš namo, jiedu liko viduje, nors mieliau būtų leidę vakarą verandoje. Taigi nusinešė vyną į svetainę ir įsitaisė minkštuose foteliuose dvyniuose.

Žaliuzių neuždarė ir nejungė šviesos. Prieblandos reikėjo ne tik dėl saugumo – jiems tai buvo ir šiokia tokia privatumo iliuzija.

– Jei būtum pasakęs, ką sumanei, būčiau neleidusi.

– Būtum *pabandžiusi* neleisti, – patikslino Dosonas. – Nenorėjau dėl to su tavim ginčytis. Padariau taip, kaip maniau būsiant geriausia.

Dosonas gurkštelėjo vyno, Amelija smilium vedžiojo per taurės kraštą. Delsimo taktikos laikas pasibaigė.

Žvilgtelėjusi į Dosoną, ji paprašė:

– Pasakok. Klok viską.

– Ar tu tikrai nori žinoti?

– Nežinau, ar noriu, – pripažino Amelija.

– Kai ką tau gal bus skaudu girdėti.

– Suprantu, bet jei ką nutylėtum, aš vis svarstyčiau, ką gi jis tau pasakė. Manau, tai būtų blogiau nei žinoti visą tiesą.

Dosonas pradėjo nuo to, kaip, vadovaudamasis Glendos surinkta informacija, surado trobelę.

– Iš mano slaptos išvykos galėjo būti šnipštas. Matyt, šioms Kalėdoms teks Glendai padovanoti dvi dėžes šokolado. – Tada jis apibūdino trobelę. – Nieko apie ją negirdėjai?

– Ničnieko.

– Iš esmės lindynė. Iš pradžių man pasirodė, kad ten nieko nėra, o tada Džeremis šūktelėjo, kad šaus į mane pro duris. Paskui paaiškėjo, kad blefavo.

– Išsigandai?

– Nemeluosiu. Širdis nusirito į kulnus.

– Buvo beprotiška taip rizikuoti. Vienam. Ir neginkluotam. Galėjo tave nudėti vos išvydę.

– Tokia mintis šmėstelėjo, – niūriai pripažino Dosonas. – Bet aš klioviausi išpūsta Karlo savimana. Remdamasis logika, buvau tikras, kad neatsispirs pagundai prieš mane pasipuikuoti.

– Kartą jau davė žurnalistui interviu, o paskui jį nužudė.

– Hedlis pasakė?

Amelija linktelėjo.

– Nereikėjo jam to daryti.

– Jis mane ruošė blogiausiam.

Dosonas išgėrė vyną ir tuščią taurę padėjo ant stalo krašto, taip duodamas ženklą, kad eina prie reikalo esmės.

– Kai Džeremį radau, jis jau merdėjo, – Dosonas apibūdino Džeremio būklę medicininiais terminais, vengdamas sukrečiančių buitinių smulkmenų. – Iškviečiau pagalbą, o tada ėmiausi jį klausinėti. Jis pripažino, kad gaisras buvo sukeltas tyčia, siekiant atsikratyti Vesonų. Džeremis buvo labai prie jų prisirišęs, bet, spėju, Karlui jie pasidarė nebereikalingi. Jis taip pat prisipažino nužudęs Darliną Strong ir Stefę. Prašė tau perduoti, kad labai gailisi.

– Dėl to, kad ją supainiojo su manimi?

– Dėl to, kad ketino tave nužudyti, – Dosonas papasakojo, kaip Džeremis, pagautas impulso užpuolė Stefę. – Dar sakė, jei būtų turėjęs daugiau laiko pagalvoti, nebūtų įstengęs pakelti prieš tave rankos.

Atidžiai išklausiusi, virpančiu nuo jaudulio balsu, Amelija paklausė:

– Kas dar?

– Dar kalbėjo apie Hanterį ir Grantą, – Dosonas smulkiai papasakojo.

Stengdamasi sulaikyti ašaras, Amelija pasakė:

– Jis tiek džiaugsmo atėmė iš savęs.

– Pats taip nusprendė. Jis pasirinko Karlą. Ne vaikus ir ne tave.

– Taip, Džeremis pats priėmė tokį sprendimą, bet, deja, ne tik jis dėl to nukentėjo. – Amelija maldaujamai pažvelgė į Dosoną. – Kaip dabar vaikams pasakyti apie jų tėvo padarytus nusikaltimus? O apie Karlą? Žinau, kad privalau tai padaryti, bet man baisu, kad tiesa apie tėvą temdys visą mano vaikų gyvenimą ir nulems jų likimą.

– Sutinku, didelė bėda. Nieko čia nebepakeisi... bet gali būti, kad viskas pakryps geron pusėn. Juk berniukai turi ir gerų genų – tavo ir tavo tėvo.

Pritardama ir tarsi nelabai suprasdama, Amelija linktelėjo galvą, bet ir vėl žiūrėjo į Dosoną, o tas paėmė iš jos vyno taurę ir padėjo ant stalo prie savosios. Tada suėmė ją už rankų.

– Amelija, tavo tėtis nenusižudė. Jie nužudė jį.

Dosonui baigiant pasakoti apie Džeremio prisipažinimą, Amelijos akys sruvo ašaromis. Blausioje, pro atviras žaliuzes sklindančioje šviesoje, jos skruostais vingiavo sidabriški upeliai.

Amelija ištraukė rankas iš Dosono delnų, užsidengė jomis veidą ir balsu pravirko.

– O Dieve, koks pabaisa. Kaip baisu.

Dosonas prisėdo ant jos fotelio porankio ir guosdamas jai glostė nugarą.

– Turėjai sužinoti, ir norėjau, kad sužinotum iš manęs. Žinojau, kad tau bus be galo skaudu, bet kartu ir palengvės. Pasistenk negalvoti apie baisiąją šio reikalo pusę. Galvok, kad

tavo tėvas priėmė vienintelį teisingą sprendimą. Jis tau įrodė, kokia jam buvai brangi.

– Jis man išgelbėjo gyvybę.

Dosonas atsuko jos veidą į save ir nykščiais braukė ašaras jai nuo skruostų.

– Džeremis galėjo tą paslaptį nusinešti į kapą. Kad ir labai nenoriu to sakyti, jo prisipažinimas – tai įrodymas, kad buvai jam brangi. Manau, jis net mylėjo tave. Žinojo, kaip išgyveni dėl tariamos tėvo savižudybės, ir norėjo, kad žinotum, jog tėtis tavęs neapleido. Manau, Džeremis tave užjautė.

– Užjautė?

– Flora Staimel nebegyva. Ji palaidota ten pat, po trobele. Dabar kriminalistai ekshumuoja jos kūną.

Amelijos veide šmėstelėjo užuojauta.

– Jo motina.

– Taip. Kad ir ką padarė, Flora vis dėlto buvo jo motina. Jam buvo sunku apie ją kalbėti. Manau, Džeremis ir ją mylėjo.

– Nuo ko ji mirė? Kada?

– Jis nesuspėjo pasakyti.

Amelija žvelgė Dosonui į akis, tarsi bandytų permatyti jį kiaurai. Pirštų galiukais lengvai perbraukė jam per antakius, tada – skruostą ir žemyn iki smakro linijos.

– Tu jam buvai geras, ar ne?

– Jis merdėjo. – Dosonas manė, kad tuo paprastu atsakymu ir užsibaigs, bet Amelija ir toliau prisispyrusi žvelgė į jį, tarsi žinotų, kad dar ne viskas pasakyta. – Maniau, jei kada jį pričiupsiu, tikrai nudobsiu už viską, ką padarė. Ypač tau ir vaikams. Troškau jo nekęsti, bet jis buvo palūžęs, Amelija. Taip, man buvo jo gaila. Gaila, nes jis irgi auka. Jei būtų likęs gyventi su jį užauginusiais Vesonais, tikriausiai būtų pasukęs visai kitokiu keliu. Deja, Karlas jam nepaliko nė mažiausios galimybės gyventi laimingai ir prasmingai. Viskas per Karlą. Jis niekšas, ir aš ketinu jam tai pasakyti į akis.

Amelija sutriko.

– Kaip?

– Aš dar neatsisakiau minties pasikalbėti su juo akis į akį.

– Kai jį sučiups?

Dosonas atsistojo, nuėjo prie lango ir žvilgtelėjo pro žaliuzių plyšelį.

– Įdomu, kur tas bailus šunsnukis nulindo, palikęs savo sūnų mirtinai nukraujuoti.

Jis pajuto, kad Amelija priėjo, bet į ją neatsisuko.

– Tik nesakyk, kad jo ieškosi.

– Kažin, ar sėkmė mane lydėtų dukart iš eilės.

– *Sėkmė?* – Amelija paėmė Dosoną už rankos ir atsuko į save, nustebindama ryžtingumu. – Kodėl susidūrimą su juo vadini sėkme? Kokia prasmė taip siaubingai rizikuoti?

Dosonas, ieškodamas tinkamų žodžių, sukando apatinę lūpą.

– Kodėl, Dosonai? – reikliai paklausė Amelija.

– Todėl, kad per ilgai buvau dvasios luošys. Noriu įrodyti, kad neimsiu gūžtis nuo kiekvieno trankesnio garso. Ir kad galiu naktimis apsieiti be tablečių ir alkoholio, ir kad nepabusiu kasnakt išpiltas šalto prakaito su riksmu, gniaužiančiu man gerklę.

– Drąsos išbandymas?

– Gal ir taip.

Amelija kilstelėjo smakrą.

– Paistalai.

– Kodėl?

– Nė akimirkos tuo nepatikėjau. Tau nėra jokio reikalo įrodinėti, kad esi drąsus – net ir sau pačiam. Jei nebūtum taip žaibiškai reagavęs, kai šovė į Hedlį, aš būčiau buvusi sužeista arba jau negyva. Tu nesislėpei. Tu valdei padėtį. Akimirksniu susivokei, iš kur šaudo, pastūmei mane ant žemės ir pribėgai prie Hedlio. Gal neprisimeni, bet žmonėms, kurie prie mūsų atskubėjo, aiškinai, ką jie turi daryti. Ir jie tavęs klausė, nes toje situacijoje tavo veiksmai buvo teisingi. Todėl neaiškink

man, kad ryžaisi stoti prieš drakoną tik tam, kad pelnytum medalį už drąsą. O gal Pulicerio premiją. Atspėjau?

– O jei ir taip?

– Ar dėl jos verta rizikuoti gyvybe?

Dosonas perbraukė pirštais sau per plaukus.

– Man nerūpi joks sumautas apdovanojimas.

– Tada kam taip rizikuoti?

Dosonas tylėjo.

– Dosonai?

– Ką?

– Pasakyk man.

– Ką?

– Ko tu nori?

Jiedu stovėjo vienas priešais kitą karingi, uždusę, pikti.

Staiga Dosonas prisitraukė Ameliją prie savęs ir įsisiurbė jai į lūpas su jėga, kuri net jį patį išgąsdino. Bet ne tiek, kad liautųsi. Juolab kad ir Amelija jam atliepė su ne mažesne aistra. Jie bučiavosi kaip išprotėję, akimirksniu prasiveržė slepiama baimė, neviltis ir geismas.

Bet Dosonas visai galvos nepametė. Prisiminęs policininkus, patruliuojančius paplūdimyje ir atidžiai stebinčius namą, jis paėmė Ameliją ant rankų ir nunešė į koridoriuką, kur jų negalėjo pamatyti. Pastatęs ant žemės ir atrėmęs į sieną, vėl puolė aistringai bučiuoti.

Jį apėmęs pirmykštis poravimosi instinktas skatino visiškai užvaldyti. Jis akimirksniu nutraukė Amelijai per galvą marškinėlius. Matyt, jie buvo su liemenėle, nes jos krūtys liko nuogos. Dosonas suėmė jas į delnus ir gniaužydamas trynėsi lūpomis į spenelį, kol tas sukietėjo, o tada giliai įčiulpė.

Amelija paskubom atsagstė jo kelnių praskiepą, pirštai reikliai gniaužė ir glamonėjo, kol pasiekė galiuką ir prispaudė nykščiu...

– Jėzau, – dusdamas iš malonumo, jis kakta įsirėmė į sieną jai už peties, tvardydamasis, kad neužbaigtų. – Palauk. Palauk.

Jos sijono audinys buvo toks lengvutis, kad pakišęs po juo rankas nė nepajuto. Jo pirštai nukeliavo po mezginiuotu kelnaičių krašteliu, kur jau buvo šilta ir drėgna. Dosonas paskubom jas numovė, kad galėtų laisvai mėgautis jos nuostabiu moteriškumu, šilkiniu odos glotnumu.

Amelija stipriai spaudė jo pirštus prie savęs ir, dejuodama jo vardą, sušnibždėjo:

– Smarkiau.

Dosonas kilstelėjo ją, kad ji apsivytų kojomis jam šlaunis, ir smigo į ją, pasinėrė be atodairos. Būtų paskui atsiprašęs už tokį šiurkštumą, būtų stabtelėjęs jos viduje, kad juodu gautų laiko apsiprasti, įkvėpti oro.

Bet Amelija užgulė jį, lūpomis ieškodama jo burnos ir trūkčiojamai kalbėdama žodžius, liudijančius beribį geismą.

Jis dulkino ją. Jis davė, ėmė, kiekviena savo glamone kalbėjo tai, ko negalėjo pasakyti žodžiais, ką jautė jai nuo akimirkos, kai pamatė įeinančią į teismo salę. Jis žinojo, tą akimirką jau žinojo, kad jam tai bus ir palaima, ir pražūtis.

Kad jai būtų patogiau, Dosonas pakeitė kampą ir tempą. Amelija įsikibo jam į plaukus ir spaudė jo dubenį sau prie šlaunų. O pajutęs jos besiartinančią kulminaciją, jis turėjo ją vėl ir vėl, ir vėl.

Po akimirkos, kad ir nenoriai, Dosonas atsitraukė. Nusilpusi Amelija nuslydo siena ir suknibo ant grindų. Jis priklaupė prie jos ir apkabino. Spausdama pravertas lūpas prie jo kaklo, Amelija šnibždėjo jo vardą. Įkišo ranką jam po marškiniais ir pridėjo delną prie širdies. Tas gestas Dosoną sujaudino labiau už bet kokius žodžius ir teikė intymumo daugiau net už karščiausią seksą.

Dosonui buvo metas išeiti.

Jis pasitraukė, užklojo nuogas Amelijos šlaunis sijonu ir padavė jai čia pat numestus jos marškinėlius. Tada atsistojo ir užsisagstė džinsus. Amelija liko sėdėti ant grindų, pakėlusi į jį suglumusias akis ir droviai spausdama prie krūtinės marškinėlius.

– Ką darai?

– Išeinu.

– Kodėl?

Pajutęs nerimą jos balse, Dosonas vos neapsigalvojo.

– Šito neturėjo nutikti, Amelija.

– Ką čia kalbi?

– Ką jau sakiau. Aš negaliu tavęs turėti.

– Ką tik turėjai.

– Juk supranti, apie ką aš.

Stojusioje tyloje buvo girdėti, kaip ji nurijo seiles.

– Žinau, kad manęs geidi.

– Su kiekvienu nelemtu atodūsiu.

– Tai kodėl taip darai?

Dosonas pasitraukė prie svetainės durų. Tuoj išeis ir jos nebematys.

– Jau turėjai vieną prakeiktą niekšą, vos nesugriovusį tau gyvenimo. Nenoriu, kad turėtum dar vieną tokį.

Dvidešimt šeštas skyrius

Dosonas pravėrė Hedlio palatos duris ir dirstelėjo vidun. Pacientas sėdėjo lovoje. Smakras apžėlęs žilstelėjusia barzda, galva atremta į pagalves, bet veido spalva jau sveikesnė. Siurbčiojo kavą pro šiaudelį iš Evos laikomo puodelio. Kiek pakreipė galvą, susiraukė ir pasiskundė, kad šalta kaip numirėlio padai.

– Džiaukis, kad bent gali nuryti, – priminė Eva, – ir pats kvėpuoti. Jei kulka būtų pažeidusį kitą slankstelį...

– Gerai jau, gerai, – atrėmė Hedlis.

– Daraisi aikštingas, – ironizavo Dosonas. – Geras ženklas.

Eva linksmai su juo pasisveikino, o Hedlis kiek santūriau. Apsikeitus mandagumo frazėmis „Ar gerai miegojai?“ ir panašiomis, Hedlis paklausė dėl Floros kapo:

– Vos prieš kelias minutes kalbėjausi su Knucu. Kol kas nieko konkretaus. Užtikrinti ten apšvietimą vakar būtų buvęs košmariškas iššūkis. Todėl ekshumacija atidėta iki šiandienos ryto.

– Kaip manai, kiek dar reikės laukti žinių?

– Sunku pasakyti. Kol nepradėjo kasti, nėra tikri, ką ten suras. Skubėti negalima, reikia būti atsargiems, kad nesugadintų ar nesunaikintų įkalčių. Svarbiausia nustatyti, ar seniai ji užkasta, o tada bus galima pasakyti, ar ji mirė nuo ligos, ar nuo ko kito.

Pokalbio tema Evai buvo nemaloni. Ji pamėgino įpiršti Hedliui obuolių sulčių, bet tas pasišiaušė, tarytum būtų jam pasiūliusi išgerti maudos nuodų. Tada ji padėjo pakelį ant padėklo ir pastūmė staliuką toliau nuo lovos. Vienas jo ratukas įstrigo vamzdelių raizgalynėje ant grindų.

Dosonas parodė ranka žemyn.

– Ar kas nors prižiūri, kuris kur prijungtas?

– Labai tikiuosi, – burbtelėjo Hedlis. – Kad man neišsiurbtų ir nepripumpuotų, ko nereikia.

Eva išlaisvino ratuką ir perstūmė staliuką toliau nuo aparatų, monitorių ir lašelinės vamzdelių. Tada prisėdo ant lovos krašto ir pasiūlė Dosonui kėdę.

– Ačiū, pastovėsiu.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė Hedlis. – Nenustygsti, tarsi su rakštim uodegoj.

Beveik taip ir buvo. Kiaurą naktį negalėjo nurimti. Žinojo, kad užmigti nepavyks, bet grįžęs į viešbutį prigulė ir bandė bent pailsinti išvargusį kūną.

Bet jau po dešimties minučių atsikėlė ir ėmė be tikslo sukti ratus po kambarį, stengdamasis negalvoti, kaip nuvylė ir įskaudino Ameliją, palikęs vieną. Jis darė jai paslaugą, bet kartu ir pažemino. Ši mintis varė Dosoną iš proto.

Hedlis nutraukė jo neramias mintis.

– Nagi, klok. Kas nutiko?

Eva uždėjo delną vyrui ant rankos. Tai buvo nebylus, bet įsakmus prašymas daugiau neklausinėti. Tada kreipėsi į Dosoną:

– Regis, vakar ketinai užsukti pas Ameliją?

– Taip.

– Kaip ji laikosi?

– Neblogai. Kankinasi dėl Džeremio. Norėjo viską sužinoti, bet ir bijojo.

– Tu jai papasakojai?

– Taip.

– Ir apie tėvą?

– Tai buvo sunkiausia.

– Kaip ji reagavo?

– Kaip ir tikėjausi. Sielojosi, kad jį taip kankino, bet pajuto palengvėjimą, sužinojusi, kad pats sau neatėmė gyvybės.

Eva liūdnai pratarė:

– O, varge, kiek tai vargšei jaunai moteriai teko patirti išbandymų.

Tartum jis nežinotų. Tartum nebūtų bandęs, kaip koks kilnus riteris, apsaugoti, kad nepatirtų jų dar daugiau. Dosonas nieko nepasakė, tik parodydamas, kad pritaria, gūžtelėjo pečiais. Amelijai likimas negailestingas.

Duodama Dosonui laiko papasakoti daugiau (bet jis to nedarė), Eva ėmė tvarkytis: tvarkingai sudėjo švarius rankšluosčius, sanitarės paliktus prie kriauklės, pamerkė gėles, Hedliui atsiųstas iš darbovietės, perdėjo pluoštą ligoninės draudimo blankų. Savo elgesiu stengėsi rodyti, kad į pokalbį kištis neketina, neva tai šiaip spontaniškas pasišnekučiavimas.

Bet Dosono apgauti jai nepavyko.

– Kaip laikosi berniukai? – pasiteiravo ji.

– Gerai. Apie tėvą neklausinėjo. Kol kas. Kitaip ir negalėtų būti. – Kad ir prastai nusiteikęs, Dosonas šyptelėjo lūpų kampučiu: – Daviau jiems biologijos pamoką, – ir papasakojo apie linksmą nutikimą su vaikais.

Eva ir Hedlis juokėsi.

– Po vakarienės Amelija leido jiems patiems pasiruošti ledų desertą. Buvo siaubinga. Viskas išterliota ledais ir gervuogių uogiene. Manau, ji sąmoningai leido jiems siausti, norėjo, kad būtų smagu. Žinoma, dėl to, kas... kas nutiko vakar.

Valandėlę visi trys tylėjo, o paskui Eva ryžosi paklausti:

– Ar paaiškinai jai, kodėl taip rizikavai, kad surastum Karlą ir Džeremį?

– Kai ką.

Eva ir Hedlis sukluso, laukdami išsamesnio atsakymo, bet Dosonas plačiau neaiškino.

Eva nenusileido, nutaisė saldžią miną kaip iš sveikinimo atvirukų reklamos.

– Amelija – puiki mama.

Dosonas atsikrenkštė:

– Taip, tiesa.

– Be to, ji labai gero būdo. Aš jai be galo dėkinga, kad pasisiūlė su manim čia pabūti tą pirmą naktį.

– Taip, žinoma.

– Kalbėjomės kaip dvi senos draugės. Nepagalvotum, kad tik ką susipažinom.

– Išties...

– Sakė, kad vaikai vis klausinėja apie mokyklą. Jie žino, kad po savaitės prasideda mokslo metai. Amelija neišmano, kaip jiems pasakyti, kad gal negalės lankyti mokyklos kaip kiti vaikai. Be to, jie nori gyventi name su kiemu, kad galėtų laikyti šunį.

– Aš viską jau žinau, Eva!

Apsižodžiavimas su Hedliu buvo įprastas dalykas, bet Evai Dosonas dar niekada nebuvo ištaręs aštresnio žodžio. Apstulbinta jo šiukštaus tono, ši staiga nutilo, bet Dosonas jau nepajėgė suvaldyti jį apėmusio pykčio, ir jis prasiveržė:

– Žinau, kad padėtis kebli, kad jiems sunku, bet aš *negaliu jiems padėti*. Būtų negerai, jei bandyčiau. Mano kišimasis tik dar labiau apsunkintų jiems gyvenimą.

– Amelija tavo pastangų tikrai nelaiko kišimusi.

– Iš kur žinai?

– Tu susukai jai galvą. – Matydama, kad Dosonas nustebo, Eva pridūrė: – Pati man sakė. Tai turėjo būti paslaptis, bet aš ją išdaviau.

Dosono širdis suspurdėjo iš džiaugsmo, bet čia pat ją vėl suspaudė.

– Malonu girdėti, bet niekas dėl to nesikeičia. Kai tokie reikalai...

– Netrukus pasikeis...

Išgirdęs Hedlio murmesį, Dosonas liovėsi karingai žingsniavęs.

– Kodėl taip manai?

Hedlis susižvelgė su Eva.

– Gal ir išgerčiau tų sulčių, bet tik su ledu. Gal atneštum? Koridoriaus gale yra automatas.

Eva sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Nė velnio. Liksiu čia. Man irgi įdomu, kodėl taip sakai.

Hedlis susiraukė, bet Eva nė nepajudėjo iš vietos, taip parodydama, kad neketina nusileisti. Hedlis atsiduso ir pažvelgė į Dosoną.

– Mudu juk neinam jaunyn.

– Turi galvoje save ir Karlą?

Hedlis linktelėjo.

– Iki šiol jis visada jausdavo (net jei taip ir nebūdavo), kad minam jam ant kulnų, ir pasipustydavo padus. Per vos kelias dienas atsidurdavo kitoje valstijoje.

– Manai, dėl amžiaus jau nebėra toks greitas?

– Iš esmės taip. Jam visada talkindavo ir saugodavo valkatų ir nusikaltėlių gauja: ginklų ir narkotikų prekeiviai arba jį garbinantys banditėliai ir jo pamišėliškų dogmų sekėjai. Visi pasirengę vykdyti jo įsakymus. Dauguma iš jų buvo suimti ir ilgam pasodinti už grotų arba nužudyti saviškių, arba tiesiog pasimirė. Beje, surado vyruką, kuriam priklausė laivas.

– „Ledinukas“?

– Jis gyvena Kize. Tik jau neilgai. Ketvirtos stadijos plaučių vėžys. Net ir žinodamas, kad nusibaigs cypėje, apie Karlą jis tyli. – Hedlis, įbedęs akis į savo dešinę ranką, gulinčią ant krūtinės, bandė pakrutinti pirštus.

Dosonas jam priminė:

– Daktaras buvo teisus.

Hedlis burbtelėjo:

– Kad įrodytų, koks protingas, vakar į nykštį suvarė man adatą. Kaip Dievą myliu, tokios naudojamos balnams siūti. Velnioniškai skaudėjo.

Eva užvertė akis.

– Tik bakstelėjo smeigtuku, o Hedlis užriaumojo taip, kad net Vašingtone buvo girdėti. Bet tiek jau to. Jis čia taip gudrauja, kad palikčiau jus vienu du, tik to nebus. Pasakok, Gari.

Hedlis piktai pažvelgė į žmoną.

– Reikalas tas, kad Karlas jau nebeturi savo ištikimų gerbėjų komandos. Net ir Džeremio neliko. Karlas Vingertas – jau praeitis, kita era, istorija, kurią jau mažai kas prisimena. Jis troško liūdnai pagarsėti, kaip Bonė ir Klaidas, Osvaldas, Džimas Džonsas ar Deividas Korešas. Jam tokio lygio nepavyko pasiekti. Jis supranta, kad jau niekam neįdomus, ir dar labiau dėl to niršta.

– Kaip manai, ko dabar imsis? – paklausė Dosonas.

– Surežisuos impozantišką atsisveikinimo šou. Vis tiek jau nebeturi ko prarasti. Nebent tik savo perdėm išpūstą savimeilę. Jam nerūpi, kad žus. Jam svarbiausia, kad jį ilgai prisimintų. – Hedlis patylėjo ir tarė: – Knucas jau informavo Nacionalinio saugumo departamentą.

– Pone, ar galiu kuo padėti?

Jaunutė daili seselė labai norėjo pagelbėti paliegusiam senukui. Ji vilkėjo ryškiai raudoną chalatėlį, ant kišenėlės prie krūtinės – Džordžijos universiteto emblema su urzgiančiu buldogu.

Karlas, tarsi gėdydamasis savo plikės, užsimaukšlino kepuraitę. O iš tikrųjų tempė snapelį žemyn, kad jo nepastebėtų Dosonas Skotas, koridoriaus gale besikalbantis su patrauklia vidutinio amžiaus moterim. Karlas spėjo, kad ji Hedlio žmona.

Karlas atėjo į ligoninę apsižvalgyti. Įsidėmėti išplanavimą, pasižiūrėti, kur yra atsarginiai išėjimai ir priešgaisrinės signalizacijos įrenginiai, sugalvoti, kaip prisikasti prie Hedlio ir pagaliau užbaigti jų mirtiną nesantaiką.

Kad ir kaip stengėsi būti nepastebėtas, pirmasis, kurį pamatė išėjęs iš lifto, buvo Dosonas Skotas. Jau ketino smukti atgal į lifto kabiną ir kuo greičiau dingti, bet čia pat apsigalvojo.

Bernio juk nebėra. Nebent Dosonas labai įsižiūrėtų, bet ir tada vargu ar pažintų vyrą, vos prieš savaitę dar turėjusį jėgų skraidinti paplūdimyje aitvarą. Jo naujasis įvaizdis buvo toks tikroviškas, kad pats kone patikėjo esąs vėžiu sergantis pacientas, kuriam daktarai nieko gero nežada.

Maskuotė buvo nepriekaištinga. Vos metę žvilgsnį į tokį mirtiną ligonį, žmonės stengėsi į jį nežiūrėti. Vieni iš gailesčio, kiti – gerbdami privatumą, bet dažniausiai dėl nepaaiškinamos baimės užsikrėsti. Šiaip ar taip, jo vengė. Taigi ligoninės aplinkoje jis pasidarė beveik nepastebimas.

Karlas nedrąsiai nusišypsojo seselei.

– Matyt, pasiklydau. Jau supratau, kad išėjau iš lifto vienu aukštu žemiau, negu reikėjo. Mano draugas ketvirtame.

– Mūsų liftas gana greitas, – šypsodamasi mergina pauostė gėles, kurias atsinešė Karlas. – Esu tikra, gėlės jūsų draugą pradžiugins.

Puokštę jis nusipirko pirmo aukšto vestibiulyje ir nusinešė į vyrų tualetą. Iš ten išėjo su šešių šovinių revolveriu, paslėptu tarp gėlių kotų. Būtų pravertęs, jei paaiškėtų, kad jo maskuotė ne tokia jau ir klaidinanti. Smilių Karlas laikė ant gaiduko.

– Man patinka jų spalvos, – tarstelėjo Karlas.

– Labai gražios, – seselė patapšnojo jam per petį. – Viso labo.

Jau ketino nueiti, bet Karlas jos paklausė:

– Ar čia ne tas žurnalistas, kurį rodė per žinias?

Mergina akimis nusekė Karlo žvilgsnį.

– Dosonas Skotas, – ir, pasilenkusi arčiau, pašnibždom pridūrė: – Visos mūsų seselės jį įsimylėjusios.

Karlas atsikrenkštė:

– Gal ir aš neatsilaikyčiau, jei būčiau jūsų metų. Na, ir, žinoma, jei būčiau mergina. – Seselė nusijuokė, ir Karlas vėl paklausė: – Ką jis čia veikia?

– Girdėjot apie FTB agentą, kurį pašovė? Žinoma, girdėjot. Kas gi negirdėjo? Tai va: Dosonas Skotas – jo krikštasūnis.

Kelias sekundes Karlas tarsi apmirė, o paskui širdis it pašėlusi ėmė daužytis krūtinėje. Štai kur šuo pakastas. Karlas seniai jautė, kad kažkas ne taip, tik nežinojo kas. Nuo pat tada, kai Dosonas Skotas apsigyveno Amelijos kaimynystėje, nuojauta jam šnibždėjo, kad Dosonas čia atsibeldė ne dėl geros istorijos savo žurnalui. Še tau! Juk jiedu su Hedliu kone giminės!

Teatrališkai šnibždėdamas, Karlas nusistebėjo:

– Negali būti!

Naivi sesutė Karlo vaidyba patikėjo ir džiaugsmingai įsitraukė į pokalbį:

– Man sakė, kad ponas Skotas važiavo iš paskos, kai krikštatėvį skubiai gabeno į priėmimo skyrių. Laukė iki vėlyvo vakaro, kol poną Hedlį išvežė iš operacinės. Iš pradžių maniau, kad liko čia iš mandagumo, nes buvo su ponu Hedliu, kai į jį šovė. Bet vakar vakare jis vėl atėjo ir užtruko jo palatoje ilgiau negu valandą. Kai išėjo, užsiminiau poniai Hedli, – tai ta moteris, su kuria jis dabar kalbasi, – kad gražu, jog taip rūpinasi. Tada ji man ir pasakė, koks juodu sieja ryšys.

– Mat kaip. – Karlui pasirodė, kad Dosonas ir moteris kažko ginčijasi. Kalbėjo ji, o Skotas vis purtė galvą. Tada moteris kilstelėjo ranką ir palietė jo skruostą. Skotas jos ranką patraukė nuo savo veido ir pabučiavo.

Seselė svajingai pratarė:

– Iškart matyti, kad jie artimi.

– Taip, tiesa. Be jokios abejonės. Jai turbūt didelė paguoda, kad ponas Skotas čia su jais.

– Daugiau ji man nieko nesakė, bet neapsigaukite dėl jos išvaizdos. Ji plieninė moteriškė. Griežtai mus kontroliuoja, – sukikenusi pasakė mergina. – Prilipusi prie pono Hedlio taip, kad neatplėši. Išeina iš ligoninės tik nusiprausti ir persirengti. O kai išeina, ją lydi du asmens sargybiniai. Tarsi būtų kokia Dženifer Lopes ar panašiai.

– Asmens sargybiniai?

– Dėl visa ko. Jei į ją pasikėsintų tie, kurie bandė nužudyti jos vyrą. Bet čia dar *ne viskas*. Žudikai buvo tėvas ir sūnus. Sūnus vakar mirė. O štai ir liftas. Palaikysiu jums.

Įėjęs į kabiną, Karlas ranka sugriebė sau už tarpkojo ir krūptelėjo. Seselė paklausė, kas jam.

– Man vos prieš savaitę išoperavo prostatą. Toje vietoje vis dar tvinksi.

Mergina užjaučiamai papūtė lūpytes:

– Netrukus pasijusit geriau.

Durims jau užsidarius, Karlas jai pamerkė.

– Man jau geriau. Labai man padėjot.

Kol Dosono nebuvo, viešbučio patarnautoja sutvarkė jo kambarį. Išeidama ji visada atsukdavo oro kondicionierių, o Dosonas grįžęs kaskart užsukdavo.

Iš numerio baro jis išsiėmė keturis dolerius kainuojantį buteliuką vandens, iš kambarių tarnybos užsisakė sumuštinį. Buvo išbrauktas iš juodojo Harietos sąrašo ir iškart pakeltas į žvaigždes. Viešbučio administracija pranešė, kad visas jo išlaidas padengs „NewsFront". Vakar grįžęs į viešbutį kambaryje rado atšaldyto šampano. Kibirėlyje su ištirpusiais ledukais neatkimštas butelis putojančio gėrimo jau buvo pradėjęs šilti.

CNN ir kiti didieji žiniasklaidos kanalai informavo apie dramatišką istoriją, nutikusią sukiužusioje trobelėje pelkės pakraštyje. Dosonui kol kas sekėsi išvengti reporterių. Šįryt savo numeryje jis išjungė laidinį telefoną, nes komutatoriaus operatorė, ignoruodama jo prašymą, vis tiek sujungdavo su reporteriais, meldžiančiais pasakyti bent kelis žodžius.

Harieta apie šią istoriją sužinojo Dosonui keltu plaukiant į Sent Neldą. Kaip tik tada jo atsarginis mobilusis – įsigytas prekybos centre – net įkaito nuo žinučių. Dosonas jau gailėjosi davęs jai savo naująjį numerį ir perskaitė jos žinutes tik

sugrįžęs į Savaną. Kelios pirmosios buvo džiugios, o gautose per naktį buvo dar daugiau euforijos.

Dosonas metė žvilgsnį į nešiojamąjį kompiuterį ant komodos. Vakar vakarą grįžęs iš Amelijos į savo tylų kambarį jis ketino rašyti. Jam visada geriausiai sekdavosi, kai atsivėrusios sielos žaizdos dar skausmingai pulsuodavo. Štai todėl jis savo amatą ir mylėjo, ir jo nekentė.

Dar niekada Dosono sieloje nesiautė tokia jausmų audra kaip vakar. Žinoma, būtų buvę idealu, jeigu įspūdžius ir tai, ką pajuto Džeremiui Vesonui, dabar pat įamžintų standžiajame diske. Jis net įsijungė kompiuterį ir padėjo rankas ant klaviatūros, tikėdamasis, kad įprasti veiksmai duos impulsą rastis žodžiams.

Bet nepajėgė parašyti nė žodelio. Nesugalvojo nė sakinio ar frazės, kuri nesubanalintų jo pačių giliausių, sielą virpinančių jausmų. Ir suprato, kad nebesugalvos.

Prisėdo ant lovos krašto ir prisivertė paskambinti Harietai. Reikia ją įspėti, kad tuščiai nelauktų.

Ji atsiliepė jau po pirmo signalo.

– O Dieve, *Dosonai*! – kone išklykė jo vardą.

– Sveika, Harieta.

– Mane užgriuvo orgazmų lavina.

– Sveikinu. Spėju, pirmas kartas.

– Pirmyn, nesivaržyk. Įžeidinėk, kaip pratęs. Tau atleista. Ir už visus kitus bjaurius dalykus, kurių man esi prikalbėjęs. Klausyk, kaip tau vis dėlto pavyko juos susekti, jei net FTB nesugebėjo? Glenda padėjo? Ar ji tau padėjo surasti tą trobelę? Ničnieko man nesako, bet įtariu, kad be jos čia neapsieita. Atspėjau?

– Aš straipsnio nerašysiu.

Net ir sprogus žvaigždei neatsirastų tokio vakuumo kaip toji telefono linijoje staiga stojusi tyla. Pagaliau Harieta ryžosi ją nutraukti.

– Ne laikas kvailiems balandžio pirmosios pokštams, Dosonai.

– Aš ir nejuokauju. Tiesiog negaliu parašyti to straipsnio.

– Ką čia kalbi? Tu tą istoriją *išgyvenai*. Tu – *jos dalis*.

– Todėl ir nenoriu rašyti. Todėl ir negaliu.

– Gerai, pasistengsiu suprasti. Kodėl negali?

– Pernelyg įsitraukiau.

– Tu visada įsitrauki. Varai mus visus iš proto, viską perleisdamas per asmeninę prizmę. Net nesiimi rašyti, jei istorija tavęs asmeniškai nejaudina.

– Šįkart viskas kitaip.

– Kas?

– Kitaip, ir tiek.

– Man to negana. Kas yra kitaip?

– Ant mano rankų mirė žmogus, Harieta.

Šioji akimirką atlyžo, bet neilgam. Nutaisiusi švelnesnį toną, ji bandė kalbinti vėl:

– Suprantu, kad buvo siaubinga. – Dosonas įsivaizdavo, kaip ji glosto katę, prieš tai apšaukusi už tai, kad iškosėjo plaukų sąvėlas. – Juk ne kartą esi rašęs apie mirusius nuo sužeidimų kareivius ir net ėmęs interviu likus kelioms valandoms iki jų žūties.

– Bet nežiūrėjau jiems į akis gyvybei apleidžiant kūną. – Akimirksniu grįžo vaizdas, kaip Džeremis laikosi įsitvėręs jo marškinių apykaklės. Dosonas kuo stipriau užsimerkė, kad atsiribotų nuo skausmingo prisiminimo. Atsirėmė alkūne į kelį ir susiėmė už kaktos. – Klausyk, aš ir nesitikiu, kad suprasi, bet šįkart tikrai viskas kitaip.

– Tada laikyk tai ypatinga galimybe. Proga įrodyti stiprybę. Tau teko patirti siaubingų išbandymų, bet tu atsitiesei ir nuo šiol tavo gyvenimas bus kitoks. Pasidalyk savo patirtimi su skaitytojais, – Harietos tonas įgavo motinišką skambesį. *Žinau, tau buvo didelis sukrėtimas, bet susiimk. Aš tvirtai tikiu, kad ši drama tik padarys tave stipresnį.*

– Neturiu jokio noro šia patirtim dalytis.

– Nesakau, kad dabar pat. Viskas dar pernelyg šviežia. Kelias dienas pailsėk. Nusiramink. Lauksiu tiek, kiek reikės. –

Greitai bėgo sekundės. – Tarkim, jei gaučiau užbaigtą straipsnį spalio pabaigoje, įdėčiau į...

– Straipsnio nebus, Harieta. Nei spalį, nei kada nors. Bent jau aš jo tikrai nerašysiu. Jei taip nori, pasiųsk ką nors kitą...

– Kitas jo neparašys.

– Ką gi, tada tau velnioniškai nepasisekė.

Dosonas išgirdo, kaip brangakmeniais nusagstyti jos skaitymo akiniai barkštelėjo į odinį biuvarą. Harieta neteko amo.

– Dosonai, už ką tu man taip?

– Tau?

– Taip liguistai keršiji už tai, kad ne tave, o mane paaukštino?

Dosonas nusijuokė.

– Per gerai apie save manai. Tu čia niekuo dėta.

– Aišku, supratau. Bandai išsiderėti daugiau pinigėlių. Ką gi, teisinga. Manau, pavyks įkalbėti vadovybę, kad skirtų tau premiją. Garantuoti negaliu, bet pamėginsiu. Užtat ką galiu garantuoti, tą galiu. Tavo straipsnis bus ant viršelio.

– Straipsnio nebus.

– Tada nuo šiol tu iš manęs darbo nesulauksi.

– Ir nereikės rašyti apie aklųjų skrydžius oro balionu?

– Gali rašyti apie ką tik širdis geidžia, man dėl to tik lengviau. O mainais noriu gauti nuo pusketvirto iki keturių tūkstančių žodžių tekstą.

– Gausi šešis.

– Šešis tūkstančius?

– Šešis žodžius. Ar. Tu. Nori. Kad. Grąžinčiau. Šampaną?

Harieta išjungė telefoną. Ir pačiu laiku, nes patarnautojas atnešė sumuštinį. Bet, kai Dosonas atidarė duris, išvydo ne lauktąjį sumuštinį su kepta jautiena.

Dvidešimt septintas skyrius

– Prieš tave jau apsikvailinau, – tarstelėjo Amelija, – nenorėčiau apsikvailinti dar ir jiems matant, – tarė ji ir galva parodė į šoną.

Dosonas išėjo į koridorių. Kiek tolėliau pro atviras lifto duris juos stebėjo du uniformuoti pareigūnai. Tada vėl pažvelgė į Ameliją.

– Kas atsitiko?

– Nieko. Pakviesk vidun.

Dosonas pasitraukė į šalį. Amelija šūktelėjo „ačiū" agentams, užsispyrusiems ją lydėti, kai pareiškė vykstanti į Savaną. Uždariusi duris ir užstūmusi sklendę, ji pasisuko į Dosoną.

– Kai pabeldei, maniau, kad kambarių tarnyba.

– Nusivylei?

– Nustebau. O kur Hanteris ir Grantas?

– Liko paplūdimio name. Jie gerose rankose. Labai susidraugavo su mus saugančia pareigūne.

Čia pokalbis nutrūko. Amelija žengė kelis žingsnius ir apsidairė. Pastebėjusi kibirėlį su šampanu, paklausė:

– Kokia proga?

Visiškai sutrikęs, Dosonas išlemeno:

– Amelija, ką čia veiki?

– Turbūt pasielgiau netaktiškai, prieš tai nepaskambinusi, bet...

– Velniop tą taktą, – Dosonas susierzino. – Ko tu išvis čia atėjai? Maniau, kas jau kas, o tu po vakarykščio tikrai nepanorėsi manęs matyti.

Jiedu stovėjo įsmeigę vienas į kitą akis, buvo justi, kad dar neatsigavo nuo audringo meilės akto: geismas, siautulingas suartėjimas, jos rankos, jo lūpos, uraganinis seksas ir kartu pasiekta kulminacijos ekstazė.

Dosonas staiga susirūpinęs paklausė:

– Ar aš tau suteikiau skausmo?

– Ne.

– Tada gerai. Buvau nelabai...

– Santūrus? Ir kas? Aš irgi.

– Norėjau pasakyti, nelabai švelnus.

– Tikrai gražesnis žodis. Na, bet tu juk rašytojas.

Pokalbis ir vėl nutrūko.

Dosonas pasuko galvą, kad nereikėtų į ją žiūrėti.

– Jei baiminiesi, kad gal pastojai, nuraminsiu. Kai buvau dvidešimt dvejų, man atliko vazektomiją.

Jo žodžiai buvo tokie nederami, kad Amelija neteko amo, bet vis dėlto paklausė:

– Dvidešimt dvejų? Buvai gerokai per jaunas priimti tokį sprendimą.

– Aš nesigailiu.

– Vadinasi, nusprendei teisingai.

Dosonas vėl metė žvilgsnį į Ameliją. Atrodė, jį suerzino, kad Amelija nepanoro aiškintis daugiau, taip atimdama iš jo galimybę pagrįsti savo poelgį.

– Dar neatsakei, kodėl tu čia.

– Turi man paaiškinti, kaip suprasti žodžius, kuriuos vakar pasakei išeidamas.

Dosonas ilgai į ją žiūrėjo, o paskui iš lėto palingavo galva.

– Na, žinoma. Kito ryto sindromas. Moterims būdingas. Atvirai kalbant, tokio banalumo iš tavęs nesitikėjau.

Amelija užsiplieskė:

– O aš nesitikėjau, kad elgsies kaip šūdžius!

Dosonas dėl tokio epiteto nesiginčijo, nes ir sau pripažino: taip, elgėsi kaip šūdžius. Nesmagiai jausdamasis ir dėl savęs, ir dėl jos, pasitrynė sprandą. Bet, kai ranką nuleido prie šono, veide atsirado nuolanki išraiška.

– Nori, kad pasakyčiau, kaip man buvo gera? Jėzau, Amelija, negi tau neaišku? Negi dar reikia sakyti?

– Tai ko tada pabėgai?

– Juk pasakiau, kodėl.

– Tu tik pasiteisinai, o tikrosios priežasties neatskleidei.

– Kitaip tariant, aš melagis.

– Būk geras, nesikabinėk prie žodžių, vis tiek pokalbio apie problemas neišvengsi.

– Tai aš turiu problemų?

– Pats taip sakei!

– Gerai, sakiau, – tokiu pat tonu atrėžė jai Dosonas. – Sakiau. Todėl verčiau paklausyk įspėjimo ir laikykis nuo manęs atokiau.

– Kodėl, Dosonai? Kodėl sakai, kad trokšti manęs kaip oro, o paskui atstumi? Aš noriu žinoti. *Kodėl?*

– Todėl, kad dėl Džeremio tu ir vaikai išgyvenot pragarą. Nė už ką neleisiu, kad kentėtumėt.

– Dabar jau manau, kad Džeremiui nebuvo potrauminio streso.

– Gal ir nebuvo, bet aš savo košmarų neišsigalvojau.

– Noriu tau padėti.

– Ačiū, bet *aš* nenoriu.

– Gal palik *man* spręsti?

– Ne.

Amelija nutilo, kad atgautų kvapą. Susivaldžiusi ji pastebėjo, kad Dosonas atkakliai stengiasi į ją nežiūrėti.

– Košmarai – ne priežastis, tiesa? Tik dar vienas pretekstas. Kaip ir tos kalbos apie vienišių.

– Vienišių?

– Hedlis sakė, kad tu...

– Šit kaip? Hedlis sakė. Kalbėjaisi apie mane su Hedliu?

– Įsikalei į galvą, kad tu vienišius, nors tai prieštarauja tavo prigimčiai.

– Tikrai? Tai Hedlis jau mano prigimties ekspertas?

– Manau, jo žodžiuose yra tiesos.

– Tikrai?

– Kad ir tas sprendimas dėl vazektomijos, kai buvai vos dvidešimt dvejų.

– Čia nėra jokio ryšio su tuo, apie ką dabar kalbame.

– Dar ir kaip yra.

– Klysti.

– Neklystu. Jei Hedlio žodžiuose nebūtų buvę tiesos, taip neprotestuotum.

Kunkuliuodamas iš pykčio, Dosonas atsuko jai nugarą ir sumurmėjo.

– Kaip tavo straipsnis?

Jis staiga atsisuko į Ameliją.

– Kas?

– Dar vienas iš tavo pasiteisinimų – neva padarytum bet ką, kad gautum gerą istoriją. Visa kita nesvarbu. Net rizikuotum gyvybe, manydamas, kad užčiuopei siūlo galą... – Amelija mostelėjo į jo nešiojamąjį kompiuterį. – Kur tas straipsnis?

– Dar neparašiau.

– Ar bent pradėjai?

– Ne.

– Kodėl?

– Dar neturiu plano. Nenusprendžiau, ką noriu pabrėžti. Be to, straipsnio negalima užbaigti sakiniais apie mirštantį Džeremį. Istorija nesibaigė, kol nesučiuptas arba nežuvo Karlas.

– To ir lauki?

– Taip. Tik dėl to aš dar čia.

– Tiek ilgai čia užsibuvai tik dėl medžiagos straipsniui?

– Taip.

– Draugystė su manim, su mano vaikais – tik dėl šio vieno tikslo?

– Nori tiesos?

– Tiks ir „taip“ arba „ne“.

– Neversk manęs tave skaudinti ar įžeisti.

– Aišku. Tavo atsakymas – taip.

Dosonas tylėjo.

– Taigi veikei kryptingai. Mes buvom reikalingi ne tau, o tavo straipsniui.

Padvejojęs Dosonas kartą linktelėjo galva.

Amelija atlaikė į ją įremtą Dosono žvilgsnį, o paskui švelniai pratarė:

– Tu meluoji, Dosonai.

– Jau ne pirmą kartą mane tuo kaltini.

– O tu atkakliai neigi. Bet nepriversi manęs tuo patikėti.

– Tikrai? Kertu, kad pavyks. Tau įdomu, ko dar galiu griebtis dėl geros istorijos? Aš tau pasakysiu, bet gal tu pirmiau prisėsk.

Amelija žingtelėjo atgal ir atsisėdo.

Piktai ir nervingai gestikuliuodamas, Dosonas žingsniavo pirmyn atgal.

– Afganistane man pavyko surinkti neblogos medžiagos. Rezonansinių istorijų, apie kurias plačiai kalbėjo. Bet man to buvo negana. Norėjau daugiau. Ko nors tikrai sukrečiančio. Man pavyko įkalbėti porą aukšto rango karininkų, kad leistų nuvykti į karinę bazę prie Pakistano sienos. Amžina tamsa nuo saulės laidos iki aušros. Jokių šviesų. Kad nueitų iš pastato į pastatą, bazės gyventojai pasišviečia raudonais žibintuvėliais. Niūri vieta. Kovinė parengtis – kiaurą parą, septynias dienas per savaitę. Bazėje buvo dislokuotas būrys, veikiantis kaip atskiras padalinys. Jo nariai beveik nebendravo su kitais kariškiais. Kieti vyrukai. Nedideli, liesi, bet raumeningi ir ištvermingi. Kai nedalyvaudavo operacijose, treniruodavosi, imdavosi vienas su kitu. Labai daug dėmesio skyrė fizinei ir kovinei parengčiai, viską darė sutartinai – puikiai paruoštų kovotojų šutvė. Kaip tik tokių ir reikėjo mano straipsniui. Norėjau su jais gyventi, pažinti juos ir sužinoti, kas dedasi jų

galvose. Kodėl jie tokie geri kareiviai? Ar jie patriotai? O gal tik žaliūkai, ieškantys progos pasišvaistyti ginklais. Gerai tai ar blogai? Tai reikėjo išsiaiškinti.

Jie mane mėgo, bet niekaip negalėjo suprasti, ko ten atsibeldžiau. Juk galėjau būti kur kas malonesnėje pasaulio vietoje, kur netrūksta moterų, alkoholio, kino teatrų, barų, kur gyvenimas puikus. Jiems darė įspūdį, kad aukoju patogų gyvenimą dėl straipsnio, kurį ketinu parašyti. Kartu su jais miegodavom kareivinėse, šnekėdavomės, lošdavom pokerį. Jų operacijose negalėjau dalyvauti, nes ten reikėdavo surasti priešo taikinius ir juos sunaikinti. Kartais jie išvykdavo iš bazės net kelioms dienoms. Grįždavo purvini, išvargę, pasiilgę karšto maisto, bet visada pakiliai nusiteikę. Misija atlikta. Pasaulyje vienu teroristu mažiau. Jie kalbėdavo. Daug kalbėdavo. Nekantraudavo man papasakoti apie paskutinį susirėmimą. Pertraukdami vienas kitą, sakydavo: „Įsidėmėk, Dosonai“, „Aš tau garantuoju“, „Netikėk tom jo nesąmonėm. Nori sužinot, kaip buvo iš tikrųjų, klausk manęs.“ Aš pelniau jų pasitikėjimą. Jie man noriai atviravo.

Dosonas liovėsi žingsniavęs ir prisėdo ant lovos galo priešais Ameliją.

– Gegužę jie vėl išvyko į operaciją, bet užtruko ilgiau nei paprastai. Karininkai man nieko neaiškino, bet aš to ir nesitikėjau. Žinoma, operacija buvo slapta. Vis dėlto šįkart, be įprasto slaptumo, dar jautėsi įtampa. Kaip vėliau sužinojau, ne be priežasties. Sudužo amerikiečių sraigtasparnis. Du pilotai buvo sužeisti, bet išgyveno. Toje zonoje buvo didelis sujudimas, vyko aktyvūs koviniai veiksmai, todėl nebuvo galimybės čia pat imtis gelbėjimo operacijos.

Sraigtasparnis sudužo netoli nuo vieno kaimelio, įsikūrusio kalno šlaite. Žmonės ten gyvena tiesiog urvuose. Vietinius sieja stiprūs gentiniai ryšiai, jie tvirtai laikosi tradicijų, labai religingi ir gyvena atsiskyrę nuo viso pasaulio. Vis dėlto kaimiečiai priglaudė tuodu pilotus. Maniškis būrys buvo ten išsiųstas užtikrinti jiems apsaugą, kol bus suplanuota gelbė-

jimo operacija. Bet apie pilotus sužinojo Talibanui priklausantys afganų maištininkai. Jie atsibeldė į kaimelį dar prieš atvykstant mano būriui. Abiems pilotams surengė egzekuciją, o tada ėmėsi bausti kaimelio gyventojus už tai, kad bandė sužeistiesiems padėti.

Diena iš dienos būrys, užėmęs pozicijas žemesniame plokščiakalnyje, įnirtingai puldinėjo maištininkus, bet tie buvo gerai įsitvirtinę. O jei ir išlįsdavo iš priedangos, tai tik tam, kad nužudytų kokį civilį. Mūsų vaikinai niekuo negalėjo padėti, tik bejėgiškai žiūrėti. Žudydavo po vieną, o kartais – po du ar tris žmones. Pasisekė tiems, kuriuos nušaudavo. Kitiems neleisdavo numirti taip greitai. Tarp jų buvo senukų, vaikų, moterų, kurias... – Dosonas atsikrenkštė. – Trūksta žodžių apsakyti, ką su jais išdarinėjo. Mūsų vaikinai pagaliau sulaukė pagalbos iš oro ir šturmavo maištininkų įtvirtinimus, bet susirėmimas buvo itin nuožmus ir kruvinas. Kelis priešus jie nušovė, bet daugelis pabėgo. Jiems išsinešdinus, mūsiškiai kaimelyje rado neapsakomai baisių skerdynių vaizdą.

Dosonas plačiai pražergė kelius ir įsmeigė žvilgsnį į gan praktišką, bet bjaurų kilimą sau po kojomis.

– Į bazę būrys sugrįžo gerokai praretėjęs. Nuostoliai buvo dideli. Šeši žuvo, penki sunkiai sužeisti. Sužeistuosius sraigtasparniu išgabeno į Bagramą. Vienas pakeliui mirė. Likę gyvi būrio vyrai labai krimtosi. Kareivinėse tvyrojo slogi nuotaika. Entuziastų nebeliko. Jie nebejuokavo, nežarstė vienas kitam kritikos, nesikumščiavo. Kalbėjo tik jei būdavo reikalas. Vengdavo pažvelgti vienas kitam į akis. Vaikinai pirmą kartą savo akimis pamatė tokius baisumus, juos tai sukrėtė. Ši istorija turėjo būti mano straipsnio pagrindas. Kas nutinka kariui, kai karas iš tauraus virsta laukiniu žiaurumu? Ne itin originali tema, bet ketinau ją pateikti kiek kitu kampu. Jei tik man pavyks juos prakalbinti ir papasakoti apie tai, ką patyrė...

Dosonas neatitraukė akių nuo grindų.

– Palengva, atsargiai paraginti, keli iš jų ėmė man atsiverti. Papasakojo, kad kai kuriais kaimelio gyventojais naudotasi kaip gyvais skydais. Jiems buvo nepakeliama mintis, kad tai jų kulkos suvarpė močiutes, berniukus, paaugles mergaites ir besilaukiančias moteris.

Dosonas nutilo, ir Amelija pagalvojo, kad jis baigė pasakoti. Kai prabilo vėl, jo balsas buvo kimus ir trūkčiojo.

– Vienas vaikinas, kurį tikėjausi pakalbinti, buvo kapralas Hokinsas. Išvaizdus jaunas ūkininkas iš Šiaurės Dakotos. Protingas, lyderis iš prigimties. Su visais draugavo. Per tą operaciją negavo nė įbrėžimo. Guodė tuos, kurie neteko ypač artimo draugo. Rašė žuvusiųjų giminėms laiškus, pabrėždamas kritusiųjų parodytą drąsą. Vieną rytą po pusryčių ėjau atgal į kareivines. Hokinsas sėdėjo ant kalvos, nugara į kalnus, jie dunksojo už maždaug trijų kilometrų. Saulė buvo ką tik iškopusi virš jų viršūnių. Mačiau tik jo siluetą, turėjau prisidengti akis, kad pamatyčiau, kas mane šaukia. Jis šūktelėjo, kad užkopčiau pas jį, jei noriu išgirsti istoriją. Pradėjau lipti, bet šlaitas buvo iš biraus smėlio ir akmenų... turbūt nykiausias kraštas planetoje, Dievo užmirštas ir be gyvybės. Kopti buvo labai sunku. Vos kiek pasistūmėjęs, šliuoždavau atgal. Hokinsas juokėsi ir šaipėsi iš manęs, ragindamas paskubėti.

Dosonas įspraudė sunertas rankas tarp kelių ir ėmėsi tyrinėti krumplius.

– Galų gale užsiropščiau. Saulė akino, prakaitas graužė akis. Prisidengiau jas, kad įžiūrėčiau Hokinsą. Jis man plačiai nusišypsojo. „Tau reikia istorijos, Dosonai?“ O aš jam: „Tam aš čia ir esu.“ Dievaži, įsivaizduoju, kaip aš tada kvailai šypsojausi. Prakaitas varvėjo per akis, o aš mintyse prašiau Hokinso, kad duotų man laiko išsiimti nešiojamąjį kompiuterį ir bloknotą su pieštuku.

Dosonas įsirėmė alkūnėmis į kelius ir įspaudė nykščius į akiduobes.

– Hokinsas apžiojo pistoletą ir nuspaudė gaiduką.

Amelijai pagailo Dosono, ji sėdėjo nejudėdama, kol jis patraukė rankas nuo veido ir pažvelgė į ją. Jo suspaustos lūpos buvo kupinos kartėlio.

– Taip aš gavau istoriją.

Amelija tyliai pratarė:

– Ir košmarą.

– Paskutinis dalykas, kurį girdžiu prieš surikdamas, šūvio garsas.

Amelija liūdnai sušnibždėjo jo vardą.

– Nereikia manęs gailėti.

Ji atsistojo nuo kėdės ir priėjo prie Dosono.

– Tu ir vėl mane atstumi. Ar bandai tai padaryti. – Priėjusi arčiau, paglostė jam skruostą.

Dosonas nusuko galvą šalin, kad Amelija jo neliestų.

– Žinoma, ačiū tau, bet pasidulkinimas iš gailesčio nuo košmarų manęs neišgydys.

– Vėl atstumi, šįkart jau tikrai šiurkščiai. – Amelija atsistojo tarp plačiai išžergtų jo kojų. – Ir vis dėlto nepakankamai, Dosonai. Aš vis dar čia.

Dosonas suėmė ją už klubų, tarsi ketindamas jėga nustumti šalin, bet pirštai prieš jo valią smigo giliau, ir jis sugriebė ją dar tvirčiau. Dar po akimirkos jis palenkė galvą ir įsikniaubė jai į pilvą.

– Taip, tu čia.

Spausdama prie savęs jo galvą, Amelija panėrė pirštus į jo plaukus.

– Ačiū, kad papasakojai.

Dosonas pakėlė į ją akis.

– Tu man dėkoji?

– Kas dar girdėjo tą istoriją?

– Niekas.

– O Hedlis?

– Sakau, niekas.

– Bet man papasakojai. Dėl to jaučiuosi ypatinga.

– Tu ir šiaip jau ypatinga, – burbtelėjo Dosonas.

– Nebandyk manęs vėl atstumti.

Dosonas pasitrynė veidu į jos krūtis.

– Dievas regi, aš to nenoriu.

Amelija kilstelėjo jam galvą.

– Kam tada taip darai? Sakyk tikrąją priežastį.

Dosonui dar nespėjus atsakyti, pasigirdo beldimas į duris. Amelija metė žvilgsnį į jų pusę.

– Turbūt kambarių tarnyba.

– Jau seniai laikas.

Pabeldė dar kartą.

– Pone Skotai?

Amelija atsiduso.

– Velnioniškai ne laiku, bet vargu ar jis nueis.

Dosonas jau ėmė stotis, bet Amelija jį sustabdė. Per trumpą koridoriuką nuėjo prie durų, atstūmė skląstį ir atidarė. Kadangi tikėjosi pamatyti kambarių tarnybos padavėją su padėklu rankose, sutriko, išvydusi keistos išvaizdos vyriškį su apvytusių gėlių puokšte.

Vyras nušveitė gėles ant grindų, rankoje liko tik pistoletas. Įrėmė jai ginklą į šonkaulius ir stumtelėjo į kambario gilumą.

Amelija šūktelėjo. Dosonas akimirksniu pašoko nuo lovos, bet sustojo kaip įbestas: Karlas iš nugaros apglėbė Ameliją per kaklą ir pistoleto vamzdį įrėmė jai į smilkinį.

– Na, kaip jums? Smagu vėl susitikti su bičiuliais iš paplūdimio.

Dosonas nuleido rankas prie šonų, suspaudė į kumštį ir skiemenuodamas žodžius ištarė:

– Paleisk ją.

– Dar ko! Kurių galų?

– Jei nuskriausi ją, aš tave nudobsiu.

– Tu susipainiojai. Tai *aš* tave nudobsiu.

Karlas patraukė pistoletą nuo Amelijos ir nutaikė į Dosoną.

Dvidešimt aštuntas skyrius

– Šiandien jau baigiu. Prieš perduodama pamainą, dar norėjau paklausti, gal jums ko reikia.

Ši sesutė buvo viena Hedlio numylėtinių, bet vis tiek atsakė jai burbtelėjimu:

– Nebent sūrainio su keptomis bulvytėmis.

– Neprašykit to, kas uždrausta. Jums vis dar reikia laikytis griežtos dietos.

– Jis tai puikiai žino, – mestelėjo Eva, vartydama žurnalą. – Tiesiog išsidirbinėja.

– Gal tiktų stiklinė nugriebto pieno? – paklausė seselė, segdama spaudimo aparato rankovę.

– Gal stiklą burbono?

Seselė pliaukštelėjo jam per ranką.

– Kraujospūdis truputį nukrito. Puiku. – Pažymėjusi duomenis kortelėje, ji paklausė Evos, ar toji ir vėl liks palatoje per naktį. – Ta sulankstoma lovelė turbūt nepatogi?

– Lovelė – dar pusė bėdos. Užtat pacientas – tikra rakštis.

– Jau gana apie mane kalbėti taip, tarsi manęs čia nebūtų.

Seselė tyliai pakrizeno.

– Žinau, koks jis būna bambeklis. Jūsų auksinė kantrybė, kad liekat prie jo budėti, ponia Hedli. Turbūt šįryt smarkiai žagsėjot.

– Žagsėjau? Kodėl?

– Labai jus gyriau.

– Kam?

– Tokiam pasiligojusiam senukui prie lifto. Jis matė jus su ponu Skotu ir atpažino jį. Prisipažįstu, kiek paliežuvavom. Papasakojau jam, kad poną Skotą pažįstat nuo vaikystės, kad jis jūsų krikštasūnis, bet daugiausia kalbėjomės apie jus. Sakiau, kad beveik nesitraukiat nuo pono Hedlio. Kaip ir visiems, jam tai padarė įspūdį, – seselė dar kartą pataisė Hedliui lašelinę. – Na, gal apsigalvojot dėl pieno?

– Ne, dėkui.

– Tada jau eisiu. Ilsėkitės. Iki rytojaus.

Kai seselė uždarė paskui save duris, Eva tarstelėjo:

– Miela mergina.

– Gal... – Hedlis giliau įspaudė galvą į pagalvę ir užsimerkė. Jautėsi pavargęs labiau, nei galėtum pamanyti. Kiek anksčiau buvo užsukęs fizioterapeutas ir tiesiog iškankino, žarstydamas sąmojį ir juokelius. Po ketvirtį valandos trukusios procedūros Hedlio rankos ėmė dilgčioti. Žinoma, palengvėjimas, bet...

Tarsi skaitydama jo mintis, Eva pasakė:

– Turėtum daryti pratimus, kuriuos tau parodė fizioterapeutas.

– Leisk bent dešimt minučių pailsėti.

– Gari...

– Eva, nepradėk man komanduoti, net jei ir esi šio aukšto numylėtinė.

– Išties, atrodo, turiu gerbėjų.

– Tu apie tą senelioką? Kam tau? Vieną senį jau turi.

Eva atsiduso.

– Teisybė. Kaipgi aš be tavęs? Be to, man pasirodė, kad seneliokas domėjosi Dosonu ne mažiau nei manimi.

Hedlis jau ketino pažerti sąmojo, bet staiga jį tarsi nukrėtė elektra, pažadinusi iš sąstingio jo smegenis ir kūną.

– Eva!

Ši akimirksniu nušveitė žurnalą į šalį ir, pašokusi nuo kėdės, pribėgo prie vyro.

– Kas? Skauda?

– Pašauk ją.

– Ką?

– Seselę. Paprašyk, kad sugrįžtų.

Eva negaišo laiko klausinėjimui. Išlėkė iš palatos, ir jau po kelių sekundžių pasirodė duryse su apstulbusia mergina.

Hedlis jos paklausė:

– Kaip tas senis atrodė?

Seselė tik išpūtė akis.

– Tas seniokas, su kuriuo kalbėjotės apie Evą ir Dosoną. Ar jis klausinėjo apie juos?

Mergina linktelėjo galva ir nurijo seiles.

– Jis atpažino poną Skotą.

– Kaip tas senis atrodė? Apibūdinkit.

– Nedidukas sudžiūvęs seneliokas, – seselė visai sutriko. – Serga vėžiu.

Hedlis paprašė:

– Eva, skambink Knucui.

Tada vėl pasisuko į seselę ir paklausė, koks maždaug to senuko ūgis, svoris, amžius ir kuo vilkėjo. Kai atsiliepė Knucas, Hedlis jau turėjo senio išvaizdos apibūdinimą.

Eva pridėjo telefoną Hedliui prie ausies, ir jis susakė viską, ką sužinojo.

– Karlas apsimeta vėžiu sergančiu pacientu. Nusiskuto galvą. Be antakių. Apsmukę drabužiai, mėlyna kepuraitė su snapeliu. Jis buvo ligoninėje, mano aukšte. Šįryt, maždaug tarp pusės vienuolikos ir vienuolikos. Patikrinkit stebėjimo kameras.

Knucas dar bandė dėstyti savo argumentus, bet Hedlis jį nutraukė.

– Po galais! Aišku, galėjo būti tikrai vėžiu sergantis seneliukas! – šaukė į ragelį. – Bet Karlas Vingertas taip ir pasielgtų! Aš žinau, kad tai buvo jis! Jaučiu, kad jis. Gerai, gerai, palauksiu. – Hedlis petimi prispaudė telefoną prie ausies ir paliepė

Evai: – Skambink Dosonui. Turi jo numerį? – Eva išsitraukė iš rankinuko telefoną ir nuspaudė Dosono numerį – jis pats buvo nustatęs greitąjį rinkimą. Dar Hedlis pridūrė: – Ir perduok, kad pavojus rimtas. Tegul nevaidina mačo.

Seselė verkė ir grąžė rankas.

– Labai atsiprašau, jei ką padariau ne taip. Mes tik pasikalbėjom.

– Nereikia atsiprašinėti, – ramino ją Hedlis. Mergina jau buvo prie isterijos ribos, ir Hedlis suprato, kad jei dabar imtų ją kamantinėti (kaip to norėjo), ji, ko gero, nualptų, ir jis daugiau nieko iš jos nebeišpeštų. Nutaisęs kuo švelnesnį toną, paklausė: – Ar jis prisistatė?

Seselė papurtė galvą.

– Gal sakė, kur gyvena?

– Ne.

– Ar sakė, kur eina?

– Jis... jis atnešė gėlių savo sergančiam draugui... išėjo iš lifto ne tame aukšte.

„Sergančiam draugui“. Nė velnio, pagalvojo Hedlis. Jis ligoninėje žvalgėsi.

– Jūs tikra šaunuolė, mieloji. Dabar dar kartą iš pat pradžių papasakokit, ką tiksliai sakė jis ir ką jūs. Pasistenkit prisiminti kuo tiksliau.

Kad ir su pertraukomis, seselė perpasakojo pokalbį su Karlu. Laimė, nenualpo.

– Jis... Nežinau, kaip pasakyti...

Hedlis paragino merginą kalbėti:

– Pasakyti ką? Ką jis padarė?

– Jis tarsi atsitiesė, kai pasakiau, kad Dosonas Skotas – jūsų krikštasūnis. Ar suprantat? Tarsi nušvito.

Hedlis metė žvilgsnį į Evą, laikančią ištiestoje rankoje telefoną. Žmona buvo mirtinai išsigandusi.

– Įsijungė balso paštas.

– Koks nusivylimas, – Dosonas žvelgė Amelijai į veidą, trokšdamas, kad ji, o ne išsišiepęs Karlo Vingerto snukis būtų paskutinis jo prieš mirtį matomas dalykas.

Bet Karlas gaiduko nenuspaudė. Dosono mesta frazė, kaip jis ir tikėjosi, pakurstė Karlo smalsumą.

– Nusivylimas?

Dosonas perkėlė akis į Karlą.

– Jau nebesu tikras, ar apskritai verta apie tave rašyti.

– Tai dėl to tu keliavai į trobelę? Tikėjaisi gauti iš manęs interviu?

Dosonas pastebėjo, kad mintis Karlui maloni.

– Su garsiuoju Karlu Vingertu. Verčiau reikėjo susitarti dėl interviu su Džeremiu. Geriau pagalvojus, jis man atrodo įdomesnis.

– Oooo... Tu mane skaudini.

– Tu jau nebe toks garsus kaip anksčiau. Nužudysi mane, nužudysi Ameliją... toks bus tavo didysis finalas? Pripažink, ne kokia pasižymėjusio bandito karjeros pabaiga.

Be baltų plaukų ir vešlių antakių, švelninančių veido bruožus, Karlo vypsnys priminė pabaisos grimasą.

– Kas sako, kad judviejų nužudymas bus mano finalas?

– Tikiesi, kad tau pavyks mus abu nušauti ir lyg niekur nieko iš čia dingti?

– Taip. Tokiu pat valso žingsneliu, kaip čia patekau, kol jos sargai kirkino paneles viešbučio registratūroje. Niekam juk nerūpi senas paliegęs diedukas.

– Gudri maskuotė.

– Tartum nežinočiau.

– Bet kažin, ar pačiam taip jau smagu.

– Turiu kitokių planų. Jūs čia niekuo dėti.

– Jūs apie Hanterį ir Grantą? – staiga su ašaromis akyse prabilo Amelija. – Atimsit juos?

– Kurių galų? Kam man tie vaikiščiai?

– Betgi... maniau, visą tą košę užvirėt dėl jų. Judu su Džeremiu surežisavot jo mirtį, kad pasiimtumėt berniukus, ir niekam nė nešautų mintis, kad juos pagrobė tėvas.

– Toks buvo Džeremio tikslas, o ne mano.

– Kad norėtų juos pasiimti, turėtų savo anūkus mylėti, Amelija, – įsiterpė Dosonas, – o Karlas nemyli nieko.

– Berniukai man nekliūna, – Karlas bakstelėjo į Ameliją. – Tu taip pat.

Dosonas iškart griebėsi kaip šiaudo:

– Santuoka su Džeremiu, jo tariamas potrauminis stresas, jų skyrybos – viskas pagal jūsų sukurptą scenarijų? (*Tegul tik jis kalba. Nukreipk jo dėmesį. Kurstyk jo ego. Melsk stebuklo.*)

– Tiesa. Amelija, brangute, keliuose mūsų plano etapuose nebūtume be tavęs apsiėję, bet dabar tu man nebereikalinga. Po Džeremio priešmirtinio prisipažinimo tą atmatą Vilardą išteisino.

Dosonas kalbėjo toliau:

– Jei viskas būtų buvę, kaip suplanuota, jei faras nebūtų pašovęs Džeremio ir Vilardas būtų nuteistas myriop, judu su Džeremiu būtumėt siautėję sau toliau. Juk taip, Karlai?

– Dar nežinia.

– Tiesa, bet gal man paaiškintum, kaip ketinot veikti toliau? Tu neprimatai, klubas peršautas. Spėju, būtum laikęsis šešėlyje, regzdamas planus, kaip plėšti, naikinti ir žudyti, o Džeremis atliktų visą juodą darbą ir prisiimtų riziką. Šilta?

– Kokią riziką? Mano planas buvo nepriekaištingas, – pūtėsi Karlas. – Kam šautų į galvą įtarti negyvėlį, tarkim, susprogdinusį kareivių pilną sunkvežimį?

– Ką gi, – Dosonas linktelėjo, tarsi pritardamas Karlo samprotavimams. – Tik, deja, viskas nuėjo šuniui ant uodegos, kai Džeremis pasidarė neramus, ėmė panikuoti, nužudė Stefę ir paliko savo piršto atspaudą. Juodai susimovė. Staiga išaiškėjo, kad Džeremis Vesonas gyvas.

Karlas tylėjo, bet Dosonas buvo tikras, kad užkabino jautrią vietą. Karlo pirštas ant gaiduko virpčiojo.

Greičiau sakyk ką nors.

– Džeremis nebuvo toks gudrus kaip tu, Karlai. Stengėsi būti toks pat žiaurus, bet baigėsi tuo, kad jam pabudo sąžinė. Mirdamas jis kalbėjo apie savo vaikus ir atgailavo dėl to, ką padarė Amelijai. O prieš išleisdamas kvapą verkė savo motinos. – Dosonas žvelgė į tuščias Karlo akis nemirksinčiais kaip roplio vokais. – Tu ją nužudei, tiesa?

– Gaila, kad nerašai detektyvų. Matau, turi talentą.

– Kaip ji mirė, Karlai?

Karlas suniurzgė:

– Manau, nuo plaučių uždegimo. Jei neklystu. Ją kankino kosulys. Darėsi vis blogiau. Atsikosėdama išspjaudavo kažkokią bjaurastį. Vis skundėsi, kad skauda krūtinę.

– Tu, žinoma, neleidai jai gydytis.

– Jos visada buvo silpni plaučiai, bet ji pasveikdavo.

– Tąkart nepasveiko, ir tu ją nužudei.

– Aš prieš ją rankos nekėliau. Liga ją nužudė.

– Bet palikai ją ten, trobelėje, palikai ją vieną numirti.

– Man reikėjo papildyti maisto atsargas. Nežinojau, kad grįžęs rasiu ją negyvą.

– Dar ir kaip žinojai, bailus niekše! Ištobulinai bėgimo techniką. Kai tik pasidaro karšta, pasipustai padus.

Dosonas vėl pataikė į jautrią vietą. Karlo veide sustingo žiauri šalta išraiška. Ir dar kažkas... noras apsiginti.

– Nė karto nesu palikęs to, kas turėjo bent mažiausią šansą išgyventi.

– Džeremis turėjo. Ir Flora.

– Baigei kalbas?

– Dar vienas klausimas. Kodėl mes?

– Ką?

– Kam mus žudyti? Kodėl ne pilną kareivių sunkvežimį? Spėju, kad pritrūkai narsos. Be Džeremio pasidarei silpnas. Vien žodžiais drąsus.

– Tikrai taip manai? – nuo jo pikta lemiančio vypsnio Dosonui kraujas sustingo gyslose. – Tai va: tu klysti. Viskas klostosi tobulai. Jau supratai? Nužudau judu, o tada pribaigiu Hedlį.

Dosonui nudiegė širdį. Mums galas, pagalvojo jis, bet čia pat susitvardė ir nutaisė ironišką toną:

– Garį Hedlį? FTB agentą, kurį pašovė Džeremis?

Karlas tik niekinamai prunkštelėjo iš apsimestinio Dosono abejingumo.

– Galvojau nugnybti tą jo gražuolę žmonelę, bet tai taip nuspėjama. Hedlis tokios galimybės neatmeta, todėl ji ir saugoma. – Ir vėl tas šaltas šypsnys. – Šitaip bus kur kas geriau. Jo *krikštasūnis*. Nukepsiu tave, ir jam bus galas.

– Teisybė, jei mane nužudytum, Hedlis nugrimztų į sielvartą, bet patikėk, iš judviejų jis juoktųsi paskutinis.

– Kaip įdomu. Kodėl gi?

– Todėl, kad Hedlis tave pažįsta kaip savo penkis pirštus.

– Kažin.

– Verčiau patikėk. Tu – svarbiausia jo gyvenime užduotis. Kad primygtų tau uodegą, jam tereikėjo vienos dienos. 1976 metai, Padėkos dienos išvakarės.

Karlas sužaibavo akimis.

– Žinojau, kad prisiminsi. Hedlis sekė tavo pėdsakais nuo pat tos baisios dienos Golden Branče. Tądien aiškiai parodei, kas tu per paukštis, ir Hedlis nuomonės apie tave nepakeitė.

– Nusispjaut man iš aukšto bokšto į jo ar dar kieno nors nuomonę.

– Kiek kulkų turėjo įsmigti į tavo draugo kūną, kad išgelbėtų tavo niekingą gyvybę?

– Jis vis tiek būtų miręs.

– Nežinia.

– *Jis* žinojo. Jėzau, juk turėjo skylę galvoje. Pats pasisiūlė mus pridengti.

– Ir tu pasipustei padus. Įsivaizduoju, kaip Flora maldavo tavęs, kad nepaliktum ten jos ir Džeremio.

– Juk nepalikau, ką?

– Bet norėjai.

– Ji vos paėjo. Visur kraujas. Suplėšiau paklodę ir aptvarsčiau, bet ji vis tiek po savęs paliko kruvinus pėdsakus.

Kaip stiprus narkotikas Dosoną pamažu nusmelkė baisus įniršis.

– Ką darei, kad Džeremis neverktų, kai ištrūkę iš apsupties bėgot per mišką?

– Sugirdžiau raminamųjų. Buvo vienintelis būdas jį užčiaupti.

– Apsvaiginai sūnų. Kiek jam tada buvo?

– Vienuolika mėnesių.

Amelija iš nuostabos apmirė. Nebyliai aiktelėjo.

Dosonas matė jos pasibjaurėjimą, bet akių nuo Karlo nenuleido.

– O naujagimis neišleido nė garso.

Karlas paniekinamai burbtelėjo:

– Tai jį rado?

– Hedlis rado.

– Žinoma.

– Kada Florai prasidėjo sąrėmiai?

– Apie vidurnaktį. Kai pasirodė farai, ji dar nebuvo pagimdžiusi. Bjaurus reikalas. Maniau, kad jau niekad to padaro iš jos neištrauksiu.

– Bet galiausiai pavyko.

– Užkišau jai burną rankšluosčiu, kad nerėktų.

– Ir įgrūdai naujagimį į skylę grindyse.

– Net buvau pamiršęs!

Abejingas Karlo tonas sukrėtė ne mažiau nei jo barbariškas poelgis.

Dosonas užgniaužė įniršį ir prisivertė kalbėti.

– Jie apieškojo namą ir...

– ...manęs nerado, – išskiemenavo Karlas.

– Užtat Hedlis po grindimis rado kūdikį.

– Suknistas skautas.

– Vaikas vos kvėpavo. Placenta neatskirta.

– Man plyšta širdis.

– Tada Hedlis įsitikino, koks tu baisus išgama.

– Tas išgama dabar tave nudės.

Karlas atlaužė gaiduką, bet Dosonas to laukė ir krito ant grindų. Kulka pralėkė pro šalį. Karlas suriaumojo iš įniršio ir nustūmė Ameliją šalin lengvai kaip skudurinę lėlę.

Tai buvo Karlo klaida. Policijos specialiosios paskirties būrio snaiperiai, įsitaisę ant gretimo namo stogo, nešaudė tik dėl Amelijos. Dabar taikinio niekas nedengė. Pasigirdus šūvių serijoms, dužo lango stiklas. Dosonas šoko prie Amelijos ir prispaudė ją savo kūnu prie grindų. Pro duris įsiveržė pareigūnai.

Viskas truko tik kelias sekundes.

– Tavęs nekliudė? – paklausė Dosonas Amelijos.

Ji tik papurtė galvą.

Kai į kambarį prigužėjo policijos pareigūnų, Dosonas nužirgliojo prie Karlo. Jis gulėjo ant nugaros ir plačiai atmerktomis akimis spoksojo į lubas. Suglebusiame veide buvo sustingusi nuostaba. Dosonas čiupo jį už kruvinų marškinių, truktelėjo ir pasodino, bet Karlas nenulaikė galvos.

Dosonas purtė tol, kol Karlo žvilgsnis susitelkė į jį. Tada pro sukąstus dantis jam pasakė:

– Žiūrėk į mane, seni. Prisimink mano veidą, kai degsi pragare. Aš – tas sūnus, kurį tu palikai numirti.

Floros Staimel dienoraštis
1977-ųjų lapkričio 27-oji

Šiandien jam būtų sukakę metukai. Atsibudusi prisiminiau, kokia tai diena, ir visą dieną verkiau.

Karlas paklausė, kokio velnio žliumbiu, o kai jam priminiau, kad tai įvykių Golden Brančе metinės, maniau, nusuks man sprandą. Jis siaubingai įsiuto ir išlėkė iš kambario it akis išdegęs. (Mes gyvenome kažkokiame aptriušusiame motelyje Kolorade. Ant sienos kabėjo apdulkėjusi karvės galvos iškamša.)

Ir gerai, kad Karlas išėjo. Džeremis nedavė ramybės. Turbūt tiesa, ką sako apie dvimečius. Jie gali būti siaubingi. Džeremis nerimo, triukšmavo, šokinėjo ant lovos. Karlą tai nervino. Kaip ir mano ašaros. Todėl gerai, kad jis išėjo. Nuleis garą. O aš, kol jo nėra, galiu rašyti savo dienoraštį. Senokai nebuvau prisėdusi.

Šiandien, regis, gera diena išlieti širdį. Mano širdis įskaudinta, o įskaudintos širdys sopa. Patyriau tai savo kailiu tik tada, kai buvau priversta savo mažylį palikti tame baisiame sename name Oregone. Karlas man pasakė, kad jis gimė negyvas. Nežinau, ar juo tikiu, bet kūdikio verksmo negirdėjau. Todėl tikiuosi, kad tai tiesa, ir nesijaučiu tokia kalta dėl to, kad pabėgau ir jį palikau. Kaip Dievą myliu, degčiau pragare, jei būčiau jį ten pali-

kusi dar gyvą. Nesiliauju apie tai galvoti. Galima sakyti, kad ši mintis mane apsėdo.

Kartais aš savęs klausiu: o kas, jei Karlas suklydo (arba melavo), kūdikis, mums pabėgus, dar buvo gyvas, ir jį surado koks policininkas? Kur jis dabar? Vaikų prieglaudoje ar kur kitur? O gal jį įsivaikino padori šeima?

Kas, jei mūsų keliai vieną dieną susikirs, o mes vienas kito nė nepažinsim? Gal ir atpažinčiau jį, jei jis panašus į Džeremį. Gal jo plaukai būtų šviesūs kaip mano? O kokios būtų akys?

Ir kam aš save taip kankinu? Juk tikra kankynė spėlioti, kaip jis atrodo ar kas iš jo išaugs.

Žinoma, tą patį aš galvoju ir žvelgdama į Džeremį. Koks gyvenimas jo laukia? Aš pasirinkau Karlą. Pasirinkau tokį gyvenimą. O vargšas mažylis Džeremis neturi kitos išeities, tik sekti mūsų pėdomis. Manau, jei tas kitas mano kūdikis būtų išgyvenęs, jam irgi būtų tekę gyventi kaip mums. Liūdna, kai pagalvoji. Beveik taip pat liūdna kaip žinoti, kad jis mirė dar prieš pradėdamas kvėpuoti.

Esu tikra, taip ir buvo. Karlas nebūtų buvęs man toks žiaurus, nebūtų melavęs, kad kūdikis mirė, jei tai nebūtų tiesa.

Kad ir kur mano kitas mažasis sūnelis būtų, tikiuosi, jo siela rami.

Manoji ne. Ir niekada nepažins ramybės. Aš jo negaliu pamiršti.

Dvidešimt devintas skyrius

– Įsipilsiu išgerti. O tu nori?

– Taip.

– Viskas, ko tik širdis geidžia. Viešbutis vaišina. – Dosonas paėmė du buteliukus viskio iš kambario baro ir pripylė stiklus. – Tavo kambaryje nušauna žmogų, ir viešbučio vadovybė ima nertis iš kailio, kad tau įtiktų. Netgi atsiprašinėja, kad apsižioplino jų kambarių tarnyba.

Išnešus iš kambario Karlą, jiedu turėjo duoti Knucui išsamius parodymus. Sulaukęs Hedlio skambučio tiesiai iš ligoninės palatos, FTB agentas sudarė grupę ir liepė jiems patikrinti ligoninės stebėjimo kameras. Kitus pasiuntė įspėti Dosoną. Jis neatsiliepė nei mobiliuoju, nei laidiniu kambario telefonu, bet vestibiulyje jo laukiantys šerifo padėjėjai užtikrino, kad jis savo kambaryje. Su juo ten ir Amelija Nolan.

Knucas nenorėjo sugadinti Dosonui romantiško pasimatymo, bet kai registratūros darbuotojas atkreipė jo dėmesį į pagyvenusį vyrą, su gėlių puokšte kylantį viešbučio liftu, jis čia pat iškvietė Savanos centro nuovados specialųjį policijos būrį.

Tuo pat metu patylom pradėti evakuoti tame aukšte apsistoję viešbučio svečiai. Agentai, įsitaisę su pasiklausymo įranga numeryje šalia Dosono, patvirtino, kad nusikaltėlis, grasindamas ginklu, paėmė du įkaitus. Snaiperiai užėmė

pozicijas ant gretimo namo stogo, iš kur galėjo stebėti, kas vyksta, pro kambario langą. Kai Karlas nustūmė Ameliją šalin, jie pradėjo operaciją.

Kai visi pareigūnai pagaliau išėjo, susinervinęs viešbučio direktorius pranešė Dosonui perkeliantis jį į geriausią numerį. Gal apartamentai ir ne penkių žvaigždučių lygio, bet ten buvo suveriamų durų atskirti svetainė ir miegamasis. Be to, ir vaizdas pro langą malonesnis akiai nei ankstesniame jo kambaryje.

Dosonas padavė gėrimą Amelijai, jaukiai įsitaisiusiai sofos kamputyje. Tada atsisėdo į minkštą krėslą ir juokais pakėlė tostą:

– Į sveikatą. – Vienu mauku ištuštino savo stiklą ir padėjo ant kavos staliuko. Metė per kambarį žvilgsnį į Ameliją, suprasdamas, kad atomazga neišvengiama.

– Na štai, dabar tu *priežastį* žinai.

Amelija linktelėjo.

– Negali sakyti, kad neįspėjau laikytis nuo manęs atokiau.

Dosonas atsistojo ir nuėjo prie lango. Kadangi numeris buvo viršutiniame viešbučio aukšte, jis matė, kad prie įėjimo dar stovi keli policijos patrulių automobiliai. Autobusiukai su žurnalistais jau išdūmė paskui greitąją, gabenančią Karlą į ligoninės traumatologijos skyrių.

Dešimtmečius FTB ieškotas nusikaltėlis pagaliau sučiuptas ir atsidūrė žiniasklaidos dėmesio centre. Be jokios abejonės, visos šalies naujienų kanalų dėka bilietų skrydžiams į Savaną greitai nebeliko. Apie žurnalistą Dosoną Skotą žinių laidose buvo tik užsiminta – jis tikėjosi, kad to ir pakaks. Nė vienas iš specialiojo būrio pareigūnų, užplūdusių jo kambarį, Dosono žodžių Karlui negirdėjo. Ir Knucui apie ryšius su Karlu jis nieko nepasakė. Išskyrus Hedlius ir Ameliją, to niekas nežinojo. O dabar sužinojo ir Karlas.

– Manau, jie dabar atšaukia apsaugą iš Sent Neldos, jei to dar nepadarė, – svarstė Dosonas. – Tau ir vaikams pavojus jau negresia.

– Takeris nusprendė palikti ten kelis savo žmones, kad atgrasytų perdėm landžius reporterius. Kol nuslūgs ažiotažas, kelioms dienoms.

– Puiku. Kaip vaikai?

– Kalbėjausi su abiem telefonu. Laimingi ir patenkinti. Toji pareigūnė juos išlepino. Beje, ji sako, kad man nėra prasmės ten grįžti šįvakar, nes rytoj jau vėl turiu būti Savanoje.

Knucas jų paprašė atvykti pas jį rytoj devintą ryte sudėti visus taškus ant i.

Dosonas vėl pasisuko į kambarį ir akimirką žiūrėjo į Ameliją. Tada skėstelėjo rankomis ir pasakė:

– Paslaptis išaiškėjo. Dar klausimų bus?

Amelija giliai įkvėpė ir iš lėto iškvėpė.

– Kiek tau buvo metų, kai sužinojai?

– Trisdešimt septyneri.

Ji sutrikusi pažvelgė į Dosoną.

– Iki tol nežinojai?

Dosonas priėjo prie krėslo ir vėl atsisėdo.

– Patikslinsiu. Tai nutiko prieš aštuonias, ne, devynias dienas. Tada ir sužinojau apie savo brolio likimą. Žinojau viską apie operaciją Golden Branče ir savo atėjimo į šį pasaulį istoriją. Apie Karlą, Florą, kitus... Mano įtėviai neslėpė nuo manęs mano kilmės. Augau žinodamas, kad Hedlis mane rado jau leisgyvį, bet, o stebukle, dar kvėpuojantį. Kelis mėnesius mane gydė kūdikių intensyvios terapijos skyriuje, o kai išrašė, buvau visai sveikas.

Teisėsauga slėpė mano egzistavimą nuo žiniasklaidos. Visada taip daro, kad nebūtų trukdžių ištirti bylą. Hedlis ir kitas, tądien ten su juo buvęs pareigūnas, tylėjo, kad apsaugotų mane ir niekas nesužinotų, kas iš tikrųjų esu.

Aš, Floros naujagimis, vienintelis tame name buvau gyvas. Bet ant vystyklų aptiktas DNR buvo ne mano. Ši paslaptis buvo saugoma ištisus trisdešimt septynerius metus. DNR ištyrė ir nustatė, kad kūdikio motina – Flora. Tik kur tas kūdikis? Kas jis? Kas jam nutiko? Karlo ir Floros su jokiu nau-

jagimiu nematė net ir tada, kai juos sekė Golden Branče. Tas kūdikis buvo mįslė.

Dosonas patylėjo, įkvėpė oro ir tęsė pasakojimą.

– Prieš devynias dienas Hedlis man atsiuntė žinutę, ragindamas kuo greičiau atvykti pas jį į namus. Taip ir padariau. Tada jis man papasakojo apie žudiko teismo procesą Savanoje. Stulbinama žinia – spėjamos aukos DNR sutapo su anoniminio kūdikio mėginiu. Mano brolis, pasak Karlo, vienuolika mėnesių už mane vyresnis. Vadinasi, Karlas su Flora, bėgdami iš Golden Brančo, jį išsivedė, o mane paliko.

Dosonas pasiėmė savo tuščią stiklą ir pasukiojo, tikėdamasis, kad dar koks lašas gėrimo bus likęs. Pamatęs, kad neliko, padėjo stiklą atgal ant kavos stalelio ir vėl pažvelgė į Ameliją.

– Žinodamas, kad tėvai tave paliko, vaikystėje sielojaisi?

– Man nebuvo dėl ko sielotis. Juk, šiaip ar taip, mano tikrieji tėvai buvo pabaisos. Taigi man pasisekė. Hedlis žinojo, kaip jo bevaikiai draugai trokšta kūdikio. Todėl, kai tik mane išrašė iš ligoninės, padėjo jiems greitai susitvarkyti įvaikinimo dokumentus. Jie mane mylėjo. Aš mylėjau juos. Turėjau gerus jaukius namus ir tėvus. Būtų nuodėmė norėti daugiau.

– Bet?..

– Sulaukęs pilnametystės, – lėtai pratarė Dosonas, – aš suvokiau paveldimumo svarbą. Nusprendžiau nerizikuoti, kad kas kentėtų dėl mano genų, o ypač moteris, kuriai tektų nelaimė mane įsimylėti.

– Norėjai būti tikras. Todėl jokių ilgalaikių santykių, vedančių prie santuokos. Jokių vaikų.

Dosonas jai nieko neatsakė. Nutylėjo, kad, prieš atlikdamas sterilizaciją tokio jauno amžiaus pacientui, daktaras pareikalavo mėgintuvėlyje išsaugoti ir užšaldyti sėklą. Šiuo metu jai nėra reikalo žinoti, kad tie mėgintuvėliai saugomi spermos banke... tam atvejui, jei jis apsigalvotų.

– Dabar man viskas aišku, – pasakė Amelija.

– Taip, ir todėl nėra reikalo šios temos tęsti. Kalbomis juk nieko nepakeisi. Ir nėra čia ko keisti. Yra kaip yra. Mane pra-

dėjo garsusis nusikaltėlis Karlas Vingertas. Mano brolis Džeremis buvo tavo vyras.

– O Hanteris ir Grantas – tavo sūnėnai.

– Taip. – Paminėjus berniukus, Dosonas nejučia nusišypsojo. – Šaunūs berniūkščiai. Po šimts, kartais man... – susivokęs, ką ketino pasakyti, Dosonas staiga nutilo.

Amelija, paakinta smalsumo, pakreipė galvą.

– Kartais ką?..

– Nieko.

Dosonas sukando apatinę lūpą, bet čia pat apsisprendė. *Kas bus, tas bus.*

– Kartais man kildavo noras juos tvirtai apkabinti. Juk jie – pirmieji mano sutikti giminaičiai, su kuriais mane sieja kraujo ryšys.

Amelijos krūtinė pradėjo kilnotis iš susijaudinimo.

– Gali juos apkabinti kada tik panorėjęs.

– To nebus.

– Kodėl?

– Jiems ir taip teko sunki paveldimumo našta. Jei dar aš atsirasčiau jų gyvenime, viską tik apsunkinčiau.

Be to, pamanė jis, negaliu būti su jais, nebūdamas su tavim. O su tavim negaliu būti, tavęs negeisdamas. O tai, kad geidžiu, bet negaliu turėti, jau ir taip žudo.

– Aš juk tavo brolienė.

– Puikiai žinau, – atsakė tvirtu balsu. – Žinojau dar tada, kai įžengei į teismo salę, ir užvirė visa ši košė.

– O kas atsitiko?

– Šiaip, viskas susipynė. Sėdėjau ten, galvodamas apie gėrimą, tabletes, keikdamas Hedlį už tai, kad mane čia pasiuntė, sakydamas sau, kad man nusispjaut ant brolio, kurio nė nepažinojau. Nekantravau atsidurti kur kitur, nes nuo ilgo sėdėjimo ant kieto suolo teismo salėje man nutirpo užpakalis. O tada durys salės gale atsivėrė, tu pro mane praėjai, ir aš jau negalėjau likti nuošaly. Dėl tavęs. Džeremio. Geismo. Nevilties.

– Ką tu dabar jam jauti?

– Velniai rautų, kad aš žinočiau. Nekenčiu jo už tai, kuo tapo, už tai, ką padarė, bet... – Dosonas atkišo rankas. – Laikiau jo galvą, žiūrėjau į jo mirties agonijos aptemdytas akis, Amelija. Mano brolis. Matau jį pirmą kartą, o jis *miršta*. – Dosonas karčiai nusijuokė, suvokdamas žiaurią tokios situacijos ironiją.

– Ar jam pasakei?

Dosonas papurtė galvą.

– Bet buvo akimirka... ne, *mirksnis*, kai pasirodė, kad jis mane atpažino. Bendrumas. Kažkas nenusakomo. O gal man tik pasirodė, nes aš troškau tai pamatyti. Šiaip ar taip, dabar jau nesvarbu. Tiesa?

– Džeremiui – ne, bet manau, kad labai svarbu tau.

– Ir gerai, kad jam nepasakiau. Jam buvo lengviau, kad nežinojo, jog nepažįstamasis, siekiantis suartėti su jo šeima, yra jo tikras brolis.

– Dosonai, – švelniai kreipėsi Amelija, – kai mudu susipažinom, aš jau senokai buvau su Džeremiu išsiskyrusi. Nejau tau taip kliūna, kad jis ir aš... kad...

– Kad jis turėjo tave pirmas? Taip. Man kliūna, bet ne dėl to, ką tu manai.

– O ką aš manau?

– Kad čia rungtyniavimas dėl sekso, neva baiminuosi, kad tu lygini mus. Ne, čia visai kas kita.

– Kas?

– O tas, kad aš iš pat pradžių tavęs geidžiau.

– O aš turėjau būti nepasiekiama.

– Maždaug taip.

– Manau, nereikia savęs teisti dėl to, kad jaučiame vienas kitam potraukį.

– Tu gali sau atleisti, nes apie mūsų giminystės ryšius nieko nežinojai. Aš žinojau. – Dosonas sakė, kad daugiau šia tema jie nebesikalbės, bet kalbėjosi. – Džeremis buvo palyginti nereikšminga kliūtis, yra kita, gerokai svarbesnė.

– Turi galvoj savo genus?

– Jie kaip nuodai.

Amelija suspaudė lūpas ir neskubėdama ištarė:

– Išeitų, berniukų man irgi teks atsisakyti.

– Ką?

– Jie – tavo giminaičiai. Nepamiršai? Vadinasi, tokie pat nuodingi kaip tu, ar ne? Jei dėl tos ydos atstumsiu tave, būtų logiška...

– Nekalbėk niekų.

– Tą patį ir aš noriu tau pasakyti.

Amelija atsistojo, apėjo kavos stalelį ir priklaupė prie Dosono. Jis pabandė stotis, bet ji šiurkščiai stumtelėjo jį atgal į krėslą.

– Dabar kalbėsiu aš. Išklausęs galėsi daryti, ką panorėjęs, bet aš neleisiu tau dingti iš mano gyvenimo. Nenoriu visą gyvenimą gailėtis, kad tau šito nepasakiau, ir svarstyti, kas būtų buvę, jei būčiau pasakiusi. – Amelija uždėjo rankas jam ant krūtinės, tarsi taip stengdamasi jį įtikinti savo nuoširdumu. – Ilgus mėnesius, kai gyvenau santuokoje, ir paskui, jau išsiskyrusi, negalėjau nė įsivaizduoti, kad mano gyvenime atsiras kitas vyras. Nieku gyvu. Neįsivaizdavau, kad galėčiau pakęsti vyro... bet kokio vyro prisilietimą. Buvau tikra, kad jau niekad nepatirsiu geismo. Bet žaizdos pamažu užsitraukė, ir net sūnūs negalėjo užpildyti tos mano gyvenime atsiradusios tuštumos. Pradėjau suprasti, kad buvau naivi, tikėdamasi visą gyvenimą nugyventi viena. Aš nesu gimusi amžinai susilaikyti. Turiu galvoje ne tik seksą, bet ir emocinį intymumą. Ir vėl pradėjau to norėti. Man to reikia.

Palengva susitaikiau su mintimi, kad vieną dieną mano gyvenime atsiras vyras ir pažadins manyje moterį, ir aš dalysiuos su juo tuo, ko tikėjausi iš Džeremio, bet negavau. Laukiau tokio vyro, bet niekur neskubėjau. Neketinau jo ieškoti. Taigi nusprendžiau laukti, kol tas vyras pats mane susiras. Neįsivaizdavau, kokia bus jo profesija, kuo domėsis, koks jis bus žmogus ir kaip atrodys... o tada pamačiau tave. – Ameli-

ja piršto galiuku apibraukė jam lūpas. – Bijojau tavęs ir siutau, bet visą tą laiką, kai tave koneveikiau už tai, kad mane šnipinėji, galvojau sau: „Tai jis. Jis čia. Ir gerokai pranoksta drąsiausius mano lūkesčius." – Amelija droviai gūžtelėjo pečiais. – Tai tiek. Ką norėjau, pasakiau.

Dosonas užsigalvojęs žaidė su jos plaukų sruoga, pernelyg susijaudinęs, kad kalbėtų.

Galų gale prabilo:

– Dar niekas nebuvo su manim toks atviras. Niekada, ypač kalbėdamas apie tokius asmeniškus dalykus. Tu nuostabi.

– Man čia lyg ir pasigirdo „bet".

– Ne „bet", o „ir", – stodamasis Dosonas pakėlė ir Ameliją. – Tu fantastiška, *ir šį kartą* – visus drabužius šalin.

Miegamajame jis nutempė nuo lovos užklotą, tada atsisuko į Ameliją ir paskubom atsagstęs nutraukė jai palaidinukę. Kol knibinėjosi su liemenėlės sagtele, Amelija nuvilko jam marškinius. Prisispaudę vienas prie kito, jie apsikabino. Be žodžių. Laikė vienas kitą glėbyje ir mėgavosi artumu, juslumą žadinančiais jų kūnų kontrastais.

Dosonas sumurmėjo:

– Tikiuosi, plaukuota krūtinė tau neatrodo atstumianti.

– Atstumianti? – Amelija veidu pasitrynė jam į krūtinę.

Dosonas nė už ką nebūtų patikėjęs, kad bicepsai gali būti erogeninė zona, kol Amelija meiliai jam nekrimstelėjo. Siektelėjęs ranka jai už nugaros, atsegė sijoną, ir tas nuslydo ant grindų. Tuo metu ji atsagstė jam džinsus ir nutraukė juos drauge su apatiniais, rankomis tvirtai įsikibdama jo sėdmenų.

Jis pasitrynė jai į tarpkojį ir šyptelėjo.

– Žinau, kad tu dama, bet siūlau atkreipti dėmesį.

Ir ji ne tik atkreipė dėmesį. Dosonas švelniai ją sulaikė, kad apžiotų tik galvutę, bet vis tiek buvo neįmanoma atsispirti jos švelnioms glamonėms. Po kelių minučių, per kurias jis ir keikėsi, ir maldavo, pastatė ją ant kojų ir įstūmė liežuvį jai į burną, padovanojusią jam tiek karštų drėgnų bučinių.

Tada jie atsigulė į lovą. Pasisukęs į ją veidu, Dosonas galva palinko prie jos krūtų.

– Nuostabios. – Lyžtelėjęs spenelius, įsitikino jų jautrumu. – Tą pirmą dieną paplūdimyje...

Amelija dusliai sumurmėjo:

– Žinojau, kad pastebėjai.

– O aš žinojau, kad tu žinai, bet nieko negalėjau sau padaryti. Kaskart smarkiau pūstelėjus vėjeliui, krausčiausi iš proto, trokšdamas štai taip juos liesti, – lūpomis suspaudė spenelį.

– Stengiausi elgtis kukliai.

– Svajojau apie audrą ir apie tai, – Dosonas tęsė meilės žaidimą, gal norėdamas įaudrinti save, o gal ją. Bet buvo gera abiem. Pavertęs ją ant nugaros, bučinukais apibėrė iki pat pilvo apačios, o tada atsitraukė. – Gražumėlis, – tada ranka švelniai perbraukė Amelijai per bambą.

– Ačiū.

Aptikęs vos pastebimą baltą strijos žymę ant juosmens, pervedė per ją pirštu.

– Kuris?

– Grantas.

– O šita? – paklausė Dosonas, suradęs dar vieną įdubime tarp pilvo ir šlaunies.

– Nuo Granto.

Dosonas nusijuokė.

– Ir kodėl aš nesistebiu? – paklausė, pirštu braukdamas per siaurą baltą randą, vos pastebimą po kuokšteliu švelnių plaukelių.

– O šitas?

– Nuo abiejų. Kai gimdžiau Hanterį, prireikė cezario pjūvio, o paskui jau...

Jos žodžiai ištirpo saldžioje aimanoje, kai jis galva pasinėrė dar žemiau, liežuviu švelniai tyrinėdamas vagelę. Amelijos atsakas buvo toks, kokio jis ir tikėjosi. Praskėtė šlaunis ir sugriebė jį už plaukų. Išsilenkė, spausdamasi prie jo burnos,

atliepdama jo rankoms, kai jis stumtelėjo ją, kad būtų patogiau. Kai jo liežuvis susirado jautriausią vietelę, Amelija aiktelėjo, tardama jo vardą. Tempas greitėjo, glamonė darėsi vis atkaklesnė, kol išsiliejo į neapsakomai saldų orgazmą.

Palinkęs virš Amelijos, Dosonas žvelgė jai į veidą, kol ji iš lėto sugrįžo į realybę. Atsimerkė, mieguistai šyptelėjo, o jis švelniai ją pabučiavo į lūpas.

– Ar galiu prisipažinti?

Amelija linktelėjo.

– Seniai svajojau taip tave pamylėti.

– Tada ir aš prisipažinsiu, – Amelija kilstelėjo galvą ir pašnibždėjo tiesiai Dosonui į ausį: – Aš irgi apie tai svajojau.

Jiedu vienas kitam nusišypsojo, ir Dosonas įsitaisė jai tarp šlaunų. Tik vos vos į ją įsiskverbęs, tyliai suaimanavo:

– Jėzau, dieviška.

– Apie ką dar fantazavai? – paklausė Amelija.

– Apie šiurkštų ir greitą seksą, atrėmus tave į sieną. Ne, palauk. Mes juk tai padarėm, o atrodė, kad tai tik fantazijos. – Amelijos juokas nuvilnijo jo kūnu iki pat jo šakumo. Dosonas susiraukė, iš paskutiniųjų laikydamasis, kad visas į ją nepanirtų.

Vos liesdama pirštais, ji nukeliavo prie jo sėdmenų vagelės. Dosonas sulaikė kvapą.

– Dar kas nors? – Amelijos balsas buvo toks pat seksualus kaip jos pirštų galiukų prisilietimai.

– Kad pamalonintum mane savo nuostabiai gražia burna. Pala, bet tu jau tai darei. O gal man haliucinacijos?

– Jei taip, tai ir man haliucinacijos.

– Tokia fantazija verta, kad ją pakartotume. Ką manai?

– Žinoma, ir ne kartą. – Dosonas išdykėliškai nusišypsojo, o Amelija jam atsakė tuo pačiu. – Ir viskas? – sumurkė ji. – Fantazijų nebeliko?

– Po šimts! Mes dar tik pradėjom, – Dosonas pakišo ranką Amelijai po klubais ir kilstelėjo. – Mes neskubėsim. Štai taip. – Dosonas ėmė ją bučiuoti, liežuvis skverbėsi jai į burną

su tokiu pat atsargiu atkaklumu, kokiu jis skverbėsi į ją. Atsitraukdavo, o paskui panirdavo vis giliau. Vėl ir vėl.

Amelija tyliai aiktelėjo ir vos girdimai pašaukė jį vardu.

– O kaip tu pavadintum šią fantaziją?

Dosonas visiškai paniro į ją ir, bučiuodamas į lūpas, sušnibždėjo:

– Mylėjimusi.

Amelija gulėjo ant šono, nusisukusi nuo Dosono. Patenkinta. Laiminga kaip... niekada gyvenime. Kilstelėjo pėdą ir perbraukė ja Dosonui per blauzdą.

– Žinai, į ką pirmiausia atkreipiau dėmesį?

Dosonas priešakiu prisispaudė jai prie sėdmenų.

– Jis įspūdingas. Gal net gąsdinantis.

Amelija nusijuokė.

– Aš ne apie tai.

– Atleisk.

Ji vėl nusijuokė iš jo kaltos minos.

– Į tavo kreivą dantį.

– Tą, kurio dantistas neįveikė?

– Labai seksualu.

– Džiaugiuosi, kad tau patinka.

– Ir į tavo rankas.

– Jos irgi seksualios?

– Jos didelės, vyriškos ir daug ką moka. Ir seksualios, – atsiduso Amelija, kai Dosonas savininkiškai uždėjo ranką jai ant krūties. – Kaip manai? Ar šiąnakt tau pavyks užmigti?

– Na, jei net ir po tokios mankštos neužmigsiu, jau niekas man nepadės. – Dosonas švelniai krimstelėjo jai petį. – Iš kur galėjau žinoti, kad tu tokia nepasotinama?

Amelija kumštelėjo jam į šoną, bet, nenorėdama keisti temos, pakartojo klausimą.

– Ar užmigsiu? Tikriausiai, – atsakė Dosonas.

– Suprantu, kad tokios kalbos tau nemalonios.

– Pažiūrėsim, – Dosonas tvirčiau ją apkabino ranka. – Buvimas lovoj su tavim turėtų padėti.

Amelija mieguista ir patenkinta suniurnėjo:

– Susigalvok dar kokią nors fantaziją, kurią norėtum įgyvendinti. Aš svajojau su tavim miegoti.

– Miegosi.

– Tikrai?

– Tik ne dabar.

Švelniai, bet užtikrintai Dosonas ją prisitraukė prie savęs. Amelija buvo klusni jo glėbyje. Jis vėl ją užvaldė, tvirtai uždėjęs ranką jai ant priešakio.

Beveik nedarydamas judesių, Dosonas ritmiškai tenkino ją, kartu atvirai pasakodamas, ką jaučia su ja susiliejęs ir apie malonumą, kurį patiria ją liesdamas. Netrukus jo atviravimus pakeitė poezija, kurios potekstė buvo ne mažiau erotiška.

Jiems artinantis prie kulminacijos, iš jaudulio Dosono balsas ėmė trūkčioti. Jis garsiai švokštė, kvėpuodamas jai į sprandą. Jau nesivaldydamas, šūktelėjo:

– Suspausk! Smarkiau!

Jo kūnas įsitempė, o kiekvieną trūktelėjimą lydėjo nevaldomą orgazmą patiriančio vyro šūksniai. Paskui jis atsipalaidavo ir apsikabino Ameliją, šnibždėdamas jos vardą it maldą.

Amelija užmigo su visų tų nuostabių žodžių aidu širdyje.

Po kelių valandų atsibudusi, iškart pasigedo Dosono šilumos, jo kvapo, alsavimo, jo rankos, apkabinusios per liemenį. Sunerimusi Amelija atsisėdo.

– Dosonai?

Dosono nebuvo.

Trisdešimtas skyrius

Hedlio būklė sparčiai gerėjo, tad jis įtikino Evą važiuoti į viešbutį. Karlas Vingertas pavojaus jau nebekelia. Todėl nėra jokio reikalo dar vieną naktį kankintis palatoje ant sulankstomo fotelio.

– Žinai, kokia tikroji priežastis, dėl kurios nenorėjau, kad ji čia būtų? – aiškino Hedlis Dosonui, nustebusiam, kad palatoje nėra Evos.

– Dėl to ir atėjau paryčiais. Tokiu metu čia labai mažai žmonių. – Atsistojęs už kėdės ir rankomis įsirėmęs į jos atkaltę, Dosonas iškalbingai pažvelgė į savo krikšto tėvą. – Spėju, tu davei jiems įsakymą Karlo nežudyti.

– Jei to bus įmanoma išvengti.

– Jis smarkiai kraujavo.

– Viena kulka jam pervėrė dešinį petį ir kliudė plautį, o tai sukėlė dalinį, bet rimtą kolapsą. Į krūtinę jam įstatė vamzdelį. Kita kulka pataikė į pakinklį. Žinoma, amžius irgi daug lemia, bet man sakė, kad operaciją jis atlaikė puikiai. Kai kiek sustiprės, bus perduotas teisėsaugai.

Kelis akimirksnius Dosonas ir Hedlis įtemptai žvelgė vienas į kitą.

Pirmas nutraukė tylą Dosonas:

– Mes negalim šito taip palikti.

– Tu gali, o aš – ne.

– Ir aš negaliu.

– Dosonai...

– Pasakysiu kitaip. Negaliu, nes *nenoriu*.

Matyt, Hedlis pajuto tvirtą Dosono apsisprendimą, nes ilgiau nesiginčijo.

– Svarsčiau, kaip galėtume tai padaryti. Jį saugo maršalai, ir tikrai pas jį ginkluotų neįleis. Bet aš kai ką sugalvojau.

Dosonas atidžiai klausėsi, kol Hedlis dėstė savo planą, o paskui niūriai linktelėjo.

– Padarysiu.

– Greičiausiai mums teks už tai atsakyti.

– Greičiausiai.

Valandėlę Hedlis tiriamai žvelgė į krikštasūnį, o paskui, matyt, galutinai apsisprendęs, patekšnojo per lašelinės vamzdelį, pritvirtintą prie jo plaštakos.

– Pirmiausia išvaduok mane nuo šitos nesąmonės.

Po penkių minučių Dosonas įstūmė vežimėlį į lifto kabiną. Ne iš karto, bet jam pavyko atjungti lašelinę ir perkelti Hedlį iš lovos į ratukus. Hedlis sparčiai taisėsi, beveik atsinaujino raumenų veikla – jau galėjo pajudinti pečius ir rankas, bet jų dar nevaldė.

Lifto kabinoje buvo aiškiai girdėti, kad jam sunku kvėpuoti. Fluorescencinės lempos šviesoje atrodė išbalęs, o veidas buvo drėgnas nuo prakaito. Dosonas paklausė, ar jam skauda.

– Nieko baisaus.

– Galėjom ir lukteleti.

– Nežinia, kada jį išgabens. Kitos progos gali ir nebūti.

Iš lifto jie pateko į blausiai apšviestą koridorių.

– Maršalus palik man.

Jiedviem prisiartinus, prie Karlo palatos durų sėdintys du pareigūnai smalsiai sužiuro.

– Labas vakaras, ponai, – viršininko tonu pasisveikino Hedlis. – Specialusis agentas Garis Hedlis. Man pavesta apklausti kalinį.

Maršalai susižvelgė, paskui nužvelgė Dosoną ir vėl akimis grįžo prie Hedlio.

– Jo būklė vis dar labai sunki.

– Žinau. Gal net neišgyvens. Kaip tik todėl man ir reikia jį dabar pat apklausti.

– O kur agentas Knucas?

– Turbūt iki kaklo apsivertęs popieriais. Todėl man ir pavesta atlikti šią apklausą.

– Su visa derama pagarba, pone, bet matyti, kad jaučiatės prastai. Ar pajėgsite?

Hedlis įsmeigė į pareigūną rūstų žvilgsnį.

Kiek sutrikęs, pareigūnas atsikrenkštė ir galvos linktelėjimu parodė į Dosoną.

– O jis?

– Dosonas Skotas. Tai jam vakar Vingertas grasino ginklu.

– Aš žinau, kas jis. Tik ką jis čia veikia?

– Jis reikalingas, kad neleistų Vingertui meluoti.

Maršalai, aiškiai dvejodami, vėl susižvelgė. Pagaliau vienas iš jų, sukaupęs drąsą, išdrįso Hedliui paprieštarauti:

– Atleiskite, pone, bet negaliu jūsų įleisti be...

– Nurodymo?

– Taip, pone.

– Ką gi, puiku. – Mobilusis gulėjo Hedliui ant kelių. Jis linktelėjo galva į telefoną. – Jūsų viršininko numeris čia įrašytas aštuntuoju. Pažadinkit jį ir pasakykit, kad neleidžiat man apklausti nusikaltėlio, kurio aš ir visas Teisės departamentas ieškojome beveik keturis dešimtmečius. – Atlaidžiai nusišypsojęs, Hedlis pridūrė: – Įsivaizduoju, kaip apsidžiaugs išgirdęs.

Maršalui apsispręsti prireikė maždaug trijų sekundžių. Telefono jis nepaėmė.

– Ar turite ginklą, pone?

– Taip. Ir dar kateterį su maišiuku, į kurį teka kai kas iš mano šlapimo pūslės. Galit patikrinti, – Hedlis vėl linktelėjo į savo skreitą, pridengtą tik plonu ligoninės chalatu.

Maršalas atsakė:

– Manau, nebūtina.

– Vaikine, net jei ir turėčiau ginklą, aš nevaldau rankų.

Tuo metu kitas maršalas apieškojo Dosoną.

– Tvarka.

Vienas pareigūnas palaikė duris, kad Dosonui būtų patogiau įvežti Hedlį į palatą. Karlas Vingertas buvo prikaustytas prie lovos ne tik diržais, bet ir medicininių vamzdelių voratinkliu.

Dosonas pristūmė vežimėlį prie pat lovos. Karlas gulėjo užsimerkęs. Hedlis pasakė savo vardą, o kai Karlas nereagavo, liepė Dosonui jį pabakštinti. Visai negailėdamas Dosonas gana smarkiai bakstelėjo į pakeltą ir sutvarstytą Karlo koją. Sudejavęs Karlas vos vos pakrutino vokus, bet kai pamatė, kas jo lankytojai, plačiai atsimerkė.

Vėl atsidūrus taip arti Karlo, Dosoną staiga apėmė klaustrofobija. Galvoje dūzgė milžiniškas bičių spiečius, jo zvimbimas užgožė įvairiausių medicininių aparatų, prie kurių Karlas buvo prijungtas, keliamą triukšmą. Tie susipynę vamzdeliai Dosonui priminė raizgalynę, matytą ir Hedlio palatoje.

Karlas prabilo pirmas:

– Nagi, nagi, – kreipėsi į Hedlį, – štai ir susitikom. – Karlas atkreipė dėmesį į vežimėlį. – Ne toks jau tu kietas.

– Tu irgi.

– Buvo ir gerų laikų.

Hedlis šyptelėjo.

– O man – ne.

– Vienas – nulis tavo naudai. Šiandien tau pasisekė.

– Tu sensti, Karlai. Jau ne toks gudrus, kokiu save laikai.

– Na, čia dar klausimas, – atsikirto Karlas pasitikėjimą keliančiu balsu, primenančiu apie Bernį.

– Skauda?

– Visą kūną.

– Puiku.

– Kodėl jie manęs nenudėjo?

– Aš jiems įsakiau to nedaryti.

– Įdomu, kodėl? – Karlas ir vėl kreivai šyptelėjo, o tada sutelkė dėmesį į Dosoną. – Na, vyruti, koks jausmas?

Dosonas klausėsi jų pokalbio ir tuo pat metu akimis tyrinėjo plastikinius vamzdelius, kuriais buvo apraizgytas Karlas. Paklaustas, perkėlė akis į senį.

– Apie ką tu?

– Koks jausmas barškinti mirusio brolio žmoną?

Dosonui prireikė nežmoniškų pastangų, kad susivaldytų ir nekibtų seniui į gerklę. Pasilenkęs prie pat Karlo, jis jam pasakė:

– Tu palikai mane mirti.

– Man tavęs nė velnio nereikėjo. Buvai šlykštus beždžioniūkštis. Visą naktį prakaitavau, kol tave iš jos ištraukiau. Nekenčiau tavęs dar iki pamatydamas. Dar ta Flora pašėlo.

– Atėmei jos ką tik gimusį kūdikį.

– Klysti. Pasakiau jai, kad gimei negyvas ir kad bus geriau, jei tavęs nepamatys. Susėmiau tave kaip kokius žuvies vidurius ir įmečiau pro skylę grindyse. Velniai rautų, tikėjausi, kad uždusi ir nepradėsi rėkti.

Net ir dabar, kai jau žinojo viską apie šio pabaisos padarytus nusikaltimus, Dosonas stebėjosi, kaip žmogus gali būti toks žiaurus ir beširdis.

– Kaip tu galėjai?

– Kaip galėjau?! – Karlo balse pasirodo grėsminga gaida. – Šiandien sakei, kad iš mudviejų Hedlis juoksis paskutinis. Tai va: suklydai. Tai aš juoksiuos iš tavęs. – Karlas paniekinamai nužvelgė Dosoną nuo galvos iki kojų. – Joks tu mano sūnus.

Akimirką Dosonas neteko amo, o paskui prašvokštė:

– Ką?!

– Girdėjai, ką pasakiau. Tu iš kitos sėklos. Nežinau, kieno. Gal bet kurio iš tų kitų vyrų.

– Meluoji, – įsiterpė Hedlis. – Žinau apie Florą tiek pat, kiek apie tave. Nežinia už ką, bet ji tave mylėjo ir su tavim būtų ėjusi kad ir į pragarą. Nebūtų sugulusi su kitu vyru.

– Nebent pats jai būčiau liepęs.

Vyrai išpūtę akis žiūrėjo į Karlą, apstulbinti jo ką tik pasakytų žodžių.

– Jėzau, – sušnibždėjo Hedlis.

Dosonas neteko amo. Apstulbęs jis dvejojo, ar jausti palengvėjimą, ar bjaurėtis, džiūgauti ar gedėti dėl vargų ir pažeminimų, kuriuos jį pagimdžiusiai moteriai teko patirti.

– Kartais paskolindavau ją vaikinams, kai jiems reikėdavo nuleisti garą. Arba kaip premiją. Greičiausiai ji ir pastojo, kai trys ar keturi iš mano vyrukų...

– Užsikišk.

Atrodė, kad Dosono įtūžis Karlą tik linksmina.

– Gal Flora ir žinojo, kuris ją taip palaimino, bet abejoju. O jei žinojo, tai gal parašė jo vardą tame savo dienoraštyje?

Dosonas sukluso.

– Dienoraštyje?

– Klastinga kalė, – piktinosi Karlas. – Spėju, kad metų metus jį rašė. Pasimirė, spausdama jį prie krūtinės. Ją juk iškas? – paklausė Hedlio. – Įmečiau tą sąsiuvinį į duobę kartu su ja. Bus įdomu pasiskaityti. O gal ir ne. Flora buvo tokia kvailelė.

Buvo matyti, kad Karlas iš tikrųjų smaginasi. Sąmoningai juos kurstė, akylai stebėdamas, ar jie nepratrūks. Dosonas nusprendė jam nesuteikti tokio malonumo. Metė žvilgsnį į Hedlį ir paklausė:

– Kiek pajėgiu suvirškinti, jau išgirdau. O tu?

– Dar Golden Brančе apie jį sužinojau tiek, kiek suvirškinti nepajėgiu.

Dosonas iš vamzdelių raizgalynės pasirinko vieną ir atskyrė nuo kitų.

– Susitvarkysi?

– Kaire ranka. Dėk ant nykščio ir smiliaus.

Dosonas atsargiai du kartus apsuko vamzdelį apie tuos du pirštus, kad Hedliui neišslystų.

Karlas neišsigando, tik piktai sukikeno:

– Hedli, tu visad palengvini man užduotį.

– Kaip, Karlai?

– Žinojau, kad nenurimsi, kol nepamatysi mano lavono. Žinojau, kad pats asmeniškai atsivilksi manęs pribaigti. – Karlas kilstelėjo galvą, kiek tik leido sutvarstytas petys, ir pasiuntė Hedliui oro bučinį. – Ačiū.

– Į sveikatą.

Vos Hedliui spėjus trukteleti vamzdelį, tas išlėkė iš lizdo, ir plačiai atsivėrė durys. Į palatą įgriuvo maršalai. Vienas iš jų kažką šaukė Hedliui. Paskui pareigūnus įskubėjo ir mirtinai persigandusi Amelija.

– Dosonai, nereikia!

Karlas spoksojo į vamzdelio galą, kadaruojantį Hedlio rankoje. Krutino lūpas, neišleisdamas jokio garso, kol galų gale kvailai išlemeno:

– Nieko nenutiko.

– Žinoma, nenutiko. – Dosonas paėmė vamzdelį Hedliui iš kairės rankos ir, iš lėto vyniodamas jį sau ant plaštakos, išlaisvino iš vamzdelių raizgalynės ant grindų. – Jis prie nieko neprijungtas. Matai? – pakišo abu tabaluojančius galus Karlui po nosim. – Turėtų tokius išimti, jei jie nereikalingi. Neduok Dieve, kas nors per klaidą ištrauktų vamzdelį, prijungtą tau prie krūtinės.

Apstulbęs ir apimtas siaubo Karlas žiūrėjo į besišypsantį Hedlį.

– Karlai, nejau tikrai manei, kad atėjau čia tavęs nužudyti? Juk tai padaręs atimčiau iš savęs malonumą matyti, kaip surakintas grandinėmis pūsi kalėjime iki gyvenimo pabaigos. – Hedlis papurtė galvą. – Nė velnio, Karlai. Nesulauksi.

Epilogas

Dosonas vairavo atsidaręs automobilio langus. Oras su druskos prieskoniu buvo švelnus, jūra rami. Ankstų rytą dažnai taip būna. Artinantis prie Amelijos paplūdimio vilos, jo akys savaime nukrypo į namą, kuriame apsimetęs Berniu vasarodavo Karlas Vingertas.

Tik tiek Dosonas apie jį ir pagalvojo, nors tas išgama ir to nebuvo vertas.

Dosonas manė, kad Amelija ir vaikai dar miega, bet išlipęs iš automobilio pamatė ją paplūdimyje, prie pat vandens. Rankoje nešėsi sandalus. Amelija mūvėjo plačias plonos drobės kelnes, vilkėjo marškinėlius be rankovių (greičiausiai su jais ir miegojo), plaukai buvo susukti į netvarkingą kuodą ant pakaušio. Dar niekada ji neatrodė Dosonui tokia graži.

Amelija jį pastebėjo tik kai buvo įveikęs daugiau kaip pusę juos skiriančio atstumo. Numetė sandalus ir bėgte nulėkė jo pasitikti. Dosonas čiupo ją į glėbį, ir jiedu susiliejo aistringame bučinyje. Tik po kelių minučių pajėgė vienas nuo kito atsiplėšti, bet liko apsikabinę, tarsi netikėdami, kad jie vėl yra kartu po dešimties dienų išsiskyrimo.

Amelija atsilošė į jo tvirtai jai už nugaros sunertas rankas ir žvelgė į jį atmetusi galvą.

– Kaip sekėsi?

– Šiaurės Dakotoje rugsėjį jau būna šalta. Vieną rytą buvo žemiau nulio.

Amelija nubraukė vėjo kedenamą plaukų sruogą nuo jo šiurkštaus skruosto, įsirėmė abiem delnais jam į krūtinę ir jau švelnesniu balsu paklausė:

– Kaip ten?

– Viskas gerai, – atsakė Dosonas, derindamasis prie jos rimto tono. – Nuostabūs žmonės. Žemės druska. Ant namo išdidžiai plevėsuoja Amerikos vėliava. Vakarienei – mėsos troškinys. Namuose pilna Hokinso nuotraukų. Labai nekantravo išgirsti, ką turiu pasakyti.

Ką tik grįžęs iš Afganistano, Dosonas gavo laišką nuo kapralo Hokinso tėvų, kuriame jie prašė Dosono jiems paskambinti. Jie nuoširdžiai prisipažino, kad labai norėtų pasikalbėti apie savo sūnų ir paskutines jo dienas. Šį prašymą jie pakartojo balso paštu, siųsdami elektronines žinutes ir paprastus laiškus. „Jis labai jus gerbė, pone Dosonai. Labai prašom mums paskambinti."

Bet Dosonas neprisivertė.

Pokalbis su Amelija apie tą tragišką įvykį buvo Dosonui kaip katarsis. Nelikus tabu kalbėti apie Hokinsą, jis jau galėjo apie jį galvoti be to baisaus virpulio viduje. Taigi, palydėjęs Hedlį namo į Vašingtoną, užsisakė bilietą skrydžiui į Šiaurės Dakotą.

– Jie man papasakojo apie Hokinsą viską. Susipažinau su jo broliu, dviem seserimis, šešiais sūnėnais ir dukterėčiomis. Man parodė jo beisbolo prizus ir mokyklos išleistuvių pokylio nuotraukas. Mano pokalbiai su jais buvo skaudūs, bet gydantys sielą.

– Noriu, kad viską man papasakotum, kai pajusi, kad to nori, – Amelija pasistiebė ant pirštų galiukų ir jį pabučiavo. – Kaip miegi?

– Jau dvi naktys iš eilės be košmarų.

– Didelė pažanga.

– Čia tavo nuopelnas.

Labai padėjo ir keli seansai pas psichologą Vašingtone. Vis dėlto Dosonas buvo įsitikinęs, kad labiau turi dėkoti Ameli-

jai, o ne tam gydytojui, kurio kabineto sienos buvo nukabinėtos įrėmintais diplomais.

– Kaip Hedlis ir Eva? – paklausė Amelija.

– Hedlis kasdien jaučiasi vis geriau. Biuras jį ragina, kad neitų į pensiją, bent jau kol bus baigta Karlo byla. Kadangi procesas gali užtrukti, Hedlis atsisakė.

– Gana netikėta.

– Aš irgi iš pradžių nustebau. Paskui Hedlis paaiškino, kodėl. Sako, kad toji dramatiška scena ligoninėje, kai Karlas svaidėsi prakeiksmais ir meldė, kad jį nužudytų, nepralenkiama.

Amelija prisiglaudė kakta Dosonui prie krūtinės.

– Kai tada pabudau, o tavęs nebuvo, pamaniau...

– Karlas irgi tą patį pagalvojo. Toks ir buvo tikslas, bet mirtis jam būtų buvę per gerai. Hedlis norėjo pasikalbėti su juo akis į akį. Aš padėjau, nes žinojau, kokia toji akistata su priešu Hedliui svarbi. Kuo nors mažiau jis nebūtų tenkinęsis.

– Taip pat ir tu.

– Gerai mane pažįsti.

Amelija užspaudė bučiniu jo lūpas, o atsitraukusi paklausė:

– Vadinasi, Hedliui nebuvo sunku atmesti biuro siūlymą dar padirbėti?

– Eva gerokai viską palengvino. Pagrasino, kad, jei grįš į darbą, pridės jam į maistą sutrintos viagros ir atsisakys su juo mylėtis.

– Ji taip ir padarytų.

– Nė kiek tuo neabejoju. Beje, Eva mus pakvietė švęsti Padėkos dienos. – Dosonas paglostė Amelijai plaukus. – O kaip tavo kelionė į Kanzasą?

– Trumpa, nes nenorėjau palikti vaikų pas Metkalfus ilgiau nei vienai parai. Atminimo mišios buvo labai liūdnos.

– Neabejoju, jog Stefės tėvai buvo sujaudinti, kad dalyvavai.

– Taip ir sakė. Ir jiems gerokai palengvėjo dėl to, kad nebus teismo. Džeremio mirtis juos nuo to išvadavo. – Akimirką patylėjusi, Amelija pridūrė: – Pasirūpinau jo kremacija.

Dosonas suėmė jos veidą į delnus ir pažvelgė į akis.

– Mums daug ką reikės pamiršti, Amelija.

– Taip.

– Nekantrauju pradėti.

– Aš irgi. – Valandėlę jų žvilgsniai susidūrė. Jie puikiai vienas kitą suprato. Paskui Amelija galva parodė į namą, kuriame vasarodavo Bernis. – Man džiugi naujiena, kad namas parduotas. Vakar čia buvo nekilnojamojo turto agentūros brokeris su rangovu. Naujasis savininkas ketina namą nugriauti, jo vietoje pastatyti didesnę modernią vilą ir ją ilgam laikui išnuomoti. Laukiu nesulaukiu, kol tą namą nugriaus, – prisipažino ji. – Kaskart, pažvelgus į tą pusę... – Amelija staiga nutilo ir smalsiai pakreipė galvą. – Tu neatrodai nustebęs. – Jau įdėmiau pažvelgė į Dosoną. Iš pasikeitusios akių išraiškos buvo matyti, kad ji staiga viską suprato. – Namą nusipirkai tu!

– Nežinia, ar kada būtum ryžusis savišką parduoti. Šis namas juk toks tau brangus. Taigi vienintelė išeitis buvo nusikratyti ano.

– Negaliu tau šito leisti! – šūktelėjo Amelija.

– Mano tėvai paliko man pinigų, kurių dar iki šiol nepaliečiau. Dabar kaip tik pasitaikė proga. Karlas man – ne tėvas, bet jis kankino mano mamą ir paliko mane numirti. Nenoriu, kad mums čia būnant kas nors jį primintų. – Amelija dar ketino prieštarauti, bet Dosonas jai neleido. – Jau viskas nuspręsta.

Amelija nurimo ir tyliai paklausė:

– Ar jie rado Floros dienoraštį?

– Taip. Beveik viskas įskaitoma. Hedlis jau peržvelgė ir pasirūpino, kad gaučiau iššifruotą tekstą.

Amelija klausiamai pažvelgė į Dosoną.

Jis kilstelėjo petį.

– Nežinau, ar kada ryšiuos jį perskaityti. Gal... Dabar man reikia nuo viso to pailsėti.

– Ar apskritai nori sužinoti, kas buvo tavo tėvas?

– Ne. Man gana... man per akis... žinoti, kad ne Karlas. Jaučiausi įskaudintas ne dėl to, kad jis nebuvo mano gimdytojas, o dėl to, kad mane paliko. Palyginus mano DNR su vyrų, žuvusių Golden Brančе, paaiškėjo, kad tarp jų mano tėvo nebuvo. Nematau prasmės toliau kapstytis po šią nemalonią istoriją.

Amelija tvirčiau rankomis apsivijo Dosonui liemenį ir skrùostu prigludo jam prie krūtinės.

– Ar parašysi apie tai?

– Harieta spaudžia, bet pasakiau jai „ne“. Negalėčiau parašyti, nutylėdamas apie tave ir berniukus. Ne, aš to nedarysiu, – pakišo ranką jai po palaidinuke ir perbraukė per nugarą, mėgaudamasis nuostabiu pojūčiu liesti jos odą. Dosonas nusipurtė, pagalvojęs, kiek mažai trūko, kad būtų per savo kvailumą šią moterį praradęs. – Svarstau, ar neparašius apie Hokinsą. Jo tėvai man pakišo mintį. Kariškių savižudybės visada aktuali tema. Juk negalima tylėti, kai jaunas, patriotiškai išauklėtas žmogus puola į tokią neviltį. Dėmesį sutelksiu į tai, kaip koviniai veiksmai gali paveikti net ir atspariausia psichika pasižyminčius karius. Manau, tema verta pastangų.

– Juolab kad jos imsis talentingas žurnalistas.

– Baik, – nutęsė Dosonas. Atlošė jai galvą ir lūpomis perbraukė per skruostą. Bet ji nesileido daugiau bučiuojama. – Kas?

– Kalbėdamas apie namą, pasakei „kai būsime čia“ ir kad Eva pakvietė mus švęsti Padėkos dienos. Išeitų, per ateinančią Padėkos dieną dar būsime kartu?

– Labai to tikiuosi? O tu?

– Aš irgi. Gali neabejoti.

– Gera girdėti.

– Tik kaip tai padaryti? Šią savaitę vaikams jau prasidėjo mokslo metai. Aš ketinau nusipirkti namą su kiemu ir šunimi. Džordžui patiko mano mintis vieną mūsų muziejaus salę skirti potrauminio streso sindromui. Jei taryba projektą patvirtins, norėčiau būti jo kuratore. Be to, jei tėčio namuose

bus įrengtas jo atminimo muziejus, kaipgi be manęs? – Amelijos akyse šmėstelėjo liūdesys. – O tu gyveni Virdžinijoje.

– Niekis. Žinoma, reikės kai ką paderinti, bet čia jau praktiniai klausimai. Ne kokios neįveikiamos kliūtys. Mano darbas susijęs su kelionėmis, bent jau kol laikausi terminų ir kartais dalyvauju redakcijos posėdžiuose. Perskaitysiu Floros dienoraštį ar ne, bet apybraižą apie Hokinsą parašysiu, o tada spręsiu, ar noriu, kad ji būtų atspausdinta. Kai berniukai tiek suaugs, kad bus galima jiems papasakoti apie jų tėvą, mes taip ir padarysime. Ir visokeriopai jiems padėsime, jei iškiltų sunkumų. Svarbiausia, kad neprivalome jau šiandien turėti visų atsakymų. Šiandien *nė negalime* jų turėti. – Švelniu bučiniu liesdamas jos lūpas, Dosonas sušnibždėjo: – Išgyvenom tikrą pragarą, Amelija. Todėl visa kita atrodys kaip smagus pasivaikščiojimas. Neskubėkim, o sprendimus priimsim, kai ateis metas. Kol kas mylėkimės kaip išprotėję ir gyvenkime šia diena.

Neatitraukdama lūpų, Amelija šyptelėjo.

– Man labiausiai patinka tai, ką sakei apie laukinę aistrą.

– Man ir pačiam patinka.

Dosonas atlošė Amelijai galvą, ruošdamasis ilgam aistringam bučiniui, bet ji sudejavo:

– Mes ne vieni.

Pas juos, tebevilkėdami pižamas, bėgo Hanteris ir Grantas. Jų basos pėdos bildėjo ant lentinio tako.

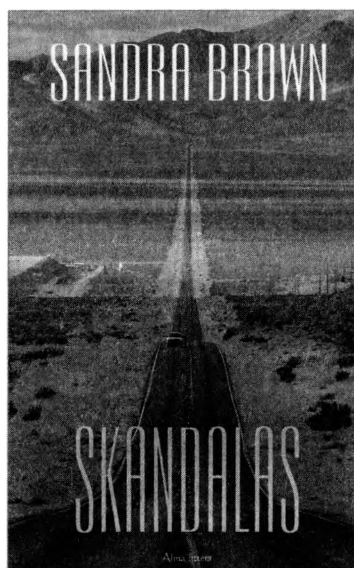
Amelija šūktelėjo vaikams, kad pasisaugotų, neįsivarytų pašinų, bet jiems buvo nė motais. Šaukdami Dosoną, berniukai galvotrūkčiais bėgo pas juos.

Amelija vylingai nusišypsojo.

– Ar tu tikras, kad nori būti jiems tėvas?

– Dėl šito jau nuspręsta.

Dosonas apsivijo Ameliją rankomis per liemenį, o kai įsismarkavę berniukai į jį atsitrenkė, krisdamas ant smėlio, jis nusitempė ir Ameliją.

Skandalas

Vieną lietingą vakarą užpulta trijų vietinių vaikinų Džeidė Speri patyrė baisiausią, kokį tik gali patirti moteris, košmarą. Po to atsidūrusi skandalo bei dramatiškų įvykių centre, mergina išvyko kaip įmanoma toliau nuo nelaimę primenančios vietos. Tačiau ji niekada nepamiršo mieguisto „vienos bendrovės miesto", kuriame kiekvienas vyras, moteris ir vaikas priklauso nuo turtuolių Pačetų šeimos. Džeidė nepamiršo ir išlepinto šios šeimos sūnelio, kuris kartu su dviem draugais visam laikui pakeitė jos gyvenimą. Dabar Džeidė grįžta – suvesti sąskaitų su savo įtakingaisiais skriaudikais. Ir ji nenurims, kol atkeršys.

Žemas slėgis

Belamei Liston buvo vos dvylika, kai per baisų uraganą buvo nužudyta jos vyresnioji sesuo Suzana. Viesulas sunaikino visus įkalčius ir iš Belamės atminties ištrynė tikruosius tos dienos įvykius.

Praėjus aštuoniolikai metų Belamė parašo sensacingą romaną, paremtą sesers nužudymo istorija. Saugodama šeimos ramybę, ji prisidengia pseudonimu, tačiau vienas žurnalistas atkapsto ir paviešina tikrąją Belamės pavardę. Mergina netikėtai atsiduria nežinomo, keršto ištroškusio asmens taikinyje... Pakliuvusiai į mirtiną pavojų Belamei nelieka kito pasirinkimo, kaip tik išdrįsti susitikti su praeities vaiduokliais. Padedama buvusio sesers vaikino Dento Karterio, ji ryžtasi atgaivinti atmintį. Išnyrantys prisiminimai atneša naujų, netikėtų pavojų ir verčia suabejoti brangiausiais žmonėmis. Tačiau Belamė ir Dentas neketina liautis, kol suras tikrąjį Suzanos žudiką. Žinoma, jei tik jis nesmogs pirmas...

Brown, Sandra

Br291 Riba : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Džilda Jansonaitė. – Vilnius : Alma littera, 2015. – 416 p.

ISBN 978-609-01-1941-9

Dar vienas pasaulinių bestselerių autorės Sandros Brown romantinis trileris, intriguojantis, netikėtų siužeto posūkių kupinas pasakojimas apie žurnalistą, sekantį dešimtmečius nuo teisėsaugos besislapstančių amerikiečių teroristų pėdsakais. Tai ir knyga apie melą, kurio kartais griebiamės, kad išgyventume, ir apie bergždžias pastangas pabėgti nuo savo praeities.

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
RIBA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Džilda Jansonaitė*

Redaktorė *Rūta Pučinskaitė*
Korektorė *Ramutė Prapiestienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 4000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“, B. Brazdžionio g. 23, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“, „Lūžio taškas“, „Ypatinga klientė“, „Prancūziškas šilkas“, „Mirtininkas“, „Žemas slėgis“, „Skandalas“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, vilioja skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat kūrinio pabaigos.

Žinomas žurnalistas Dosonas Skotas jaučiasi visiškai sugniuždytas išgyvenimų, kuriuos patyrė Afganistane. Tačiau vieną dieną jį iš sąstingio išjudina buvusio FTB agento užduotis – prisidėti prie be žinios dingusio kariškio Džeremio Vesono bylos tyrimo. Džeremis Vesonas – dviejų FTB labiausiai ieškomų teroristų sūnus, ir byloje likę neišaiškintų detalių. Pradėjęs gilintis į bylą Dosonas ima vis artimiau bendrauti su Džeremio žmona Amelija. Bet kai randama nužudyta Amelijos vaikų auklė, įvykiai staiga pasisuka netikėta linkme – pats Dosonas tampa įtariamuoju. Tvirto alibi neturinčiam vyrui nelieka kitos išeities, kaip tik stoti į akistatą su mirtinu pavojumi ir pačiam rasti tikruosius nusikaltėlius...

www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier